

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Contents

Rất Yêu, Rất Yêu Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	38
24. Chương 24	40
25. Chương 25	41
26. Chương 26	42
27. Chương 27	44
28. Chương 28	45
29. Chương 29	47
30. Chương 30	49
31. Chương 31	50
32. Chương 32	52
33. Chương 33	53
34. Chương 34	57
35. Chương 35	60
36. Chương 36	63
37. Chương 37	66
38. Chương 38	69
39. Chương 39	73
40. Chương 40	77
41. Chương 41	80

42. Chương 42	83
43. Chương 43	87
44. Chương 44	90
45. Chương 45	93
46. Chương 46	97
47. Chương 47	100
48. Chương 48	103
49. Chương 49-1	106
50. Chương 49-2	108
51. Chương 50-1	110
52. Chương 50-2	111
53. Chương 51-1	113
54. Chương 51-2	115
55. Chương 52-1	117
56. Chương 52-2	118
57. Chương 53	120
58. Chương 54-1	123
59. Chương 54-2	125
60. Chương 55-1	127
61. Chương 55-2	129
62. Chương 56-1	131
63. Chương 56-2	132
64. Chương 57-1	134
65. Chương 57-2	136
66. Chương 58-1	137
67. Chương 58-2	139
68. Chương 59: Thỏa Thuận Ly Hôn	141
69. Chương 60: Cười Với Người Đàn Ông Khác	144
70. Chương 61	148
71. Chương 62: Bạn Gái, Cửa Anh	150
72. Chương 63	151
73. Chương 64: Muốn Thì Làm, Không Thì Cút Đi	153
74. Chương 65: Phải Kết Hôn Rồi	157
75. Chương 66: Chị Cô Cấn Đó	161
76. Chương 67: Chỉ Có Tôi Một Người Đàn Ông	161
77. Chương 68: Đợi Tôi Về	179

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Giới thiệu

Editor: Sant, RubieloveThể loại: Hiện đại, HE, ngọt, Sủng, Hào môn thế gia, Ngược luyến, gương vỡ lại lành, Nhẹ nhàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-yeu-rat-yeu-em>

1. Chương 1

Đây không phải là lần đầu tiên Khương Thục Đồng có được loại video này.

Một nam một nữ, người phụ nữ là người mẫu Ngôn Hi gần đây rất hot, người đàn ông là chồng của Khương Thục Đồng – Lục Chi Thêm.

‘Cạch’ một tiếng, cửa mở, Lục Chi Khiêm đi đến, Khương Thục Đồng cũng chưa tắt video.

Lục Chi Khiêm liếc mắt một cái liền biết nội dung, khoe môi anh nhếch lên lạnh lùng cười: “Thấy thế nào? Có ghen không?”

Khương Thục Đồng ngồi trên ghế sofa lười nhác: “Lục đại công tử từ trước đến nay sinh hoạt không biết kiềm chế, tôi đã sớm tập mãi thành quen, ghen...” Cô ‘ha ha’ cười.

‘Bang’ một tiếng, Lục Chi Khiêm ném đồ vật trong tay tới tràn trà, dùng sức lấy thân đè lên người Khương Thục Đồng, khuôn mặt âm ngoan chỉ cách mặt Khương Thục Đồng cùng lăm năm phân.

Hai người đối diện năm giây, sự đậm nhiên lạnh nhạt trong ánh mắt Khương Thục Đồng chọc giận anh.

“Khương Thục Đồng, người đàn ông đầu tiên của cô rốt cuộc là ai?” Giọng Lục Chi Khiêm khàn khàn kèm lạnh lùng truyền đến.

“Năm trước tôi đã nói với anh, không biết, hoặc là tôi không nhớ rõ.” Ánh mắt Khương Thục Đồng nhìn đi hướng khác, đối với chuyện mình không còn là xử nữ cô bất chấp tất cả.

Trước khi hai người kết hôn đã từng đi kiểm tra tiền hôn nhân một lần... Khương Thục Đồng không phải xử nữ.

Cô không biết trước hôn nhân còn cần kiểm tra cái này, bác sĩ đương nhiên cho rằng cô đem lần đầu tiên cho Lục Chi Khiêm đứng ở sau cô, chỉ có Lục Chi Khiêm giống như bị đánh đòn cảnh cáo.

Từ đó tính cách Lục Chi Khiêm trở nên lãnh đạm, chỉ với Khương Thục Đồng là lãnh đạm, đối với phụ nữ khác anh thật sự nhiệt tình.

Mỗi khi đụng tới Khương Thục Đồng liền sẽ nghĩ đến từng có một người đàn ông đã cùng cô gắn bó keo sơn, tình chàng ý thiếp. Sự tưởng tượng này quả khiến anh như phát điên, kết hôn nửa năm anh chưa bao giờ đụng vào Khương Thục Đồng.

“Tối nay tôi mở tiệc chiêu đãi hợp tác làm ăn với tổng giám đốc Cổ của tập đoàn Cổ Minh, cố gắng lấy hai hợp đồng với ông ấy. Nên làm như thế nào đừng để tôi phải nhắc nhở cô.” Lục Chi Khiêm lạnh lùng nói với Khương Thục Đồng.

“Biết, ân ái thật thì khó, ân ái giả sẽ không thành vấn đề.” Thái độ thờ ơ của Khương Thục Đồng khiến Lục Chi Khiêm buồn bực, có điều anh không nói gì nữa.

7 giờ tối tại phòng của nhà hàng Minh Quang.

Lục Chi Khiêm từ công ty đi, so với Khương Thục Đồng đến sớm mười phút.

Lúc Khương Thục Đồng vội vã chạy tới phòng liền nhìn thấy một bóng dáng. Phòng to như vậy chỉ có Lục Chi Khiêm cùng vị tổng giám đốc Cổ này.

Vừa rồi Lục Chi Khiêm cùng tổng giám đốc Cổ đàm phán cũng không thuận lợi, thậm chí còn lâm vào cục diện bế tắc. Cổ Minh Thành không cho rằng đem công việc ở hai nơi diễn giao cho Lục Chi Khiêm là lựa chọn sáng suốt.

Nhìn thấy Khương Thục Đồng, Lục Chi Khiêm nghiêng đầu, anh từ trước đến nay đều thích thân mật trước mặt người khác.

“Vợ tôi tới, Khương Thục Đồng.”

Vị tổng giám đốc Cổ mới quay đầu lại, nhìn thấy Khương Thục Đồng.

Anh mặc một áo sơ mi màu đen đơn giản, một cúc áo trên cùng được mở bung ra, đơn giản tinh tế mà không kiềm chế được, ánh mắt hào sáng, tay cầm bật lửa vẫn đặt trên bàn. “Hóa ra là phu nhân Lục.”

Khương Thục Đồng có chút sững sờ, trước đó cô chưa gặp Cổ tổng, câu ‘hóa ra’ này có nghĩa là gì?

Khương Thục Đồng đến trễ, tự phạt một ly. Bởi vì nhận ra giữa Lục Chi Khiêm và Cổ Minh Thành có chút không thoải mái, cho nên cô còn kính Cổ Minh Thành một ly.

Cố Minh Thành nhẹ nhàng nghiêng đầu, quay sang nhìn Khương Thục Đồng bên cạnh, môi nhàn nhạt cười nói: “Phu nhân Lục muốn đích thân kính tôi?”

“Ngài không uống sao?”

Cố Minh Thành cầm lấy ly trong tay một hơi uống hết rượu vang đỏ vào bụng.

Hợp đồng này cứ như vậy mà thành.

Lục Chi Khiêm cũng không bởi vì sự hỗ trợ của Khương Thục Đồng mà mang ơn đội nghĩa.

Trên xe trở về, anh phun một câu ‘dâm phụ’ để nói Khương Thục Đồng. Khương Thục Đồng nghe không nuốt xuống được, cô nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa.

“Cố Minh Thành là người nào, tình anh thương trường, sát phạt quyền đoán. Trong vòng năm ngày thu mua sáu công ty cũng chưa dừng tay, đôi mắt sắc bén khiến thuộc hạ của anh ta ở trước mặt không dám nửa câu nói dối. Trước khi cô tới dường như tôi không có hy vọng, nhưng cô vừa tới tình huống liền thay đổi.” Khẩu khí của Lục Chi Khiêm vẫn không có chút hòa hoãn.

“Là một người như thế hẳn cũng từng gặp mỹ nhân kế không ít lần, cùng anh ta lên giường chắc cũng không ít. Anh ta để cho cô hợp đồng này...”

Ánh mắt Khương Thục Đồng vẫn nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, vừa rồi kính rượu với Cố tổng chẳng qua là thấy không khí căng thẳng giữa hai người, chỉ muốn không khí hòa hoãn một chút. Cô từ từ nói: “Chắc hẳn có nguyên nhân khác, huống chi tôi cái gì cũng chưa làm.”

Lục Chi Khiêm cũng không rõ, quay mặt sang liếc mắt đánh giá Khương Thục Đồng một cái.

Bàn tay mượt mà, khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mi rất dài, đôi mắt rất lớn, sống mũi cao cao, dáng người cô thật tinh tế, có thể nói là sắc đẹp trời sinh. Nếu không phải vì lần kiểm tra tiền hôn nhân đó thì Lục Chi Khiêm sẽ bắt cô hàng đêm phải xin tha.

Mà Cố Minh Thành cũng là đàn ông.

Nhưng ở trên bàn tiệc tự nhiên Cố Minh Thành thay đổi thái độ, Lục Chi Khiêm vẫn chưa hiểu được vì sao.

2. Chương 2

Khương Thục Đồng không việc làm, vừa tốt nghiệp đã gả cho Lục Chi Khiêm. Hôm nay cô đến siêu thị đi dạo phố, có một phụ nữ xuất hiện ở gương bên cạnh trong toilet.

Là Ngôn Hi.

Tay cô ta đưa ra: “Là phu nhân lục à, video ngày đó là tôi gửi cho cô, nhấn trên tay tôi cũng là anh Lục tự đeo vào cho tôi.”

Cô ta giơ chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh lên, cara lớn đến mức khiến Khương Thục Đồng cũng có chút ghen ghét. Cô đáp: “Tôi cứ tưởng thế nào, nửa năm trước cũng giống cô, có nhiều cô gái đều đến làm tôi đau đầu. Nhưng Lục Chi Khiêm không rời, rất nhiều lần tôi muốn ly hôn, anh ấy thay đổi phụ nữ cũng rất nhiều lần, nhưng anh ấy vẫn không chịu ly hôn. Tôi có thể mong cô khiến anh ấy ly hôn tôi được không?”

Kịch bản loại này Ngôn Hi chưa từng nghĩ đến, Khương Thục Đồng đã kiên nhẫn xoay đi.

Buổi tối, cô đưa chuyện ly hôn bàn với Lục Chi Khiêm, Lục Chi Khiêm lập tức ném cái ly trong tay xuống đất: “Cô coi trọng thằng nào bên ngoài rồi? Muốn ly hôn với tôi? Một chút khả năng cũng không có, tôi chính là muốn để mặc cho cô khô héo, không phải cô thấy tịch mịch sao, tịch mịch thì cô cũng đi ra ngoài tìm đàn ông đi.”

Anh đẩy Khương Thục Đồng vào tường khiến lưng cô thấy đau. Hai ngày một trận nhỏ, ba ngày một trận lớn, cứ sống như vậy thật sự cô thấy quá đủ rồi, huống chi tới nay cô vẫn sống rất giữ gìn.

“Là coi trọng gã Cố Minh Thành kia sao? Cảm thấy hắn so với chồng cô nhiều tiền hơn, soái hơn phải không? Tôi cho cô biết, hắn sẽ không muốn cô, đi tìm thằng đàn ông của cô đi.” Anh xô đẩy Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng cảm thấy nước mắt đã sớm khô cạn, đây là lần đầu tiên Lục Chi Khiêm mắng cô “Lạn hóa”*, mắng đến mức cô không chịu đựng được, khó có thể chấp nhận.

*Lạn hóa: Chắc là tích gì đó chỉ đàn bà nhơ nhuốc.

Nửa năm trước, đêm trước khi tốt nghiệp, mẹ cô bệnh nặng, cô đã lấy rượu giải sầu, uống đến mức say mềm. Trong lúc say cô đã bám vào một gã đàn ông bên đường.

“Cô uống say rồi.” Người đàn ông nhìn mặt nói.

Tay Khương Thục Đồng bám lấy cổ của anh ta, cố gắng không để mình ngã xuống, ánh mắt mê ly. “Tôi không say, tôi buồn, hãy ở bên tôi.”

Phụ nữ khi say có sức hút rất mê người, huống chi là Khương Thục Đồng gợi cảm như vậy.

Cô nắm lấy cổ tay của anh ta, anh ta có giằng ra như thế nào cô cũng không buông.

Anh trầm mặc một lát rồi bế Khương Thục Đồng đi khách sạn.

Cho dù Khương Thục Đồng đã quên hình dáng của người đàn ông nhưng cô lại không quên được tràng phiến vân phúc vũ kia.

Tắt đèn, cô không nhìn thấy hình dáng của anh, nhưng cô nhớ rõ anh đeo một đồng hồ dạ quang, ở trong đêm tối thật sự rất xinh đẹp, trên mặt đồng hồ còn có một loạt chữ cái tiếng Anh cực kì đặc biệt. Chiếc đồng hồ này hẳn rất cao cấp, ít nhất trong những chiếc cô đã gặp qua chưa thấy loại nào toàn bộ mặt đều sáng lên, chữ cái nhỏ cũng rõ như ban ngày như vậy.

Nửa đêm, Khương Thục Đồng tỉnh rượu, cô đắm vào đầu mình, vạn phần hối hận.

Cô vội vàng mặc quần áo rồi lén lút đi ra ngoài.

Tới nay đó là lần đầu tiên của cô, cũng là lần cuối cùng, cô nhớ tới liên tục tim đập.

Cũng vì đêm này mà cô có một vết nhơ, lại thành “Lạn hóa”. Trong mắt Lục Chi Khiêm này là tội ác tày trời, hận không thể đem cô buộc đá ném sông mới có thể giải hận.

Khương Thục Đồng ngơ ngác nhìn Lục Chi Khiêm, anh chưa bao giờ tận lực truy tìm người đàn ông kia của cô. Cô vội vàng kéo cửa chạy ra ngoài, trong đêm tối nhìn thấy một người đàn ông đang đứng dựa vào xe hút thuốc.

Bị Lục Chi Khiêm đánh chửi như vậy đã khiến Khương Thục Đồng mất đi lý trí, chưa thấy rõ đối phương là ai đã chạy tới trước mặt bám lấy cổ anh ta, nước mắt lưng tròng cầu xin. “Đưa tôi đi!”

“Mang em đi? Đây là câu dẫn vợ của người khác.” Âm thanh hồn hậu trầm thấp vang lên, còn có một chút nghiền ngẫm.

Đồng tử đen láy của Khương Thục Đồng mở to, nhìn kĩ người đàn ông này, cô có chút bất an, bởi vì người đàn ông này là... Cố Minh Thành.

Cô cũng không suy nghĩ hành động của mình có sáng suốt hay không, nhưng hiện tại cô đã leo lên lưng cạp, khó leo xuống. Giọng cô vang lên mang theo cả tiếng khóc nức nở. “Đưa tôi đi, tôi xin anh mang tôi rời khỏi cái nhà này.”

Nhà Khương Thục Đồng là biệt thự hai tầng, trên lầu đang truyền đến tiếng đồ vật bị đập phá, cô run run càng nép vào lòng ngực của Cố Minh Thành, hơi thở của người đàn ông to lớn hòa với hơi thở của cô khiến cô có chút choáng váng.

Cố Minh Thành đưa mắt nhìn lên lầu hai, quăng đầu thuốc lá trên tay xuống, nói: “Đi thôi!”

Khương Thục Đồng vội vàng lên xe, cô không biết anh muốn mang cô đi đâu, chỉ cần tối nay rời khỏi nơi này là được.

3. Chương 3

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 3: Thích ôm cổ đàn ông

“Cãi nhau?” Âm thanh Cố Minh Thành từ bên cạnh truyền đến.

Khương Thục Đồng gật gật đầu, đôi mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ. Một câu “Lạ hóa” kia của Lục Chi Khiêm vẫn còn vang vọng trong lòng cô, tính tình cô thuần lương, chưa bao giờ có hành động thái quá gì với đàn ông, câu mắng này đối với cô không thể chấp nhận.

Nước mắt chảy xuống, đến bây giờ cô mới phát hiện cô vẫn mặc áo ngủ, tóc rối tung, chân đi dép lê, không một chút chỉnh tề.

“Phu nhân Lục trước giờ đều thích ôm cổ đàn ông sao?” Thật lâu sau Cố Minh Thành lại hỏi.

“Sao cơ?” Khương Thục Đồng không rõ.

“Không có gì.”

Khương Thục Đồng không để ý.

Cố Minh Thành dừng xe ở trước một chung cư rất xa hoa, đưa Khương Thục Đồng xuống xe.

Chuyện phát sinh ngày hôm nay Khương Thục Đồng càng ngày càng hối hận, bởi Cố Minh Thành giống như một màn sương mù, Khương Thục Đồng không biết quá khứ của anh ta, không biết anh ta là người như nào. Cô cảm thấy đi theo người đàn ông này tới đây thật nguy hiểm.

Anh ta chỉ là một người đàn ông cô mới gặp một lần.

Vào một phòng trang trí rất xa hoa, Cố Minh Thành mở cửa, cời áo đặt lên sofa.

Khương Thục Đồng đánh giá khắp nơi, chỗ này có vẻ như không có người ở, bởi vì mặt đất bóng sáng như mới, rất nhiều đồ đạc vẫn dùng vải trắng che, giống như thật lâu chưa có ai ở đây.

Cố Minh Thành quay đầu nhìn Khương Thục Đồng nói một câu: “Thất thần gì? Đi tắm rửa đi.”

Tắm rửa? Khương Thục Đồng cúi đầu, tinh tế cân nhắc hàm ý của hai từ này. Đây là nơi Cố Minh Thành nuôi bồ nhí sao?

Khương Thục Đồng cắn chặt răng, hôm nay cô đụng phải hòng súng rồi. Bộ dáng cô gấp gáp không chờ nổi bắt Cố Minh Thành mang cô đi, là cô không biết xe đó là của anh ta. Mà ngày đó cô vô tình hành động, trong mắt Lục Chi Khiêm biến thành “dụ dỗ Cố Minh Thành”, Lục Chi Khiêm có thể nghĩ vậy, Cố Minh Thành có lẽ cũng thế.

Đàn ông là như nào, có phụ nữ chui đầu vào lưới tất nhiên bọn họ sẽ vui.

Cô cắn chặt răng, vào toilet.

Mà cô cũng muốn cho Lục Chi Khiêm thấy, anh ta không cần thì người muốn cô rất nhiều.

Lúc đi ra trên người cô chỉ quấn một cái khăn tắm màu đen để hút nước, trên người cô còn có một vài giọt nước lã xuống.

Không phải Lục Chi Khiêm nói để cô đi tìm đàn ông sao, hơn nữa người đàn ông này vẫn là Lục Chi Khiêm giáp phương, có phải chỉ cần cô lên giường cùng Cố Minh Thành thì chuyện hợp tác của bọn họ chính là do cô định đoạt?

Cố Minh Thành ngồi trên sô pha, đang hút thuốc và nhìn cô chăm chăm.

Khương Thục Đồng kéo khăn tắm trên người xuống.

“Phu nhân Lục, đây là có ý tứ gì?” Cố Minh Thành hỏi, giọng bình đạm phảng phất, căn bản là không bị Khương Thục Đồng mê hoặc.

“Không cần sao?” Khương Thục Đồng ngẩng đầu lên. “Cố tiên sinh đưa tôi tới đây không phải ý tứ này sao?”

Nếu không hoàn toàn có thể đưa cô tới khách sạn rồi rời đi.

Khóe môi Cố Minh Thành hơi cong lên, anh dụi thuốc lá vào gạt tàn, đứng lên, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình, từng bước từng bước đi về phía Khương Thục Đồng.

Lòng Khương Thục Đồng rất khẩn trương, tim đập thình thịch, theo bản năng cô lùi về phía sau nhưng chỉ là tượng tượng, lui về phía sau không phải việc cô nên làm.

Lúc Khương Thục Đồng vẫn ngỡ khác, cái áo đã khoác lên người Khương Thục Đồng, mang theo sự ấm áp của cơ thể anh. Anh lấy áo bọc cho Khương Thục Đồng, nói một câu: “Cô gái tốt, phải hiểu được tự trọng! Đi ngủ đi, chìa khóa ở trên bàn.”

Khương Thục Đồng ngỡ ngác nhìn anh, từ khi cô gả cho Lục Chi Khiêm đã thật lâu không có ai gọi cô là ‘cô gái’.

Người đàn ông trước mắt này thật sự khiến người ta không nắm bắt được.

Theo sự chỉ dẫn của Cố Minh Thành, cô đi vào phòng ngủ, cô đóng cửa lại, có tiếng Cố Minh Thành nói từ bên ngoài. “Hôm nay tôi đến Lục gia là đưa hợp đồng cho Lục Khiêm, chỉ đứng dưới lầu hút một điếu thuốc. Còn có căn hộ này của tôi không ai ở, cô muốn ở bao lâu thì ở. Trong tủ có quần áo của phụ nữ.”

Quả nhiên đây là nơi nuôi gái của anh ta.

Tiếp theo truyền đến tiếng khép cửa, cả căn phòng yên tĩnh. Anh ta đi rồi, nhưng không phải anh ta không mặc áo trên sao? Đi như thế nào?

4. Chương 4

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 4: Là trai được cô chọn

Khương Thục Đồng không thể ngủ được, không có bất cứ người phụ nữ nào cãi nhau với chồng lại có thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Cô mở to mắt nhìn trần nhà, rất tĩnh táo, cô đang suy nghĩ mình nên làm gì.

Bỗng nhiên cô muốn tìm một công việc, càng nhanh càng tốt. Như vậy thì khi Lục Gia Khiêm tìm được cô ít nhất cô sẽ không phải vẫy đuôi lấy lòng người, cô tay làm hàm nhai, có thể nuôi sống chính mình, lý hôn cô càng không sợ hãi.

Cô mặc quần áo vào, đứng dậy, bởi vì vừa rồi cô thấy phòng ngủ có một máy tính Apple.

Điền sơ yếu lý lịch, cô căn bản là chưa trải qua công việc gì, kinh nghiệm không có. Cũng may tốt nghiệp trường không tồi – Đại học Hải Thành, chuyên môn cũng không tồi – thiết kế sân vườn. Người học ngành thiết kế sân vườn rất ít, lúc cô tốt nghiệp liền có vài công ty muốn tìm cô ký hợp đồng, nhưng bởi vì muốn kết hôn nên cô đều từ chối.

Cô nộp hồ sơ đăng ký tìm việc lên hệ thống, ngày hôm sau liền có một công ty gọi điện tới cho cô, mời cô đi phỏng vấn. Công ty cần người gấp, lại là thứ sáu, cho nên công ty quy định: Trong một ngày sẽ phải xong hai vòng tuyển dụng.

Khương Thục Đồng tìm trong tủ quần áo một chiếc sơ mi trắng, một cái váy màu đen, đi tới Công ty trang trí Thịnh Thế.

Sơ tuyển là nhân viên tuyển dụng của công ty, rất thành công, còn nói vốn dĩ vòng hai là muốn hai ngày nữa, nhưng chốc lát tổng giám đốc tới, vì có vẻ công ty có quy mô rất lớn nên cần làm luôn, mong Khương Thục Đồng không cần để ý.

Nhưng mặc kệ nhân viên tuyển dụng nói thế nào, Khương Thục Đồng đều cảm thấy đây là chuyện không liên quan tới cô.

Rất nhanh cô vượt qua hai vòng thi. Cô tốt nghiệp cũng mới nửa năm, chưa đi làm, hơn nữa tình trạng hôn nhân cô viết là chưa lập gia đình, điểm học trên trường của cô rất giỏi, thực dễ dàng tìm được công việc. Được tin thứ hai đi làm, Khương Thục Đồng rạo rực vui sướng.

Nhưng sau đó, nhân viên tuyển dụng thông báo cô cần tới văn phòng của tổng giám đốc. Khương Thục Đồng có chút không hiểu có chuyện gì.

Lúc cô đẩy cửa vào văn phòng tổng giám đốc liền chấn động, mới biết được vì sao tổng giám đốc lại đích thân muốn gặp cô.

“Gian dối lý lịch, nhân phẩm có vấn đề. Loại người này phụ nhận Lục muốn không?” Cố Minh Thành khoan thai nói một câu, trên bàn là sơ yếu lý lịch của Khương Thục Đồng.

Miệng Khương Thục Đồng khê giật giật muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói. Cô rất ngượng, cô không nghĩ tới tổng giám đốc của Thịnh Thế lại là Cố Minh Thành. Lục Chi Khiêm từng nói Cố Minh Thành đã mua rất nhiều công ty, nhưng cô không nghĩ tới anh ta lại ở đây.

“Tôi không cho rằng một phụ nữ đã kết hôn có thể đem toàn bộ tâm tư đặt vào công việc, đặc biệt là cô ta không thiếu tiền. Huống chi tình trạng hôn nhân của cô còn khai man.” Cố Minh Thành nhìn Khương Thục Đồng.

Trong anh mắt Khương Thục Đồng ủy khuất, vô thức, bị người khác phát hiện mình nói dối khiến cô cảm thấy mình như kẻ trộm.

“Mong anh cho tôi công việc này, tôi cần một việc làm.”

“Lại đây.” Cố Minh Thành nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng không hiểu gì, đi tới bên cạnh Cố Minh Thành. Vừa mới đứng yên, Cố Minh Thành đã kéo cô vào thân thể anh.

Cố Minh Thành hơi ngẩng đầu nhìn cô: “Phụ nhân Lục, cô hy vọng được tới gần tôi thế sao?”

Gương mặt Khương Thục Đồng từ từ đỏ ửng. Sao anh ta lại nói như vậy? Chẳng lẽ anh ta cho rằng cô cố ý tới công ty của anh ta sao?

Có điều cũng khó trách, ở lại phòng của anh ta, hôm qua ở trước mặt anh ta còn chủ động cởi quần áo, anh ta có cái suy nghĩ này cũng không phải lạ.

Khương Thục Đồng khê nói: “Tổng giám đốc Cố, tôi cảm thấy là có hiểu lầm. Tôi cùng Lục Chi Khiêm rất yêu thương nhau, sở dĩ có những hành động đó là quá tức giận với anh ấy, hiện giờ tôi rất hối hận. Hôm nay tôi sẽ dọn ra khỏi phòng, quần áo phụ nữ ở đó mấy ngày nữa tôi sẽ trả anh.”

Cố Minh Thành ghì chòm chìa khóa cô đặt ở trên bàn.

“Rất – yêu – thương - nhau?” Cố Minh Thành gần từng chữ lặp lại lời nói của Khương Thục Đồng, mang theo ý không thể tin tưởng.

Khương Thục Đồng không biết anh ta đã phát hiện điều gì, nhưng thái độ của anh ta cũng không quan trọng.

“Ngày hôm qua là anh ấy tức giận với tôi, nói tôi cứ việc đi tìm trai.” Để gia tăng niềm tin, Khương Thục Đồng nói thêm một câu.

“VẬY RA, TÔI LÀ TRAI ĐỂ CÔ TÌM TỚI?” Ánh mắt lạnh lùng của Cố Minh Thành nhìn cô.

“Tôi không tìm, là anh vừa lúc xuất hiện.”

Giữa hai người tĩnh lặng, Khương Thục Đồng vẫn luôn ngửa đầu, giống như một con thú kiêu ngạo, Cố Minh Thành một tay nắm chặt tay cô, tay kia vẫn giữ sau eo của cô.

“Nếu tổng giám đốc Cố cho tôi công việc này tôi sẽ đi làm đúng giờ, toàn lực làm việc. Nếu không cho thì tôi sẽ đi tìm việc khác.” Sự lo lắng không có việc đã biến mất, Khương Thục Đồng đột nhiên trở nên thoải mái, không phải chỉ là một công việc sao?

Tay Đỗ Minh Thành đặt trên eo của cô đẩy cô ra.

Cô mang giày cao gót vào, muốn rời đi.

Vừa đi tới cửa thì từ phía sau truyền đến một câu. “Thứ hai, 9 giờ, tới đi làm.”

Khương Thục Đồng không nói gì, chìa khóa đã trả lại cho Cố Minh Thành, cô tìm một khách sạn cách công ty không xa.

Không ngờ buổi tối ngày hôm sau cảnh sát tới gõ cửa.

Đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng làm việc với cảnh sát, trong lòng hơi hồi hộp.

5. Chương 5

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 5: Chưa có gì?

“Là thế này, phu nhân Lục, cô đã mất tích 48 giờ, Lục tiên sinh đã báo cảnh sát, hiện tại mong cô cùng chúng tôi về nhà.” Viên cảnh sát rất nghiêm túc nói.

A, Lục Chi Khiêm thật tốt, vợ mất tích bèn nhờ cảnh sát đi tìm, phỏng chừng nếu cô chết bên ngoài thì cũng đã chết, anh ta tốt cùng là có bao nhiêu hận cô?

Không lay chuyển được viên cảnh sát, Khương Thục Đồng bèn đi theo họ về nhà.

Lục Chi Khiêm vẫn vui vẻ thoải mái ngồi trên sofa hút thuốc, nhìn thấy Khương Thục Đồng bèn nói: “Đã về? Hai ngày nay cô ở đâu?”

“Tôi tìm được việc, thứ hai phải đi làm.”

“Tôi mặc kệ cô có đi làm hay không, buổi tối nay ba mẹ tôi muốn gặp chúng ta.” Lục Chi Khiêm nhướn mày nói với Khương Thục Đồng một câu.

Khương Thục Đồng ngẩn người, cô gả cho Lục Chi Khiêm ông bà Lục gia ngàn vạn lần không vui, ngại nhà cô ăn bám. Nhà xưởng của ba cô cũng nhờ vốn của Lục Chi Khiêm mới có thể tồn tại, bệnh của mẹ cô cũng tiêu phí không ít, khiến cho mỗi lần Khương Thục Đồng thấy cha mẹ chồng là không trâu bắt chó đi cày.

Nhưng dường như hôm nay bọn họ có mục đích gì đó, bởi vì ánh mắt bà nhìn chằm chằm bụng Khương Thục Đồng. “Chưa có gì?”

Mặt Khương Thục Đồng đỏ lên. “Không có.”

“Hai đứa kết hôn thời gian cũng không ngắn, cũng nên có một đứa con.” Bà nói với Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng liếc mắt với Lục Chi Khiêm một cái, không làm gì sao có thể có em bé.

Nếu lúc trước Khương Thục Đồng rất chờ mong Lục Chi Khiêm nói muốn cô thì hiện tại cô đã sớm không ôm hy vọng. Hôn nhân của hai người, một khi đã hình thành cục diện như vậy thì sẽ không thay đổi, cô đã dự tính cả đời này cùng Lục Chi Khiêm có cuộc sống ồn ào nhốn nháo.

Trên đường trở về, điện thoại Khương Thục Đồng vang lên, thế nhưng lại là Ngôn Hi nhắn tới: “Phu nhân Lục, tôi có thai, là con của Lục công tử.”

Khương Thục Đồng cười châm chọc, thật trùng hợp, mẹ chồng cô muốn gì cô gái này liền có cái đó.

Nhưng nói như vậy thì không phải lần ở khách sạn trước, không có khả năng nhanh như vậy.

Khóe môi cô khẽ nhếch lên châm chọc, nói với Ngôn Hi một câu: “Đã mang thai còn vận động mạnh như vậy, không sợ khiến đứa trẻ bị hỏng sao?”

“Tôi không muốn thế nhưng chính chồng cô không nhịn được, một hai phải mỗi ngày làm vậy, tôi đâu có cách nào khác?”

Khương Thục Đồng có thể tưởng tượng được bộ dáng nịnh nọt của cô người mẫu kia.

“Ly hôn đi, tôi không có, Ngôn Hi lại có. Mẹ anh biết được cũng sẽ vui vẻ.” Khương Thục Đồng đem tin nhắn đưa tới trước mắt Lục Chi Khiêm.

Lục Chi Khiêm nhìn vào, sau đó nghiêng răng: “Cô đừng mơ! Chỉ cần tôi còn sống thì cô đừng mong có thể rời khỏi tay tôi.”

“Cứ tra tấn nhau như vậy?” Khương Thục Đồng hỏi.

“Đúng vậy, chính là tra tấn lẫn nhau.” Lục Chi Khiêm giống như tức giận, đột nhiên rồ động cơ rẽ nhanh vào chỗ giao lộ.

“Anh không muốn sống nữa à?” Khương Thục Đồng kêu to, lời còn chưa nói xong xe đã đâm vào cây, cũng may hai người đều không bị thương.

Có điều vượt qua cú sợ bóng gió này Lục Chi Khiêm còn chưa nguôi tức giận, anh xoay người bóp cổ Khương Thục Đồng: “Tôi bóp chết cô!”

Đồng tử Khương Thục Đồng giãn ra, cô cố gắng nắm chặt lấy tay Lục Chi Khiêm, sắc mặt cô đỏ bừng, ho khan không ra. “Lục Chi Khiêm, tốt nhất anh giết tôi đi.”

Bỗng nhiên Lục Chi Khiêm khóc, khóc không ra tiếng nhưng nước mắt cứ chảy ra.

Khương Thục Đồng quên mất cả đau, ngơ ngác nhìn Lục Chi Khiêm.

Lục Chi Khiêm buông cô ra vừa lúc cảnh sát tới. Nhưng trên cổ Khương Thục Đồng đã có vết đỏ.

Cho nên, lúc đi làm sáng thứ hai, đồng nghiệp vừa mới làm quen đã nói: “A, trên cổ Thục Đồng có vết gì nha? Chúng ta không thấy gì, cái gì cũng chưa nhìn thấy.”

Rõ ràng là vết thương chồng chất, bọn họ lại tưởng là ân ái ngọt ngào.

Vừa lúc hôm nay Cố Minh Thành cũng tới công ty này, nghe nói anh ta có rất nhiều công ty, không hiểu được vì sao anh ta lại tới công ty Khương Thục Đồng làm việc.

Một lúc sau, điện thoại trên bàn Khương Thục Đồng vang lên, là Cố Minh Thành tìm cô.

6. Chương 6

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 06: Không phải yêu thương nhau sao?

Cố Minh Thành giao cho Khương Thục Đồng một tập tài liệu. “Đây là hai hợp đồng của Lục Chi Khiêm, lần trước chưa đưa được, em đưa cho anh ấy.”

Khương Thục Đồng nhanh chóng đáp: “À, được.” Khẩu khí rất giống một con mèo Ba Tư.

Khi cô xoay người lại bị Cố Minh Thành phía sau gọi lại.

“Làm sao vậy?” Ánh mắt vô tội của Khương Thục Đồng nhìn về phía Cố Minh Thành.

“Mong phu nhân Lục về sau không cần đem về ”tiểu biệt thủng tân hôn” này tới văn phòng.” Ánh mắt Cố Minh Thành đăm đăm nhìn Khương Thục Đồng, lạnh lùng nói.

Cả anh ta cũng hiểu lầm sao? Khương Thục Đồng nheo nheo mắt, có điều việc xấu trong nhà không nên đem ra ngoài, cô không nói cái gì.

Khương Thục Đồng về tới nhà, đem mấy hợp đồng giao cho Lục Chi Khiêm. Lục Chi Khiêm nghi ngờ, ánh mắt phần nộ nhìn Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng không hiểu gì.

“Mấy ngày trước cô ở chỗ nào?” Lục Chi Khiêm mang vẻ mặt ‘gậy ông đập lưng ông’.

Mắt Khương Thục Đồng theo bản năng chớp chớp. “Tôi ở khách sạn.”

“Ở khách sạn? Nói dối! Rõ ràng cô đi theo Cố Minh Thành, tôi đèn nhìn dõi theo. Một nam một nữ nửa đêm có thể làm gì? Rõ ràng chính cô đã đi tìm trai ở bên ngoài, tôi nói ngày đó cô chỉ kính rượu anh ta một cái anh ta liền đem hợp đồng này cho tôi, hẳn hai người đã sớm biết nhau?” Lục Chi Khiêm đột nhiên đẩy Khương Thục Đồng ra.

Trước kia tuy Lục Chi Khiêm hay mắng mỏ Khương Thục Đồng, nói cũng không lựa lời, nhưng Khương Thục Đồng luôn ở nhà an ổn thủ quy củ cho nên Lục Chi Khiêm chưa bao giờ có chứng cứ trong tay. Có điều hôm nay anh đã nhìn thấy video Khương Thục Đồng rời đi, còn biết gã đàn ông kia là Cố Minh Thành, cái này làm cho Khương Thục Đồng không thể nói gì được, trên mặt nóng rất.

Hai mắt Lục Chi Khiêm đã đỏ lên giống như một con sói đang tức giận.

“Đúng, là tôi cùng anh ta đi, cùng anh ta lên giường. Hôn nhân của chúng ta vì sao chỉ cho phép anh ra ngoài niệm hoa nhạ thảo, còn tôi thì không được?” Đôi mắt Khương Thục Đồng cũng phun hỏa. Cô đã sớm chịu đủ cái hôn nhân thùng rỗng kêu to này rồi, đối với Lục Chi Khiêm cũng bắt đầu biến từ thích thành hận. “Nếu như vậy thì ly hôn đi.”

Lục Chi Khiêm ngơ ngác nhìn Khương Thục Đồng, trước kia mặc kệ anh mắng như thế nào Khương Thục Đồng đều không cãi lại, vậy mà hôm nay cô một câu vững chắc nói cùng người khác lên giường làm lòng anh trũng xuống, giống như ngày anh đâm xe. Trong lòng anh, trong xương cốt anh thật sự yêu Khương Thục Đồng, nguyên nhân chính là vì yêu cho nên mới không vượt qua được đêm hôm đó của cô.

Anh không nói gì, đẩy sau lưng khiến Khương Thục Đồng tiến ra ngoài cửa, Khương Thục Đồng cũng không chút phản kháng với Lục Chi Khiêm.

Lần này cũng giống như lần trước, cô cái gì cũng chưa kịp lấy, đang mặc quần áo ngủ, chân cũng đi trần.

Cô ngồi xổm ở cửa, dựa lưng vào tường, một tay ôm đầu gối một tay vẽ gì đó trên mặt đất. Lục Chi Khiêm đã khóa cửa lại, chỉ còn lại cỏ cây bên ngoài với cô.

Nói thật, cô rất sợ, một lát sau nước mắt tí tách rơi xuống. Mẹ sớm đi rồi, trên đời này sẽ không lại có người thương yêu cô. Phụ nữ ngàn vạn lần không thể mắc sai lầm, cho dù làm sai cũng không thể để cho chồng biết, nếu không đó là mối họa cả đời.

Nhưng ở trong lòng Khương Thục Đồng cũng không có nửa phần oán trách Cố Minh Thành, dù cô có oán hận mình nhưng là cô chủ động câu dẫn người ta.

Tay cô vẽ một đứa trẻ trên mặt đất, như một đứa bé mồ côi không tìm thấy gia đình.

Bỗng một một đôi giày da bóng lưỡng cùng quần tây xuất hiện trước mắt cô.

Biệt thự Lục gia rất ít có người lui tới, Khương Thục Đồng không biết là ai.

Cô từ từ ngược mắt lên, hóa ra là Cố Minh Thành đứng trước mặt cô.

Hợp đồng cô đã đưa cho Lục Chi Khiêm, cô không biết anh ta còn tới làm gì.

Rõ ràng trên mặt cô đầy nước mắt nhưng cô vẫn cố gắng cười, nói một câu: “Cố tổng, sao ngại lại tới đây?”

“Không phải rất yêu thương sao?” Cố Minh Thành cúi đầu nhìn cô, hỏi một câu.

Khương Thục Đồng cười mỉa, không hiểu sao gần đây cô toàn tự vác đá nện vào chân mình như vậy. “Chỉ là cãi nhau.”

Cố Minh Thành không nói gì, ấn chuông cửa vang lên, Lục Chi Khiêm trong nhà đi ra mở cửa.

Không biết là Cố Minh Thành vô tình hay hữu ý, anh đi vào nhưng không khép hẳn cửa mà để lại một khe rất lớn, ánh sáng trong nhà theo khe cửa chiếu ra ngoài, nhờ vậy Khương Thục Đồng không phải sợ hãi nữa.

7. Chương 7

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 7: Lời không nên nói

Đó là một luồng ánh sáng nhẹ nhàng, ấm áp suốt cả thời thanh xuân của Khương Thục Đồng, sau này cho dù cô gặp nhiều phiền não thì ánh sáng nhẹ nhàng kia cũng sẽ xuất hiện trong lòng cô. Ánh sáng nhẹ nhàng này là Cố Minh Thành cho cô.

Khương Thục Đồng có thể nghe được âm thanh từ bên trong truyền ra. Hai người bọn họ đang nói chi tiết về hợp đồng, Lục Chi Khiêm mang theo bất bình trong lòng, khẩu khí tự nhiên không tốt nhưng bởi vì địa vị của Cố Minh Thành cách quá xa, giữ mặt mũi cùng địa vị của Cố Minh Thành nên anh tạm thời không nhắc tới chuyện đêm đó. Khương Thục Đồng cũng hy vọng anh không đề cập đến, nếu không cô trước mặt ông chủ thì thật đầu còn chút thể diện nào.

Nhưng Lục Chi Khiêm trước sau đều không phải là người có thể nhẫn nhịn, đang bàn hợp đồng anh liền chuyển tới chuyện đêm đó.

“Đêm đó hình như vợ tôi cùng Cố tổng ở bên nhau, là như thế nào?” Lục Chi Khiêm dường như lơ đãng hỏi.

Cố Minh Thành trầm mặc một hồi, sau đó mới mở miệng. “Đêm nào?”

Khẩu khí rất bình tĩnh.

Câu trả lời này làm Khương Thục Đồng ngẩn người, tổng cộng bọn họ một đêm cũng không ở bên nhau, sao lại có ‘đêm nào’ để hỏi?

Cô ở phòng của anh ta một đêm nhưng hôm sau liền tới ở khách sạn, hơn nữa đêm đó anh ta cũng đi rồi, Khương Thục Đồng cũng đã giặt sạch áo sơ mi của anh rồi đặt lại trong phòng.

Lục Chi Khiêm cầm điều thuốc trên tay, hiển nhiên việc xảy ra cũng xảy ra rồi, bề ngoài anh cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Cố tổng cùng vợ tôi tổng cộng vượt qua mấy đêm?”

Khương Thục Đồng nghe đến đó liền không chịu nổi nữa, cô lập tức đứng lên, hấp tấp chạy tới trước mặt Lục Chi Khiêm, dùng sức đẩy anh một chút. “Đây là do tôi khó chịu với anh nên nói bừa, anh đừng có ở đây nói linh tinh để cho người khác nhìn nhà của chúng ta xấu.”

Lục Chi Khiêm nhìn Khương Thục Đồng đầy thâm trầm: “Đau lòng?”

Cố Minh Thành ở phía sau Khương Thục Đồng, cô không thấy được biểu cảm của Cố Minh Thành, chỉ nghe được từ phía sau truyền đến một câu: “Đi dép lê vào.”

Khương Thục Đồng suy nghĩ thật lâu mới hiểu được đây là Cố Minh Thành đang nói với cô, bởi vì toàn bộ phòng khách chỉ mình cô đi chân trần, dưới chân thật sự rất lạnh.

Nếu như trước kia Lục Chi Khiêm chỉ nghi ngờ mối quan hệ của Khương Thục Đồng và Cố Minh Thành, hiện tại dường như anh đã có chút cảm giác bọn họ đang làm trò trước mặt anh, nhắc Khương Thục Đồng đi dẹp lè, sự quan tâm rất nhỏ này anh làm chồng cũng không làm được.

Nhưng ngại với địa vị của Cố Minh Thành, ngại với bản hợp đồng rất lớn này, anh chỉ “Hừ” một tiếng lạnh lùng rồi không nói gì.

“Hiển nhiên hôm nay không phải là ngày tốt để nói công về công việc, tôi đi trước.” Cố Minh Thành đứng dậy đi ra ngoài.

“Tôi tiễn ngài.” Rốt cuộc không thể bất lịch sự với sếp của mình được, Khương Thục Đồng rất băn khoăn, suy nghĩ một chút, sắc mặt rất hồng nói với Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành không nói gì, Khương Thục Đồng đi theo ra bất chấp ánh mắt như muốn giết người của Lục Chi Khiêm ở phía sau.

“Ngài đừng nghe Lục Chi Khiêm nói hươu nói vượn, anh ta hôm trước theo dõi, biết tôi đi theo anh liền nghĩ nhiều. Lúc đó tôi cũng tức giận, nói một số câu không nên nói, cho nên hôm nay anh ta mới tính trên người ngài.”

Đã đi tới xe Cố Minh Thành, anh không vội vã lên xe, mở cửa rồi đứng bên cạnh, xoay người nhìn Khương Thục Đồng.

“A, lời nào là không nên nói?” Khẩu khí Cố Minh Thành mang theo nghiền ngẫm, cũng làm Khương Thục Đồng không nắm bắt được.

Khương Thục Đồng cúi đầu, có chút thẹn thùng. “Tôi nói cùng Cố tổng ở bên nhau chỉ có một đêm, tôi tin tôi giải thích cặn kẽ thì anh ấy sẽ nghe.”

“Phải không?” Cố Minh Thành nói, có chút khiến Khương Thục Đồng thấy thấp thỏm.

“Khương Thục Đồng gật gật đầu: “À, Cố tổng đi đường cẩn thận.”

Cố Minh Thành không nói gì thêm, lên xe.

Trên đường vào nhà, Khương Thục Đồng có chút khó hiểu, rõ ràng hôm nay anh ta muốn tới vào buổi tối, vì cái gì mà còn kêu cô đem hợp đồng về cho Lục Chi Khiêm? Anh ta tự mình đưa không phải cũng được sao?

Vào nhà, Lục Chi Khiêm đã về phòng ngủ của anh, Khương Thục Đồng cũng vào phòng ngủ của mình.

Khương Thục Đồng cho rằng chuyện này cứ vậy qua đi, cho đến hôm sau các đồng nghiệp đều bàn luận một cái thiệp.

Trên đó là ảnh của Khương Thục Đồng, cô trang điểm trông rất cao nhã, rất phong tình.

Mặt khác, còn có ảnh của Cố Minh Thành.

Trên đó viết Cố Minh Thành cùng Khương Thục Đồng không màng liêm sỉ, làm chuyện táng tận thiên lương.

‘Táng tận thiên lương’ ám chỉ điều gì, Khương Thục Đồng hiểu rất rõ. Là câu dẫn phụ nữ đã có chồng.

Cô xé tấm thiệp, quá xấu xa, quá dơ bẩn. Cô vừa vào công ty chưa được mấy ngày đã gặp chuyện như vậy. Không cần nghĩ cũng biết thiệp này ai gửi.

8. Chương 8

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 8: Em sao vậy?

Hôm nay Cố Minh thành không tới công ty của Khương Thục Đồng, ngày nào đó lý vạn cơ*, Khương Thục Đồng minh bạch.

*ngày nào đó lý vạn cơ: là một câu thành ngữ, mình ko hiểu nghĩa là gì nên để nguyên. Ai biết comment giúp để mình sửa nhé.

Nghĩ rồi, Khương Thục Đồng nhắn qua Wechat, bởi vì còn quan hệ công việc nên cô có Wechat của tổng giám đốc Cố Minh Thành.

“Cố tổng, thật xin lỗi. Trước nay tôi cùng Lục Chi Khiêm không hòa thuận, anh ta bắt bóng bắt gió, thích bịa đặt, coi mỗi người đàn ông bên cạnh tôi đều giống gian phu. Thật xin lỗi lần này đã khiến ngài vào hòng súng, tôi vì cái thiệp kia hướng ngài xin lỗi, tôi sẽ mau chóng tìm ra người làm cái thiệp đó.” Cô gửi wechat rồi thấp thỏm bất an chờ Cố Minh Thành trả lời.

Có lẽ Cố Minh Thành quen nhìn phong nguyệt, cũng quen những chuyện to tát, đối với nữ nhi tình trường nhàm chán như vậy căn bản không để trong lòng.

Hồi lâu về sau, Cố Minh Thành gửi tin tới: “Tôi chưa thấy thiệp.”

Những lời này truyền đến khiến Khương Thục Đồng thở phào, có lẽ cô đã tự mình đa tình, nhưng sự bất an do cái thiệp mang đến cho cô đã vì những lời này mà tan thành mây khói. Giống như cô hiểu được chính mình đã tự đa tình, lại giống như để chứng minh cô không thêm để ý, cô vẽ rắn thêm chân, cũng bỏ thêm một câu: “thân chính không sợ bóng tà” rồi gửi đi.

Cô cho rằng Cố Minh Thành sẽ không trả lời cô nữa, vậy nhưng Cố Minh Thành lại rất mau gửi cho cô một câu: “thân bất chính kia đâu?”

Những lời này là có ý tứ gì?

Thân ai bất chính? Là cô sao?

Bất quá loại chuyện này càng dây dưa liền càng nói không rõ, mặc anh ta thôi, Khương Thục Đồng không nghĩ nữa.

Buổi tối lúc về tới nhà, cách từ xa Khương Thục Đồng đã nghe được âm thanh la hét âm ỉ từ trong nhà vang ra.

Cô không rõ nội tình, đẩy cửa vào nhà liền thấy Lục Chi Khiêm mũi không phải mũi, miệng không phải miệng đang chửi ầm lên. “Hợp đồng đã ký, nói hủy bỏ liền hủy bỏ, hần thà bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cũng không cho ta làm. Đem ta coi thành đứa ngốc sao?”

Anh vẫn đập phá ghế trong nhà, Khương Thục Đồng ngồi trên sofa, dựa vào vách tường ngơ ngác nhìn anh.

Lục Chi Khiêm cũng không phải là một người tính tình tốt, cô từ trước đến nay đều biết. Nghe anh tự lẩm bẩm Khương Thục Đồng cũng hiểu, nguyên lai là Cố Minh Thành đã hủy bỏ hợp đồng này.

Có thể khẳng định Cố Minh Thành đã thấy nội trong thiệp, Khương Thục Đồng thấy Lục Chi Khiêm thật là ngốc, một hai phải hướng hòng súng đâm lên.

Nhưng Cố tổng cũng biết Lục Chi Khiêm, nếu biết rõ anh ta là người thế nào, lúc ấy vì sao lại đem hợp đồng này cho anh ta.

Lục Chi Khiêm đi tới bóp chặt cằm Khương Thục Đồng: “Có phải cô khiến anh ta hủy bỏ hợp đồng này?”

“Ai bảo anh phát thiệp như vậy? Anh không có đầu óc sao?” Khương Thục Đồng hỏi một câu, rõ ràng hai người đang hợp tác, anh ta làm chuyện này không phải không có đầu óc thì là cái gì?

“Chẳng lẽ cô cùng Cố Minh Thành thật sự trong sạch?” Mặt Lục Chi Khiêm đã dí sát vào mặt Khương Thục Đồng.

“Anh cứ một hai nghĩ vợ anh là người như vậy, tôi cũng chẳng còn cách nào.” Khương Thục Đồng lạnh lùng nói một câu.

Tay Lục Chi Khiêm lúc này mới buông lỏng.

Điện thoại Khương Thục Đồng vang lên, là ba cô gọi tới.

Ba cô có một xưởng sản xuất nhỏ, lợi nhuận cũng bình thường. Lúc mẹ bị bệnh nặng cũng đúng lúc ba cô phải bồi thường, là Lục Chi Khiêm đã cứu lại Khương gia, lần này ba gọi tới đơn giản là nhờ Khương Phục Đồng hỏi mượn Lục Chi Khiêm ba mươi vạn.

“Chính là ba, con sẽ không cho vay sao?”

Khương Thục Đồng nhìn Lục Chi Khiêm vẫn còn đang phát hỏa.

“Vay ngân hàng khó, phải có thế chấp, ba của con cái gì cũng không có, sao vay được. Hơn nữa ba mươi vạn với Lục Chi Khiêm cũng không phải số tiền lớn, nhưng ba cần ba mươi vạn trả lương cho công nhân, muốn vay được ngân hàng ít nhất cũng phải đến mấy tháng sau.” Ba cô nói.

Đúng là không phải số tiền lớn, nhưng quan hệ hiện tại của cô và Lục Chi Khiêm thì...

“Ai gọi tới cho cô?” Lục Chi Khiêm vẫn tức giận thở phì phò, đôi mắt không rời khỏi Khương Thục Đồng, hỏi.

“Ba tôi, ông hỏi mượn anh ba mươi vạn.” Khương Thục Đồng nói một câu. Sau khi hai người kết hôn ba cô tổng cộng đã mượn Lục Chi Khiêm hai lần, mỗi lần Lục Chi Khiêm đều lấy tiền ném vào mặt Khương Thục Đồng.

Quả nhiên, Lục Chi Khiêm cười lạnh. “Tôi vừa bị mất hợp đồng, cô cho rằng tôi có tiền cho ba cô mượn sao?”

Tuy rằng quan hệ vợ chồng của Lục Chi Khiêm và Khương Thục Đồng không tốt, nhưng ít nhất trước kia anh vẫn mặc kệ Khương Thục Đồng chi tiêu, còn hiện tại, từ khi giữa bọn họ xuất hiện Cố Minh Thành, hiện tại Lục Chi Khiêm đã không tùy tiện đưa tiền cho Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng cảm thấy một chút tôn nghiêm đều không có, đôi khi cô đem sự muộn phiền trong lòng nói với ba, nhưng ba cô chỉ nói một câu. “Phụ nữ cần tôn nghiêm để làm gì?”

Khương Thục Đồng mím chặt môi, cảm thấy cuộc sống của mình đến không thấy ánh mặt trời, Lục Chi Khiêm không lý hôn, cha cô thì không thông cảm.

Cho nên ngày hôm sau, mắt cô sưng đỏ đi làm, vừa mới tới lầu hai mươi là văn phòng của cô liền có một người đi vào thang máy.

Cô ngẩng đầu, là Cố Minh Thành, anh đang nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng.

“Cố tổng.” Khương Thục Đồng chào hỏi, giọng cô hơi khàn khàn.

Lúc sáng Khương Thục Đồng vừa tới đi làm, Cố Minh Thành cũng ở trong công ty đi xem xét một vòng, chuẩn bị rời đi.

Cố Minh Thành nhìn cô, tay bấm giữ thang máy đứng yên, hỏi một câu: “Em sao vậy?”

Khương Thục Đồng muốn ra khỏi thang máy, cô khẽ cọ vào bên cạnh Cố Minh Thành, tay áo cô liền bị anh giữ chặt lại, lại hỏi: “Em sao vậy?”

Cửa thang máy đã khép lại.

9. Chương 9

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 9: Tôi dơ bẩn vậy sao?

Thang máy vững vàng trôi xuống, bên trong chỉ có Cố Minh Thành cùng Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng không nói lời nào, nước mắt lại lăn chả rơi, có lẽ được Cố Minh Thành quan tâm như vậy khiến Khương Thục Đồng xúc động muốn nói ra nỗi buồn tủi của mình.

Giọng Cố Minh Thành rất nhẹ nhàng: “Sao lại khóc?”

Khương Thục Đồng cũng không nói được vì sao cô lại khóc, nhưng cô không còn khống chế được mình.

“Bởi vì tôi hủy bỏ hợp đồng với Lục Chi Khiêm à?” Cố Minh Thành xoay người hỏi Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng cảm thấy Cố Minh Thành thật là một người sâu không lường được, bởi Khương Thục Đồng thấy được anh rất ôn hòa lịch sự, tuy rằng anh có khí độ cao cao tại thượng nhưng ít nhất biểu hiện của anh rất bình dị gần gũi, anh ít khi nổi giận, có lẽ trên thế giới này chuyện khiến anh để ý không có nhiều, để khiến anh nổi giận lại càng ít, cho nên ngày thường thoát nhìn anh đều là bộ dáng quân tử khiêm khiêm.

Nhưng một khi có người khiến anh tức giận, Cố Minh Thành sẽ xử trí không chút lưu tình.

Tựa như chuyện Lục Chi Khiêm vậy, một khi có người hắt nước bẩn vào anh, Cố Minh Thành sẽ đánh trả một cách vang dội đẹp đẽ.

Anh cùng Lục Chi Khiêm hoàn toàn là hai loại người khác nhau.

Lục Chi Khiêm chỉ biết kêu gào, Cố Minh Thành lại cực kì ngoan tuyệt, loại này lại làm Khương Thục Đồng thực tuyệt sợ hãi.

“Không phải, bởi vì đêm qua ba tôi gọi điện, ông ấy muốn mượn Lục Chi Khiêm ba mươi vạn, Lục Chi Khiêm cùng tôi trở mặt. Xin lỗi, Cố tổng, tôi không nên đem cảm xúc vào công việc.” Khương Thục Đồng lau nước mắt.

Lục Chi Khiêm đã rõ ràng vấn đề kinh tế với cô, tìm anh ta vay tiền thật không có khả năng, nhưng cô một chút tiền gửi ngân hàng đều không có.

“Ba mươi vạn mà thôi.” Cố Minh Thành nhẹ giọng nhắc lại.

Khương Thục Đồng không biết lời này của anh có ý tứ gì, thang máy đã xuống tầng một, cô đang nghĩ không biết Cố tổng có muốn ra thang máy không.

“Hiện tại tôi không mang chi phiếu, buổi tối đến nhà tôi lấy.” Cố Minh Thành dáng vẻ hào sảng đi ra ngoài, chỉ để lại bóng dáng cho Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng ngẩn người, vội vàng đi theo. “Cố tổng, ý của ngài là gì?”

Cố Minh Thành xoay người: “Cô tới cái nhà kia, cô đã biết rồi. Hết giờ làm tới tìm tôi.”

“Có phải đối lấy cái gì không?” Những lời này Khương Thục Đồng suy nghĩ đã lâu mới dám hỏi.

Người như Cố Minh Thành còn có điều gì là chưa làm, tuy rằng ba mươi vạn với anh ta mà nói là không tính là gì, nhưng Khương Thục Đồng vẫn cảm thấy không có khả năng anh ta tự cho cô vay vô điều kiện. Là phụ nữ, trừ bỏ thân thể ra cô cái gì cũng không có.

Cố Minh Thành nhìn Khương Thục Đồng từ trên xuống dưới. “Một hai cô phải nghĩ tôi dơ bẩn như vậy sao?”

Khương Thục Đồng cắn môi dưới, Cố Minh Thành thoát nhìn là hiểu rõ ý tứ của cô. Cô cảm thấy có chút thẹn thùng.

“Nếu về sau Cố tổng có chuyện gì cần tôi sẽ cố gắng hết sức lực, tôi nhất định sẽ làm trâu làm ngựa.” Khương Thục Đồng lại nói thêm một câu.

Cố Minh Thành rời đi không nói gì.

Dường như trước giờ Cố Minh Thành đều không gọi tên Khương Thục Đồng, ngoại trừ lúc trước gọi cô là ‘phu nhân Lục’.

Chiều nay Khương Thục Đồng tăng ca, lúc rời khỏi công ty đã hơn 8 giờ, cô gọi taxi tới nhà Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành bận rộn ở trong thư phòng, lấy chi phiếu không một chút đắn đo hay ái muội.

Cầm lấy chi phiếu, Khương Thục Đồng cùng Cố Minh Thành rời đi, hai người đi vào thang máy. Khương Thục Đồng băn khoăn trong lòng, nếu Lục Chi Khiêm hỏi tới thì cô nên nói chuyện này như thế nào?

Chưa cô nhận được tiền chắc chắn sẽ gọi cho Lục Chi Khiêm, tất nhiên sẽ lộ tẩy. Lục Chi Khiêm lại bắt đầu nghi ngờ cô cùng Cố Minh Thành. Bởi vì trong lòng có suy nghĩ này nên tâm tư cô có chút dao động.

Đến khi hai người xuống lầu liền tiến vào chỗ tối. Nguyên nhân là khu nhà này dùng đèn cảm ứng, có người đi là đèn sẽ sáng.

Lúc đèn còn sáng, Khương Thục Đồng gọi một câu: “Cố tổng...”

Cố Minh Thành ‘ừ’ một tiếng, tay cầm chìa khóa xe phát ra một trận leng keng. Bởi vì nghe được Khương Thục Đồng gọi, Cố Minh Thành dừng nghịch chìa khóa, lắng nghe cô nói.

Đã không còn động tĩnh gì, đèn cảm ứng tắt.

“Là như thế này...” Khương Thục Đồng tiếp tục nói, lơ đãng thoáng nhìn liền thấy được trên cổ tay của Cố Minh Thành.

Sau đó, cô không nói nữa.

10. Chương 10

Khương Thục Đồng có thể nghe được tim mình đập thành thịch. Bởi vì cô thấy được trên tay Cố Minh Thành đeo một chiếc đồng hồ, trên bề mặt đồng hồ phát quang trong đêm tối, Khương Thục Đồng chưa bao giờ gặp loại đồng hồ này, từng dòng chữ nhỏ trên mặt đồng hồ đều rõ ràng như ban ngày.

Đồng hồ cô ong ong, mọi thứ đều như đã chui ra khỏi đầu.

Cố Minh Thành dừng lại nhìn cô, hỏi một câu: “Còn không đi? Tôi đưa cô về.”

Khương Thục Đồng nhìn chăm chăm vào đồng hồ trên tay anh, cái gì cũng đã quên mất. Cô vẫn luôn không nhớ rõ ràng người đàn ông đầu tiên, thế nhưng... Cố Minh Thành.

Người có loại đồng hồ này có lẽ rất nhiều, nhưng trong nháy mắt rất nhiều điểm mù trong đầu cô bắt đầu từ từ rõ ràng. Vì cái gì mà Cố Minh Thành nói “Hóa ra là phu nhân Lục” giống như đã từng gặp cô, vì ái gì Cố Minh Thành đã từng hỏi cô “Thích ôm cổ đàn ông sao?”.

Là bởi vì trước kia cô đã ôm cổ anh.

Khương Thục Đồng cảm thấy đỏ mặt tía tai, giả như ngơ ngác hỏi một câu: “Cố tổng, đêm đó... người đàn ông kia là anh sao?”

Thật lâu Cố Minh Thành mới nói một câu: “Tôi vẫn cho rằng em nhớ rõ. Hóa ra tôi cũng giống như đêm hôm đó, đều biến mất trong đầu phu nhân Lục.”

Quả nhiên là anh.

Đêm hôm đó, cô thành đàn bà của anh, nửa tháng trước khi cô kết hôn.

Chỉ là ngày đó trong bóng tối Khương Thục Đồng không thấy rõ vẻ mặt của anh, uống rượu say cũng quên mất.

Khương Thục Đồng hận không thể tìm được hầm ngầm chui vào. Thế giới lớn như vậy, vậy mà ngày đó cô cùng người không nên nhất... lên giường.

Giống như cô vẫn luôn đang câu dẫn anh.

Nhưng thật sự cô không có.

Khương Thục Đồng lấy tay ôm lấy đầu.

“Đau sao?” Cố Minh Thành hỏi, một ngón tay khẽ nâng cằm cô lên để cô nhìn về phía anh.

Khương Thục Đồng không thấy được chút ánh sáng nhu hòa trong mắt anh, chỉ thấy ở anh sự bắn khoăn, rồi mặt anh chậm rãi đỏ lên.

“Cái gì?” Những lời này từ trong cổ họng Khương Thục Đồng phát ra, mang theo run rẩy.

“Buổi tối ngày đó...”

Khương Thục Đồng không trả lời Cố Minh Thành, cô xoay người chạy.

Trong xe taxi, chuyện buổi tối hôm đó đột nhiên trở nên thực sự rất rõ ràng, vốn dĩ Cố Minh Thành chỉ là hình ảnh mơ hồ trong đầu cô, hơn nữa ngày đó còn tắt đèn, cô thật sự không nhớ được. Nhưng đã biết là Cố Minh Thành, anh ta liền ở suốt trong đầu Khương Thục Đồng muốn vứt đi không được. Anh rất mạnh mẽ, mà bởi vì cô say rượu cũng thực cuồng nhiệt, có đổ máu hay không cô đã quên mất, chỉ nhớ thật sự rất đau. Rốt cuộc đó là lần đầu tiên của cô, Cố Minh Thành vào rất nhiều lần không được.

Khương Thục Đồng đi về nhà của cha cô, đem chi phiếu đưa cho cha. Cô còn nói gần đây cãi nhau với Lục Chi Khiêm, ngàn dặn dò vạn dặn dò ba đừng gọi điện cho Lục Chi Khiêm, miễn lại khiến anh tức giận linh tinh.

Cha cô thấy tiền sáng mắt, đối với dặn dò của Khương Thục Đồng gật gật ừ ừ.

Về đến nhà, Lục Chi Khiêm còn chưa về, Khương Thục Đồng liền đi vào phòng ngủ của cô. Từ lúc kết hôn tới nay bọn họ vẫn luôn ở riêng.

Nhưng như thế nào cô cũng không ngủ được, tắt đèn rồi cảnh tượng ngày đó như được chiếu lại ở trong đầu cô, cho đến khi cô giống một thiếu nữ hoài xuân mặt ửng hồng.

Cho tới tận bây giờ, Cố Minh Thành là người đàn ông đầu tiên, cũng là duy nhất.

Buổi tối Lục Chi Khiêm về lúc nào cô cũng không biết, ngày hôm sau lúc cô đi làm thì anh vẫn ngủ.

Điều không ngờ chính là, ngày hôm sau Cố Minh Thành tới công ty, giống như vừa đi vừa nghe điện thoại.

“Tôi đây.”

“Lại có chuyện gì?”

“Nếu Lục tổng không thể cung cấp một chút cho cha vợ thì tôi viện trợ, hôm nay anh hướng tôi vấn tội?”

Giọng Cố Minh Thành mang theo khiêu khích nhưng khẩu khí lại đặc biệt nhẹ nhàng, cũng không hữu hảo, giống như trước giờ anh ứng phó với chuyện này đã thành thói quen.

Anh đi qua văn phòng Khương Thục Đồng, sau đó liền đi vào văn phòng của mình.

Khương Thục Đồng nhú mày, trong lòng âm thầm sôi ruột. Đêm qua chuyện đồng hồ dạ quang thật sự khiến cô khiếp sợ quá mức, cho nên đã quên ‘thông cung’ với Cố Minh Thành, khẳng định cha cô nhận chi phiếu sẽ lại gọi điện cho Lục Chi Khiêm cảm ơn, Lục Chi Khiêm khẳng định sẽ nghĩ đến người cho cô mượn tiền chính là Cố Minh Thành đi.

Khương Thục Đồng không biết tiếp theo cô phải trải qua cái gì.

11. Chương 11

Quả nhiên, sau khi về đến nhà, phát hiện trong nhà là một mảnh hỗn độn, sô pha không chỉnh tề, như thể vừa mới trải qua một hồi “Đại chiến.”

Trên “sàn nhà”, Khương Thục Đồng còn phát hiện mấy sợi tóc dài, là tóc uốn nhuộm qua, Khương Thục Đồng đầu tóc luôn luôn là màu đen, cho nên, không có khả năng là của cô.

Cô mơ hồ nhớ, hình như mái tóc của Ngôn Hi là màu sắc này, rốt cuộc vẫn là đưa nữ nhân kia về nhà rồi.

Tuy rằng cô chưa bao giờ cùng Lục Chi Khiêm từng có quan hệ da thịt, nhưng hình như bắt được gian tình của Lục Chi Khiêm làm cô rất có cảm giác thành tựu. Đi vào phòng tắm, quả nhiên, cô phát hiện mấy chiếc ‘áo mưa’ ở thùng rác. Còn không cả thềm kiềng dè gì cô.

Lục Chi Khiêm rất cô đơn ngồi hút thuốc trên sô pha, Khương Thục Đồng muốn đi ngủ rồi, nhưng hắn gọi cô lại nói: “Ngày mai đem ba mươi vạn trả cho Cố Minh Thành, chồng của cô không nợ hắn!”

Sau đó trực tiếp đem chi phiếu ném tới trước mặt Khương Thục Đồng.

Mặt cô không chút biểu tình, nhưng tốt xấu gì cô cùng Lục Chi Khiêm cũng có một tờ giấy hôn thú, mặc kệ cô nghĩ như thế nào, ở trong mắt người ngoài, bọn họ vẫn là người một nhà, thiếu tiền hắn so với thiếu tiền người ngoài tốt hơn nhiều.

“Cảm ơn.” Khương Thục Đồng nói một câu, liền muốn trở về phòng mình.

“Cô không hỏi xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?” Giọng nói của Lục Chi Khiêm từ phía sau truyền tới.

“Tôi hỏi có ích gì?”

Lục Chi Khiêm không trả lời nữa.

Ngày hôm sau, khi Khương Thục Đồng đem trả chi phiếu cho Cố Minh Thành đã là giữa trưa. Bởi vì vào đúng giờ cơm trưa anh mới đến công ty.

Cố Minh Thành rất tự nhiên mà mời Khương Thục Đồng ăn cơm.

Nếu như trước kia Khương Thục Đồng nhìn thần sắc Cố Minh Thành vẫn xem là chuyện tự nhiên, thì hiện tại vô luận như thế nào cô đều không được tự nhiên.

Nói cho cùng thì người trước mắt là người đàn ông đầu tiên của cô. Hơn nữa giữa hai người, sau đó lại có qua một chút ái muội, cho nên nghĩ đến anh, trái tim của cô liền đập rất nhanh, không những vậy còn có một loại cảm xúc gọi là “Thẹn thùng” lan tràn ở trong lòng.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ ở trước mặt một người đàn ông thẹn thùng như vậy. Không muốn cùng Cố Minh Thành có quá nhiều giao lộ, thế nhưng lại cố tình có nhiều nút giao như vậy.

“Không dùng nữa?” Cố Minh Thành đánh giá chi phiếu.

“Vâng, cảm ơn Cố tổng.” Khương Thục Đồng cúi thấp đầu, vén tóc qua vành tai.

“Ăn cơm rồi?” Cố Minh Thành tiếp tục hỏi, ánh mắt anh không trốn tránh như Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng ngẩng lên nhìn anh, lắc lắc đầu.

Cố Minh Thành nhìn đến sắc mặt ửng đỏ của cô nói: “Đi thôi, tôi mời em ăn cơm.”

“Tôi ——” Khương Thục Đồng từ chối theo bản năng.

“Không đi sao? Tổng tài mời cấp dưới ăn cơm, cấp dưới còn có cái giá thật lớn.” Cố Minh Thành tùy tiện để người mang chi phiếu vào văn phòng, giống như căn bản anh không để tâm đến ba mươi vạn này vậy.

Khương Thục Đồng cười khê một chút, nếu như không đi, có vẻ quá thận trọng rồi. Hơn nữa trong văn phòng người đến người đi, vừa đến giờ là tất cả mọi người đều đi ăn cơm. Cô cùng tổng tài đứng ở trong văn phòng, quá hút mắt đi. Vì thế, liền theo sau lưng Cố Minh Thành, đi xuống bãi đỗ xe dưới lầu.

Cố Minh Thành ăn một bữa trưa, còn phải lái xe đi.

Cô không biết là anh đã sớm đặt sẵn nhà hàng, hay là sợ ăn cơm gần công ty gặp phải đồng nghiệp sẽ có nhiều lời đồn đại, dù sao đi xa vậy để ăn cơm, Khương Thục Đồng rất bất an.

Giống như cô cùng tổng tài là hai người yêu đương vụng trộm, không dám gặp người. Rốt cuộc cô đã kết hôn, nhưng đối với chuyện gia đình của tổng tài, cô một chút cũng không biết, đến lúc ngồi trên xe, cô vẫn luôn nhìn ra phía bên ngoài.

Di động chợt vang lên, là một dãy số xa lạ, vừa mới bấm nghe, bên trong liền truyền tới giọng nói của Ngôn Hi

“Ly hôn với anh ấy nhanh một chút đi, hôm qua tôi đã đến nhà của cô, cô biết chứ?” Hiện tại dường như Ngôn Hi có chút vội vã. Cô ta muốn nhanh chóng thay thế cô.

Khương Thục Đồng cười cười, “Nếu cô có thể nói được Lục Chi Khiêm, vậy thì không còn gì tốt hơn, tôi đã sớm cùng cô nói rất nhiều lần, tôi muốn ly hôn, nhưng anh ta không rời a, cô đừng thuyết phục anh ta không thành, lại tới làm phiền tôi. Thật vô vị!”

Tiếp theo không đợi cô ta trả lời, cô liền tắt điện thoại, vẫn một mực tức giận nên vành mắt phấp phồng.

“Ngày hôm qua, anh ta mang đàn bà về nhà, làm cái gì tôi cũng không cần nói nữa.” Khương Thục Đồng nói một câu, đại khái thật sự tìm không thấy người khác nói, ghen ở trong lòng lại khó chịu.

Cố Minh Thành nghiêng đầu liếc mắt nhìn Khương Thục Đồng một cái, hỏi một câu, “Anh ta rất lợi hại hay sao?”

“Cái gì?” Khương Thục Đồng không hiểu, nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh Cố Minh Thành. Đúng lúc Cố Minh Thành cũng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau.

“Trên giường.” Cố Minh Thành nói với Khương Thục Đồng một câu.

Khương Thục Đồng là tuyệt đối không nghĩ tới, ông chủ của cô sẽ giáp mặt cùng cô nói ra loại lời nói này.

12. Chương 12

Nếu là người khác, cô chắc chắn sẽ nghĩ họ trêu đùa, nhưng Cố Minh Thành dùng bộ dáng đương nhiên hỏi, giống như vốn dĩ anh ta nên biết vấn đề này.

Khương Thục Đồng chỉ là mở to hai mắt nhìn anh ta, kiểu trò chuyện này, cô thật sự không có ước tính, không biết nên trả lời như thế nào.

Có vẻ như Cố Minh Thành rất hài lòng với nét mặt của Khương Thục Đồng, quay mặt đi lại hỏi một câu, “Anh ta hay tôi tuyệt vời hơn?”

Tim Khương Thục Đồng “Thịch” “Thịch” mà nhảy dựng lên.

Đây là ý gì?

Hỏi một người phụ nữ đã kết hôn công phu trên giường của chồng cô tốt hơn hay anh ta tuyệt vời hơn?

“Tôi không biết.” Mặt Khương Thục Đồng chuyển hướng ra phía ngoài cửa sổ.

Căn bản cô cũng không biết. Cô chưa bao giờ biết qua công phu trên giường của Lục Chi Khiêm.

Cố Minh Thành không nói nữa, cứ như vậy lặng im mà tới nhà hàng ăn cơm, một câu cũng không nói, nhưng thật ra anh ta đang đánh giá sắc mặt Khương Thục Đồng. Còn cô thì vẫn luôn cúi đầu ăn cơm, không để ý đến anh.

Ăn cơm xong, Cố Minh Thành nói, sắp tới sinh nhật của một người, anh ta không biết chọn quà sinh nhật, cho nên để Khương Thục Đồng đi mua cùng.

Khương Thục Đồng nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút, thời gian ăn cơm trưa của bọn họ là một tiếng rưỡi, hiện tại đã 12 giờ năm mươi, tuy rằng thời gian giữa trưa không quá nghiêm túc như vậy, nhưng hiện tại cô còn đang trong thời gian thử việc, đến trễ thật sự không tốt lắm, hơn nữa, chọn quà tặng mất rất nhiều công sức, không có bốn mươi phút đến một tiếng khẳng định chọn không xong.

“Tôi bị muộn rồi.” Đứng ở cửa nhà hàng, Khương Thục Đồng nhíu mày nói.

“Tôi xin nghỉ thay cô.” Cố Minh Thành thể nhưng thật sự cảm thấy di động, muốn xin nghỉ cho Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng lại đặc biệt hoảng hốt, “Cố tổng, ngài đừng nha, ngài xin nghỉ cho tôi tính là chuyện gì đây? Tôi tự mình xin.”

Tổng tài thay cô xin nghỉ, mọi người sẽ liên tưởng đến các loại ái muội nào chứ.

Cố Minh Thành là bởi vì địa vị của mình cao tại thượng, cho nên không suy xét đến cảm thụ của người khác sao? Hay là anh ta cố ý nói như vậy?

Khương Thục Đồng cái gì cũng chưa nói, cùng chủ nhiệm bộ phận thiết kế nói chiều nay có chút chuyện, muốn muộn một chút mới đến công ty, chủ nhiệm liền đồng ý.

Hai người đi dạo ở khu trung tâm mua sắm, vì Cố Minh Thành để Khương Thục Đồng tới thay hắn chọn lễ vật, nên Khương Thục Đồng tự nhiên muốn hỏi anh ta tặng quà cho người như thế nào, cái này liên quan chặt chẽ đến sẽ tặng cái gì.

“Anh cùng người đó quan hệ có gần gũi không?” Khương Thục Đồng một bên nghiêng đầu ngẫm nghĩ trong khu thương mại, một bên hỏi Cố Minh Thành một câu.

“Không gần, người cùng làm ăn mà thôi. Hơn năm mươi tuổi.” Cố Minh Thành chấp tay sau lưng, chậm rãi đi theo Khương Thục Đồng.

Đúng lúc, bọn họ đi tới trước phòng trưng bày đồ sứ pha lê RORO(là tên một nhãn hiệu đồ gốm sứ thủy tinh của Trung Quốc), bước chân Khương Thục Đồng dừng lại.

Từ trước đến nay cô rất thích loại đồ sứ pha lê này, long lanh trong suốt, tinh tế tuyệt mỹ, hơn nữa, đồ trang trí gốm sứ pha lê của RORO trước nay thủ công hay mỹ cảm đều là số một. Đối với Cố Minh Thành mà nói, giá cả cũng thích hợp.

Khương Thục Đồng đã từng xem qua rất nhiều tác phẩm gốm sứ pha lê của nhãn hiệu này, nhưng bởi vì giá của nó quá đắt, cho nên chưa bao giờ mua nó cho bản thân.

Ba mươi vạn đối với Cố Minh Thành mà nói cũng không tính là cái gì, cho nên mấy ngàn đồng này anh ta càng không để trong lòng.

Khương Thục Đồng nhìn một bộ dụng cụ pha trà bằng pha lê tinh tế. Những người hơn năm mươi tuổi, có lẽ đều thích uống trà, hai ngàn tám, dù sao anh ta cũng là người có tiền, không cần để ý giá cả.

“Bộ này thế nào?” Bởi vì thực sự thích, cho nên, Khương Thục Đồng lộ ra một nụ cười hiếm hoi.

Cố Minh Thành nhìn đôi mắt cô, cũng không hỏi giá, liền trực tiếp quẹt thẻ. Sau đó mới hỏi Khương Thục Đồng một câu: “Cô thích loại đồ vật này?”

“Vâng, thường xuyên xem trên mạng, giá của nó với tôi mà nói, vẫn là có chút đắt. Nhưng đối ngài, chắc không phải vậy chứ.”

Không nghĩ tới Khương Thục Đồng sẽ nói đùa loại chuyện này. Cố Minh Thành nhận lấy bộ dụng cụ pha trà xong liền đi.

Anh đưa Khương Thục Đồng đến lầu dưới của công ty, rồi lái xe rời đi, cũng may không có người chú ý chuyện hôm nay Khương Thục Đồng đến trễ.

Buổi tối khi cô về đến nhà, thì thấy Lục Chi Khiêm đang hút thuốc.

Hình như gần đây tâm tình anh ta rất tệ.

“Sắp đến sinh nhật cha tôi, cô nghĩ xem nên tặng ông ấy cái gì.” Lục Chi Khiêm nói với Khương Thục Đồng một câu.

Đàn ông đều không biết chọn lễ vật sao? Đều để phụ nữ tới chọn.

Khương Thục Đồng có chút sững sờ. Đây là năm đầu tiên cô gả cho Lục Chi Khiêm, còn chưa từng qua sinh nhật và cũng chưa bao giờ chọn qua món quà nào cho bố chồng mình.

13. Chương 13

Hình như bố chồng cô năm nay 63 tuổi, có vẻ như không phải người mà Cố Minh Thành nói muốn chúc thọ, anh ta nói chúc sinh nhật người hơn năm mươi tuổi. Hơn nữa thân phận của Cố Minh Thành phải quen biết rất nhiều người mới đúng, mặt khác anh ta cùng bố chồng cô trước kia cũng chưa từng có qua lại với nhau.

“Anh muốn tặng cho ba quà thế nào? Bao nhiêu tiền?” Khương Thục Đồng vừa cởi áo khoác vừa hỏi Lục Chi Khiêm.

“Ngoài tiền cho bữa trưa tôi đến chọn, còn mua cho ba một chiếc bánh kem và một món quà khoảng hai ba ngàn.” Bỗng nhiên thái độ của Lục Chi Khiêm vô cùng khiêm tốn.

Vậy không phải là càng tốt sao. Dù sao hôm nay Khương Thục Đồng vừa mới mua một bộ quà sinh nhật cho người khác, vậy mua một bộ nữa là được rồi. Cô còn phải đi làm, không có quá nhiều thời giờ để đi mua sắm.

“Để ngày mai tôi mua.” Cô nói bằng tấm lòng của mình, mặc kệ người nhà họ Lục đối xử với Khương Thục Đồng như thế nào, ít nhất cô không thẹn với lương tâm.

Lục Chi Khiêm đưa thẻ của mình cho Khương Thục Đồng, hiện tại hai người thật sự là đã phân chia tài chính rồi.

Ngày hôm sau, Khương Thục Đồng liền mua bộ trà cụ kia về cho Lục Chi Khiêm nhưng anh ta cũng không nhìn xem đó là cái gì.

Cuối tháng mười, là sinh nhật của bố chồng Khương Thục Đồng. Lục Chi Khiêm và cô cùng nhau đi.

Khi Lục Chi Khiêm đem bộ trà cụ giao cho cha mình, trên mặt cả hai đều lộ ra tươi cười, người biết hàng, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được ưu khuyết điểm của bộ trà cụ này, Lục gia liền sai người thu lại.

Cha mẹ Lục sống trong một ngôi nhà cấp bốn rộng rãi. Ở Hải Thành tắc đất tắc vàng này thật sự là người rất có tiền. Đồ ăn hôm nay, là Lục Chi Khiêm để Khương Thục Đồng gọi một đầu bếp hạng nhất đến nấu tại nhà.

Không lâu sau, bỗng có người nói: “Cố tổng tới rồi.”

Khương Thục Đồng nhíu chặt đôi lông mày lá liễu, tìm lại bắt đầu thành thịch mà nhảy dựng lên. Ngày đó anh ta cũng không nói là mua lễ vật tặng sinh nhật bố chồng cô, lễ vật lại còn là một bộ trà cụ giống nhau như đúc với của Lục Chi Khiêm. ——

Lễ vật giống nhau cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là, hai bộ lễ vật này đều là cô chọn, cô chột dạ.

Đối với chuyện Cố Minh Thành tới cha Lục hiển nhiên kinh sợ. Người trong phòng cũng không nhiều, ông từ trên ghế gỗ nan của mình đứng dậy, không thể tin hỏi, “Cố —— Cố tổng tới?”

Lời vừa nói, Cố Minh Thành mặc một bộ tây trang màu xám đi đến, Khương Thục Đồng cố ý đứng ở một vị trí kín đáo, hy vọng anh ta không có nhìn đến mình, hơn nữa, vừa rồi cô thoáng nhìn, liền biết trên tay Cố Minh Thành cũng chính là bộ trà cụ kia.

Không xong!

Chắc chắn là Cố Minh Thành không biết cô cũng chuẩn bị cho Lục Chi Khiêm một món lễ vật giống như vậy, rốt cuộc cha Lục cũng đã nhận lấy rồi!

Cha Lục đi lên nắm lấy tay Cố Minh Thành nói: “Cố tổng, chỉ là sinh nhật mà thôi, ngài lại hạ cố tới.”

“Là tôi nên tới.” Nhân dịp này, khi ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Cố Minh Thành, Khương Thục Đồng mới cảm thấy, giọng nói của Cố Minh Thành thật sự rất dễ nghe, có từ tính, thành thực trầm ổn.

Lục Chi Khiêm rút tay túi quần, khinh thường nhìn qua.

Hình như Lục Chi Khiêm đã từng nói qua một lần, Cố Minh Thành khoảng ba mươi mốt tuổi, nhưng khi anh ta vừa đến, trong nhà toàn bộ hướng gió liền thay đổi rồi, giống như mỗi người làm gì cũng phải xem sắc mặt anh.

Khi Cố Minh Thành lấy lễ vật ra, Lục phụ nhìn nhìn bộ trà cụ, tươi cười nói, “Thoạt nhìn Cố tổng cùng khuyển tử ánh mắt có vẻ giống nhau, đều chọn hai bộ trà cụ giống nhau như đúc.”

Tim Khương Thục Đồng hoàn toàn lạnh, cô còn tưởng rằng lễ vật của Lục Chi Khiêm đã thu vào là xong rồi, thế nhưng không nghĩ tới bố chồng cô lại nói ra chuyện này lần nữa.

Cố Minh Thành là người khôn khéo như vậy, khẳng định có thể biết hai bộ trà cụ này đều là cô chọn.

Sắc mặt Cố Minh Thành cũng không biến hóa gì nói: “Có lẽ tôi cùng Lục tổng có ánh mắt giống nhau nên đồ vật ưa thích cũng giống nhau.”

Cha Lục nghe không hiểu ý ngầm trong câu nói này, liền cười lên ha hả. Rốt cuộc Lục Chi Khiêm có thể có ánh mắt giống nhau với người sát phạt quyết đoán như Cố Minh Thành. Đây là vinh quang lớn đến thế nào chứ.

Khương Thục Đồng đứng ở bên cạnh Lục Chi Khiêm, nghe thấy anh ta nghiêng chặt răng, ánh mắt ác độc mà hướng về cô nhìn thoáng qua.

Khương Thục Đồng cũng biết, đây mới chỉ là bắt đầu.

Cố Minh Thành vừa ngồi xuống thì lại đến thêm một vị khách bất ngờ đến không thể tưởng tượng nổi.

—— Ngôn Hi.

14. Chương 14

Ngôn Hi đến làm sắc mặt Lục Chi Khiêm đại biến, hiển nhiên đây không phải chủ ý của anh ta.

Gương mặt Khương Thục Đồng tái nhợt, vẫn luôn bưng cái ly uống trà, mắt lơ đãng mà nhìn qua Cố Minh Thành, anh ta giống như căn bản không nhìn đến cô.

Hôm nay trái tim Khương Thục Đồng thật giống như bị đặt trên lò lửa, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới.

Hiển nhiên cha Lục đã sớm nghe nói qua chuyện giữa Lục Chi Khiêm cùng Ngôn Hi, thế nhưng bọn họ trước sau đều cho rằng Ngôn Hi chỉ là nữ nhân bên ngoài của Lục Chi Khiêm, hôm nay nữ nhân này đến tận đây, bọn họ thật sự cũng không hoan nghênh.

Ngôn Hi cũng không đem hết thấy những chuyện này để ở trong lòng, cô ta tặng cho cha Lục một cái tẩu bằng pha lê, bình thường cha Lục vẫn hút thuốc.

Mọi người trong phòng đều im lặng một bên chờ xem trò hay của ngày hôm nay.

Quả nhiên, Ngôn Hi nói một câu: “Bác trai, bác gái, con đã mang thai, lúc trước con đã nói cho Chi Khiêm, anh ấy lại sợ nói với hai bác, nhưng mà, đứa nhỏ này làm sao có thể sinh ra mà không có cha.”

Tay nàng vuốt ve bụng nhỏ của mình.

“Lục gia không hoan nghênh cô!” Mẹ Lục nói với Ngôn Hi. Cũng may trước mặt Khương Thục Đồng, họ đều biểu hiện lập trường là cha mẹ chồng của cô.

Thế nhưng, Khương Thục Đồng không có con nối dõi, cũng là sự thật.

Lục Chi Khiêm cũng xanh mặt, hần dưng giọng khàn đặc nói với Ngôn Hi một chữ, “Cút!”

Ngôn Hi lập tức cảm thấy không còn chút mặt mũi nào nữa. Cô ta nghĩ mình đã mang thai, ít nhất thì Lục Chi Khiêm cũng phải bênh vực mình một chút mới đúng.

Mọi người thấy hôm nay Lục gia đã náo loạn thành như vậy, cũng kéo nhau ra về.

Khương Thục Đồng cảm thấy cô ngồi ở chỗ này càng thêm xấu hổ, nên đi ra ngoài tiễn khách.

Lục Chi Khiêm gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng Khương Thục Đồng.

Khi Cố Minh Thành bước qua bên người Khương Thục Đồng, nói với cô một câu, “Đem đồ vật giống nhau, đưa cho hai người đàn ông khác nhau, cuối cùng là Lục phu nhân có tâm tư gì?”

Khương Thục Đồng đứng ở nơi đó, hôm nay bị Ngôn Hi chọc giận, Cố Minh Thành lại ở nơi này chế nhạo cô. Ủy khuất, cô đơn, cô cắn chặt môi dưới, sau đó cúi đầu, nhẹ giọng nói một câu, “Tiền của chồng tôi đều ở đây, quà của anh ấy, là tôi tỉ mỉ chọn lựa, đã chiều cổ tới cảm xúc của anh ấy, cũng chiều cổ đến sở thích của bố chồng tôi, là tôi chọn trước cho anh ấy, xong lại sợ chọn quà làm trễ giờ đi làm, nên tiện tay chọn cho Cố tổng bộ trà cụ này. Những lời hôm đó, là tôi thuận miệng nói, thế nào, Cố tổng có ý kiến? Còn nữa, tôi không biết ngài lại tới tiệc sinh nhật của bố chồng tôi.”

Cố Minh Thành hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Khương Thục Đồng bỗng nhiên cảm thấy khó chịu vô cùng, trong lòng chìm xuống, nhưng là đối mặt với từng người rời đi, lại không thể không miễn cưỡng cười vui.

Cô còn cho rằng chuyện hai món lễ vật giống nhau kia, Lục Chi Khiêm sẽ cùng cô cãi nhau một trận, thế nhưng không có. Trên xe anh ta vẫn luôn rất trầm mặc. Thật lâu sau anh ta mới hỏi một câu: “Cô cùng với Cố Minh Thành, các người đã phát triển đến mức nào rồi?”

Khương Thục Đồng sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau, cô mới nói với anh ta: “Tôi chỉ là cấp dưới của anh ấy, không có gì phát triển.”

Lục Chi Khiêm không nói chuyện, trong khoảng thời gian này anh ta đều không có nổi câu với cô, làm Khương Thục Đồng càng ngày càng không hiểu rõ anh ta.

Sau đó, Lục Chi Khiêm gặp phải khó khăn. Anh ta có một công ty kỹ thuật, gần đây tiếp nhận một dự án, lại bị một dự án của công ty khác tố cáo. Hiện giờ đang phải đối mặt với một khoản đền bù rất lớn.

Vốn dĩ Khương Thục Đồng không quan tâm đến chuyện của Lục Chi Khiêm, chỉ là hai người ở cùng dưới mái hiên mà thôi. Nhưng có một lần, cô nghe Lục Chi Khiêm gọi điện thoại, mới biết được, thì ra tố cáo công ty của Lục Chi Khiêm, cũng là công ty dưới tay Cố Minh Thành. Hơn nữa, tuy rằng Lục Chi Khiêm nhận được giấy triệu tập của tòa án, nhưng nếu nguyên cáo rút đơn kiện mà nói, Lục Chi Khiêm có thể vững vàng mà vượt qua nguy cơ lần này.

Cha của Khương Thục Đồng đã biết chuyện này và vì ông biết cô là cấp dưới của Cố Minh Thành. Ông nhất định muốn Khương Thục Đồng đi cầu nguyên cáo để cho bọn họ rút đơn kiện. Nếu không ông sẽ không nhận đứa con gái này bởi vì từ trước đến giờ Lục Chi Khiêm đã trợ giúp Khương gia rất nhiều. Làm Khương Thục Đồng lâm vào thế khó xử.

“Con có biết nếu Lục Chi Khiêm thua, sẽ phải bồi thường bao nhiêu tiền không?” Cha Khương cũng là người trong giới kinh doanh, hiểu rất rõ những việc này. Không giống Khương Thục Đồng, ù ù cạc cạc, không biết chút gì.

“Con không biết.”

Editor: Hic, trước mãi không thấy đăng thì không có ai giục, ta bắt đầu làm một cái, mỗi ngày đăng một chương rồi thì mọi người hồi liên tục luôn. Cái số ta sao nó khổ vậy:((

15. Chương 15

“Ba mươi triệu. Lục Chi Khiêm cũng chỉ là tiểu phú, không thể so được với những đại phú hào kia, nếu như nó phải bồi thường ba mươi triệu này, con bảo nó đi uống gió Tây Bắc sống sao?”

Cha Khương thực nghiêm khắc mà nói với Khương Thục Đồng, “Ta biết con quen biết với cái người Cố Minh Thành này, lần trước Lục Chi Khiêm cũng đã nói với ta, số tiền đó chính là Cố Minh Thành ứng ra. Anh ta chịu ứng số tiền đó cho con, có nghĩa là giao tình giữa hai người rất tốt. Đây là công ty con dưới tay anh ta, chưa chắc anh đã biết cụ thể sự tình. Con đi nói chuyện với anh ta một chút xem sao.”

Khương Thục Đồng cắn chặt răng, có lẽ cha cô nói đúng, hơn nữa, Lục Chi Khiêm cả ngày đều hút thuốc, cái gì cũng không nói, làm cho cô cảm thấy không đành lòng.

Cô cũng đã từng nghĩ rất nhiều, rất nhiều lần, nếu không phải bởi vì một lần cùng với Cố Minh Thành trước khi cô kết hôn kia, có lẽ cô cùng Lục Chi Khiêm đã trở thành một cặp vợ chồng ân ái, ngọt ngào, rất yêu thương nhau. Anh ta sẽ không đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác.

Tuy rằng đã xảy ra loại chuyện này với người đàn ông khác trước khi kết hôn, nhưng Khương Thục Đồng không phải cố ý, vả lại, trên đời không có bán thuốc hối hận.

Từ sau bữa tiệc sinh nhật của bố chồng cô, Khương Thục Đồng không có bất kỳ tiếp xúc nào với Cố Minh Thành.

Nhưng cuối cùng cô vẫn đi tìm anh ta. Không phải ở công ty, mà là tại căn nhà cô đã từng ở của anh.

“Tìm tôi?” Cố Minh Thành ngồi ở trên sofa hút thuốc, nhìn thật kỹ Khương Thục Đồng đứng trước mặt anh. Giống như Khương Thục Đồng là một học sinh tiểu học bị mắc lỗi.

“Vâng, đúng vậy. Cố tổng, công ty con của anh muốn tố cáo công ty của Lục Chi Khiêm, tôi hy vọng anh có thể rút đơn kiện.” Khương Thục Đồng mân mê góc áo, như là học sinh phạm lỗi nói với Cố Minh Thành.

Rõ ràng, Cố Minh Thành còn không biết chuyện này nên anh ta nói: “Để tôi hỏi xem một chút.”

Anh ta ra ngoài ban công gọi điện thoại, một tay hút thuốc, đi qua đi lại ngoài ban công.

Thật lâu sau, anh ta trở lại với một điều thuốc, “Để cô đợi lâu rồi. Thu mua những công ty này, bọn họ có đủ tư cách, điều kiện độc lập, có thể lấy danh nghĩa của chính mình khởi tố cùng ứng tố, toàn bộ chuyện này, tôi không biết. Là Lục Chi Khiêm để cô tới tìm tôi?”

“Không phải, anh ta không biết tôi tới đây.” Khương Thục Đồng luống cuống phủ nhận lời nói của Cố Minh Thành.

Thấy ánh mắt sắc bén đánh giá của anh ta làm Khương Thục Đồng hận không thể tìm cái lỗ nào để chui vào.

“Cô thế nào lại nghĩ đến tới tìm tôi?” Cố Minh Thành vừa nghịch chiếc bật lửa vừa hỏi Khương Thục Đồng.

“Bởi vì cấp dưới của anh, tôi không quen bất cứ ai, chỉ biết một người là anh.”

“Làm sao cô biết tôi sẽ đồng ý với cô?”

“Tôi không biết, chỉ là muốn thử xem.”

“Lục phu nhân, cầu người phải có bộ dáng cầu người, Đã tới tìm tôi, nói vậy Lục phu nhân cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi chứ?” Giọng nói Cố Minh Thành cao lãnh, đậm mạc, giống như từ sinh nhật của bố chồng cô lần trước, Khương Thục Đồng đã cùng anh ta kết thù. Bởi vì đôi khi anh ta đến văn phòng, Khương Thục Đồng cũng nhận ra anh ta không có chút nào để ý đến cô.

“Anh muốn gì?” Khương Thục Đồng hỏi, trong lòng kỳ thật đã nghĩ tới anh ta muốn cái gì. Chỉ là cô nghĩ, nếu anh muốn, thì cuối cùng cô có đồng ý hay không?

Tuy rằng loại chuyện này, một lần cùng một trăm lần cũng như nhau, nhưng rốt cuộc đó là trước khi cô kết hôn, hiện tại là cô đã kết hôn rồi, tính chất không giống nhau, vô luận trước khi kết hôn cô có hồ đồ như thế nào, thì hiện tại cô cũng là phụ nữ đã có chồng.

Rất lâu sau, Cố Minh Thành nói một câu, “Tôi muốn em thề.”

Ách, thề nhưng không phải muốn cô sao?

“Thề cái gì?”

“Sau này không cho phép lại nói dối tôi nữa.”

Những lời này của Cố Minh Thành làm Khương Thục Đồng cảm thấy rất kỳ quái. Tuy rằng hai người từng có đêm hôm đó, nhưng trừ lần đó ra, cũng không thâm giao, người không có thâm giao, cũng không có gì để phải nói dối. Lời thề này đối với Khương Thục Đồng mà nói, không đụng vào bất luận ích lợi gì của cô, cho nên cô rất nhanh liền đồng ý, gật đầu như trống bỏi.

“Quả nhiên là phu thê ân ái? Hử?” Cố Minh Thành lại hỏi một câu.

Lần này Khương Thục Đồng không trả lời.

“Cô trở về đi, chuyện này để tôi nói với bọn họ.”

Anh nói ra chuyện này một cách rất dễ dàng. Sau đó Khương Thục Đồng liền rời đi.

Sáu giờ tối, Lục Chi Khiêm nhận được điện thoại nói đối phương đã rút đơn kiện rồi. Anh ta ngây ngây ngốc ngốc mà không thể tin nổi.

Sau đó, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng hỏi: “Cô đi tìm hắn?”

Khương Thục Đồng gật gật đầu, đúng là cô đã đi tìm Cố Minh Thành.

Đôi lông mày của Lục Chi Khiêm gắt gao mà nhíu lại thật chặt. Sau đó đẩy Khương Thục Đồng đến góc tường. “Cô vì cái gì mà đi tìm hắn? Tôi thà rằng bồi thượng ba mươi triệu, tôi cũng không muốn phải cầu xin hắn! Cô dùng thủ đoạn gì với hắn ta? Cùng hắn lên giường?”

Khương Thục Đồng cuống quýt lắc đầu, “Là cha tôi, cha tôi muốn tôi phải giúp anh, tôi không quen biết người khác, nên đi tìm anh ta.”

“Hắn lại dễ dàng như thế mà đồng ý với cô? Một người đàn bà như cô, có thể có cái vốn gì? Trừ bỏ thân thể của cô, cô còn có cái vốn gì?” Lục Chi Khiêm kêu gào, “Cô còn muốn trao thân cho bao nhiêu thằng đàn ông nữa? Trước khi kết hôn đã không phải xử nữ, sau khi kết hôn còn phải cho tôi đội mũ xanh?”

Editor: đội mũ xanh nghĩa là bị cắm sừng đấy ạ. Cái này chắc mọi truyện biết cả rồi. Ta lại nói thừa sao.....

16. Chương 16

Đột nhiên Lục Chi Khiêm thô bạo lôi kéo váy áo của Khương Thục Đồng, sau đó đè lên người cô ở trên sô pha làm xương quai xanh gợn cảm mê người, làn da trắng nõn, no tròn mềm mịn như trứng bóc của cô lộ ra. Vốn dĩ Lục Chi Khiêm định hung hăng mà hôn xuống, thế nhưng, khi vừa nhìn thấy thân thể trắng tuyết của Khương Thục Đồng, anh ta lại nhớ tới chuyện cô đã từng với người đàn ông khác...

Rõ ràng hẳn thật sự rất muốn cô, muốn tất cả của cô. Nhưng trong cuộc đấu với gã đàn ông mà hẳn chưa bao giờ gặp, hẳn đã bị đánh bại đến mức hồ đồ, bị đánh bại ngay từ lúc mới bắt đầu.

Khương Thục Đồng bị đè chặt dưới thân hẳn, mái tóc rối tung đau khổ giãy giụa cầu xin.

Cô bắt đầu khóc, khóc đến nước mắt làm ướt sô pha.

“Tôi là chồng của cô. Lẽ nào còn phải ép buộc cô sao? Cô còn bày ra bộ mặt không tình nguyện ấy, đến tận cùng cô có phải vợ của tôi hay không?” Khẩu khí của Lục Chi Khiêm vẫn còn mang theo phần nộ quát.

Khương Thục Đồng nhìn xúc động trên người Lục Chi Khiêm tiêu tan, mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Chuông cửa vang lên, Lục Chi Khiêm thu thập một chút quần áo của mình rồi đi mở cửa. Ở nhà, anh ta chỉ ăn mặc áo sơ mi màu trắng, tóc có chút loạn, áo sơ mi cũng có chút xộc xệch. Khương Thục Đồng mau chóng lau nước mắt, tùy tiện vuốt gọn mái tóc rồi đứng lên.

Vừa đứng đứng đối diện với Cố Minh Thành, biểu tình cô có chút xấu hổ.

Cố Minh Thành nhìn bộ dạng Khương Thục Đồng, sắc mặt ửng đỏ, tóc rối loạn. Tuy rằng cô đã gắng sức che dấu, nhưng có những chuyện, càng che dấu thì càng rõ ràng.

Lại mang dáng vẻ hấp tấp cùng chật vật này, Lục Chi Khiêm cũng thế. Giống như hai người vừa mới trải qua một cuộc tình ái nồng nàn, vui sướng. Sau khi Cố Minh Thành tới, Khương Thục Đồng chào hỏi xong liền trốn vào trong phòng của mình.

“Đây là thư hòa giải.” Cố Minh Thành tới, chính là để đưa cho Lục Chi Khiêm cái này, anh đặt nó lên trên bàn.

Lục Chi Khiêm lạnh lùng nhìn lá thư trên bàn nói: “Cố tổng tới, chính là vì đưa cái này?”

“Không thì thế nào?” Đối mặt với ánh mắt khiêu khích của Lục Chi Khiêm, Cố Minh Thành lạnh lùng trả lời.

“Vốn dĩ chính là người của công ty anh kiện tôi, muốn đưa cũng nên là người của công ty anh đưa. Hơn nữa, đến buổi tối, chỉ sợ Cố tổng say không phải tại rượu đi?” Lục Chi Khiêm ngồi xuống ghế sô pha, hai chân bắt chéo nhau.

“Không say tại rượu thì thế nào? Anh làm gì được tôi?” Cố Minh Thành không giận, ngược lại cười cười, nhưng nụ cười kia lại không chạm đến đáy mắt.

Cuộc chiến giữa hai người đàn ông hoàn toàn sáng tỏ. Tuy rằng lời nói phía trước cũng không trực tiếp vạch trần, nhưng lời nói trước đó có ý gì bọn họ đều hiểu.

Khương Thục Đồng ở trong phòng của mình nghe, trong lòng đặc biệt nóng vội. Hiện tại Lục Chi Khiêm còn không biết người đàn ông đầu tiên của cô là Cố Minh Thành, nếu hai người nói rõ, vậy Lục Chi Khiêm chắc chắn hiểu lầm cô càng lớn. Khương Thục Đồng dậm dậm chân, như kiến bò trên chảo nóng.

“Phu nhân của tôi trước khi kết hôn——” Lục Chi Khiêm mở miệng, hẳn vốn muốn nói, “Phu nhân của tôi trước khi kết hôn, chính là vừa gặp đã yêu”. Nhưng mới nói được một nửa, truyền tới tai Khương Thục Đồng, giống như mở ra chuyện đêm hôm đó giữa cô cùng Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng chạy nhanh từ trong phòng ra tới, nói với Cố Minh Thành một câu: “Cố tổng, lần trước tôi giới thiệu bạn gái cho ngài, ngài có vừa lòng không?”

Những lời này vừa nói ra, tất cả đều yên tĩnh. Lục Chi Khiêm vẫn luôn hoài nghi giữa Cố Minh Thành và Khương Thục Đồng có mờ ám, nhưng những lời này của Khương Thục Đồng làm trong lòng anh ta bắt đầu có chút do dự. Nếu thật sự có cái gì, làm sao cô lại giới thiệu bạn gái cho Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó cắn chặt răng, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một câu: “Người mà Lục phu nhân giới thiệu đương nhiên rất tốt. Thấu tình đạt lý, xinh đẹp thông minh, đúng kiểu phụ nữ tôi thích. Tôi thật muốn cảm ơn Lục phu nhân, đã có lòng suy nghĩ cho tôi như vậy.”

Anh ngả người dựa vào lưng ghế, vui vẻ thoải mái mà nhìn Khương Thục Đồng, ngược lại Lục Chi Khiêm vẫn luôn im lặng không nói chuyện. Địa vị chủ nhà lập tức bị loại khí tràng này của Cố Minh Thành đè ép xuống.

Cuối cùng Khương Thục Đồng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cô không nghĩ tới Cố Minh Thành sẽ phối hợp với cô. Cô căn bản chỉ là muốn cắt ngang lời nói của Lục Chi Khiêm. Đã nói đến mức này rồi cô không còn cách nào rút lui, đành tiếp tục nói: “Thích thì tốt!”

Hình như Khương Thục Đồng có nghe qua, chủ nhiệm bộ phận thiết kế đã từng nói Cố Minh Thành chưa lập gia đình, không có bạn gái. Vừa rồi trong lúc vội vàng, cô không biết đã đặt Cố Minh Thành vào hoàn cảnh thế nào.

Nói đến đây thì Cố Minh Thành đứng dậy cáo từ.

17. Chương 17

“Tôi đi tiễn anh ta.” Không đợi Lục Chi Khiêm phản đối, Khương Thục Đồng liền đi ra ngoài. Bởi vì cô đã từng thề với Cố Minh Thành, sẽ không nói dối anh, nhưng chuyện hôm nay lại không thể không nói dối, nếu anh đã hết lòng tuân thủ hứa hẹn, thư hòa giải cũng đưa tới, nếu chính mình lại thất tín, thì quá kỳ cục rồi.

Sau khi ra khỏi cửa, gió lạnh liền thổi tới.

Cố Minh Thành dừng bước, quay sang mĩa mai, châm chọc nói với Khương Thục Đồng một câu: “Lục phu nhân biết tôi thích kiểu phụ nữ thế nào sao? Vậy thì phải giới thiệu bạn gái cho tôi đây.”

“Vậy ngài thích kiểu phụ nữ như thế nào?” Khương Thục Đồng đôi tay đặt ở sau lưng, nghe Cố Minh Thành nói liền hỏi lại anh một câu.

“Không nói trước được, xem cảm giác đi, tốt nhất là vừa gặp đã yêu.”

Khương Thục Đồng biết tâm tư của anh không đặt vào chuyện tìm bạn gái, liền cúi đầu nhẹ giọng nói: “Vừa rồi, tôi sợ Lục Chi Khiêm lại nói chuyện đêm hôm đó, cho nên, lúc đó thật ra tôi chỉ muốn ngăn anh ta lại. Tôi đã thề với ngài, sau này không nói dối trước mặt ngài, vừa rồi là kể sách tạm thời, là tôi nói dối anh ta, không phải nói dối ngài, xin ngài đừng trách móc.”

Hai tay Khương Thục Đồng để sau lưng, nói với Cố Minh Thành, rốt cuộc chuyện hôm nay, người sai là cô.

“Chuyện gì?” Hai người đã đi đến bên ngoài cửa lớn, Khương Thục Đồng dựa vào bên ngoài cửa, nhìn đèn đường hắt ánh sáng dịu nhẹ lên gương mặt cô, Cố Minh Thành hỏi.

“Chính là chuyện trước kia, tôi và anh đêm hôm đó ——, bởi vì chuyện này mà Lục Chi Khiêm giận chó đánh mèo với tôi, mặc dù anh ta không biết người kia là ai, nhưng vì chuyện một đêm này, anh ta ——”

Khương Thục Đồng không nói được nữa, dù sao cũng là việc xấu trong nhà.

“Cho nên, tôi là bí mật không để người khác biết của cô?” Cố Minh Thành cũng dựa người về phía sau, lấy ra một điều thuốc, châm lửa.

Đêm khuya, dáng người anh cao dài, lười biếng mà dựa vào mặt sau trên cửa sắt, hút thuốc, mắt sáng ngời có thần, nhìn chăm chú vào Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng gật gật đầu, “Tôi ra ngoài khá lâu rồi, phải trở về.”

Vừa rồi ra tới cũng chỉ là giải thích với Cố Minh Thành chuyện giới thiệu bạn gái một chút. Ra ngoài quá lâu, Lục Chi Khiêm chắc chắn sẽ lại hoài nghi.

Vốn dĩ cô cũng không tính ra ngoài lâu như vậy, cho nên chỉ khoác một chiếc khoác bên ngoài. Không nghĩ tới, vừa rồi bởi vì tựa vào cửa sắt ở công khu biệt thự, áo khoác rơi xuống, áo sơ mi tơ tằm vừa hay bị mắc vào một cái móc trên cánh cổng sắt. Chỉ nghe “Roẹt” một tiếng, áo sơ mi của Khương Thục Đồng bị xé rách.

Cô lập tức cảm thấy gió đêm lạnh buốt thổi qua đầu vai.

Sắc mặt Khương Thục Đồng tái nhợt, chạy nhanh đến nhặt áo khoác lên, khoác ở trên người.

Vừa rồi khi áo cô bị xé rách, lộ ra da thịt trắng nõn bị Cố Minh Thành nhìn thấy, thậm chí còn thấy cả vết mờ trên lưng cô. Chỉ là bóng đêm đã khuya, không thấy rõ là màu sắc gì.

Anh dứt hai tay vào túi quần, ho khan hai tiếng, quay đầu nhìn về phía trước.

Khuôn mặt Khương Thục Đồng càng tái nhợt, khi cô chạy ra ngoài không cầm theo thứ gì. Di động, chìa khóa đều ở nhà, giờ phút này, cô ấn chuông bộ đàm nhà mình, thế nhưng không có ai trả lời.

Cô nhú nhú mày, rõ ràng Lục Chi Khiêm ở nhà.

Đầu tiên cô nghĩ đến dùng điện thoại của Cố Minh Thành gọi cho Lục Chi Khiêm, thế nhưng vốn dĩ Lục Chi Khiêm hoài nghi bọn họ, nếu để anh ta biết cô cùng với Cố Minh Thành còn ở bên nhau, vậy chuyện này ——

Nàng ấn hồi lâu, cửa vẫn không mở.

Cố Minh Thành liền đứng ở bên người cô, Khương Thục Đồng cảm thấy thực xấu hổ.

“không cần ấn nữa, là anh ta cố ý, cố ý không cho cô vào nhà.” Cố Minh Thành nói một câu.

Cái suy nghĩ này, Khương Thục Đồng chưa từng nghĩ tới, chỉ là, nếu Lục Chi Khiêm hoài nghi bọn họ, lại không mở cửa cho cô, vậy chẳng phải là vừa lúc cho cô cùng với Cố Minh Thành cơ hội “Thông gian” sao? Tuy rằng Khương Thục Đồng không chịu nổi hai chữ này, nhưng khẳng định Lục Chi Khiêm nghĩ về bọn họ như vậy.

“Tôi đưa cô đi mua một bộ quần áo.” Cố Minh Thành nói.

Không có cách nào, Khương Thục Đồng chỉ có thể gật gật đầu.

Trên đường, Khương Thục Đồng hướng mắt về phía ngoài cửa sổ, không có chú ý tới Cố Minh Thành vẫn luôn nghiêng đầu nhìn vào gương chiếu hậu.

Khi đến trung tâm mua sắm, Khương Thục Đồng tùy tiện chọn một chiếc áo sơ mi, sau khi vào phòng thay đồ đi ra, mới để ý thấy đó cũng là một chiếc áo bằng lụa, bởi vì gả cho Lục Chi Khiêm nửa năm, quen với mức độ chi tiêu ở đó, tùy tiện chọn một chiếc áo cũng là giá cả xa xỉ:860.

Tất nhiên là Cố Minh Thành trả tiền.

“Tính tôi tặng cho cô.” Cố Minh Thành nói với Khương Thục Đồng một câu.

Khương Thục Đồng cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Tôi sẽ trả cho anh.”

“Tùy cô. Anh ta đã không cho cô vào cửa, vậy hôm nay đừng về nữa, đến khách sạn đi.” Cố Minh Thành đem áo sơ mi bị rách của Khương Thục Đồng cất vào túi mua sắm, khi quần áo của cô quệt qua tay, một trận hương thơm ngào hơi thở của anh, nhàn nhạt, thật ưu nhã, thật phù hợp với khí chất của Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng thực muốn khóc, cuối cùng vẫn trả lời “Vâng” một tiếng, thanh âm nhỏ như muỗi kêu phát ra.

18. Chương 18

Cố Minh Thành ôm lấy vai cô rồi đi ra ngoài.

Cố Minh Thành an bài cho Khương Thục Đồng ở một khách sạn năm sao, tất nhiên tiền cũng là của Cố Minh Thành.

Khi anh muốn ra cửa, Khương Thục Đồng liền kéo tay anh lại, tinh thần hoảng hốt hỏi: “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Có thể xảy ra chuyện gì?” Giọng nói Cố Minh Thành thật nhu hòa nói với cô.

Đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng nghe được một người đàn ông dùng giọng nói nhu hòa như thế nói chuyện với cô. Đôi mắt đẹp của cô liền ngáy ra.

“Tim tôi đập rất nhanh, luôn cảm thấy có điều gì đó sẽ xảy ra.” Ánh mắt băn khoăn của cô nhìn mặt Cố Minh Thành.

“Tim cô có đập nhanh, tôi cũng không thể sờ.” Cố Minh Thành đùa giỡn mà nói với Khương Thục Đồng một câu.

Khương Thục Đồng lập tức buông lỏng cánh tay anh, vừa rồi chỉ là cô đem anh trở thành cọng rơm cứu mạng, quên mất rằng cô đã từng trao thân cho anh, rằng Cố Minh Thành là người đàn ông duy nhất của cô.

Nhìn gương mặt Khương Thục Đồng ngày càng đỏ rực lên, Cố Minh Thành nói: “Hôm nay cô ở chỗ này nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi tới đón.”

“Nhưng túi xách và điện thoại của tôi đều ở nhà.” Khương Thục Đồng cảm thấy rất kỳ quái, không biết trong lòng Cố Minh Thành nghĩ thế nào.

“Yên tâm, túi xách cùng di động ngày mai sẽ có người đưa tới cho cô.” Cố Minh Thành nói chắc như đinh cột.

Khương Thục Đồng không hiểu, hỏi lại anh tại sao.

“Ngày mai cô sẽ biết.”

Cố Minh Thành đi rồi, đêm nay tâm tư Khương Thục Đồng vô cùng bất an.

Sáng sớm hôm sau, liền có người gọi điện thoại cho cô, nói có người chờ cô dưới lầu.

Hắn là Cố Minh Thành, anh tới cũng sớm quá rồi.

Khi hai người đến công ty đã thấy Lục Chi Khiêm đang đứng chờ, trong tay anh ta là túi xách của Khương Thục Đồng.

Quả nhiên là Cố Minh Thành nói đúng, chỉ là đêm qua cô không có nghĩ nhiều.

Khương Thục Đồng nhìn thấy Lục Chi Khiêm tới, bưng tỉnh kinh hãi. Cô thể nhưng lại cùng với Cố Minh Thành cùng nhau tiến vào.

Chẳng lẽ lại muốn làm cho Lục Chi Khiêm hoài nghi cô hơn nữa sao?

Lục Chi Khiêm giống như không có ý muốn nói chuyện với Khương Thục Đồng, anh ta đưa cho Khương Thục Đồng túi xách, liền vào văn phòng của Cố Minh Thành.

Mới vừa tiến vào văn phòng, Lục Chi Khiêm liền mở miệng, “Đối với chuyện phát sinh đêm qua, Cố tổng không muốn giải thích một chút sao? Cùng với phu nhân của tôi ở chung một chỗ?”

Cố Minh Thành cầm một điều thuốc trên bàn, châm lửa, chậm rãi nói: “Đêm qua đã xảy ra cái gì, không phải anh đều thấy được sao? Hơn nữa, nếu Lục tổng khúc mắc với chuyện này như thế, vì cái gì đêm qua không trực tiếp đứng ra? Nếu Lục tổng đã hoài nghi phu nhân của mình, vậy ly hôn là được, dù sao hai người sống chung cũng không thoải mái.”

“Anh ——” Lục Chi Khiêm vừa mới nói một câu, đã bị Cố Minh Thành phản bác thành như vậy, đây là điều mà anh ta không hề nghĩ tới.

Lục Chi Khiêm sững sờ ở tại chỗ, đêm qua đúng là anh ta đã theo dõi Khương Thục Đồng, nhìn thấy Cố Minh Thành với Khương Thục Đồng cùng nhau vào khách sạn, hần tức giận, hần cũng nghĩ đến chuyện lên lầu, nhưng sau đó lại cảm thấy vô cùng khó coi, cảm thấy đối mặt với Cố Minh Thành liền có một loại cảm giác thấp hèn. càng bực mình hơn là, hần cảm thấy chính mình đi lên căn bản là không phải đi bắt gian, ngược lại còn cảm thấy mình trở thành một kẻ quá tiểu nhân rồi.

Lục Chi Khiêm không có lời nào để nói liền đi, bộ dáng tức giận, khi đi qua Khương Thục Đồng, anh ta hung tợn mà trừng mắt nhìn cô một cái với vẻ kinh tởm.

Khương Thục Đồng tuy rằng tâm tư thấp thỏm, rốt cuộc là chồng mình tìm tới, nhưng cô vẫn nỗ lực đem tâm tư để vào công việc.

Mấy ngày hôm trước cô đã nộp một bản xin thiết kế sân vườn của một dự án, thế nhưng bị bác bỏ, chủ nhiệm nói là chính Cố Minh Thành trực tiếp loại bỏ.

Khương Thục Đồng không hiểu, Cố Minh Thành thân là tổng tài, vốn dĩ chuyện của công ty con, anh ta rất ít khi nhúng tay vào, trước đến nay đều là tổng giám đốc định đoạt, anh ta cũng chỉ là xem một chút các hạng mục, còn loại chuyện nhỏ giống như hạt vừng của tổ thiết kế, căn bản cũng không cần anh ta phải nhúng tay vào.

Anh ta quản được cũng quá nhiều đi. Khương Thục Đồng nói thầm trong lòng.

Cô thực sự rất muốn đi làm dự án này, bởi vì dự án này rất có tính đại diện, hơn nữa khu vườn rất lớn, phân chia lại rõ ràng. Sau khi Khương Thục Đồng nhậm chức, còn chưa thực sự làm một dự án nào, cô rất muốn thử sức với dự án này.

Trong lòng cô có chút tức giận, liền đến văn phòng của Cố Minh Thành.

“Cố tổng, vì sao ngài không cho tôi tham dự hạng mục này. Chủ nhiệm của tôi nói là ngài gạch tên tôi đi.” Khương Thục Đồng lòng đầy căm phẫn nói.

“Cô không được đi.” Cố Minh Thành còn đang viết dở, nhàn nhạt trả lời cô.

“Hạng mục này vì sao chủ nhiệm có thể đi, còn có người khác cũng có thể đi, tại sao tôi lại không thể?” Khương Thục Đồng đứng trong văn phòng của Cố Minh Thành, trong tay cầm tờ giấy anh ta loại tên mình ra khỏi dự án.

“Cô còn trẻ.”

“Chính vì tuổi còn trẻ, cho nên, tôi muốn rèn luyện chính mình, tôi lại không thể bước ra một bước này sao? Còn có ——”

Khương Thục Đồng muốn nói cái gì, đều bị Cố Minh Thành đoán được, ngắt lời cô: “Nơi cô muốn đi chính là lâm viên nhà họ Kiều, người thiết kế không tránh được giao tiếp với gia chủ, công tử nhà họ Kiều chính là một kẻ háo sắc.”

Khương Thục Đồng ngơ ngác đứng ở tại chỗ, “Hắn là kẻ háo sắc thì liên quan gì đến tôi?”

Cố Minh Thành nâng mắt lên, lạnh lùng nhìn Khương Thục Đồng ngây ngốc đứng đó, “Không hiểu thì tự mình nghĩ đi!”

Khương Thục Đồng cúi đầu nhìn mặt đất, đỏ háo sắc, đỏ háo sắc ——

Chẳng lẽ?

Cho nên, khi cô nhìn Cố Minh Thành lần nữa, gương mặt cô đỏ ửng, ánh mắt cũng là dịu dàng nói không nên lời.

Cố Minh Thành cũng nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, sau đó anh lạnh lùng nói: “Hiểu rồi?”

Khương Thục Đồng nhẹ gạt đầu, rồi đột nhiên lại lắc lắc đầu.

Tâm ý của tổng tài, cô không thể hiểu, cũng không muốn hiểu.

Cô chỉ là không rõ, vì cái gì lại là cô?

Dù sao cô cũng đã là phụ nữ có chồng, tuy rằng cô cùng Lục Chi Khiêm không có phu thê ân ái, nhưng Cố Minh Thành cũng không biết, hơn nữa, dù có ly hôn, thì danh tiếng đã từng kết hôn cũng không mấy tốt đẹp, cô chưa bao giờ nghĩ tới cùng người đàn ông này như thế nào, dù cô không hối tiếc, nhưng đêm đó qua đi thì chính là đã qua.

19. Chương 19

Khương Thục Đồng cảm thấy sau này vẫn là phải cách xa Cố Minh Thành một chút, hạng mục lần này anh ta không cho đi thì không cho đi, cùng anh ta tiếp xúc càng nhiều có vẻ như cô muốn chủ động đến tìm anh ta vậy.

Ai biết, cô vừa mới ngồi vào chỗ ngồi, liền có người tới tìm cô, người này lại là —— Ngôn Hi.

Cô ta thật đúng là âm hồn không tan, xem ra Khương Thục Đồng lại có trò hay để xem rồi.

“Lục phu nhân.” Ngôn Hi khoanh tay, nói với Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng ngồi tại chỗ làm việc của mình, không nói một lời, làm bộ đang xem tài liệu.

“Ngày hôm qua Lục thiếu lại đến chỗ của tôi, anh ấy nói cuộc sống của Lục phu nhân không ai quản liền cho anh ấy đội mũ xanh.” Ngôn Hi cao giọng nói. Toàn bộ người trong văn phòng vừa nghe nói loại này tin tức, đều nín thở nhìn về phía bên này.

Khương Thục Đồng vẫn không nói lời nào, Ngôn Hi là người mẫu, vóc dáng rất cao, cô lại đi đôi giày cao hơn mười phân, gót nhọn tinh tế, Khương Thục Đồng ngồi, dư quang lén lút nhìn đôi giày cao gót của cô ta, cảm thấy người đi loại giày này sẽ run run rẩy rẩy mà không đi đường nổi.

“Lục phu nhân, người đàn ông kia là ai, không cần tôi nói ra chứ?” Ngôn Hi mang bộ dáng của kẻ tiểu nhân đắc chí nói.

Khương Thục Đồng lập tức đứng lên, “Cô đừng có ngậm máu phun người, đêm qua tôi ngủ ở khách sạn một mình, không có khả năng ——”

Khương Thục Đồng tức muốn học máu muốn phản bác lại bị Ngôn Hi cắt ngang: “Ngủ một mình? Tôi lại muốn đem tên của người đàn ông kia nói ra rồi.”

Ngôn Hi nhìn về phía văn phòng của Cố Minh Thành ở phía xa.

Công ty Khương Thục Đồng không lớn, tất cả mọi người đều làm việc trong cùng một phòng, cô ta cũng nghe nói qua tổng bộ tập đoàn “Minh Thành” tráng lệ huy hoàng như thế nào, nhưng cô ta chưa từng đến đó, còn ở đây, Ngôn Hi liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy văn phòng của Cố Minh Thành.

Tuy nhiên, Cố Minh Thành cũng không có nghe thấy bên ngoài la hét ầm ĩ.

Khương Thục Đồng vừa nghe Ngôn Hi muốn nói ra tên Cố Minh Thành, nóng nảy, theo bản năng đẩy Ngôn Hi một cái.

Lập tức gương mặt Ngôn Hi biến sắc, nghiêng ngả lão đảo tại chỗ, rồi mới ngã xuống.

Khương Thục Đồng nhìn một chút bàn tay mình, cô ngạc nhiên rằng vừa rồi cô căn bản là không dùng một chút sức lực nào, vậy mà Ngôn Hi lại ngã xuống, rất rõ ràng, cô ta là tới gây chuyện.

Chuyện càng kinh ngạc hơn vẫn còn ở phía sau. Dưới thân Ngôn Hi chảy máu, lập tức tất cả người trong văn phòng đều tập trung lại đây.

“Lục phu nhân, cô giết con của chồng mình!” giọng nói lạnh lùng, âm ngoan ác độc của Ngôn Hi truyền đến.

Khương Thục Đồng không còn lời nào chối cãi, rõ ràng biết đây là cái bẫy, thế nhưng chính cô lại nhảy vào, hơn nữa, ánh mắt mọi người đều nhìn cô, cô phải làm sao bây giờ?

“Mau đưa người đến bệnh viện đi.” Có người nói một câu.

Thần sắc Khương Thục Đồng hoảng loạn, đúng lúc Cố Minh Thành từ trong văn phòng anh đi ra, nhìn dáng vẻ như muốn ra ngoài, anh cau mày đi tới, hỏi một câu, “Xảy ra chuyện gì?”

“Không phải tôi, thật sự không phải là tôi, tôi chỉ đẩy nhẹ một chút, cô ta liền ngã.” Khương Thục Đồng giống như trong lòng ủy khuất không chỗ nói hết, ánh mắt mọi người đều chuyển chú ở trên người Ngôn Hi, tâm trí Khương Thục Đồng rối loạn, không biết Lục Chi Khiêm sẽ tức giận với cô như thế nào.

Cố Minh Thành cẩn thận nhìn nhìn máu ở xung quanh Ngôn Hi và trên mặt đất, nói một câu, “Đưa cô ta đi bệnh viện.”

“Tôi không đi bệnh viện, tôi muốn cho Lục thiếu nhìn xem, là phu nhân của anh ta muốn giết con của chính anh ấy. —— tôi không đi bệnh viện, tôi không đi!” Ngôn Hi kêu gào, gương mặt múa vuốt với người xung quanh, chính là bất đắc dĩ, người nhiều, cô ta đẩy không xong.

Cố Minh Thành quay đầu lại nhìn nhìn Khương Thục Đồng, bảo cô cũng đi theo, thế nhưng Khương Thục Đồng sợ hãi, rốt cuộc đó cũng là con của Lục Chi Khiêm, loại tội lỗi này là tội ác tày trời, cô sợ Lục Chi Khiêm sẽ giết chết cô.

Cô nước mắt lưng tròng mà nhìn Cố Minh Thành, trong vô thức, cô đem hết tâm tư cứu mạng đều đặt vào trên người Cố Minh Thành.

“Tôi không dám đi, tôi sợ!” Khương Thục Đồng lắc đầu nói.

Vốn dĩ cảnh tượng rất hỗn loạn, nhưng là bởi vì sự xuất hiện Cố Minh Thành nên tất cả mọi người đều tản ra, rất yên tĩnh.

“Có tôi ở đây, cô sợ cái gì?” Cố Minh Thành nhìn chằm chằm vào mắt Khương Thục Đồng.

Chính là bởi vì có anh ở đây, tôi mới sợ!

Cố Minh Thành nhìn đến Khương Thục Đồng còn đang do dự, tiến lên kéo tay cô, từ phía sau đuổi kịp xe của Ngôn Hi.

Tới bệnh viện, Cố Minh Thành trước tiên xuất hiện ở trước mặt bác sĩ hỏi, “Thai phụ như thế nào?”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ: “Thai phụ”.

20. Chương 20

Bác sĩ cũng nhíu mày, “Cô ấy không mang thai mà, máu là túi máu cô ta tự mình làm, không biết là muốn diễn cái dạng gì.”

Khương Thục Đồng đang rót nước mắt, vừa nghe như thế, đột nhiên khiếp sợ, không mang thai? Là Ngôn Hi lấy đứa trẻ ép cô bỏ Lục Chi Khiêm?

Sau đó Lục Chi Khiêm cũng tới, Cố Minh Thành đứng ở nơi đó, không kiên trì, Lục Chi Khiêm chỉ liếc mắt nhìn Cố Minh Thành một cái, sau đó chạy ngay vào phòng bệnh của Ngôn Hi.

“Nơi này không có chuyện của chúng ta, đi thôi.” Cố Minh Thành nói với Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, Lục Chi Khiêm mới đến, liền chạy vào phòng bệnh của Ngôn Hi. Nếu anh ta đã không tôn trọng mình, vậy cô cũng không cần phải cho anh ta sắc mặt tốt, dù sao hai người đã sớm trở mặt. Thế nên cô đi theo Cố Minh Thành ra ngoài.

Đối diện bệnh viện, là một công viên, rất yên tĩnh, mùa thu cảnh sắc cũng rất đẹp.

Khương Thục Đồng đứng bên cạnh một quầy bán kẹo bông gòn, từ khi còn nhỏ cô đã rất thích ăn kẹo bông gòn, hiện tại vừa mới đã trải qua một hồi kinh hoàng, cô muốn trấn tĩnh lại một chút liền dùng năm đồng mua một chiếc.

Sau đó hai người ngồi xuống một chiếc ghế trong công viên.

Cố Minh Thành nhìn cô ăn kẹo bông gòn, cúi đầu ho khan một tiếng, là kiểu ho che dấu ý cười, Khương Thục Đồng biết anh đang giấu cợt tính trẻ con của mình, không phục nói, “chỉ là ăn cái kẹo bông gòn, có gì lạ đáng để cười?”

“Kẹo bông gòn có ngon như vậy sao?” Cố Minh Thành nhìn chằm chằm vào Khương Thục Đồng, một tay đặt vào trên lưng ghế phía sau Khương Thục Đồng, một bên hỏi.

Khương Thục Đồng cho rằng anh sẽ nói chuyện giữa Lục Chi Khiêm và Ngôn Hi, thế nhưng không có.

Khương Thục Đồng đuổi đầu lưỡi liếm kẹo cầm trên tay, không cách nào nói chuyện, chỉ gật gật đầu.

Cố Minh Thành trầm mặc, lát sau mới nói một câu, “Ly hôn đi, Khương Thục Đồng.”

Đây là lần đầu tiên Cố Minh Thành gọi tên cô, hình như cảm giác không giống với khi gọi tên người khác, giống như ở trong lòng anh, đã kêu tên này ngàn ngàn vạn vạn lần. Lại giống như cô là người mà anh vô cùng quen thuộc——.

Phảng phất như có một cái chùy nện trong đầu Khương Thục Đồng, làm đầu óc cô ong ong.

“Ly hôn” ý niệm này đã ập ủ trong lòng cô ngàn vạn lần, cho nên, khi người khác nhắc tới, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại là ba chữ “Khương Thục Đồng” mà anh gọi, lại như là móng vuốt của một chú mèo con nhẹ nhàng cào vào tim cô.

Cô ngừng liếm kẹo bông gòn, cúi đầu.

“Còn chưa nghĩ xong? Tôi cho cô thời gian.” Cố Minh Thành nói.

Giống như Khương Thục Đồng ly hôn là vì anh mà ly hôn vậy.

Chuyện hôm nay, Khương Thục Đồng cho rằng Lục Chi Khiêm sẽ tìm cô tính sổ, thế nhưng không có, buổi tối anh ta vô cùng bình tĩnh, bộ dạng chỉ giống như rất mệt mỏi, trở về phòng ngủ của mình liền ngủ.

Phản ứng của anh ta làm Khương Thục Đồng ngạc nhiên không thôi. Nhưng ngẫm lại cũng đúng. Ngôn Hi căn bản là giả mang thai, có khả năng cũng lừa cả anh ta, hiện tại cô vạch trần Ngôn Hi, cho nên Lục Chi Khiêm cũng phải cảm kích cô mới đúng.

Sự cố lần này cũng không tạo thành ảnh hưởng đến Khương Thục Đồng, nên cô lại đi làm, tan tầm theo thường lệ.

Ngày hôm sau, khi Khương Thục Đồng sắp tan tầm, đã xảy ra một chuyện làm cô quần áo không thôi——bà dì của cô tới rồi, cô lại không mang theo băng vệ sinh, lần này thì thật xấu hổ.

Làm việc cả buổi chiều, cô vẫn luôn ngồi trên ghế, vừa đứng dậy mới phát hiện thì cũng đã lan đến trên ghế rồi, ghế dựa lại là loại vải bố mềm, nếu là da hoặc là gỗ còn có thể lau một chút là được, nhưng cổ tình không phải.

Vừa rồi đi WC một chút, nhìn đến trên quần đúng là đã có một mảng sẫm màu. Cô mang áo khoác dài, nghĩ thầm, lát nữa khi tan tầm, khoác áo khoác dài bên ngoài, như vậy đồng nghiệp sẽ không thấy được.

Mắt thấy đồng nghiệp đều đi hết, Khương Thục Đồng mới thật cẩn thận mà cầm lấy áo khoác, chuẩn bị chạy lấy người.

Nhưng là vừa mới đứng lên, áo khoác còn chưa mặc xong, liền nhìn thấy Cố Minh Thành từ ngoài cửa văn phòng đi đến, vội vã giống như có chuyện gì.

Khương Thục Đồng cả người đều sửng sốt, cả ngày không tới, cố tình vào lúc cô phải đi, thì anh ta lại tới?

Cố Minh Thành nhìn thấy Khương Thục Đồng đứng ở đó, áo khoác còn chưa mặc vào, thuận miệng nói một câu, “Sao vẫn còn chưa đi?”

“Tôi —— tôi ——” bởi vì hấp tấp, mà từ trước đến nay Khương Thục Đồng lại không quen nói dối, thế nên cô ấp a ấp úng.

Vốn dĩ Cố Minh Thành bởi vì quên đồ trong văn phòng, nên tới lấy, chính là nhìn thấy bộ dạng co quắp của Khương Thục Đồng, nên mới đến bên người cô.

Khương Thục Đồng nhanh chóng nhích lại gần chiếc ghế dựa bên cạnh, dùng áo khoác che đi vết máu loang rộng trên mặt ghế.

“Tôi còn có việc chưa làm xong, cho nên ——”

21. Chương 21

Cố Minh Thành là người khôn khéo cỡ nào? Thoáng qua là biết Khương Thục Đồng đang nói dối, anh nhìn chằm chằm vào mắt cô, kéo ghế dựa bên cạnh ra, lập tức thấy được vết máu trên ghế.

Anh biết Khương Thục Đồng đang nói dối, nhưng không nghĩ tới là vì lý do này, vừa rồi đầu óc vẫn luôn ở để vào chuyện để quên đồ, nên không nghĩ tới cô nói dối vì phương diện này của phụ nữ.

Khương Thục Đồng hận không thể tìm cái hầm ngầm chui vào, cô lại để cho một người đàn ông thấy được chuyện riêng tư của mình.

Cô cúi đầu rất thấp, luống cuống không biết để tay vào đâu.

Cố Minh Thành không nói chuyện, chỉ nói một câu, “Chờ ở đây.”

Sau đó lập tức đi xuống lầu, Khương Thục Đồng nhanh chóng nhân cơ hội mặc áo khoác vào, làm ghế dựa biến thành như vậy, khẳng định không cách nào ngồi nữa. Cô thật muốn vứt vào thùng rác sau đó tự mình lại mua một chiếc.

Một lát sau, Cố Minh Thành lên tới, tay cầm một gói băng vệ sinh, đưa cho Khương Thục Đồng.

Anh dùng thanh âm khàn khàn mà nói với Khương Thục Đồng một câu, “Lần sau nói thẳng!”

Ách, còn muốn lần sau nói thẳng như thế nào? Trực tiếp nói cho anh rằng mình có bà cô tới thăm sao? Anh ta chính là lãnh đạo của cô mà.

Chuyện một đêm đó, cô sớm có ý định quên đi rồi.

Khương Thục Đồng thà rằng chính mình chật vật, cũng không hy vọng người này mua băng vệ sinh cho mình. Chuyện này thì tính như thế nào đây?

“Đi thay!” Cố Minh Thành mệnh lệnh cho Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng chật vật đi vào WC, hơn nữa, cô dự tính thay xong, lập tức trực tiếp từ trong phòng vệ sinh chạy lấy người, không muốn lại gặp Cố Minh Thành nữa, quá mất mặt rồi.

Cô mặc lại áo khoác, ôm túi trốn đi. Nhưng không ngờ được, ở thang máy, cô lại gặp Cố Minh Thành.

Đúng thật là, oan gia ngõ hẹp, Khương Thục Đồng thật cẩn thận mà đứng lui lại phía sau trong thang máy.

“Cô về nhà thế nào?”

“Xe bus.”

“Tôi đưa cô về.”

Khương Thục Đồng không phản bác, bởi vì hiện tại đến nói một câu cô cũng đều mang theo run rẩy, thì phản bác như thế nào?

Dọc theo đường đi, hai người đều không nói chuyện, rất nhanh thì đến nhà Khương Thục Đồng, khi vẫn còn cách nhà rất xa, cô đã nói với Cố Minh Thành: “Dừng xe ở đây.”

Cô sợ Cố Minh Thành lái xe đến gần, lại tiến vào khu theo dõi của biệt thự, đến lúc đó cô lại không thể nói rõ với Lục Chi Khiêm.

“Lục Chi Khiêm mấy ngày nay đi đâu?” Cố Minh Thành ở trong xe châm một điếu thuốc, sau đó liền mở cửa sổ xe, cho nên Khương Thục Đồng cũng không thấy mùi khói thuốc.

“Không biết, hình như anh ấy đi công tác, nói là hợp tác với người khác một dự án, chuyện công việc của anh ấy, tôi cũng không hỏi.”

Khương Thục Đồng trả lời, đối với chuyện Cố Minh Thành đột nhiên hỏi Lục Chi Khiêm có chút kỳ quái, bởi vì Cố Minh Thành rất ít ở trước mặt cô nhắc tới Lục Chi Khiêm.

“Tôi gọi điện thoại, cô chờ một chút.” Cố Minh Thành nói, tiếp theo cầm lấy di động, không biết đang cùng ai nói về chuyện công trình của Lục Chi Khiêm, bọn họ đều là người quen biết nhau, chỉ là Khương Thục Đồng không biết Cố Minh Thành để cô lưu lại làm gì, chỉ có thể ngơ ngác mà ngồi trong xe. Cô nhìn gương chiếu hậu, lỡ như Lục Chi Khiêm bỗng nhiên từ đằng sau đi đến thì làm sao bây giờ?

Tóm lại hôm nay tâm tình của cô là lên xuống thất thường, phập phồng lo sợ.

“Để cho Lục Chi Khiêm năm ngày sau hãy đi công tác!” Cố Minh Thành buông xuống một câu mệnh lệnh, đối phương có vẻ như rất nghe lời Cố Minh Thành nói, bởi vì anh ta không cần nói nói nhiều đã xong rồi. Hơn nữa, thoát nhìn đối phương cũng không phải cấp dưới của Cố Minh Thành mà chỉ là bạn bè.

Ngược lại Khương Thục Đồng không biết anh có ý gì, run run giọng mà nói một câu, “Tôi đi đây.”

Cố Minh Thành chỉ “Ừm” một tiếng.

Khương Thục Đồng vừa xuống xe, một trận gió lạnh thổi tới. Cô quần chặt áo khoác. Từ sau khi kết hôn, cô có thói quen đi giày cao gót, gót nhọn tinh tế bước đi, phát ra từng tiếng vang thanh thúy, sau lưng vẫn chưa có tiếng Cố Minh Thành lái xe đi.

Cho nên, anh còn chưa đi? Ở phía sau chăm chú nhìn cô sao?

Bỗng nhiên, trong đầu Khương Thục Đồng bùng lên sáng như muôn ngàn pháo hoa nổ rộ, một ý nghĩ tràn ra như cơn nước lũ.

Bởi vì cái đó của cô đến, cho nên, Cố Minh Thành không cho Lục Chi Khiêm đi công tác mấy ngày này, mà là làm anh ta quá mấy ngày nữa mới đi, là bởi vì —— là bởi vì Cố Minh Thành biết Khương Thục Đồng mấy ngày nay có cái kia đến, Lục Chi Khiêm căn bản là không làm được gì, quá mấy ngày lại để hắn đi công tác, là bởi vì anh không muốn để Lục Chi Khiêm cùng cô ——

Là như thế này sao?

Mặt Khương Thục Đồng càng ngày càng hồng, cô xoay người nhìn về phía Cố Minh Thành.

Xe Cố Minh Thành vẫn đậu ở đó, anh ở trong xe hút thuốc, lẳng lặng mà chăm chú nhìn cô.

Khương Thục Đồng nhanh chóng xoay người, chạy vào trong nhà.

22. Chương 22

Khi Khương Thục Đồng vào nhà thì đã thấy Lục Chi Khiêm ở đó, anh ta ngồi hút thuốc trên sô pha, biểu tình cô đơn. Nhìn thấy cô trở về, chỉ nói một câu: “Cuối tuần tôi phải đi công tác.”

Không ngờ mệnh lệnh của Cố Minh Thành truyền tới nhanh như thế, Khương Thục Đồng mới chỉ đi một đoạn đường về nhà, Lục Chi Khiêm đã biết rồi.

Thế nhưng xem ra, thái độ của Lục Chi Khiêm hôm nay cũng không tệ lắm, không giống ngày xưa luôn giương cung bạt kiếm, đem hận ý đối với Khương Thục Đồng đều viết ở trên mặt.

“Vâng, anh đi công tác bao lâu?” Rốt cuộc chuyện anh ta muốn đi công tác, Khương Thục Đồng đã sớm biết, hiện giờ nói đến chuyện này với anh ta, ít nhiều cũng có chút chột dạ.

“Khoảng một tháng.”

“Lâu như vậy?” Khương Thục Đồng giật mình, ban đầu cô cho rằng Lục Chi Khiêm đi công tác cùng lắm là bốn đến năm ngày, không nghĩ tới lại đi lâu như vậy.

“Chúng ta hòa hảo đi.” Lục Chi Khiêm nói với Khương Thục Đồng một câu. “Rốt cuộc trước kia cưới em là thật tình thích em, sau đó đối với em là vừa yêu vừa hận, bởi vì yêu, cho nên sau khi biết em cùng người đàn ông khác từng phát sinh loại chuyện đó, trong lòng mới không buông xuống được. Ban đầu anh cũng không biết Ngôn Hi là giả mang thai, tuy rằng anh cũng không được tính là người có tiền nhất nhưng mua đồ cho người phụ nữ khác cũng đều là tiền của anh. Hiện tại anh biết, trước kia là anh quá hoang đường, xin em tha thứ.”

Đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn Lục Chi Khiêm dùng giọng điệu nhu hòa này nói chuyện với Khương Thục Đồng. Cô có chút không kịp thích ứng, tuy nhiên lắng từ quay đầu quý hơn vàng, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp, chỉ là, Cố Minh Thành, người đàn ông kia ——

Trong lòng Khương Thục Đồng lại có chút loạn, nên chỉ nói một câu: “Em đến cái đó, mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi!”

Lục Chi Khiêm gật gật đầu.

Ngày hôm sau khi Khương Thục Đồng đến phòng làm việc, phát hiện ghế dựa của mình thay đổi, không phải chiếc ghế lúc trước, cùng với ghế của đồng nghiệp khác cũng không giống nhau, cô cũng nhận ra chiếc ghế này, là ghế chuyên dùng trong phòng làm việc của Cố Minh Thành.

Đây là anh ta có ý gì? Viết lên ghế của Khương Thục Đồng ấn ký độc quyền của anh ta?

Khương Thục Đồng sợ làm cho đồng nghiệp chú ý, sẽ đem chuyện này làm lớn, nên cô ngồi xuống rồi cởi áo khoác ra, sau đó cẩn thận che sau lưng ghế dựa.

Hôm nay Cố Minh Thành đã tới văn phòng từ sáng sớm, khi anh ra cửa, liếc mắt sang chỗ Khương Thục Đồng ngồi một cái. Khương Thục Đồng cũng thấy anh, thế nhưng ánh mắt cô rất nhanh liền lập tức quay lại.

Giữa hai người có một loại cảm xúc trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, nhưng cô thật sự rất băn khoăn một chuyện —— cô đã kết hôn.

Mấy ngày nay, Khương Thục Đồng luôn có chút ần ần đau bụng, ăn cơm cũng không nhiều. Năm ngày sau, đã đến ngày Lục Chi Khiêm đi công tác.

Có vẻ như Lục Chi Khiêm đột nhiên thay đổi tâm tính, sau khi ra cửa còn gửi cho Khương Thục Đồng một cái tin nhắn: “Anh đã thuận lợi tới Quảng Châu, em ở nhà giữ gìn sức khỏe.”

Có lẽ chuyện của Ngôn Hi đã làm anh bị đả kích, bắt đầu quay đầu lại với Khương Thục Đồng.

Sau một tháng này, Lục Chi Khiêm trở về, còn mua cho Khương Thục Đồng một chiếc áo khoác lông chồn.

Khương Thục Đồng mới hai mươi bốn tuổi, nếu mặc áo khoác lông chồn màu đen, sẽ có vẻ hơi già dặn, thế nhưng Lục Chi Khiêm mua không phải màu đen, mà là màu xanh nước, rất thích hợp về thanh xuân bức người của cô.

Khương Thục Đồng cũng coi như là người biết hàng, biết loại áo khoác này giá trị xa xỉ, không có hai ba vạn không mua được, lần này Lục Chi Khiêm xem như chịu vì cô chi tiền.

Tức thì, những chuyện không vui trước đây với Lục Chi Khiêm đều hóa thành mây khói, ít nhất thái độ cầu hòa của anh ta không tồi.

Chiếc áo này vốn dĩ là kiểu áo khoác mỏng, thích hợp mặc mùa thu nên hôm sau Khương Thục Đồng liền mặc đến công ty.

Lập tức khiến cho đồng nghiệp nữ trong văn phòng vô cùng hâm mộ, trước giờ làm, đều vây quanh lấy Khương Thục Đồng.

“Quả nhiên là phu nhân nhà có tiền nha, chồng cô ấy chịu tiêu rất nhiều tiền vì cô ấy nha.”

“Mua loại quần áo này phải tiêu của chồng tôi non nửa năm tiền lương đấy.”

Đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng nhận được ánh mắt hâm mộ này sau khi cô gả cho Lục Chi Khiêm, trong lòng có chút ngại ngùng vui vẻ.

Khi Cố Minh Thành tiến vào văn phòng, các đồng nghiệp này mới nhanh nhẹn lui về chỗ ngồi của mình. Chỉ có Khương Thục Đồng còn ngây ngốc đứng ở nơi đó, quên mất phải ngồi xuống, đôi tay lúng túng không biết đặt ở đâu.

Cố Minh Thành đi qua bên người cô, một câu cũng không nói, chỉ đánh giá một chút y phục cô mặc trên người.

Lúc Khương Thục Đồng tan làm, phát hiện xe của Cố Minh Thành ngừng ở đường đi tới trạm xe công cộng mà cô muốn đi. Cô không cho rằng Cố Minh Thành đang chờ cô, nên một mạch đi qua. Thế nhưng xe của Cố Minh Thành luôn một mực đi theo cô.

Khi đến bên người cô, anh mới nói một câu: “Lên xe.”

23. Chương 23

Khương Thục Đồng đánh giá một chút người đi lại trên đường, vừa mới tan tầm, nên có rất nhiều đồng nghiệp, vì không muốn để cho người khác chú ý, cô đành lên chiếc Audi A8 của Cố Minh Thành.

Chiếc xe nhanh chóng đi ra ngoài.

“Tôi mua cho em bộ quần áo, có muốn thử xem một chút không?” Cố Minh Thành hỏi một câu.

Ách, Lục Chi Khiêm mua quần áo cho cô, Cố Minh Thành cũng mua, đây là có ý gì?

“Cố tổng, tôi cho rằng giao tình giữa tôi và ngài, còn chưa tới mức tặng quần áo.” Khương Thục Đồng mặt hướng về phía trước, gắt gao nắm chặt tay trả lời.

Cố Minh Thành cười lạnh một tiếng, “Nếu loại quan hệ đã từng cùng nhau lên giường, còn không đủ để tặng em bộ quần áo mà nói, tôi thật đúng là không biết quan hệ gì mới nên đưa quần áo cho em.”

Đầu Khương Thục Đồng quay ra ngoài cửa sổ, cô cùng anh đã từng lên giường với nhau, thật đúng là cô đã quên, nhưng anh vì cái gì mà cái hay không nói, lại nói cái dở đây?

“Quần áo này là anh ta mua cho em?” Cố Minh Thành chuyển mắt qua, liếc mắt đánh giá trên dưới quần áo của Khương Thục Đồng một cái.

Khương Thục Đồng gật gật đầu.

Két một tiếng, xe lập tức ngừng ở ven đường, Cổ Minh Thành lấy từ sau lưng ra một chiếc hộp, Khương Thục Đồng chỉ liếc mắt một cái, liền thấy được mấy chữ cái tiếng Anh CHANEL. Sắc mặt cô chùng xuống, hôm nay đây là cô muốn nhận liền nhận, không muốn nhận cũng phải nhận?

Nhưng quần áo Cổ Minh Thành mua, ít nhất cũng đến bảy tám vạn, chưa nói đến quần áo như thế nào, chỉ là nếu cô mặc quần áo của nhãn hiệu cấp bậc này, cho dù Lục Chi Khiêm có không quan tâm cô, cũng đủ để có thể nhìn ra manh mối.

Khương Thục Đồng ngồi trên xe, sắp khóc nói: “Cố tổng, hiện tại quan hệ của tôi cùng Lục Chi Khiêm càng ngày càng tốt, ngài như vậy không phải châm ngòi quan hệ giữa tôi với anh ấy sao?”

“Quan hệ của em với anh ta là tôi châm ngòi?” Cổ Minh Thành bỗng nhiên lớn tiếng nói một câu, Khương Thục Đồng lập tức sợ tới mức run run, thân mình lập tức lùi về phía sau, nước mắt đã đóng đầy khóe mắt. Hôm nay Cổ Minh Thành bức cô như vậy, cô rất khó xử.

Quan hệ của cô với Lục Chi Khiêm không phải anh châm ngòi, nhưng hiện tại quan hệ của cô cùng Lục Chi Khiêm càng ngày càng tốt, cô không thể tại loại thời khắc này làm chuyện có lỗi với anh ta, đặc biệt loại chuyện hồng hạnh vượt tường sau khi kết hôn cô càng không làm được.

Khương Thục Đồng cúi đầu, bình ổn một chút cảm xúc của mình hết đợt này đến đợt, nói với Cổ Minh Thành: “Cố tổng, chuyện trước kia giữa tôi và ngài là tôi say rượu, không phải cố ý, khi đó tôi cùng Lục Chi Khiêm cũng sắp kết hôn. Tôi vẫn luôn muốn cùng Lục Chi Khiêm hòa hảo, nhưng anh ấy không cho tôi cơ hội này. Hiện tại anh ấy đã biết bộ mặt thật của nữ nhân bên ngoài, lãng tử quay đầu ——”

Khương Thục Đồng còn chưa nói xong, thì không biết thế nào lại bị Cổ Minh Thành ôm qua, cả người đều ngã xuống trong lòng ngực anh, môi bị anh hôn lên.

Cổ Minh Thành tàn sát bữa bãi trên môi cô, Khương Thục Đồng mắt mở to nhìn chăm chăm, tay nhỏ ra sức đánh lên bờ vai của anh, thế nhưng cả người bị ôm càng chặt.

Cảm giác choáng váng như từ trên trời rơi xuống đất này làm Khương Thục Đồng nhắm hai mắt lại. Trừ đêm hôm đó ra, cô không có trải qua loại cảm giác kinh tâm động phách này nữa.

Rất lâu sau đó, Cổ Minh Thành mới buông Khương Thục Đồng ra.

Trái tim Khương Thục Đồng “Thình” “Thịch” đập loạn lên. Đôi mắt to tròn ngập nước nhìn Cổ Minh Thành.

“Lần trước không nhớ được, lần này thì sao? Nhớ kỹ chưa?” Cổ Minh Thành một bàn tay còn ôm sau lưng Khương Thục Đồng, hơn phân nửa thân mình cô đều dựa trong khuỷu tay Cổ Minh Thành.

“Cố tổng, tôi là phụ nữ có chồng ——”

Cổ Minh Thành hừ lạnh một tiếng, “Phụ nữ có chồng thì thế nào?”

“Anh ——”

“Chính là hôn em, như thế nào?” Cổ Minh Thành nhìn chăm chăm vào mắt Khương Thục Đồng, trầm thấp khàn khàn mà nói ra những lời này, mang theo tư thái ngoan tuyệt.

Rõ ràng anh ta làm không đúng, nhưng vì cái gì bây giờ người đúng lý hợp tình lại là anh ta chứ?

Khương Thục Đồng đưa tay lau lau miệng mình, sau đó ngồi nghiêm chỉnh lại vị trí, nghĩ một chút, đơn giản bước xuống xe.

Bộ quần áo Cổ Minh Thành đưa, Khương Thục Đồng cũng cố ý để lại.

Buổi tối, thái độ của Lục Chi Khiêm không tồi, rất dịu dàng ôn hòa, anh giống như thật lâu không gặp Khương Thục Đồng, muốn ôm cô một cái, nhưng chính là cái “Ôm một cái” này, Khương Thục Đồng lại theo bản năng mà kháng cự. Lục Chi Khiêm chỉ nói câu, “Anh chờ”.

Ngày hôm sau, Khương Thục Đồng lập tức trình đơn từ chức lên công ty. Nếu cô còn làm tiếp ở đây, không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

24. Chương 24

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 24: Xem thường em

Khương Thục Đồng vốn là nhân viên mới, vai trò cũng chưa quan trọng, cũng lại chưa nhận dự án lớn nào cho nên không có cô cũng không sao cả. Ở trong mắt đồng nghiệp cô vốn dĩ chính là vợ một đại gia chỉ không muốn ở nhà ăn bám, cho nên công ty rất nhanh phê duyệt đơn xin nghỉ việc của cô.

Có điều, vừa lúc Cố Minh Thành tới phòng nhân sự giống như một vị tổng giám đốc mới đến xem tài liệu. Sau đó nhìn tới cô cũng đang ở phòng nhân sự, Cố Minh Thành cầm lấy đơn xin nghỉ việc của cô.

Với bộ dáng dùng phép công xử chuyện công, giống như người đàn ông hôm qua hôn Khương Thục Đồng không phải là anh, Cố Minh Thành nói với Khương Thục Đồng: “Cô sang phòng tôi một chút.”

Khương Thục Đồng thấp thỏm bất an trong lòng, không biết anh gọi cô làm gì.

Lúc vào tới phòng tổng giám đốc, Cố Minh Thành đã ngồi trên ghế, anh ngoáy bút giống như đang ký tên, hẳn là ở trên đơn từ chức của Khương Thục Đồng.

Cố Minh Thành người này, Khương Thục Đồng vẫn luôn cảm thấy anh ta sâu không thấy đáy. Bình thường anh ta thường không nói nhiều, nhưng mỗi lần nói ra một câu lại khiến người khác phải suy nghĩ mười câu. Biểu cảm trên gương mặt cũng rất ít khiến Khương Thục Đồng phấp phỏng không thể nhìn ra được tâm trạng của anh đang như thế nào, anh chưa bao giờ lộ ra cảm xúc trên mặt, ngoại trừ hôm qua anh nói câu kia, “Chính là hôn em, như thế nào?”. Khương Thục Đồng căn bản không thấy được anh là người dạng như nào.

“Từ chức xong rồi sẽ làm gì?” Cố Minh Thành một bên xem đơn từ chức của cô, một bên lơ đãng hỏi.

“Có lẽ tôi sẽ đi tìm công việc khác, ở chỗ này tôi cũng không làm gì. Tất nhiên tôi hy vọng tìm được một nơi để mình có thể phát huy năng lực, tôi không phải là một người phụ nữ chỉ biết làm nũng, cũng không phải là một người vợ ăn bám người khác. Tôi hy vọng có thể dựa vào chính mình, trước sau đều không dựa vào đàn ông được.” Đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng nói lên chí hướng của mình trước mặt Cố Minh Thành, cái nhìn của mình đối với đàn ông trước giờ cô chưa bao giờ đề cập đến.

Cố Minh Thành giống như không quan tâm tới công việc của cô, anh đưa mắt đánh giá Khương Thục Đồng trước mặt, mấy ngày nay cô vẫn luôn mặc chiếc áo lông chồn mà Lục Chi Khiêm mua cho cô. Bình thường Khương Thục Đồng mỗi ngày đổi một bộ quần áo, nhưng lần này không biết vì điều gì lại vẫn không thay đổi.

Sau một lúc lâu, Cố Minh Thành nói một câu: “Đã xem thường em rồi.”

Khương Thục Đồng ngượng ngùng cúi đầu, cô cũng oán trách lần trước Cố Minh Thành đã không cho cô làm hạng mục kia, trong lòng Khương Thục Đồng kỳ thật rất để ý, nhưng lúc trước cô cũng chưa có tư cách gì nên đành nhẫn nhịn mà thôi.

“Tôi Minh Thành làm việc đi!” Cố Minh Thành nói một câu.

“Hà?” Dột nhiên nghe tới cái tên Minh Thành, Khương Thục Đồng có chút phản ứng không kịp. Cô ngẩng đầu lên mờ mịt nhìn Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành cũng đang nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng, anh chậm rãi nhắc lại: “Tập đoàn Minh Thành.”

Lúc này Khương Thục Đồng mới hiểu ra, nhưng cô vẫn có chút băn khoăn với công ty của Cố Minh Thành, nhú mày suy nghĩ, tuy rằng mọi phương diện của tập đoàn Minh Thành đều không tồi, nhưng lại là cùng Cố Minh Thành...

“Yên Tâm, tôi không ở tổng công ty, mười ngày tôi cũng chỉ ở đó một ngày, những lúc khác đều đến các công ty khác hoặc đi công tác.” Cố Minh Thành thấy được Khương Thục Đồng đang băn khoăn nên nói thêm một câu.

Sắc mặt Khương Thục Đồng từ từ đỏ ửng, tâm tư của mình vậy mà bị anh ta nhìn ra, loại cảm giác này thật không tốt.

“Còn có, nếu bởi vì lúc trước tôi bỏ hạng mục kia của em, tập đoàn Minh Thành sẽ có các hạng mục lớn hơn. Hơn nữa ở Minh Thành sẽ có bộ phận hỗ trợ, sẽ điều tra trước về danh dự khách hàng. Em tới Minh Thành làm việc sẽ đảm nhiệm vị trí kiến trúc sư chuyên nghiệp. Em thấy sao?” Cố Minh Thành giống như đang hỏi ý kiến của Khương Thục Đồng.

“Nhưng mà...” Bởi vì trước nay cô chưa từng nghĩ tới làm việc ở tập đoàn Minh Thành, Cố Minh Thành lại đề nghị rất đột ngột cho nên Khương Thục Đồng ít nhiều cảm giác có chút ý tứ bị anh dắt mũi, cô không biết nên từ chối như thế nào. Nhưng cũng có một chuyện, tập đoàn Minh Thành rất gần biệt thự Lục gia, điểm này khiến Khương Thục Đồng hơi xao lòng, hơn nữa Cố Minh Thành cùng nói anh mười ngày mới tới công ty một lần.

25. Chương 25

“Nếu không có ý kiến tôi sẽ gọi điện cho bộ phận nhân sự.” Cố Minh Thành thấy Khương Thục Đồng đang suy nghĩ bèn nói một câu.

“Ách...” Khương Thục Đồng còn chưa kịp phản bác Cố Minh Thành đã gọi điện nói chuyện với phòng nhân sự.

Vốn dĩ trong lòng Khương Thục Đồng vẫn còn băn khoăn, kết quả lại bị Cố Minh Thành chặn lại, cứ như vậy Khương Thục Đồng thành nhân viên của tập đoàn Minh Thành.

Mọi thứ đều như một giấc mộng.

Khương Thục Đồng thuận lợi đi làm tại tập đoàn Minh Thành, quả nhiên hoàn cảnh cùng quan hệ với đồng nghiệp ở tập đoàn Minh Thành tốt hơn Thịnh Thế rất nhiều, mọi người đều rất hào sảng cùng khí thế sáng ngời.

Nhưng mọi người đều nói thầm với nhau về lai lịch của Khương Thục Đồng, bởi vì cô vừa tới liền được theo giáo sư Đại - một kiến trúc sư rất nổi tiếng để học hỏi, đây không phải là vinh dự người bình thường có thể có. Khương Thục Đồng đã thấy vài lần, vài người vốn dĩ đang lăm nhăm với nhau thấy cô đi tới liền lập tức cầm khẩu, sau này Khương Thục Đồng liền biết bọn họ nói về điều gì của mình, đều thảo luận chỗ dựa của cô là ai?

Có một lần Khương Thục Đồng đi toilet, lúc cô rửa tay liền nghe được tiếng nói chuyện từ toilet đối diện. Bình thường toàn bộ tòa nhà văn phòng tập đoàn Minh Thành đều rất yên tĩnh, lúc này ngoại trừ tiếng nước chảy chỉ còn nghe thấy âm thanh nói chuyện vọng đến.

Hình như là thầy Đại đang nói chuyện với Cố tổng.

“Cố tổng, rốt cuộc Khương Thục Đồng có địa vị gì? Phòng nhân sự bảo tôi chỉ bảo cô ấy khiến tôi có chút kinh hồn táng đảm. Anh nói cho tôi chỗ dựa của cô ấy để tôi còn biết đường.” Tiếng của giáo sư Đại lẫn với tiếng nước chảy, có lẽ hai người đang rửa tay.

“Rất quan trọng sao?” Cố Minh Thành thờ ơ hỏi một câu.

“Quan trọng, đương nhiên là quan trọng. Tôi phải biết chỗ dựa của cô ấy mới biết nên dạy cô ấy nhiều hay ít. Nếu chỉ là nhân vật bình thường thì chỉ dạy cô ấy bốn phần, hơi quan trọng một chút thì sáu phần...” Giáo sư Đại ở trong công ty cũng là một nhân vật lớn rất có tầm ảnh hưởng, đương nhiên không muốn mất thời gian dạy nếu Khương Thục Đồng chỉ là nhân viên bình thường.

Khương Thục Đồng vịn nhỏ vòi nước, an tĩnh chờ câu trả lời.

“Là tôi.” Thật lâu sau Cố Minh Thành mới lên tiếng.

Sau đó bên kia im lặng hồi lâu, sự im lặng khiến Khương Thục Đồng mặt đỏ tim đập. Khương Thục Đồng có thể hiểu được sự khiếp sợ của thầy Đại, bởi vì khẩu khí nói chuyện của ông đủ thấy ông đang run sợ: “Ngài... là ngài sao...”

“Phải, vậy thầy định dạy cô ấy bao nhiêu?” Cố Minh Thành lại hỏi.

“Tất nhiên... tất nhiên là hai trăm phần trăm những gì tôi có.” Khẩu khí của ông có chút hận không biết nói gì. Cố Minh Thành cũng không nói gì nữa.

Khương Thục Đồng ra khỏi toilet.

Vừa rồi thất thần đến quên cả lau tay, lúc đi ra liền vẩy vẩy, lại không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa toilet liền chạm mặt Cố Minh Thành, đi phía sau anh còn có thầy Đại.

Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Khương Thục Đồng chỉ liếc mắt nhìn Cố Minh Thành một cái, ánh mắt Cố Minh Thành lưu lại trên mặt Khương Thục Đồng hai giây, ngay sau đó rời đi.

Anh đi rất nhanh, sải bước rất dài khiến thầy Đại phải đi như chạy phía sau, rất mau liền không thấy đâu nữa.

Khương Thục Đồng chỉ viết văn phòng của Cố Minh Thành ở lầu trên, nghe nói văn phòng của anh rất lớn, có toilet riêng, không biết vì sao anh lại tới toilet ở tầng của bộ phận thiết kế.

Từ khi đi làm ở tập đoàn Minh Thành, đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng thấy mặt Cố Minh Thành.

Buổi tối, có một công ty cung ứng thiết bị nổi tiếng muốn mời Cố Minh Thành ăn cơm, tất nhiên là muốn ôm đùi tập đoàn Minh Thành.

Thầy Đại cũng tham gia khiến Khương Thục Đồng cũng phải đi theo, đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng tham gia kiểu xã giao như này.

Cố Minh Thành ngồi ở vị trí chủ bàn, bên cạnh anh là hai mỹ nhân có dáng người rất nóng bỏng. Có lẽ công ty cung ứng này muốn dùng “Mỹ nhân kế”. Khương Thục Đồng ngồi ở góc bàn cảm thấy bất an, cũng không biết mình phải làm gì, nếu chỉ ăn cơm thì đâu cần tới bốn phận của kiến trúc sư.

Hai mỹ nhân đứng lên mời rượu Cố Minh Thành, Cố Minh Thành với bộ dáng tiêu sái tự đắc, dường như với chuyện được mỹ nhân mời rượu này đã sớm đoán được, mỹ nữ trong mắt anh đều rất bình thường.

Cũng đúng, anh ở vị trí này thì kiểu mỹ nhân nào cũng đều đã gặp qua, ai cũng không để trong lòng.

26. Chương 26

“Cố tổng, sản phẩm của công ty chúng tôi thực sự rất tốt, ngài có thể xem xét không?” Một mỹ nữ tay cầm một ly rượu vang đỏ, tạo dáng ỏng ẹo nhưng không hề thấp kém tí tiện, ngược lại rất phong tình, âm thanh cũng đã ngà ngà.

Khóe miệng Cố Minh Thành khẽ nhếch lên, nói một câu: “Nếu cần tự nhiên sẽ xem xét.”

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, nếu trả lời như vậy người ta còn mời cơm anh làm gì? Còn không phải muốn anh mở hầu bao sao?

Mỹ nữ kia vẫn cọ vào người Cố Minh Thành, Cố Minh Thành cũng không né tránh.

Nhìn mỹ nữ kia cứ quần lấy Cổ Minh Thành khiến Khương Thục Đồng có chút cảm giác không muốn nhìn, thật đã quá chừng mực, ngực cô ta cứ cọ sát trên người Cổ Minh Thành. Khương Thục Đồng luôn cúi đầu ăn cơm, vừa nhìn lên đã thấy màn gương ngùng ngùng này.

Thoạt nhìn xem ra Cổ Minh Thành đã sớm quen như vậy, chắc hẳn đã trải qua không ít mỹ nữ mới có thể không màng tới cô gái xinh đẹp kia.

Cho nên nụ hôn của anh ta ngày đó hiện tại Khương Thục Đồng hoàn toàn có thể bỏ qua, chỉ là anh ta tùy tiện hôn một cái.

Cơm nước xong Khương Thục Đồng liền đi, cô đứng ở cửa khách sạn đợi xe, thầy Đại cùng mọi người về rồi, cô về một mình.

Cổ Minh Thành chạy xe đến trước mặt Khương Thục Đồng, đi, anh ta còn chưa đi sao?

“Nơi này khó gọi xe lắm, để tôi đưa em.” Trước nay Cổ Minh Thành đều không có biểu cảm gì khi nói. Khương Thục Đồng nhìn xung quanh, xác thật là không có xe, bèn lên xe anh.

Dọc đường đi hai người đều không nói chuyện, Khương Thục Đồng cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói, bụng đầy tâm sự nhưng lại không biết nói từ đâu.

Về đến nhà, không thể tưởng được cô em họ Khương Vũ Vi của cô tới.

Khương Thục Đồng cùng Khương Vũ Vi là con chú con bác, năm đó cha của hai cô cùng nhau buôn bán, cha Khương Vũ Vi làm càng ngày càng lớn, trở thành nhà giàu mới nổi nức tiếng gần xa, còn cha Khương Thục Đồng vẫn buôn bán nhỏ, cho nên người so người, tức chết người*.

*thành ngữ, chỉ sự ghen tị.

Khương Vũ Vi đang nói chuyện cùng Lục Chi Khiêm, đại khái là tới tìm Khương Thục Đồng.

Nhìn thấy Khương Thục Đồng bèn nói: “Vũ Đồng, chị đã về.”

Khương Vũ Vi chỉ nhỏ hơn Khương Thục Đồng một ngày, bởi vì mẹ Khương Thục Đồng sinh non, cho nên thoạt nhìn Khương Vũ Vi còn lớn hơn Khương Thục Đồng một chút. Khương Vũ Vi không muốn kế thừa xí nghiệp của gia đình, học đại học xong liền làm bên ngoài, rất độc lập cũng rất giỏi giang.

Lục Chi Khiêm vẫn luôn nhìn chăm chăm Khương Vũ Vi.

Khương Vũ Vi hôm nay không có việc gì, chỉ là đi ngang Lục gia nên vào thăm Khương Thục Đồng bởi vì thời gian trước có nghe chú nói Khương Thục Đồng với Lục Chi Khiêm có mẫu thuẫn không giải quyết được. Với mọi chuyện Khương Thục Đồng trước giờ chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, nên thấy không có gì Khương Vũ Vi bèn đi. Trước khi đi Lục Chi Khiêm hỏi một câu: “Vũ Vi có bạn trai chưa?”

“Không có. Em điều kiện quá tốt, người bình thường em không để vào mắt.” Khương Vũ Vi có chút ngạc nhiên, nửa đùa nửa thật nói.

Thái độ của Lục Chi Khiêm với Khương Vũ Vi rất tốt, còn với Khương Thục Đồng thì khác.

Lục Chi Khiêm nói: “Anh giới thiệu cho em một người, thế nào?”

“Vậy thì tốt quá.” Khương Vũ Vi cũng không từ chối, không giống nhiều cô gái khác tỏ vẻ kèn kiệu.

“Được, anh với anh ta sẽ sớm gọi điện thoại cho em.”

Khương Thục Đồng cho rằng Lục Chi Khiêm chỉ nói đùa, nhưng ngày hôm sau anh bảo Khương Thục Đồng ăn mặc lỏng lẻo, bởi vì muốn đi giới thiệu bạn trai cho Khương Vũ Vi.

Khương Thục Đồng buồn bực: “Làm mối cho Khương Vũ Vi thì ăn diện làm gì, không phải cướp sự nổi bật của Khương Vũ Vi sao?”

Lục Chi Khiêm đưa mắt nhìn trên dưới đánh giá Khương Thục Đồng: “Vợ của Lục mỗ không thể nào kém bạn gái của người khác được.”

Khương Thục Đồng lười suy nghĩ, cũng không muốn giận dữ với Lục Chi Khiêm. Cô ăn mặc rất khéo, tóc dài cuốn lọn to, trang điểm rất nhẹ, đi một đôi giày cao gót, tổng thể rất phong tình vạn chủng.

Khương Vũ Vi vẫn trang điểm bình thường, mặc áo gió cùng tóc dài, so với Khương Thục Đồng thật kém, diện mạo cũng kém hơn. Đương nhiên cô cũng không phải là xấu, chỉ là có chút kém so với Khương Thục Đồng mà thôi.

Trong lúc chờ đợi Khương Thục Đồng cầm thấy gương để chỉnh lại lớp trang điểm, vừa mới đưa lên liền thấy trong gương xuất hiện một người... là Cố Minh Thành.

27. Chương 27

Khương Thục Đồng hoảng hốt, chẳng lẽ người bạn trai Lục Chi Khiêm định giới thiệu cho Khương Vũ Vi là anh ta?

Chiếc gương liền rơi xuống bàn phía dưới.

Khi mọi người cùng Cố Minh Thành chào hỏi, Khương Thục Đồng ngẩng mặt lên nhìn thấy Khương Vũ Vi bình tĩnh nhìn Cố Minh Thành, còn ánh mắt Cố Minh Thành vừa mới rời khỏi người Khương Thục Đồng.

“Cố tổng, tôi xin lỗi vì thái độ mấy ngày trước không tốt. Để tỏ lòng xin lỗi, hôm nay tôi muốn làm mai một người bạn gái cho Cố tổng. Đây là em vợ tôi, ngày thấy có hợp không?” Lục Chi Khiêm khẽ ôm bờ vai Khương Thục Đồng, có vẻ rất thân mật. “Giới thiệu bạn gái cho ngài cũng là chủ ý của Thục Đồng, cô ấy vẫn luôn thấy ngài chưa có bạn gái.”

Cố Minh Thành dùng ánh mắt lạnh lùng không chút ý cười nhìn Lục Chi Khiêm, ánh mắt rời tới khuôn mặt Khương Thục Đồng rồi chuyển sang mặt Khương Vũ Vi.

“Hai người giới thiệu thật không tồi, tôi rất thích.” Cố Minh Thành có bộ dáng như không coi ai ra gì, giống như Lục Chi Khiêm cùng Khương Thục Đồng căn bản không có ở bên cạnh, đây là năng lực có sẵn của anh, ở giữa mọi người như hạc trong bầy gà. Ngược lại Khương Thục Đồng đang như đứng trên đồng lúa ngồi trên đồng thán, bởi vì cô không biết người Lục Chi Khiêm giới thiệu cho Khương Vũ Vi sẽ là Cố Minh Thành.

Căn bản cô không có ý định gì cho Cố Minh Thành cả.

“Nếu hai người thấy vui vẻ, tôi cùng Khương Thục Đồng đi trước!” Nói xong, Lục Chi Khiêm cầm tay Khương Thục Đồng định đi.

“Vội vã làm gì? Cùng nhau ngồi tâm sự đi.” Cố Minh Thành nhìn chằm chằm Lục Chi Khiêm nhưng Khương Thục Đồng lại cảm thấy những lời này là nói cho chính mình.

Nếu Cố Minh Thành không cho đi thì Lục Chi Khiêm cũng không có miễn cưỡng.

Thay Khương Thục Đồng vẫn nghịch ly trà, người dựa vào bàn uống. Chỗ cô ngồi gần Cố Minh Thành, tự nhiên có chút thủ thế đối với anh. Còn Khương Vũ Vi đối mặt Cố Minh Thành giống như đối mặt với ‘nam thần’ của mình.

Khương Thục Đồng cảm giác bữa cơm này thật dài như một năm, thật vất vả vun vén xong, đoàn người đứng ở cửa nhà hàng chia tay.

“Cố tổng cảm thấy em vợ tôi thế nào?” Lục Chi Khiêm cười nói.

Trong ánh sáng lập lờ, đôi mắt Cố Minh Thành trong trẻo, dường như mọi chuyện trong thế gian này đều trong mắt anh. Khương Thục Đồng đứng trước mặt anh, cảm thấy mình thật nhỏ bé.

“Rất tốt!” Cố Minh Thành trả lời hai tiếng.

Khương Vũ Vi mỉm cười nhưng Cố Minh Thành không nhìn cô, ánh mắt anh giống như đang nhìn Lục Chi Khiêm, đang nhìn người khác.

Ngày hôm sau, Khương Thục Đồng đi làm. Vừa mới định ngồi xuống đã bị mời vào văn phòng của tổng giám đốc.

Đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng đến văn phòng của Cố Minh Thành, cô thắm thỏm hơi sợ sệt.

Khác với sự chật hẹp ở Thịnh Thế, trong tập đoàn Minh Thành, văn phòng của Cố Minh Thành to lớn chiếm nguyên một tầng. Trong phòng có một bộ sofa bằng da thật, một ngăn tủ gỗ màu đỏ, một cửa đi tới phòng nghỉ, mọi thứ đầy đủ.

Cố Minh Thành vẫn cúi đầu viết gì đó, khẩu khí không thêm để ý, nói: “Phu nhân Lục sao lại nôn nóng, muốn đẩy tôi cho người phụ nữ khác ôm ấp?”

Ách?

Những lời này khiến mặt Khương Thục Đồng nóng rất, đem đẩy anh vào ngực phụ nữ khác, ý tứ là anh là đàn ông của Khương Thục Đồng sao? Nhưng Khương Thục Đồng chưa bao giờ cảm thấy như vậy.

Có lẽ anh chỉ thuận miệng nói như vậy, bởi vì sau đó anh để Khương Thục Đồng đi về văn phòng.

Sau đó mấy ngày, quan hệ giữa Khương Vũ Vi và Khương Thục Đồng mật thiết chưa từng có, bởi vì biết Khương Thục Đồng là cấp dưới của Cố Minh Thành cho nên tin nhắn của Khương Thục Đồng luôn vang, hỏi Khương Thục Đồng số của Cố Minh Thành. Xem ra cô ấy vô cùng vừa ý với Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành tuy rằng tới tập đoàn Minh Thành tương đối thường xuyên nhưng không phải mỗi ngày đều tới, đã có mấy ngày Khương Thục Đồng không nhìn thấy anh.

Trời bắt đầu vào đông, lớp đại học Khương Thục Đồng học muốn gặp mặt kỷ niệm, đặt một phòng ở nhà đại danh ‘Khải danh hiền’ tại Hải Thành. Các bạn học tốt nghiệp ở đây, ở lại đây làm việc cũng không ít, buổi tối hôm đó cơ bản mọi người đều tới.

Có mấy bạn nam năm đó yêu thầm Khương Thục Đồng, nhìn bộ dáng quyến rũ của Khương Thục Đồng hiện tại đều hối hận không kịp, năm đó không theo đuổi hiện tại đã không còn cơ hội.

Mọi người đều biết Khương Thục Đồng gả cho Lục Chi Khiêm. Lục Chi Khiêm ở Hải Thành có chút danh tiếng, các bạn nữ trong lớp đều rất hâm mộ. Có một cô gái chạy tới trêu đùa: “Đại công tử Lục gia cùng Thục Đồng quả là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi. Thục Đồng hiện tại ngày càng xinh đẹp, chắc làm Lục đại công tử rất thoải mái. Đến đây, nói một chút, bạn cùng Lục gia đại công tử có được bao nhiêu tư thế mới, để bọn mình học hỏi một chút.”

Trước kia đều là bạn học rất thanh thuần, nhìn thấy con trai đã mặt đỏ tai hồng, như nào hiện tại đều đã bạo dạn vậy?

28. Chương 28

(Chương này mình chưa kịp beta, nếu có lỗi chính tả sẽ sửa sau, mong mọi người thông cảm)

Khương Thục Đồng cúi đầu, cười chua xót, nhưng trong mắt các bạn học lại là cười ngượng ngùng.

Cửa phòng riêng tư được mở ra. Bởi vì đông người, trong phòng lại có máy sưởi rất nóng, Khương Thục Đồng ngồi quay lưng ra cửa, vị trí ở ngay gần cửa. Lúc này cô thấy một bạn trai đứng lên, mặt lộ rõ vui mừng đi tới cửa, tất cả mọi người trong lớp đều dùng ánh mắt kinh ngạc dõi theo cậu ta.

Cậu ta đi tới bên ngoài bắt tay một người nói: “Cố tổng, ngài cũng đến đây ăn cơm?”

Đột nhiên mặt Khương Thục Đồng nóng bừng, Cố Minh Thành?

Cố Minh Thành giống như vừa từ phòng ra đã bị cậu ta chặn đứng.

Khương Thục Đồng nghĩ thầm: Không xong rồi, vừa rồi mấy bạn hỏi Cố Minh Thành có nghe được hay không?

Cậu bạn học kia thật vất vả mới gặp được Cố Minh Thành, ở cửa hàn huyên không dứt. Khương Thục Đồng cảm thấy thoải mái hơn, hẳn là không nghe thấy, có khả năng anh ta mới mở cửa, hơn nữa trong phòng nhiều người nói chuyện như vậy, cho dù giọng của cô bạn học có lớn thì anh cũng không có khả năng...

Ài, sao cô bạn học này lại nói lớn như vậy làm gì.

Buổi gặp gỡ bạn học cũ rất nhanh kết thúc. Khương Thục Đồng rời đi, Lục Chi Khiêm lại không thể tới đón cô được, cô ở cửa khách sạn, vừa lúc có cậu bạn định đưa cô về thì Cố Minh Thành lái xe tiến lại, nói với Khương Thục Đồng: “Lên xe!”

Cậu bạn kia tự nhiên không thể cùng Cố Minh Thành phân cao thấp, mặt xám xịt mà lái xe đi.

Sắc mặt Cố Minh Thành rất nghiêm túc làm tim Khương Thục Đồng đập thành thịch, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn lên xe.

Trước đến nay Cố Minh Thành đều có loại ma lực này, khiến người vây quanh anh không nhận được đều nghe theo.

Lên xe rồi xe cũng không đi ngay, Cố Minh Thành cầm điện thoại, dường như đang có việc cần giải quyết, Khương Thục Đồng không dám nói lời nào.

Cố Minh Thành buông di động xuống, hỏi một câu: “Vừa rồi cô bạn em hỏi, tôi cũng muốn biết đáp án.”

“Cái gì?” Khương Thục Đồng không hiểu.

“Em với Lục Chi Khiêm dùng những tư thế nào?” Cố Minh Thành lái xe đi.

Câu này có thể nói chỉ là chuyện hài thô tục, nhưng từ miệng anh nói ra lại không có nửa phần đáng khinh cùng không đúng đắn, có lẽ bởi vì là vào đầu mùa đông khiến giọng anh có thêm vài phần lạnh lẽo.

Trong xe không khí lạnh ngắt nhưng Khương Thục Đồng vẫn thấy mồ hôi trên trán ứa ra.

Kết hôn lâu rồi Lục Chi Khiêm chưa bao giờ muốn Khương Thục Đồng, chuyện này có thể nói là chuyện xấu trong nhà, Khương Thục Đồng không bệnh không tật, lớn lên cũng không xấu, nếu bởi vì trước kia Khương Thục Đồng cùng Cố Minh Thành từng có một đêm thì thiên hạ lại càng chê cười, chê cười Lục Chi Khiêm quá keo kiệt. Ở bên ngoài nói chồng như vậy rất cuộc không phải là việc một người vợ nên làm.

Cho nên, cô cười cười, nói: “Tất nhiên các tư thế đều đã thử qua.”

Sau đó Khương Thục Đồng đột nhiên nghe được xe của Cố Minh Thành kêu lên ‘két’ một tiếng, suýt chút nữa đâm phải xe điện ở phía trước.

Khương Thục Đồng không sao nhưng rất hoảng sợ. CÔ cẩn thận liếc Cố Minh Thành một cái, gân xanh trên trán anh đã nổi lên. Khương Thục Đồng nghĩ thầm, có thể bởi vì cái xe điện kia vi phạm luật giao thông đi, chứ làm sao lại có thể tức giận tới mức này?

“Nói cho em gái cô, tôi với cô ấy không phù hợp.” Cố Minh Thành đột nhiên nói một câu.

Đề tài đột nhiên được chuyển sang Khương Vũ Vi khiến Khương Thục Đồng có chút không theo kịp. Có vẻ vừa rồi anh đã nhắn tin với Khương Vũ Vi.

Dù sao đây cũng không phải Khương Thục Đồng giới thiệu cho Cố Minh Thành, anh không ưa thì cứ không đưa, nhưng cô biết nói thế nào với Khương Vũ Vi? Có vẻ Khương Vũ Vi thật sự thích Cố Minh Thành.

Chuyện này vẫn luôn đè nén ở trong lòng Khương Thục Đồng, rốt cuộc Cố Minh Thành là người lãnh đạo trực tiếp của cô, đây là cấp trên giao nhiệm vụ, cứ vậy mà đã mấy ngày cô không mở miệng được.

Ngày đó Khương Thục Đồng đang cùng thầy Đại ở một biệt thự tư nhân do đặc kích cử cho chủ nhà, Khương Vũ Vi nổi giận ùn ùn chạy tới, trên mặt vẫn còn dính nước mắt, thấy Khương Thục Đồng liền bắt đầu khóc sụt sùi. “Thục Đồng, chị nói xem, em có chỗ nào không tốt, muốn đáng người có đáng người, muốn diện mạo có diện mạo, điều kiện gia đình cũng không tồi, vì sao anh ấy không ưa chị?”

Khương Thục Đồng trở mắt đến hai phút mới đoán ra Cố Minh Thành đã tự mình nói cho cô, thật may cô đỡ phải nói.

Nhưng loại chuyện này cô biết khuyên thế nào, để con người có thể thân thiết còn phải xem họ có nhìn trúng người không. Mỗi người đều có số, có lẽ Khương Vũ Vi quá thích Cố Minh Thành nên bắt đầu cưỡng cầu.

Khương Thục Đồng thực khó xử, đây là ở nhà người khác, còn có mặt của thầy Đại, Khương Vũ Vi thật sự quá mất bình tĩnh rồi.

“Được, chị đồng ý với em, về nhà sẽ hỏi cho em một chút.

Khương Thục Đồng đồng ý rồi nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất khó xử.

Buổi trưa cô cùng giáo sư Đại ăn cơm tùy ý ở tiệm nào ven đường gần công ty. Buổi chiều, Khương Thục Đồng mượn tới bộ phận nhân sự trả phép, vừa lúc nhìn thấy Cố Minh Thành từ hành lang bên kia đã bắt đầu đi tới.

Theo bản năng Khương Thục Đồng định quay đi hướng khác, nhưng sau đó nghĩ lại, cô sợ anh làm gì?

Cố Minh Thành đã tới, Khương Thục Đồng tất nhiên cung kính cùng anh chào hỏi.

29. Chương 29

“Sao sợ tôi như vậy?” Cố Minh Thành hỏi một câu.

“Không... không có!” Khương Thục Đồng nói, có chút cảm xúc thẹn thùng: “Cố tổng...”

“Ừ, sao vậy?”

“Em gái tôi muốn hỏi ngài, nó có điểm nào không tốt, vì cái gì mà ngài lại không coi trọng nó?” Giọng Khương Thục Đồng thật sự rất thấp. Cố Minh Thành vẫn luôn cho rằng Khương Vũ Vi là cô muốn giới thiệu cho anh ta, nhưng thật sự không phải, rõ ràng là Lục Chi Khiêm nhưng Khương Thục Đồng cũng không dám nói ra.

“Không thích một người cũng cần lý do sao?”

Khương Thục Đồng gật gật đầu: “Tôi biết rồi, tôi sẽ khuyên em gái mình. Nhưng cô ấy đối với ngài nhất kiến chung tình, tôi cũng không biết nên khuyên cô ấy thế nào.”

Giữa trưa nay ăn cơm không sạch sẽ, Khương Thục Đồng bị một trận thấy nôn, dạ dày co rút, nói còn chưa dứt lời đã che miệng chạy vào toilet. Ở cửa toilet Khương Thục Đồng thấy được Ngôn Hi, theo bản năng cô nhú một chút mày.

Không muốn cùng cô ta nói chuyện, Khương Thục Đồng liền chạy vào toilet nôn ra.

Ngôn Hi đi theo phía sau Khương Thục Đồng: “A, trách không được Lục thiếu không đến chỗ tôi, hóa ra phu nhân Lục mang thai!”

Mang thai? Khương Thục Đồng không nhận được trong lòng cười khẩy một tiếng.

Lục Chi Khiêm cũng không chịu cho cô cơ hội thì sao cô có thể mang thai của anh ta được?

Nhưng với loại tiểu tam như Ngôn Hi, Khương Thục Đồng không thể mất khí chất của chính thất. Cô lấy khăn lau miệng, xoay người cười rất tươi: “Đúng vậy, đàn ông mà, luôn lăng tữ, chơi đủ rồi sẽ về nhà! Có một số người, có một số việc chỉ là chơi bởi mà thôi.”

Ngôn Hi tức giận liền rời đi.

Khương Thục Đồng vốn dĩ chỉ nói chơi, nhưng không ngờ cô vừa từ toilet đi ra toàn công ty đã biết Khương Thục Đồng mang thai.

Khương Thục Đồng không để trong lòng, tất cả mọi người đều biết cô kết hôn thời gian cũng không ngắn, lại là nam nữ tuổi trẻ, có thai cũng rất bình thường.

Nhưng buổi tối về đến nhà, sắc mặt Lục Chi Khiêm xanh mét nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng. Anh ngồi trên sofa pha không hề nhúc nhích, Khương Thục Đồng đã quen cảnh như vậy, vừa mới buông túi xách định đi vào phòng thì Lục Chi Khiêm lập tức chạy tới trước mặt cô, tay anh bóp lấy cổ Khương Thục Đồng: “Đứa trẻ là con của ai?”

Khương Thục Đồng không ngờ một câu nói chơi của mình mà Lục Chi Khiêm lại tin, chắc chắn Ngôn Hi nói cho anh.

Đương nhiên anh biết Khương Thục Đồng không thể có con với anh.

Anh đã không thể thì chỉ có thể là người khác.

“Cô có biết tôi vì sao phải giới thiệu bạn gái cho Cố Minh Thành không? Bởi vì tôi muốn cho hắn ta biết Khương Thục Đồng cô là thuộc về ai. Vậy mà hắn ta lại khiến cô có thai!” Anh hung hăng bóp lấy cổ Khương Thục Đồng. Khương Thục Đồng muốn giải thích nhưng căn bản nói không ra lời.

Gân xanh của Lục Chi Khiêm nổi lên, đôi mắt hung tợn nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng, cuối cùng nói một câu: “Dâm phụ!”

Anh buông lỏng cổ Khương Thục Đồng, cô ho khan cố gắng hít không khí vào. Lục Chi Khiêm đập cửa đi ra ngoài, cô muốn giải thích nhưng đã không kịp.

Khương Thục Đồng không rõ, nếu hai vợ chồng không thoải mái như vậy thì ly hôn sẽ tốt. Nếu anh ta chỉ muốn có được khoái cảm tra tấn người khác từ Khương Thục Đồng, cô cảm thấy như vậy không bằng kết thúc cuộc hôn nhân này.

Hôm nay Khương Thục Đồng lại ngủ một mình ở nhà, cô đã sớm quen với cuộc sống như vậy.

Không ngờ ngày hôm sau Khương Thục Đồng vừa đi vào văn phòng liền thấy các đồng nghiệp lăm lăm nhìn cô, vốn dĩ cô cảm thấy không liên quan tới mình nhưng Cố Minh Thành đã gọi cô.

Khương Thục Đồng không hiểu gì, đi vào văn phòng của Cố Minh Thành.

Mới vừa đi vào Cố Minh Thành đã hỏi một câu: “Nghe nói tôi có con.”

Cô chưa kịp chuẩn bị gì, lúc này sờ đầu có chút không hiểu, nhú mào suy nghĩ xem ý tứ của Cố Minh Thành là gì.

Đêm qua Lục Chi Khiêm hiểu lầm cô có con với Cố Minh Thành...

Trời ạ, chắc chắn Lục Chi Khiêm không bình tĩnh đã tới công ty náo loạn, vừa rồi đồng nghiệp xôn xao hỏi gì lúc này Khương Thục Đồng mới hiểu được.

Mặt cô từ từ đỏ ửng, cúi đầu không dám nhìn tới người đang ngồi đối diện cô. Mang sự phiền tới cho ông chủ của mình, đặc biệt kiểu thông tin hồng phấn này...

Nhưng Cố Minh Thành giống như không có chút bối rối, khóe môi khẽ cong lên, không để chuyện này vào trong lòng.

“Cố tổng...” Giọng Khương Thục Đồng nghẹn ngào. “Ngài đừng nghe Lục Chi Khiêm nói bậy. Tôi không mang thai, là ngày hôm qua...”

“Sao anh ta lại nghĩ đứa bé là của tôi?” Cố Minh Thành không nghe Khương Thục Đồng nói.

Miệng Khương Thục Đồng thành chữ ‘o’ ngơ ngác nhìn Cố Minh Thành, cô không hiểu được logic của anh.

“Chẳng lẽ cô với anh ta không làm gì, cho nên khi biết cô có thai thì anh ta lập tức nghĩ đến là của tôi?” Xem ra tâm tư của Cố Minh Thành căn bản không đặt lên đứa trẻ mà là việc Khương Thục Đồng đã từng cùng làm với ai.

Vấn đề này muốn Khương Thục Đồng phải trả lời như thế nào?

30. Chương 30

Khương Thục Đồng quả thật co quắp đến muốn chết, cô hơi cúi đầu, đứng ngồi không yên, đây là đề tài thích hợp để nói ở văn phòng công ty sao?

“Muốn không?” Kia lại hỏi một câu, câu hỏi này lại khiến Khương Thục Đồng ngẩn tò te, vì cái gì mà tư duy của cô và Cố Minh Thành không cùng một kênh như vậy?

Cô ngơ ngác nhìn Cố Minh Thành.

“Nếu là con của tôi thật, cô muốn không?” Cố Minh Thành nhìn chằm chằm vào mắt Khương Thục Đồng nói thẳng không cố kỵ.

Khương Thục Đồng nghe xong những lời này thẹn quá hóa giận, mặt đỏ bừng. Cô là gái có chồng, sao anh ta có thể nói như vậy?

Cô mím môi lại, xoay người rời đi.

“Không trả lời sao?” Từ sau lại truyền đến âm thanh của anh.

“Tôi sẽ xóa sạch con của anh!” Khương Thục Đồng khó thở, câu này cũng vì tức giận mà thuận miệng nói ra.

Dường như cô nghe được tiếng cười của Cố Minh Thành truyền từ phía sau tới. Buồn cười lắm sao?

Trên đường về văn phòng Khương Thục Đồng vẫn cảm thấy lạ, giống như Cố Minh Thành biết cô không mang thai, chẳng lẽ thầy Đại cùng anh ta nói cái gì sao?

Vừa hỏi thầy Đại mới biết thầy Đại về nhà cũng bị thượng thổ hạ tả*, đã đem chuyện hai người ăn cơm bên ngoài ngày đó nói cho Cố Minh Thành.

*thượng thổ hạ tả: vừa nôn mửa vừa tiêu chảy.

Khương Thục Đồng sắp xếp lại tình huống một chút: Đầu tiên là thầy Đại nôn mửa, lại tới cô, cho nên biểu hiện của Khương Thục Đồng anh ta sẽ không thấy lạ, sau đó Lục Chi Khiêm tới tìm Cố Minh Thành, nói đứa trẻ là con của anh ta...

Đầu óc Khương Thục Đồng ‘ong’ một tiếng như muốn nổ tung. Như vậy mà Cố Minh Thành có thể biết biết Lục Chi Khiêm chưa bao giờ đụng vào cô? Hay Lục Chi Khiêm thẹn quá hóa giận nói cho Cố Minh Thành?

Trời ạ! Chẳng lẽ trước mặt Cố Minh Thành, trước mặt nhiều người nói chuyện phu thê ân ái. Hiện tại thì tốt rồi... Khương Thục Đồng khóc không ra nước mắt.

Buổi tối, trên xe bus về nhà.

Khương Thục Đồng ở trên xe nghĩ tới chuyện phát sinh hôm nay, vẻ mặt rất khó chịu.

Bỗng nhiên ‘tinh’ một tiếng, Khương Thục Đồng lấy điện thoại ra xem, là Khương Vũ Vi nhắn tin tới, chỉ viết: “Thục Đồng, quán bar Mị Sắc.”

Khương Thục Đồng hoảng sợ, nhắn tin không đầu không đuôi là có ý tứ gì?

Ngón tay Khương Thục Đồng bay nhanh trên bàn phím: Em ở quán bar Mị Sắc sao? Đang làm gì?

Nhưng hồi lâu đều không có trả lời.

Khương Thục Đồng thấp thỏm bất an, thầm nghĩ có lẽ cô ấy uống say, hoặc do có rất nhiều người, âm thanh lớn khiến không nghe được tiếng tin nhắn.

Nghĩ một chút rồi cô xuống xe, gọi taxi đi tới bar Mị Sắc.

Ở cửa quán bar thấy một người khác đối mặt với cô.

Ách, sao lại chạm mặt nhiều vậy.

Cố Minh Thành tay cầm điện thoại, chau mày giống như đang nôn nóng.

Ngoài cửa quán bar có rất nhiều người, có kẻ đi lảo đảo nghiêng ngã đụng phải Khương Thục Đồng khiến cô ngã vào lòng ngực Cố Minh Thành, Khương Thục Đồng vội vã co tay lại chắn trước ngực mình, dùng thần sắc u buồn nhìn Cố Minh Thành.

“Không sao chứ?” Cố Minh Thành lo lắng hỏi.

Khương Thục Đồng lắc lắc đầu.

Như vậy có lẽ Cố Minh Thành cũng vì chuyện của Khương Vũ Vi tới, trong hoàn cảnh của Khương Vũ Vi như vậy không có khả năng không nhắn tin cho người đã cự tuyệt mình.

Quán bar ồn ào, thật vất vả mới tìm được Khương Vũ Vi ở một góc đang say khướt. Khương Vũ Vi vừa nhìn thấy Cố Minh Thành liền hớn hờ lập tức bám lấy cổ anh.

Cố Minh Thành lộ rõ vẻ chán ghét gỡ tay Khương Vũ Vi ra, đồng thời theo bản năng liếc nhìn Khương Thục Đồng một cái.

Dù sao Khương Thục Đồng cùng Khương Vũ Vi cũng là chị em họ, tất nhiên là lo ngại cô, cô gật đầu với Cố Minh Thành một cái.

Ở thời khắc này cô không cần thận trọng hỏi cái gật đầu của mình có ý tứ gì.

Giống như Cố Minh Thành dò hỏi cô, anh đụng chạm vào người phụ nữ khác thì Khương Thục Đồng đồng ý hay không. Rồi cô mới tỉnh tã xem lại hành động tối nay của hai người, cảm thấy mình đã đi quá giới hạn. Cô cũng không phải là gì của Cố Minh Thành, quan nhiều như vậy để làm gì?

Cố Minh Thành vẫn duy trì khoảng cách với Khương Vũ Vi, Khương Thục Đồng đi theo phía sau. Hai người đưa Khương Vũ Vi tới xe, Khương Vũ Vi còn một hai phải ngồi ghế trước.

“Không được!” Cố Minh Thành chém đinh chặt sắt mà nói.

“Nếu cô ấy muốn ngồi trước thì anh cứ để cô ấy ngồi, có sao đâu.” Khương Thục Đồng nói những lời này ít nhiều có chút ý tứ hờn dỗi. Cô kê cau mày ngẩng đầu nhìn về phía Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành không lên tiếng, hẳn là đồng ý rồi.

Khương Thục Đồng ngồi ở ghế sau.

31. Chương 31

Mới vừa ngồi không bao lâu Khương Thục Đồng đã hiểu vì sao Cố Minh Thành không cho Khương Vũ Vi ngồi ghế trước, bởi vì cô luôn ôm ghì lấy cổ Cố Minh Thành, lại bị Cố Minh Thành một lần nữa gỡ ra.

“Vì sao anh không thích em?” Khương Vũ Vi bắt đầu khóc lớn. “Anh thích dạng người như nào em liền có thể biến thành dạng người đó!”

“Cô vĩnh viễn không biến thành được.” Giọng Cố Minh Thành đánh lại, trong đêm giá rét, tuy trong xe đã có lò sưởi nhưng Khương Thục Đồng vẫn thấy hơi lạnh thấu xương.

“Anh nói, anh nói đi. Rốt cuộc anh muốn phụ nữ như nào...” Khương Vũ Vi cũng nóng nảy lôi kéo cánh tay Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng nhào người tới gỡ tay Khương Vũ Vi, sợ cô quấy rầy Cố Minh Thành lái xe.

Thật lâu sau Cố Minh Thành nói một câu: “Phụ nữ đã kết hôn!”

Những lời này làm sắc mặt Khương Thục Đồng đột nhiên ửng đỏ, phụ nữ đã kết hôn là nói ai, không nói cụ thể vậy là nói về một kiểu phụ nữ rồi?

Phụ nữ kết hôn rốt cuộc có mùi vị gì mà có thể hấp dẫn được vị tổng tài cao cao tại thượng này?

Anh ta thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn lãng, cao cao tại thượng, sự quý tộc phát ra từ hơi thở, đối với tục nhân lại khinh thường ngạo mạn, những điều này đều làm Khương Thục Đồng cảm thấy không dám nhúng chàm.

Không thể tưởng được, Khương Vũ Vi khinh thường lời nói này: “Cố tổng từ chối tôi nói thẳng thì tốt rồi, nếu tôi đã kết hôn, anh thích tôi thì để làm gì?”

Trong lòng Khương Thục Đồng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cho là kế sách tạm thời của Cố Minh Thành để thoát khỏi Khương Vũ Vi.

Rất nhanh đến nhà của Khương Vũ Vi. Khương Thục Đồng không nghĩ tới chú hai Khương Minh Khải cùng ba Khương Lịch Niên đều đứng ở cửa nhà Khương Vũ Vi, đang nôn nóng bất an chờ đợi.

Khương Thục Đồng không biết vì sao ba mình cũng ở đây.

Cô cùng Cố Minh Thành dìu Khương Vũ Vi xuống xe, Khương Vũ Vi ở một mình, bốn người đỡ Khương Vũ Vi vào phòng, trước khi Khương Vũ Vi ngủ cô còn nắm cà vạt của Cố Minh Thành một chút.

Ba Khương Lịch Niên vẫn luôn dùng ánh mắt dò xét đánh giá Cố Minh Thành, có lẽ Cố Minh Thành cũng nhận ra nhưng anh không nói gì.

Khương Thục Đồng vốn định ra xe Cố Minh Thành đưa về luôn nhưng hai người lại bị Khương Lịch Niên gọi lại.

Hai anh em Khương gia, mặc kệ ghen tức nhau thế nào nhưng hình tượng với người ngoài đều soái khí, cao lớn tuấn lãng. Khương Lịch Niên đứng trước hai người, nói câu: “Vị này là Cố tổng?”

Cố Minh Thành chưa kịp nói gì, Khương Thục Đồng cũng chưa chính thức giới thiệu nhưng cô đã gọi một tiếng ‘ba’, Cố Minh Thành tự nhiên hiểu được quan hệ của hai người.

“Chuyện ba mươi vạn lần trước tôi vẫn muốn mời ngài ăn cơm để cảm ơn.” Đôi mắt Khương Lịch Niên nhìn chằm chằm Cố Minh Thành, dường như đang đánh giá người này.

“Không cần khách khí.” Cố Minh Thành khách sáo trả lời.

Khương Thục Đồng không nghĩ tới ba mình muốn mở tiệc chiêu đãi Cố Minh Thành, nhưng ba mươi vạn quả thật không phải là con số nhỏ, nếu ông không mời khách thì có vẻ ông vô tình vô nghĩa, cũng không biết lễ nghĩa.

Lúc hai người muốn cùng nhau rời đi, Khương Thục Đồng bị Khương Lịch Niên gọi lại, Cố Minh Thành đi trước.

Khương Minh Hải ở trong phòng chăm sóc Khương Vũ Vi, Khương Lịch Niên cẩn thận nhìn động tĩnh bên kia rồi nói với Khương Thục Đồng: “Con cùng anh ta là quan hệ gì?”

Khương Lịch Niên nhăn mày lại, Khương Thục Đồng nhìn đã hiểu ba mình đại khái nghe được ít nhiều gì đó từ Lục Chi Khiêm, hơn nữa chuyện ba mươi vạn ba cũng có thể nghĩ cô cùng Cố Minh Thành có gì đó bên trong.

“Cấp trên.”

“Cấp trên?” Khương Lịch Niên khịt mũi coi thường hai chữ này. “Ba đã hơn năm mươi tuổi, đừng gạt ba. Thực Đồng, con là phụ nữ đã kết hôn, thanh danh rất quan trọng, còn có, người đàn ông như Cố Minh Thành không phải người con có thể nắm chắc được, đừng để lúc đó giỏ trẻ mức nước công dã tràng. Mấy hôm nữa mở tiệc con cũng đến đi.”

“Con?” Khương Thực Đồng chỉ vào mũi mình, kinh ngạc nói.

Nếu nói cha mình vì ba mươi vạn muốn cảm ơn Cố Minh Thành thì có thể hiểu được, nhưng lại cứ gọi tới cô là vì cái gì? Chẳng lẽ ba cô tạo điều kiện cho cô cùng Cố Minh Thành lui tới?

32. Chương 32

Không thể ngờ được thứ bảy tuần đó Lục Chi Khiêm cũng đi. Xem ra cha cô đã sớm thông báo cho Lục Chi Khiêm, nhưng vì cái gì lại không nói cho Khương Thực Đồng?

Ba người có quan hệ xấu hổ như vậy, mắt trái Khương Thực Đồng cứ giật giật, không biết sẽ phát sinh sự tình gì. Vốn dĩ cô không muốn đi, nhưng nếu cô không đi thì sẽ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên cô rửa mặt chải đầu một chút, ngồi lên xe của Lục Chi Khiêm đi tới, dọc đường đi đều thấp thỏm bất an.

Khi đến nơi, cha cô cùng Cố Minh Thành đã tới. Hai người đang nói chuyện thương nghiệp, theo lý thuyết loại người như Cố Minh Thành sẽ không có quan hệ tốt với Khương Lịch Niên, nhưng xem ra anh rất kiên nhẫn, nói kỹ càng tỉ mỉ tư bản vận hành như thế nào.

Hình như anh đang dạy cha của cô.

Đánh tiếng chào, ngồi xuống, bên trái Khương Thực Đồng là Lục Chi Khiêm, bên phải là Cố Minh Thành.

Trong bữa tiệc Khương Lịch Niên vẫn luôn nói Lục Chi Khiêm đã giúp đỡ ông rất nhiều, muốn cảm tạ anh. Còn nói hai người kết hôn lâu như vậy vẫn chưa có con, mong Lục Chi Khiêm đừng ghét bỏ xuất thân của Khương Thực Đồng, còn kêu hai người uống chén rượu giao bôi.

Lúc này Khương Thực Đồng mới hiểu được cha cô gọi cô tới làm gì, là để ân ái trước mặt Cố Minh Thành, để cản trở cô cùng Cố Minh Thành tiếp tục phát triển.

Xuất thân của Khương Thực Đồng tuy không tính là đại phú đại quý nhưng cũng là nhà khá giả, dìm thấp cô đi như thế tuyệt đối không phải để Lục Chi Khiêm thấy, là cho Cố Minh Thành.

Nhưng có trời biết, cô với Cố Minh Thành căn bản là không có gì.

“Đến đây, vợ yêu!” Lục Chi Khiêm cùng Khương Lịch Niên phối hợp rất tốt. Lục Chi Khiêm tự nhiên biết ý tứ của cha vợ, anh nâng chén rượu đứng lên.

Vốn dĩ Khương Thực Đồng ngồi do dự, sắc mặt cô tái nhợt, nhưng Lục Chi Khiêm dùng tay phải nhéo cánh tay cô, đồng tác này ở dưới gầm bàn, tất nhiên Cố Minh Thành không thấy.

Khương Thực Đồng đau tới nhú mào, bắt đắc dĩ đứng lên. Đứng lên rồi Lục Chi Khiêm vẫn nhéo mạnh tay cô, cô đau lại không thể lên tiếng, mặt hướng Lục Chi Khiêm nhú mào.

Chung quy hai người vẫn là uống lên chén rượu giao bôi.

Khương Lịch Niên nhìn vào cười rất vừa lòng, ánh mắt còn liếc qua mặt Cố Minh Thành, Cố Minh Thành vẫn ngồi uống rượu.

Bữa cơm này ai cũng có tâm tư.

Khương Lịch Niên đạt được mục đích, cơm ăn chưa no đoàn người đã rời khỏi nhà hàng.

Trong lòng Khương Thục Đồng có chút khổ sở. Khi Khương Lịch Niên cùng Cố Minh Thành lái xe đi rồi, cô nói muốn đi bộ, muốn dạo phố, trong lòng bực bội thật sự.

Lục Chi Khiêm rất đặc ý nhìn cô, huyết sắc: “Buổi tối đừng quên về nhà!”

Khương Thục Đồng nghe không thấy ý ngầm trong lời này, chỉ cảm thấy trong lòng vẫn khó chịu.

Quấn chặt áo khoác, cô đi thẳng về phía trước.

Nhưng vừa tới cửa siêu thị đã bị một người kéo đi, cô bị động cứ vậy đi theo.

Đến khi cô nhìn rõ người kia là ai liền thấy sững sốt, người kia là Cố Minh Thành.

Không phải anh ta đi rồi sao, nhưng hiện tại cô không hiểu được cảm xúc của mình với Cố Minh Thành rốt cuộc là cái gì.

Cùng lắm anh chỉ là tình một đêm mà thôi, vốn dĩ không tính sẽ gặp lại vậy mà hiện tại lòng Khương Thục Đồng như có lửa đốt, khó chịu, nôn nóng.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra!” Khương Thục Đồng bắt đầu rơi nước mắt, cô cong người giằng tay Cố Minh Thành.

Nhưng Cố Minh Thành không hề dao động, một câu anh cũng không nói, tiếp tục kéo Khương Thục Đồng vào trong ngõ hẹp gần đó.

Trong ngõ hẹp vắng lặng không tiếng động, sự yên lặng khiến Khương Thục Đồng sờn tóc gáy, nhưng vì phía sau có người kia cho nên cô cũng không quá sợ hãi.

Người kia trong bóng tối không nói tiếng nào. Bất chợt anh xoay người đè Khương Thục Đồng vào tường.

Khương Thục Đồng chấn động.

Cô giãy giụa nhưng căn bản tránh không thoát được, người kia trên người, trên tay đều giống như có sự tức giận mãnh liệt xâm chiếm. Hôm nay anh không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, trước nay Khương Thục Đồng đều sợ hãi loại quyết tuyệt này của anh, khiến cô kháng cự không được, cũng không thể chấp nhận.

Vốn dĩ Khương Thục Đồng thực sợ hãi loại hắc ám này, nhưng anh lại không sợ.

“Dâm phụ” trong miệng Lục Chi Khiêm là cô, cô vốn dĩ chính là kẻ lừa dối ong bướm.

33. Chương 33

Khương Thục Đồng vẫn rơi nước mắt, cô lấy tay đánh đấm vào bả vai Cố Minh Thành: “Tôi có chồng rồi, hôn nội xuất quỷ, hôm nay ba tôi mới nhắc nhở tôi, vậy mà anh cứ đối xử với tôi như vậy!”

Khẩu khí oán trách.

“Ngày mai ly hôn đi!” Cố Minh Thành nói với người phụ nữ nhỏ bé trong lòng ngực một câu.

“Tôi không đi!” Khương Thục Đồng cũng có chút tức giận.

“Nếu không ly hôn, sau này chuyện như vậy là không thể thiếu!” Dường như Cố Minh Thành cũng tức giận, anh ghì chặt cơ thể nhỏ bé của Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng chỉ thấy, hôm nay Cố Minh Thành như vậy, anh ta có biết sẽ khiến cô có gánh nặng tâm lý lớn như nào không?

“Anh...” Khương Thục Đồng ngẩng mặt lên, nước mắt lưng tròng nhìn Cố Minh Thành.

“Trước hay sau kết hôn cũng chỉ thuộc về một người đàn ông, với phụ nữ mà nói thì ly hôn hay không ly hôn có cái gì khác nhau sao?” Cố Minh Thành cúi đầu nhìn cô.

Quả nhiên, anh thật sự biết Lục Chi Khiêm chưa bao giờ muốn Khương Thục Đồng sau khi kết hôn.

Nhìn cô khóc, môi Cố Minh Thành dề lên môi Khương Thục Đồng, mang theo cả hương vị cưỡng cầu cùng được ăn cả ngã về không.

Trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ trầm mê với một người đàn ông không thể kiềm chế.

Dưới ánh đèn đường kia, hai người rõ ràng, chàng trai cao lớn, cô gái nhỏ xinh, cả thân mình cô bị dán chặt vào Cố Minh Thành, bị anh hôn.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng Cố Minh Thành. Người đàn ông này cao cao tại thượng, giá trị của anh ta cả trăm tỷ, ba mươi tuổi, diện mạo soái khí tuần lãng, là kim cương vương lão ngũ* nổi danh của Hải thành này.

*kim cương vương lão ngũ: Người đàn ông hội tụ đủ 5 điều: nhiều tiền, đẹp trai, học thức, có khả năng lãnh đạo, ẩn mình tránh thị phi.

Còn cô, rất bình thường. Tuy rằng có chút nhan sắc nhưng so với rất nhiều phụ nữ tài mao song toàn thì thật sự cô không được tính vào làm gì, huống chi cô đã kết hôn, tuy rằng cũng không được coi là hôn nhân thật sự nhưng với người ngoài nhìn vào sẽ không quản nhiều như vậy. ‘Ly hôn’ thanh danh cũng sẽ không được tốt, Lục Chi Khiêm lai lịch còn không chịu ly hôn là một chuyện khác nữa.

Khương Thục Đồng thật bức bối, Cố Minh Thành bế cô lên xe, đặt trên ghế phụ, khi lái xe anh chỉ nói một câu: “Về sau đừng tùy tiện giới thiệu bạn gái cho tôi, nếu lại có thì chuyện như vậy vẫn là không tránh được!”

Hôm nay anh vẫn luôn nói ‘chuyện như vậy’, Khương Thục Đồng biết chuyện tối nay là bất ngờ diễn ra, với cô cô không biết trước, có lẽ với anh cũng đột nhiên nảy lòng tham, thật sự khó thở.

Vì cái gì mà anh ta tức giận? Chẳng lẽ bởi vì chén rượu giao bôi của cô cùng Lục Chi Khiêm đã uống sao?

Cố Minh Thành đưa Khương Thục Đồng về, Khương Thục Đồng xuống xe, cô cảm thấy người mình hơi lạnh, giống như muốn phát sốt.

Cố Minh Thành không tiếp tục giục cô ly hôn, cô quần chặt áo khoác đi vào nhà.

Ngày hôm sau, không hề ngoài dự đoán, Khương Thục Đồng bị bệnh. Phát sốt rất nghiêm trọng, vừa tỉnh dậy cô đã thấy trong người thật khó chịu.

Nhưng Lục Chi Khiêm hình như đi công tác, bởi vừa rồi cô nhận được tin nhắn của Lục Chi Khiêm, nói đi Quảng Châu mấy ngày mới về.

Bị ốm không ai chăm sóc, Khương Thục Đồng lại nghĩ tới mẹ mình. Mẹ mới qua đời không lâu, cô dù lớn cũng vẫn làm nũng với mẹ, cô lại sớm được gả làm vợ cho người khác, lại cùng Cố Minh Thành có đủ loại gút mắt, cô không biết phải làm sao bây giờ, hận không thể chết cho lành.

Cô báo cho thầy Đại, nói mình bị ốm hôm nay không đi làm được.

Cho dù đói bụng nhưng sức để ngồi dậy cô cũng không có, miễn nói tới chuyện nấu cơm.

Tình cảm mãnh liệt đêm qua chưa lui bước, hai chân cô vẫn tê tê dại dại, hơn nữa lại phát sốt. Giờ khắc này thật sự Khương Thục Đồng hận không thể chết đi cho lành. (Sant: Ách, vậy đêm qua có H rồi á? Sao không thấy tả chi tiết gì nhỉ? Mình tưởng chỉ hôn xong về:v.)

Cố gắng bò khỏi giường, Khương Thục Đồng úp một bát mì gói ngồi ăn.

Có người gõ cửa, Khương Thục Đồng lê cơ thể không còn sức lực ra mở cửa.

Nhìn thấy người kia ánh mắt cô kinh ngạc cùng nhiều cảm xúc phức tạp, là Cố Minh Thành.

Anh ta không sợ gặp phải Lục Chi Khiêm sao?

Khương Thục Đồng không nói gì, lạnh lùng xoay người ngồi xuống bàn ăn tiếp bát mỳ.

Cố Minh Thành ngồi bên cạnh Khương Thục Đồng, vui vẻ nhìn Khương Thục Đồng ăn mỳ mặc dù trên mặt cô chỉ lộ vẻ oán hận.

Khương Thục Đồng ăn lúc lâu mới nghe được anh nói một câu:

“Oán anh không?”

Khương Thục Đồng dừng đũa.

Tự nhiên lại...

Oán.

Oán anh biến cô thành người đàn bà không trinh tiết, oán anh không màng ánh mắt người khác cứ đi thẳng tới nhà mình như vậy.

Khương Thục Đồng cảm thấy tủi thân, nước mắt cứ vậy lăn xuống bát mỳ.

“Uống thuốc chưa?” Cố Minh Thành lại hỏi.

Khương Thục Đồng lắc đầu.

Cố Minh Thành đứng lên tìm thuốc cho cô, cũng may hòm thuốc nhà Khương Thục Đồng cũng không khó tìm, thuốc hạ sốt rất nhanh đặt trước mặt Khương Thục Đồng, lại rót cho cô một cốc nước mát. Khương Thục Đồng ăn xong, Cố Minh Thành dọn bát chõu cô, thuốc cũng đem ra chờ cô uống.

Trước kia, Khương Thục Đồng có bệnh thì Lục Chi Khiêm cũng chưa bao giờ hầu hạ cô uống thuốc.

Khương Thục Đồng uống thuốc xong, nói: “Cố tổng, tôi đã uống thuốc rồi, hiện tại buồn ngủ, mong anh đi về đi.”

Mắt cô lạnh băng nhưng tuyệt đẹp, mang theo khẩu khí cự tuyệt.

“Chờ em ngủ anh sẽ đi.” Giọng Cố Minh Thành cũng chưa bao giờ mềm mại như vậy.

Khương Thục Đồng lên giường, Cố Minh Thành kéo chăn lại cho cô, sau đó mở cửa phòng rời đi.

Có lẽ do còn trẻ, ngủ đến chiều Khương Thục Đồng liền cảm thấy khá hơn.

Mấy ngày sau, vào một buổi tan tầm cô nhận được điện thoại từ cảnh sát, nói Lục Chi Khiêm bị tai nạn xe cộ ở đường Gác Sách.

Khương Thục Đồng sửng sốt, Lục Chi Khiêm không phải đi công tác sao, sao anh ta lại ở đường Gác Sách, hẳn anh ta phải đi máy bay, nhưng nghe ý tứ của cảnh sát thì là xe anh ta bị người khác đâm vào.

Khương Thục Đồng lười nghĩ, liền đi tới bệnh viện.

Nhìn Lục Chi Khiêm, Khương Thục Đồng hơi hoảng sợ, tay đưa lên bịt miệng lại.

Cả người cả mặt Lục Chi Khiêm đều bị băng gạc quấn lấy, chân được treo lên bó thạch cao, cả người đều không còn nơi nào lành lặn. Anh đang nhắm mắt.

Khương Thục Đồng cảm thấy... thương hại.

Cô cảm thấy người đàn ông trước mắt này rất đáng thương.

Cô không nói gì, tới lấy chậu rửa mặt cùng khăn ẩm lau mặt cho anh. Tới giờ ăn cô nhận phần cơm trưa trong tay y tá, đỡ Lục Chi Khiêm dựa vào đầu giường, đút cho anh ăn từng miếng.

Cho dù anh bất nhân nhưng cô cũng vẫn là vợ anh, phải làm trách nhiệm của một người vợ.

Mẹ cô bị ốm mấy năm cô đã quen chăm sóc cho mẹ, cho nên chăm sóc người bệnh với Khương Thục Đồng đã được coi là cưỡi xe nhẹ đi đường quen.

Lúc Lục Chi Khiêm tỉnh lại, Khương Thục Đồng đang dùng khăn lau tay cho anh.

Chiếc khăn ẩm áp chà nhẹ từng ngón tay Lục Chi Khiêm, bởi vì tai nạn xe, toàn thân Lục Chi Khiêm không nhúc nhích được, chà lau như vậy với anh mà nói giống như đưa than ngày tuyết.

Anh nhìn chăm chăm vào Khương Thục Đồng, vốn dĩ ánh mắt Khương Thục Đồng tập trung nhìn vào ngón tay Lục Chi Khiêm, ngẫu nhiên cô ngẩng đầu lên liền chạm vào ánh mắt của anh.

“Tỉnh rồi?” Lúc này đã là nửa đêm.

Lục Chi Khiêm gật đầu, vẫn chăm chú nhìn Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng cảm thấy rất xấu hổ, cô mở TV lên, một bên lau người cho Lục Chi Khiêm một bên xem TV.

Vừa lúc có tin tức, trong tin nói sự cô giao thông chiều nay trên đường Hải Phong, một người đàn ông vừa lái xe vừa sờ ngực phụ nữ, làm cho xe đâm vào xe khác, cô gái đó hình như là người mẫu Ngôn Hi...

Không cần hỏi Khương Thục Đồng cũng biết người đàn ông kia là ai.

Chỉ có điều trước nay cô không thêm để ý.

Ngược lại Lục Chi Khiêm có vài phần ngượng ngùng, rốt cuộc anh nằm trên giường bệnh, người chăm sóc anh lại là Khương Thục Đồng, còn Ngôn Hi lại không biết ở đâu. Vốn dĩ anh cũng không có nhiều tâm tư với Ngôn Hi, hoàn toàn vì tức giận Khương Thục Đồng.

Trong mười ngày sau, cha mẹ Lục Chi Khiêm tới thăm anh vài lần, nhìn thấy Khương Thục Đồng ngày đêm cực nhọc không thể nghỉ ngơi, cũng thấy yên tâm, cũng nói: “Vất vả cho Thục Đồng!”

“Con nên làm!” Khương Thục Đồng trả lời, vốn dĩ cô cũng thấy đây là việc cô nên làm, làm vợ của anh, lần trước cũng làm chuyện có lỗi với anh, tự nhiên là nên làm.

Ngôn Hi cũng tới thăm một lần, nhưng Lục Chi Khiêm thờ ơ với Ngôn Hi nên cô ta thấy mất mặt đi luôn.

Khương Thục Đồng vừa mang theo bình giữ ấm trong nhà đi ra liền thấy xe Cố Minh Thành đỗ bên ngoài nhà mình, Khương Thục Đồng muốn tránh nhưng chỉ có một con đường, cô có thể trốn đi đâu?

Cố Minh Thành lái xe đến bên cạnh cô, nói: “Lên xe.”

Khương Thục Đồng nhìn xung quanh không có ai, không muốn cãi nhau với Cố Minh Thành, liền lên xe anh.

Sau khi lên Xe, Cố Minh Thành lấy một đồ vật từ phía sau xe đưa cho Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng vẫn luôn nhìn về phía trước, cũng không coi chừng Cố Minh Thành, cũng không nhìn xem đồ trong tay anh là đồ gì, bộ dáng trình tiết liệt nữ.

Cố Minh Thành hươ hươ tay: “Nếu không cầm anh sẽ đưa đến phòng bệnh của anh ta.”

Khương Thục Đồng ngẩn người, cúi đầu, nhìn thấy trong túi hút chân không là một cái gối đầu tổ sặc.

Ách, Cố Minh Thành là con giun trong bụng cô sao?

Bởi vì cô ở bệnh viện chăm sóc cho Lục Chi Khiêm ngủ không được ngon cho nên hôm qua cô đã đi tìm loại gối có tác dụng trợ giúp giấc ngủ này, nếu đoán không sai anh ta mua gối này rất đắt tiền, đại khái khoảng ba ngàn (10 triệu d), Khương Thục Đồng cũng đã định mua, bởi vì chiếc gối màu xanh lá này cùng mệnh của cô rất hợp, nhưng nghĩ lại, có lẽ Lục Chi Khiêm sẽ sớm xuất viện, không dùng đến nữa liền không mua.

Cố Minh Thành lại nói nếu cô không cần sẽ đưa đến phòng bệnh cho cô, đây không phải làm cô khó xử sao?

- -

Sant: Sắp tới mình bận khoảng chục ngày, sẽ không có thời gian edit. Bạn nào muốn edit thì tham gia nhóm edit giúp Gác với nhé <>

34. Chương 34

“Tôi nhận!” Không thể không nói, lúc này Khương Thục Đồng quả thực cũng mềm lòng. Cô không phải thánh nhân tới mức thiên kim không dờn uy vũ không khuất. Cô chỉ là một phụ nữ nhỏ bé, hơn nữa người đàn ông này đã từng có hai lần cũng cô thân mật, khiến cô cả đời này đều khó quên.

Cố Minh Thành đưa Khương Thục Đồng đến cửa bệnh viện rồi đánh xe rời đi, trước khi đi chỉ nói: “Bảo trọng thân thể.”

Khương Thục Đồng gật gật đầu.

Cực nhọc ngày đêm ở bệnh viện, chăm sóc cho Lục Chi Khiêm khoảng hai mươi ngày rồi cuộc anh cũng được xuất viện. Hai mươi ngày này anh cùng Khương Thục Đồng sớm chiều ở chung khiến cái nhìn của anh với Khương Thục Đồng thay đổi rất nhiều.

Hàng ngày Khương Thục Đồng chăm sóc cho anh không một câu oán hận, chịu thương chịu khó so với các hộ lý còn hơn nhiều.

Lục Chi Khiêm cảm thấy, nếu đã là vợ chồng thì về sau cứ sống thật tốt, tuy rằng anh không phải người đàn ông đầu tiên nhưng anh cũng từng có rất nhiều phụ nữ, huê nhau.

Buổi tối hôm đó, Lục Chi Khiêm phá lệ vào phòng ngủ của Khương Thục Đồng. Lúc khuỷu tay anh đè lên gối Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng đỏ mặt ngẩng nhìn anh, cô cho rằng hai người rốt cuộc cũng phải có lần đầu tiên, nhưng cô không ngờ được bỗng nhiên một trận cơn cào ghê tởm từ trong bụng, cô không thể chặn được nó chạy tới cổ họng.

Sắc mặt Khương Thục Đồng tái nhợt, theo bản năng cô đẩy Lục Chi Khiêm ra, chạy vào phòng vệ sinh ôm bồn cầu nôn ọe, nôn thật sự lợi hại, chỉ hận không thể đem hết mật đều ọe ra.

Rốt cuộc cũng nôn xong, cô súc miệng, dùng khăn giấy lau miệng, toàn thân đều không thoải mái.

Cô vừa xoa người liền thấy Lục Chi Khiêm đứng ở cửa nhà vệ sinh, ánh mắt hung tợn nhìn cô chằm chằm: “Lần trước có thai là giả, lần này là thật đi?”

Trở mặt nhanh như vậy làm Khương Thục Đồng thật sự thấy băng giá trái tim.

Có lẽ thật sự có thai, lần trước cô sốt nên đã quên uống thuốc tránh thai. Cô cũng nghĩ, cũng chỉ có một lần sao có thể có thai được, hơn nữa ngày đó cũng là kỳ an toàn của cô, cô đã xem xét cẩn thận, cho nên sao có thể? Khương Thục Đồng từng sốt, mang thai, cô chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng cũng chỉ một lần sao có thể mang thai?

Giọng Lục Chi Khiêm lớn tới mức có thể thổi bay cả nóc nhà. Anh vốn dĩ muốn đẩy cô đến chân tường nhưng lại nghĩ tới khi anh nằm viện cô đã dốc lòng chăm sóc, tay anh rũ xuống.

“Đứa bé của ai? Cố Minh Thành?” Tay Lục Chi Khiêm tuy không tiếp tục hành động nhưng giọng vẫn rất lớn.

Khương Thục Đồng vẫn đứng yên đó, không nói lời nào. Trong lòng cô đang loạn thật sự, bị Lục Chi Khiêm bắt được nhược điểm này, hơn nữa lại là nhược điểm tai hại, hôn nội xuất quỷ, dù có một ngàn há mồm cô cũng nói không rõ.

“Đem bỏ đứa bé đi! Anh với em còn có thể giống như trước kia.” Lục Chi Khiêm xanh mặt, tuy rằng trước kia anh có nghi ngờ Khương Thục Đồng cùng Cố Minh Thành nhưng không có chứng cứ gì, anh rất yêu Khương Thục Đồng nên trong lòng vẫn ảo tưởng.

Khương Thục Đồng lão đảo, cô căn bản không nghĩ đứa bé này sẽ đến, càng không nghĩ tới vấn đề có giữ hay không.

Đầu óc cô trống rỗng, nói một câu: “Em sẽ suy nghĩ. Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!”

Dẫu sao vẫn đang có chồng mà lại mang đứa con của người đàn ông khác, cô thật sự xin lỗi Lục Chi Khiêm.

Cô nhanh chóng trở về phòng mình, đóng chặt cửa nhốt Lục Chi Khiêm bên ngoài sợ anh vẫn chưa dứt.

Trong phòng cô có que thử thai, cô đã mua từ khi mới cưới vẫn chưa từng được dùng, quả nhiên có thai.

Giữ hay không giữ? Trong lòng cô rất loạn.

Trong giấc ngủ cô mơ tới đêm đó, tới sự tĩnh lặng trong hẻm nhỏ, chuyện của cô cùng Cố Minh Thành.

Anh tức giận, anh không quan tâm tới cô muốn gì...

Cô giống như bị mộng mị, mơ hồ thấy cơ thể đau nhói, sau đó cái gì cũng không biết.

Lúc cô tỉnh dậy là ở một phòng bệnh tối om ở một bệnh viện nhỏ, xung quanh cô đều màu đen hắc ám, nếu không phải trên người cô có dây truyền nước có lẽ cô không nhận ra đây là bệnh viện. Cô đang mặc đồ của bệnh nhân.

Lục Chi Khiêm xuất hiện bên cạnh cô, nói một câu: “Xin lỗi em, Thục Đồng. Sợ em do dự cho nên lúc em ngủ anh đã đánh thuốc mê, sau đó đưa tới bệnh viện bỏ đứa bé đi...”

Khương Thục Đồng ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt này, bỏ đứa bé đi là có ý tứ gì? Tới loại bệnh viện nhỏ này là có ý tứ gì?

“Anh dựa vào cái gì mà quyết định thay tôi?” Khương Thục Đồng lập tức gào khóc, cảm giác như lòng mình tê cứng lại. Cô đánh đấm vào ngực Lục Chi Khiêm, đây là đứa con đầu tiên của cô, đương nhiên cô rất đau lòng.

“Anh là chồng em, chẳng lẽ anh không có quyền sao?” Lục Chi Khiêm cũng kêu gào.

Khương Thục Đồng cảm thấy như ở giữa giông bão, đứa bé, đứa con đầu tiên của cô...

“Tôi muốn ly hôn với anh!” Khương Thục Đồng gào lên.

“Ly hôn? Ly hôn cũng là do cô ngoại tình, nhìn xem thẩm phán sẽ hướng về ai?” Lục Chi Khiêm không chút yếu thế.

Khương Thục Đồng bất lực bật khóc.

Không biết đây có phải là đứa con đầu tiên của Cố Minh Thanh không, nếu anh ta biết tin này có lẽ cũng đau lòng giống cô.

Cô cũng đã nghĩ tới, đứa trẻ cùng Lục Chi Khiêm nếu chỉ có thể chọn một thì cô quyết tâm ly hôn cùng Lục Chi Khiêm, cô biết Lục Chi Khiêm sẽ không chấp nhận đứa trẻ này. Chỉ là Lục Chi Khiêm lại không cho cô cơ hội lựa chọn, âm thầm ép cô đi phá thai.

Khương Thục Đồng gục vào gối khóc lớn, vốn dĩ cô thấy tính cách Lục Chi Khiêm như trẻ con, tuy rằng lớn hơn cô vài tuổi nhưng tính cách rất trẻ con, nhưng lúc này anh ta đã thực sự biến thành ma quỷ.

Cô cùng ma quỷ không thể sống với nhau được.

Khương Thục Đồng lại đi làm, là ba ngày sau khi phá thai.

Sắp tết Nguyên Đán, các lãnh đạo công ty đều đang bàn bạc tổ chức chúc mừng như nào.

Lúc Lục Chi Khiêm nằm viện, Khương Thục Đồng đã muốn thôi việc, nhưng thầy Đại nói, cô mới đi làm, cũng chưa nhận hạng mục nào thì không sao cả, cứ giữ lại chức vị trước kia. Hơn nữa thiên tính của Khương Thục Đồng rất phóng khoáng, cực sáng tạo, rất phù hợp với công việc nơi này, muốn cô không thôi việc, ông sẽ giữ lại vị trí này cho cô.

Cho nên Khương Thục Đồng bỏ ý định thôi việc, vốn dĩ cô cũng sợ mọi người nói cô theo học việc lâu như vậy.

Ba ngày sau khi phá thai, cô gặp thầy Đại.

Sau tan tầm, thầy Đại nói muốn đi dự cuộc hội thảo với tổng giám đốc ở khách sạn, kêu Khương Thục Đồng đi cùng. Khương Thục Đồng muốn từ chối, thầy Đại nói: “Không cho thầy một chút mặt mũi được sao?”

Khương Thục Đồng cứng họng, đành đi theo.

Phòng, có ba mươi mấy người xung quanh, quả nhiên bàn lớn, mọi người đều hào hứng thảo luận.

Người kia ngồi ở vị trí chủ, híp con mắt lại, từ trên cao nhìn xuống nhìn mọi người đang thảo luận, nhìn thấy thầy Đại cùng Khương Thục Đồng tới cũng không nói gì. Thầy Đại rất nhanh liền tham gia thảo luận với mọi người.

Chức vị của Khương Thục Đồng không đủ, ở công ty cũng không tính là trung tầng, chỉ là một nhân viên bình thường, là đi theo thầy Đại tới cho nên chỉ có thể ăn cơm không nói gì.

Trên bàn cơm cô ở vị trí đối diện Cố Minh Thành, thẳng tắp ở nơi xa nhất, ngẩng mặt lên là có thể nhìn thấy anh, vì tránh xấu hổ cô vẫn luôn cúi đầu ăn cơm.

Các món trên bàn cô đều ăn qua, chỉ có một món đậu hũ sao cần tây là cô chưa ăn.

Các món ăn di chuyển trên bàn*, dùng một lát trước mặt cô. Mỗi lần cô đều cầm đũa chờ đợi, rốt cuộc kẹp được một miếng đậu hũ, vừa muốn nhắc lên thì đã chuyển đi rồi. Khương Thục Đồng rất kén ăn, đồ ăn không thích sẽ không gấp, có thể lọt vào mắt cô cũng là số ít.

*Các nhà hàng lớn bàn ăn thường xoay được để mọi người tiện chọn món.

Cô nhú mày nhìn nồi đậu hũ, cô bỗng phát hiện tốc độ xoay của bàn rõ ràng nhanh hơn, cũng không chú ý là ai đang đẩy bàn.

A, bàn không di chuyển nữa, gấp một miếng.

Cô kỳ quái ngẩng đầu, nhìn thấy người đối diện bên kia một tay giữ chắc bàn lại, cũng không nhìn cô mà đang tiếp tục nói chuyện vui vẻ cùng các nhân vật cao cấp khác, mọi người dường như cũng không chú ý động tác tay của anh.

Khương Thục Đồng thu đũa lại, buổi tối nay món này cô rốt cuộc không chạm tới.

Không thể vì một nhân viên nhỏ nhoi ăn cơm mà khiến tổng giám đốc dừng lại cả bàn ăn như thế được.

Mọi người đang thảo luận điều gì cô cũng không để vào lòng, rất nhanh cuộc thảo luận đã xong, cơm cũng ăn xong, Khương Thục Đồng xuống lầu chuẩn bị bắt xe.

Vừa mới định gọi xe Cố Minh Thành đã lái xe đi tới, bắt Khương Thục Đồng lên xe.

Tóc thối lung mái tóc dài của cô, cô đưa tay vén lại mái tóc, liền lên xe.

Cố Minh Thành khởi động xe, Khương Thục Đồng tiếp tục cầm điện thoại vào Gacsach.com đọc truyện, vốn dĩ không phải muốn đọc, mà ở trên xe Cố Minh Thành, chỉ có mình cô và anh ở đây, quá xấu hổ cho nên cô tìm chuyện để làm.

Không ngờ có tin nhắn thoại của Lục Chi Khiêm gửi đến.

Khương Thục Đồng ấn mở, từ loa điện thoại giọng của Lục Chi Khiêm truyền đến: “Vợ à, em vừa mới sinh non...”

Thật là cô sợ cái gì thì cái đó liền tới. Cô sợ Cố Minh Thành biết chuyện cô sinh non, hiện tại chỉ hy vọng anh không nghe được, hoặc không để ý, bởi vì vừa rồi anh đang đợi đèn đỏ, tinh lực tập trung vào tình hình giao thông phía trước.

Có điều cô không có may mắn đó, Cố Minh Thành cau mày lại, nói một câu: “Sinh non?”

Đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng, Cố Minh Thành lái xe nhanh qua, sau đó dừng lại ở ven đường.

Trong lòng Khương Thục Đồng sợ tới mức không thở được, không biết anh sẽ làm gì với cô. Theo sự hiểu biết của Khương Thục Đồng về Cố Minh Thành, một khi có người chọc anh thì anh sẽ không chút lưu tình. Khương Thục Đồng không biết anh có thêm để ý tới đứa nhỏ này không, nhưng cô biết anh sẽ biết đứa nhỏ này là của anh, bởi vì chuyện của cô với Lục Chi Khiêm thì anh đều biết rõ, cho nên Khương Thục Đồng cảm thấy không nên lừa anh, hơn nữa cũng không thể gạt được.

Cô dựa vào cửa xe, cảnh giác nhìn ánh mắt đáng sợ của Cố Minh Thành, môi cô mím chặt, tim đập thình thịch.

“Đứa bé của ai?” Anh dừng lại, hỏi một câu.

35. Chương 35

Cố Minh Thành rõ ràng biết đáp án nhưng vẫn hỏi tới, anh tính thời gian cho nên chắc chắn đây là con của anh.

Khương Thục Đồng thấy giọng anh lạnh lẽo liền biết anh đang tức giận, mới chỉ một chút lạnh lẽo đã khiến cô sợ muốn khóc.

“Anh... là của anh...” Khương Thục Đồng mím môi nói.

“Của tôi? Cô biết là của tôi mà dám tự mình bỏ?” Khuỷu tay Cố Minh Thành dựa lên trên ghế ghì sát vào Khương Thục Đồng, âm thanh lạnh lẽo này khiến Khương Thục Đồng không rét mà run.

Khương Thục Đồng biết loại người rút củi đáy nồi này, giống như anh hủy hợp đồng với Lục Chi Khiêm, chắc chắn sẽ trả thù lên người cô.

“Tôi...” Không khí lạnh lẽo mà khản trương, Khương Thục Đồng sợ hãi tới mức miệng chỉ nói ra được một từ này.

“Cô làm sao? Có con mà không thương lượng với tôi, dám quyết một mình? Đây là logic của cô?” Anh nhìn chăm chăm đôi mắt Khương Thục Đồng.

Vốn cô định nói không phải mình bỏ đi, là Lục Chi Khiêm làm, nhưng lời nói đuổi lời nói, Cố Minh Thành cho rằng đứa bé bị cô bỏ đi, anh ta rất tức giận khiến Khương Thục Đồng cũng không còn muốn giải thích, nếu anh ta cho là vậy thì cứ kệ đi.

May mắn trong xe tương đối tối, anh cũng không bật đèn nếu không Khương Thục Đồng thật sự không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

“Muốn logic sao? Tôi với Lục Chi Khiêm là vợ chồng vậy mà anh hại tôi có con, tôi phải đối mặt với mọi người như thế nào? Dù cho tôi với anh ta không hạnh phúc thì cũng không thể có con với người đàn ông khác.” Khương Thục Đồng ngồi thẳng lưng nhìn Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành mím chặt môi lại không nói gì, mở bung cửa xe ra. Khương Thục Đồng nhìn ra ngoài, Cố Minh Thành không nói chuyện, cô có thể cảm giác được khuôn mặt anh tái mét xám xịt.

Sau khi Khương Thục Đồng đi rồi Cố Minh Thành vẫn không lái xe đi, anh nhìn theo bóng dáng cô, dù sao cũng là phụ nữ mới dễ non. Không phải anh không nghĩ tới chuyện có con, chuyện anh nghĩ chính là, nếu có thì tất nhiên anh sẽ thúc đẩy bọn họ ly hôn, không nghĩ cô lại hành động nhanh như vậy.

Về tới nhà, Lục Chi Khiêm nói muốn tụ tập bạn bè, lần này tai nạn xe cộ, đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, muốn ngày thứ bảy đó Khương Thục Đồng phải trang điểm xinh đẹp.

Khương Thục Đồng không muốn đi nhưng Lục Chi Khiêm nói hôm đó trọng điểm là cô, nếu cô không đi thì biết nói sao?

Khương Thục Đồng không hiểu Lục Chi Khiêm rốt cuộc muốn làm gì, cuối cùng vẫn quyết định đi.

Thứ bảy, khách sạn Mặt trời mới.

Khương Thục Đồng mặc một chiếc váy lụa đen dài, vai khoác một áo khoác lông chồn màu trắng, cổ đeo một viên trân châu lớn, cả người xinh đẹp lại trắng nõn cùng Lục Chi Khiêm đứng chung một chỗ. Lục Chi Khiêm tuy cũng mang danh phong lưu phóng khoáng nhưng nhìn bề ngoài vẫn có một chút không xứng với Khương Thục Đồng.

Cô giống như một viên trân châu trắng nõn mượt mà trong mắt mọi người, khách tới lui theo bản năng đều hướng nhìn tới cô, chỉ là, Khương Thục Đồng trang điểm rất giống búp bê nhà giàu, ánh mắt lạnh băng bỏ mặc mọi xa hoa lãng phí ở ngoài tầm mắt.

Nhưng Khương Thục Đồng không nghĩ tới Lục Chi Khiêm cũng mời Cố Minh Thành, từ trước đến nay cô không quan tâm tới những người kết giao với Lục Chi Khiêm.

Lúc đứng tiếp khách, Lục Chi Khiêm thấy Cố Minh Thành đến, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một tiếng: “Đã tới, Cố tổng, tôi cùng vợ tôi chờ ngài đã lâu. Lần này đại nạn không chết, ít nhiều nhờ vợ tôi chăm sóc cực nhọc ngày đêm không màng nghỉ ngơi, lần này tụ tập cũng hơn phân nửa để cảm tạ ân nghĩa của cô ấy.”

Khương Thục Đồng hơi cúi đầu, chậm rãi ngược mắt chạm phải ánh mắt Cố Minh Thành: “Cố tổng, cảm ơn ngài có thể tới tham dự buổi tụ tập nhỏ của vợ chồng tôi.”

Cố Minh Thành lập tức cầm bàn tay mềm mại của Khương Thục Đồng, dùng giọng nói lạnh băng như dòng nước đóng băng nói: “Khương thiếu thư hôm nay thật xinh đẹp!”

Khương Thục Đồng đáp lại: “Cảm ơn Cố Tổng!”

Có điều, xưng hô “Khương thiếu thư” vẫn khiến Lục Chi Khiêm đau đớn.

Cố Minh Thành ngồi xuống.

Hôm nay mở màn buổi khiêu vũ đương nhiên là Lục Chi Khiêm cùng Khương Thục Đồng nhảy, hai người ở giữa sàn nhẹ nhàng khiêu vũ, anh cười nói với Khương Thục Đồng: “Biết vì sao hôm nay anh lại tổ chức yến hội không?”

“Đương nhiên. Diễn ân ái.” Còn có một câu Khương Thục Đồng không nói ra, “ở trước mặt người kia.”

Lục Chi Khiêm đã tự tay xóa sạch dấu nhỏ, hiện tại muốn đuổi tận giết tuyệt, ở trước mặt người kia ân ái ái khiến Cố Minh Thành phải rời xa Khương Thục Đồng, hơn nữa Lục Chi Khiêm còn mời Khương Vũ Vi, vì mục đích gì hiển nhiên là giống mục đích anh giới thiệu Khương Vũ Vi cho Cố Minh Thành.

Từ khi biết Cố Minh Thành tồn tại, cả con người Lục Chi Khiêm đều thay đổi.

Lúc Khương Thục Đồng cùng Lục Chi Khiêm khiêu vũ, Khương Vũ Vi cũng mời Cố Minh Thành, Cố Minh Thành không cự tuyệt, hai người luôn cười nói vui vẻ, Khương Vũ Vi còn ghé đầu vào cổ Cố Minh Thành...

Khương Thục Đồng vẫn luôn hiếu kỳ bọn họ cười nói chuyện gì.

Bởi vì lúc Cố Minh Thành rời đi, Khương Thục Đồng phát hiện ánh mắt Cố Minh Thành đã thay đổi, ánh mắt anh nhìn Lục Chi Khiêm lạnh băng hàn ý, cái loại hàn ý này khiến Khương Thục Đồng run mình.

Cho nên, khi yến hội kết thúc Khương Thục Đồng liền sốt ruột đi dò hỏi Khương Vũ Vi đã nói gì cùng Cố Minh Thành.

“Không có gì cả, chỉ nói chuyện anh rể ép chị đi bỏ đứa bé. Chuyện này là chuyện riêng của vợ chồng chị, em nói với Cố tổng chị sẽ không tức giận chứ?” Khương Vũ Vi cười cười với Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng nhíu mày lại, Khương Vũ Vi vẫn luôn cho rằng cô mang thai đứa con của Lục Chi Khiêm, cô ấy căn bản không biết khúc mắc trong chuyện này, cũng căn bản không biết đứa bé này là của Cố Minh Thành.

Hiện tại Cố Minh Thành đã biết con của anh ta bị Lục Chi Khiêm ép bỏ, anh ta sẽ đối xử với Lục Chi Khiêm như thế nào?

Khương Thục Đồng mơ hồ cảm thấy sẽ có một hồi tình phong huyết vũ.

Quả nhiên, ngày hôm sau, khi Khương Thục Đồng đi làm về liền thấy đèn trong nhà đều tắt, cô cho rằng trong nhà không có ai.

Đến khi mở cửa cô mới nghe thấy tiếng nói từ phòng khách truyền đến: “Đã về rồi?”

Giọng này giống như tuổi xé chiều, ừ ừ cụp đuôi không có bất cứ sức sống nào.

Khương Thục Đồng bật đèn, hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

“Công ty như đang đảo lộn tất cả, tiền hàng nợ trước kia hôm nay mọi chủ nợ đều tới đòi, đại khái khoảng một trăm triệu, mọi tiền của anh đều đem quay vòng vốn giờ biết lấy đâu ra tiền? Hơn nữa sắp tới ký kết mấy hạng mục, hiện tại đều cần dùng đến tiền cả. Có nghĩa là, chẳng những anh không có tiền vốn mà lợi nhuận muốn có được cũng như đá ném xuống sông.” Lục Chi Khiêm một chân gác một chân buông, khối thuốc nồng đậm che hơn nửa khuôn mặt anh.

Khương Thục Đồng lấp bắp kinh hãi, thủ đoạn của Cố Minh Thành quả nhiên lợi hại. Hôm qua mới biết Lục Chi Khiêm giết chết con của anh ta hôm nay liền đã trở tay đánh trả đẹp đẽ như vậy, thật sự tàn nhẫn khiến Lục Chi Khiêm không thể chống cự.

Khương Thục Đồng cũng biết, nếu cứ tiếp tục như vậy Lục Chi Khiêm tất phải phá sản, nhưng cô không muốn quản, vốn dĩ là Lục Chi Khiêm cưỡng đoạt đi đứa con của cô, cô cũng hận tới ngứa răng.

Nhưng Lục Chi Khiêm không biết đây là Cố Minh Thành làm, nhưng chuyện có lẽ không giấu lâu được.

Khương Thục Đồng có chút hoài nghi, vì một đứa trẻ, có lẽ cũng không phải là đứa con anh ta muốn mà Cố Minh Thành sẽ làm ra chuyện động tĩnh đáng sợ như vậy sao?

Nhưng cô không nghĩ tới cha cô sẽ đến cầu xin cô, cha cô gọi cô về nhà gấp. Bởi vì 70% tài sản của cha cô đều ở công ty của Lục Chi Khiêm, bởi vì cha cô biết mình không phải Kinh Thương Liêu, không bằng dùng tiền đem đi đầu tư để người khác kiếm tiền chia cho ông hoa hồng, nhưng hiện tại mấy trăm vạn đều coi như ném đá trên sông.

Người cha cao một mét tám lập tức quỳ gối trước mặt Khương Thục Đồng, nước mắt chảy dài: “Đồng Đồng, con đi cầu xin Cố Minh Thành, con với anh ta quan hệ không phải rất tốt sao? Anh ta nhiều tiền của như vậy, tài sản của Lục Chi Khiêm căn bản chỉ bằng ngón tay của anh ta, con cố gắng nhờ anh ta nghĩ biện pháp.”

Lúc này cha cô còn không biết người khiến Lục Chi Khiêm chao đảo như vậy là chính Cố Minh Thành. Khương Thục Đồng cười khổ, hiện tại biết đi cầu người ta như nào? Lúc trước không phải còn khiến cô cùng Lục Chi Khiêm làm trò uống rượu giao bôi trước mặt anh ta sao?

Bởi vì lần uống rượu giao bôi đó khiến Cố Minh Thành đã làm gì với cô, chỉ sợ chẳng có ai biết.

“Con không đi!” Khương Thục Đồng không nghĩ tới cầu xin Cố Minh Thành, lần trước đã bởi vì chuyện của công ty Lục Chi Khiêm cô đã đi cầu Cố Minh Thành một lần.

Khương Lịch Niên đột nhiên đứng lên, nói: “Được, con không đi cầu thì chờ ba của con phá sản. Dù sao phần lớn tiền của ba đều đầu tư ở công ty Lục Chi Khiêm, ba trúng gió hay nhảy lầu về sau cũng không cần con lo...”

Khương Thục Đồng khó thở, kêu một tiếng: “Ba...”

Cô thật sự bị ép tới bức bối, dậm chân nói: “Con còn có thể đi cầu xin anh ta sao?”

Nước mắt đều đã ở hốc mắt cô.

Người khác đều cậy cha, còn cha cô lại cậy con gái. Nếu lần trước không phải cha cô khiến cô cùng Lục Chi Khiêm uống rượu giao bôi sẽ không có chuyện Cố Minh Thành tức giận, cô cũng sẽ không mang đứa con kia, càng không bị Lục Chi Khiêm ép bỏ.

Khương Thục Đồng cảm thấy cha cô là tự làm bậy, khiến cho con gái của ông chịu nhiều đau khổ như vậy.

Nhưng Khương Thục Đồng cảm thấy lần này không thể táo bạo trắng trợn mà cầu xin như lần trước, vốn dĩ cầu đã không phải cam tâm tình nguyện, hơn nữa chuyện này là do Cố Minh Thành làm ra.

Cô cảm thấy vẫn là từng bước mà tác động lên Cố Minh Thành.

Đi làm. Thầy Đại có một bản vẽ cần đưa tới Cố Minh Thành, xưa nay chuyện này sẽ có một thực tập sinh làm nhưng lần này Khương Thục Đồng chủ động nhận nhiệm vụ, đi tới văn phòng của Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng gõ cửa, Cố Minh Thành vốn đang viết gì đó, nói một tiếng: “Mời vào.”

Khương Thục Đầu đẩy cửa vào, anh vẫn cúi đầu viết thuận miệng nói: “Đưa bản vẽ đặt lên giá vẽ.”

Ngẩng đầu, nhìn thấy Khương Thục Đồng anh không khỏi tò mò.

“Sao lại là em?” Cố Minh Thành nhìn Khương Thục Đồng đang đi tới nhin không được hỏi.

Khương Thục Đồng biết Cố Minh Thành còn hận vì chuyện của đứa con, phải khiến Cố Minh Thành tiếp thu cô mới có thể khiến anh bỏ trả thù Lục Chi Khiêm được, như vậy cha cô mới có thể đảm bảo.

Khương Thục Đồng cười cười, cô cười tươi như bầu trời tháng tư tươi đẹp, trong sáng động lòng người: “Sao lại không thể là em?”

36. Chương 36

Cố Minh Thành hơi nhíu mày, giống như không hiểu được vì sao Khương Thục Đồng đột nhiên thay đổi.

Khương Thục Đồng nhận thấy trong văn phòng Cố Minh Thành không có cây xanh, nói một câu: “A, tôi thấy văn phòng Cố tổng không có cây xanh, hai ngày trước tôi có mua trên mạng mấy cây xương rồng bà đang nở hoa, hôm nào tôi sẽ mang tới đây cho Cố tổng một ít được không?”

Cố Minh Thành buông bút, trước kia Khương Thục Đồng chưa bao giờ chủ động nói nhiều lời như vậy trước mặt anh.

Anh dựa thân mình vào mặt sau ghế, đánh giá Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng cảm thấy không được tự nhiên: “Muốn không?”

Khương Thục Đồng đặt hai tay sau lưng, đầu hơi cúi xuống giống một cô gái lười nhác nghịch ngợm.

“Muốn.” Cố Minh Thành chém đinh chặt sắt nói một câu: “Mang tới đây, cô chăm sóc.”

“A?” Khương Thục Đồng giật mình, cô chăm sóc thể nào được?

Cô không thể mỗi ngày lại chạy tới văn phòng tổng giám đốc để chăm sóc, người khác nhìn vào sẽ có chuyện để buồn a?

“Nhưng là, Cố Tổng... một khi tôi đã tặng cây cho ngài thì chính là đồ của ngài, vì sao lại còn cần tôi chăm sóc?” Khương Thục Đồng khó hiểu.

“Tôi muốn em chăm sóc, có ý kiến gì?” Cố Minh Thành nhìn cô đạm nhiên nói.

Đôi mắt Khương Thục Đồng hơi mị một chút, tự mình đào hố, tự đem bản thân mình giờ chỉ có thể gặt đầu: “Được ạ.”

“Thấy khó xử?” Cố Minh Thành nói một câu: “Nếu em cảm thấy khó xử tôi có thể cho người khác tới chăm sóc.”

“A a, không khó, một chút cũng không khó.” Nhớ tới mục đích của mình Khương Thục Đồng liền cảm thấy cái gì cũng có thể chịu đựng. Thêm nữa cũng chỉ là chăm sóc cây cảnh, Cố Minh Thành lại thường không ở văn phòng.

“Nếu không khó thì mang cây tới đây, hàng ngày đến văn phòng tôi.” Cố Minh Thành nói như ra lệnh.

Ách, ý của Khương Thục Đồng không phải như thế nhưng Cố Minh Thành lại cứ yêu cầu như vậy. Khương Thục Đồng rời đi, vốn dĩ định hủy đơn hàng mua cây, như vậy sẽ tránh được tiếp xúc với Cố Minh Thành, nhưng sau đó cô phát hiện người bán đã giao hàng.

Ông trời không chiều lòng người.

Lần trước Cố Minh Thành làm cô như vậy đã khiến trong lòng cô run sợ, cô vẫn đang là gái có chồng, cô không muốn ở gần anh, cũng như chuyện có con kia cô không bận giờ nghĩ sẽ xảy ra.

Công ty của Lục Chi Khiêm xuống dốc không phanh, mỗi lần anh về nhà đều hút thuốc nhiều hơn trước kia rất nhiều, bộ dáng hiện tại của anh khiến Khương Thục Đồng nhìn đến cũng thấy đáng thương.

Hôm đó Khương Thục Đồng phải làm thêm giờ, cần vẽ một thiết kế gấp, lúc tan làm đã hơn tám giờ. Vừa tới thì thang máy đang khép lại, cô gọi lớn một câu “từ từ” rồi chạy nhanh tới thang máy.

Tới thang máy mới hồn hồn nhìn xem, bên trong lại là Cố Minh Thành, vừa rồi anh ấn thang máy chờ cô.

Khương Thục Đồng đỏ mặt không dám nhìn Cố Minh Thành.

Tốt xấu gì bọn họ cũng từng có con, tuy rằng đứa bé không còn nữa nhưng loại quan hệ này giữa bọn họ thực sự là đã có.

Khương Thục Đồng còn đang mãi nghĩ bỗng nhiên đèn trong thang nhấp nháy, thang máy nhanh chóng trôi xuống, bóng tối tràn đến không kịp phòng ngừa. Khương Thục Đồng hét “A” một tiếng, cả người ngồi xổm xuống góc thang máy.

“Đừng hoảng hốt.” Cố Minh Thành nói một câu, lấy điện thoại ra bật đèn lên, sắc mặt Khương Thục Đồng tái nhợt.

“Lại đây.” Cố Minh Thành vươn tay, đối với Khương Thục Đồng nói.

Khương Thục Đồng sợ hãi thang vẫn đang trôi xuống không dám đứng dậy.

Cố Minh Thành bước tới bên cạnh Khương Thục Đồng kéo cô lên.

Khương Thục Đồng đứng lên, tay vội vàng bám lấy cổ Cố Minh Thành, đem cả trọng lượng đều đè lên người Cố Minh Thành, khóc sụt sùi nói: “Tôi sợ quá, thật sự sợ quá!”

Cố Minh Thành ôm cô vào ngực: “Đừng sợ, đừng sợ!”

Vỗ nhẹ nhàng sau lưng cô, miệng nói nhỏ vào tai cô xuyên qua mái tóc dài quăn rũ, bốn chữ này mang theo sự gọi cảm khiến lòng Khương Thục Đồng nhộn nhạo.

Khương Thục Đồng ôm chặt lấy anh khóc thút thít, Cố Minh Thành mang theo đi một hai bước, nói với bộ đàm trong thang máy mấy câu để nhân viên bảo trì tới.

Đợi nhân viên bảo trì thang máy đến, Khương Thục Đồng vẫn nép trong lòng ngực Cố Minh Thành, vốn đang sợ hãi nhưng ở trong lòng Cố Minh Thành lại không còn sợ nữa, có lẽ thời điểm này tâm lý phòng ngự của con người sẽ yếu nhất, có lẽ đây là thời khắc tốt nhất để cô nhắc tới chuyện Lục Chi Khiêm và cha cô.

“Cố tổng...” Khương Thục Đồng kiễng hai chân, dựa đầu vào vai Cố Minh Thành.

“Ừ.” Giọng Cố Minh Thành dịu dàng chưa từng thấy.

“Có thể cầu xin anh đừng công kích Lục Chi Khiêm nữa được không?” Khương Thục Đồng nói một câu.

Im lặng, trong thang máy lại một lần nữa im lặng đến dọa người.

Khương Thục Đồng có thể thấy được sự hận đến ngứa răng của Cố Minh Thành, nếu ở tình huống bình thường chắc chắn anh sẽ đem cô đi lăng trì, nhưng ở tình huống này...

Khương Thục Đồng vừa nói xong thì nhân viên bảo trì thang máy đến, bọn họ mở cửa thang máy, Khương Thục Đồng vẫn ôm Cố Minh Thành, động tác hai người thân mật mà ái muội khiến nhân viên bảo trì thang máy sững sờ.

Nước mắt vẫn vương đầy mặt Khương Thục Đồng. Nhân viên bảo trì liên tục cúi đầu xin lỗi Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành không nói gì, kéo tay Khương Thục Đồng đi ra ngoài.

Khương Thục Đồng lao đảo chạy theo, lên xe Cố Minh Thành.

“Hôm nay là bày mỹ nhân kế?” Sau khi lên xe Cố Minh Thành châm chọc mỉa mai một câu. Hôm nay Khương Thục Đồng chủ động tặng anh cây cảnh anh đã phát hiện.

Lòng Khương Thục Đồng vừa lạnh vừa sợ, tâm tư bị người khác nhìn thấu liền không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cô cúi đầu nghịch ngón tay của mình: “Tôi vì ba tôi, tiền của ông đều đầu tư vào công ty của Lục Chi Khiêm. Chuyện Lục Chi Khiêm tôi không quan tâm, nhưng ba tôi, ông ấy cầu xin tôi... Tôi biết anh vì đứa bé kia, tôi cũng không nghĩ tới...”

Khương Thục Đồng vốn dĩ muốn nói chính là “Tôi cũng không nghĩ tới lần đó lại mang đứa con của anh” thì đã bị Cố Minh Thành chặn lại: “Đau không?”

Khương Thục Đồng cúi đầu, ngón tay ngoáy loạn, cô biết Cố Minh Thành hỏi tới quá trình phá thai, cô lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

“Không biết?” Cố Minh Thành giật mình, chuyện bỏ đứa trẻ Khương Vũ Vi chỉ nói qua loa, cụ thể anh không biết rõ ràng lắm.

“Bởi vì hôm tôi biết có con, lúc đi ngủ Lục Chi Khiêm đã đánh thuốc mê, khi tỉnh dậy tôi đã ở trong bệnh viện.” Khương Thục Đồng nói tiếp: “Đau lòng thì có thể cảm nhận được, cơ thể đau thì rất ngăn ngủi.”

Cố Minh Thành hung hăng nắm chặt nắm tay, nói: “Tôi sẽ không thu tay lại, tôi muốn hấn ta táng gia bại sản phải đi ăn xin đầu đường...”

“Nhưng Cố tổng, nếu hấn ta táng gia bại sản thì tiền của cha tôi cũng là đá ném trên sông.” Khương Thục Đồng xoay người nắm lấy ống tay áo Cố Minh Thành.

Ánh mắt Cố Minh Thành nhìn lên tay cô, giọng có chút hòa hoãn. “Em không nghĩ sẽ bỏ đứa bé này?”

“Phải.” Giọng Khương Thục Đồng mềm mại hơn cả bình thường.

“Ngoan.” Cố Minh Thành duỗi tay muốn sờ lên tóc Khương Thục Đồng nhưng cô theo bản năng né tránh.

“Thực xin lỗi, Cố tổng, tôi là một cô gái yếu ớt, lỗi tai mềm không có chính kiến của mình, luôn là nước chảy bèo trôi.” Khương Thục Đồng giải thích tính cách khuyết tật của mình, cô biết mấy ngày nay Cố Minh Thành còn bị vướng mắc bởi đứa trẻ không giữ được này.

“Em? Em mới không phải.” Cố Minh Thành cười một chút rồi dùng giọng khẳng định bác bỏ.

Khương Thục Đồng không biết ý anh là gì, Cố Minh Thành đưa cô về nhà rồi lái xe đi.

Khương Thục Đồng không ngờ cây cảnh cô mua hôm trước hôm sau đã có. Cô mua nhiều một chút, một là để bàn làm việc của mình có thêm chút sinh khí, hạn chế bớt sự phóng xạ từ máy tính, mặt khác có thêm cây cảnh căn phòng cũng sẽ đẹp hơn, cảnh đẹp ý vui. Cô cũng tặng đồng nghiệp vài cây, hôm qua Cố Minh Thành cũng nói muốn nhận.

Chọn lựa kỹ, cô chọn một cây xương rồng bà đưa đến văn phòng Cố Minh Thành. Mặt khác bởi vì Khương Thục Đồng đặt nhiều cây nên người bán tặng thêm cô một bó hoa bách hợp rất lớn, đặt ở phòng Khương Thục Đồng sẽ che mắt tầm mắt, hơn nữa lại không có bình hoa cho nên Khương Thục Đồng đem luôn bó hoa bách hợp này tới phòng Cố Minh Thành.

Ai bảo văn phòng của anh lại lớn như vậy?

Cô đi lại hai lần mới đem hết hoa tới văn phòng Cố Minh Thành, nhưng cũng không có bình hoa, cô đành phải tự đi kiếm bình.

“Cố tổng, bó hoa này là người ta tặng nhưng cần có bình hoa, phòng của anh có bình hoa không?” Đôi mắt Khương Thục Đồng nhìn chằm chằm Cố Minh Thành.

Có lẽ do tính cách, ánh mắt cô trước đến nay đều có biểu cảm vô tội, bình thường nhìn đến như một dòng suối trong vắt.

Cố tổng như đang bận rộn làm việc, câu được câu không nói một tiếng: “Em cứ tìm thoải mái.”

Ngày cả ngẩng đầu cũng chưa.

Khương Thục Đồng cẩn thận tìm trong văn phòng của anh. Quả nhiên là có, ở kệ sách lớn bên phải bàn làm việc của Cố Minh Thành có một bình hoa thủy tinh lớn. Khương Thục Đồng vui vẻ chạy nhanh tới lấy bình hoa rồi cắm hoa bách hợp vào.

Bình hoa vừa được rót đầy nước, kệ cũng lại hơi cao, Khương Thục Đồng chưa biết làm thế nào thì bình hoa đã trượt khỏi tay cô rơi xuống thảm trong phòng làm việc của Cố Minh Thành phát ra một tiếng trầm vang.

‘Xoảng’ một tiếng vỡ nát.

Khương Thục Đồng xấu hổ, đây là lần đầu tiên cô chủ động tới phòng làm việc của Cố Minh Thành liền đã xảy ra chuyện, Cố Minh Thành sẽ không cho rằng cái gì cô cũng không làm được chứ?

Trời ạ!

Khương Thục Đồng vốn dĩ quay lưng về phía Cố Minh Thành, cô chậm rãi xoay người, trên mặt cố gắng gượng cười xấu hổ, tóm lại là đỡ khóc đỡ cười chờ Cố Minh Thành xử lý.

Ánh mắt chuyển tới nhìn đến đôi mắt Cố Minh Thành.

Vừa rồi rõ ràng anh còn cúi đầu viết, hiện tại nghiêng đầu nhìn Khương Thục Đồng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Thực xin lỗi... Cố... Cố tổng, tôi không cố ý...” Khương Thục Đồng lí nhí nói xin lỗi.

Cố Minh Thành không nói gì, gọi nhân viên vệ sinh tới dọn hỗn hợp phía trước.

Khương Thục Đồng vừa muốn rời đi đã bị Cố Minh Thành gọi lại: “Uống cái này đi.”

“Cái gì ạ?” Khương Thục Đồng hỏi.

Chẳng lẽ chỉ vì cô làm vỡ một bình hoa mà anh ta ban cho cô rượu độc?

37. Chương 37

Cố Minh Thành chỉ chỉ một cái bát trên bàn. A, anh ra dùng ma thuật biến ra sao?

Khương Thục Đồng đi tới, cảm giác vẫn còn hơi nóng bốc lên: “Gì đây?”

“Canh gà dầu vừng!”

Khương Thục Đồng vừa muốn hỏi vì sao cô lại cần uống canh gà dầu vừng nhưng chợt nhớ tới cô mới mất đi đứa con trong bụng của anh, đây là anh muốn tắm bổ cho cô.

Trong nháy mắt sự ấm áp tràn ngập trong lòng.

Lục Chi Khiêm cùng cô tương ái tương sát, Lục Chi Khiêm cũng từng nhiều lần nói yêu Khương Thục Đồng nhưng dộc lòng chăm sóc như vậy anh không làm được, cũng có thể đứa bé không phải của anh cho nên đối với Khương Thục Đồng anh không quan tâm.

Trách không được hôm đó Cố Minh Thành nói cô mỗi sáng sớm đều tới chăm sóc cây, chăm sóc cây hoa là giả, nguyên nhân là muốn cho cô tới uống canh gà.

Uống xong canh gà, Khương Thục Đồng quên cả nói câu ‘cảm ơn’ liền đi xuống lầu.

Dì Bảo Khiết dọn dẹp bình hoa thủy tinh, ở trên giá nhặt được một chuỗi chìa khóa, dì hỏi: “Cố tổng, đây là chìa khóa của ngài sao?”

Cố Minh Thành nhìn nhìn, nói: “Không phải, dì đưa cho tôi.”

Hắn là vừa rồi Khương Thục Đồng đẩy tủ kính lấy bình hoa thủy tinh không được đã phải lấy chìa khóa ra làm công cụ trợ giúp. Cố Minh Thành nhìn chùm chìa khóa này giống như đang nhìn mọi thứ Khương Thục Đồng đang sở hữu. Anh cười thâm trầm, vậy là nắm được nhược điểm của cô trong tay.

Buổi tối về nhà Khương Thục Đồng tìm không thấy chìa khóa, nghĩ thầm có thể đã quên ở văn phòng, chuyện này cũng không để ở trong lòng. Lục Chi Khiêm ở nhà, mở cửa cho cô vào.

Cơm nước xong Lục Chi Khiêm nói muốn đi ra ngoài một chút, có lẽ khuya mới trở về. Khương Thục Đồng chỉ ‘ừ’ nhẹ một câu. Dẫu sao cũng sống chung dưới một mái nhà, lễ phép cơ bản cũng cần phải có.

Khương Thục Đồng đi tắm rửa, nhà tắm ở ngay trong phòng cô cho nên cô không chú ý tới ăn mặc, hơn nữa Lục Chi Khiêm cũng không ở nhà.

Cô pha bồn nước nóng tắm, hơi nước bay lên giống như một làn sương mù mênh mông trước mặt, mượt mà mà trắng nõn, tóc hơi cuốn, cô từ trong phòng ngủ đi ra, áo ngủ cũng không cài lại chỉnh tề.

Bởi vì rất khát, không suy nghĩ nhiều liền đi thẳng tới phòng khách lấy nước.

Lại thấy một người ngồi trên sofa đang hút thuốc nhìn ngắm cô.

Không phải Cố Minh Thành thì là ai?

Khương Thục Đồng kinh ngạc sửng sốt mất vài phút.

“Cố tổng, ngài lấy bộ dáng chủ nhà ngồi ở chỗ này không sợ chủ nhà chân chính trở về sao?” Khương Thục Đồng ý thức được chính mình thất thố vội vàng thu vén lại áo ngủ.

Lúc này cô mới nhớ tối sáng nay đem chìa khóa tới văn phòng của Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành vắt chéo chân lười biếng thưởng thức Khương Thục Đồng: “Cho dù hắn về thì hắn cũng nên trở về đúng vị trí, tôi sợ cái gì?”

Khương Thục Đồng có chút chán nản, chưa thấy loại người đã sang nhà người khác còn ngang ngược như vậy.

Nếu anh ta không sợ thì Khương Thục Đồng càng không có gì phải sợ. Cô khát muốn bệnh, tiếp tục cầm ly đi lấy nước.

Cô cúi xuống, vạt áo ngủ liền trượt ra.

Đôi mắt anh rũ xuống, ánh mắt không hề tham lam vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Cô vừa uống một ngụm, Cố Minh Thành lập tức từ trên sofa ngồi dậy, đột nhiên ôm Khương Thục Đồng vào lòng.

Khương Thục Đồng cầm ly nước trong tay không dám lơ đãng, tuy nước trong ly không quá nóng nhưng vẫn là nóng, cô chỉ kịp nhìn tay mình vung một đường cong trong không khí rồi cả người liền lọt vào lòng Cố Minh Thành.

Đến khi ngồi trên đùi anh rồi trong tay cô vẫn cầm ly nước.

Khương Thục Đồng như đứng trên đồng lửa thấp thỏm bất an muốn đứng lên, đây rốt cuộc là trong nhà cô, rốt cuộc nhà là của Lục Chi Khiêm chứ không phải Cố Minh Thành.

Trong lòng áy náy, chột giã, luôn có cảm giác như Phan Kim Liên.

“Tôi không phải Phan Kim Liên.” Cô cúi xuống nói một câu.

“Tôi cũng không phải Tây Môn Khánh.” Anh nhẹ nhàng bẹo má Khương Thục Đồng, lạnh lạnh mềm mềm, cực kỳ co dãn.

Khương Thục Đồng không biết nên làm gì.

Khác với Lục Chi Khiêm luôn có khúc mắc, trong lòng Cố Minh Thành lại không có khúc mắc gì, lúc nào cũng rất thoải mái bởi vì anh biết từ đầu đến cuối Khương Thục Đồng chỉ là phụ nữ của mình anh.

Cố Minh Thành không cho cô xuống dưới, cầm lấy ly nước của cô để lên bàn khiến cô càng khản trương.

Khương Thục Đồng chỉ có thể lấy đôi tay vòng qua cổ Cố Minh Thành, vùi đầu vào vai anh.

Hai người không ai nói chuyện gì.

Cho đến khi có một người đi đến, là Lục Chi Khiêm.

Khương Thục Đồng giống như chim sợ cành cong vội vàng đứng dậy, dù cho Lục Chi Khiêm biết cô đã từng có thai với Cố Minh Thành nhưng hai người thân mật như vậy Lục Chi Khiêm chưa thấy bao giờ. Cho nên hôm nay là bị Lục Chi Khiêm “bắt gian”.

Hai chữ này tuy khó nghe như vậy nhưng xác thật là đúng thế.

Lục Chi Khiêm nhìn màn trước mặt hiển nhiên cực kỳ kinh ngạc. Anh không tin vào mắt mình, đi đến trước mặt Cố Minh Thành: “Cố tổng, anh có ý gì? Đây là vợ của tôi! Anh có thể ở nhà tôi đùa giỡn với vợ của tôi sao?”

Những lời này đi vào tai Khương Thục Đồng quả có chút khiến cô không có đất dung thân.

Lục Chi Khiêm trừng mắt, bộ dáng muốn phát điên, anh chỉ vào Khương Thục Đồng: “Anh thích cô ta? Anh tội cùng thích cô ta vì điều gì? Trước khi kết hôn cô ta đã trao thân cho người khác, sau đó gả cho tôi lại đi câu dẫn anh...”

Lời này quả nhiên ý muốn Khương Thục Đồng không còn mặt mũi nào, nếu người đàn ông đầu tiên của cô không phải Cố Minh Thành thì cô cũng thấy mình thật đáng khinh.

Cũng may Cố Minh Thành hiểu cô.

“Chính là thích. Nếu Lục tiên sinh không thích Khương tiểu thư thì mong giờ cao đánh khẽ, buông tha cho cô ấy. Mọi người đều còn trẻ, cứ tra tấn nhau như vậy vĩnh viễn không hạnh phúc.”

Lục Chi Khiêm lập tức cầm lấy bình hoa trên bàn ném xuống, Khương Thục Đồng đã dự cảm được bão tố, hôm nay hoàn toàn khai chiến.

“Gian phu dâm phụ, tôi giết chết các người!”

“Lục tiên sinh.” Cố Minh Thành vẫn vững vàng ngồi chỗ kia. “Nếu tôi nhìn không nhầm cái bình hoa cổ này, chắc không được mấy ngày nữa, có lẽ đây là đồ vật đáng giá nhất của Lục tiên sinh.”

Lục Chi Khiêm sửng sốt, Cố Minh Thành nói không sai. Ở Hải thành này Cố Minh Thành một tay che trời, giẫm chân một cái là có thể làm rất nhiều công ty chết ngay lập tức, người như vậy anh đắc tội không nổi.

Anh cũng biết bởi vì anh giết đứa con của Cố Minh Thành cho nên Cố Minh Thành mới trả thù anh như vậy.

Nhưng anh vốn cho rằng Cố Minh Thành chỉ là chơi bời mà thôi.

Mắt Lục Chi Khiêm trừng lên nhìn thẳng về phía trước. Nghiêm túc mà nói Khương Thục Đồng còn không được tính là phụ nữ của anh, ngay cả chạm vào anh còn chưa chạm.

Anh thất thanh ngồi trên mặt đất, nói: “Anh muốn thế nào?”

“Rất đơn giản. Nếu không yêu liền ly hôn!” Cố Minh Thành nói một câu.

“Trời đất điều biết tôi yêu Khương Thục Đồng, tôi yêu cô ấy hơn cả sinh mạng mình, chỉ là tôi không thắng được khúc mắc trong lòng!” Lục Chi Khiêm khóc to.

“Nếu không chiến thắng được thì vĩnh viễn không cần chiến thắng. Được, Thục Đồng tạm thời để nhà anh, nếu cô ấy bị tổn thương một sợi tóc thì tôi sẽ hỏi tội mình anh!” Nói xong Cố Minh Thành liền rời đi.

Đối với Lục Chi Khiêm anh không còn kiên nhẫn cùng hòa hoãn như trước.

Đây là Cố Minh Thành, chỉ cần quyết định đối đãi như thế nào với một người thì kẻ đó vĩnh viễn không tránh được.

Khương Thục Đồng vẫn đứng ngốc ở nơi đó, Cố Minh Thành tới chạm tay vào mặt cô một cái rồi rời đi.

Cha cô nói rất đúng, một người đàn ông như vậy xa như sao trên trời, không phải là thứ cô có thể với tới.

Khương Thục Đồng hiện tại biến thành một viên trân châu đặt trước mặt Lục Chi Khiêm, Lục Chi Khiêm chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào. Trước kia anh không muốn chạm vào, hiện tại là không dám...

Khương Thục Đồng nhìn thoáng qua Lục Chi Khiêm đáng thương đang ngã ngối trên mặt đất rồi đi về phòng của mình.

Ngày hôm sau, thầy Đại vui vẻ khiến Khương Thục Đồng cũng bị ảnh hưởng, hỏi tới tột cùng có chuyện gì tốt.

Thầy Đại nói: “Tất nhiên là tin tốt, nhận một công trình rất lớn.”

“Mang cháu đi không?” Khương Thục Đồng hỏi một chút, có vẻ thần bí.

“Cháu là đồ đệ của ta, tất nhiên là có đi.” Thầy Đại nói một câu, ông đã hơn năm mươi tuổi nhưng tính vẫn còn trẻ con như vậy.

Ông không nói tới nhà ai, Khương Thục Đồng cũng không hỏi, dù sao ông cũng nói mang Khương Thục Đồng theo, sớm muộn gì cũng biết cho nên không hỏi.

Hai giờ chiều, Khương Thục Đồng ngồi trong xe của thầy Đại, cô cố ý để một đôi giày đế bằng tại văn phòng vì những tình huống đột xuất phải di chuyển.

Rời khỏi công ty không xa, hình như là ở lưng chừng núi có một biệt thự rất lớn, nếu so sánh với nơi này có thể nói nhà của Lục Chi Khiêm quả là ‘phòng ốc sơ sài’ để hình dung. Không chỉ có tiền viện hậu viện, nhà còn có ban công thủy tạ.

Hôm nay thầy Đại nhận nhiệm vụ thiết kế hoa viên, muốn làm một quả núi giả, tốt nhất là có sơn thủy nước chảy.

Chủ nhà không có nhà, là quản gia mở cửa, nhưng Khương Thục Đồng có cảm giác chủ nhà rất biết thưởng thức, rất cuộc sống.

Hai người xem xét phong cách ngôi nhà, bước đầu quyết định phải thiết kế như thế nào.

Lúc này trong phòng phía sau có tiếng chuông điện thoại vang lên.

38. Chương 38

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 38: Nghiện

Thầy Đại cùng Khương Thục Đồng hiện tại đứng sau một cầu thang bằng gỗ, chuông điện thoại tuy không phải lớn lắm nhưng vẫn nghe thấy.

Khương Thục Đồng xoay người nhìn xung quanh.

Thầy Đại lấy từ trong túi một chùm chìa khóa: “Mở cửa nghe điện thoại đi.”

Khương Thục Đồng nhíu mày: “Sao thầy lại có chìa khóa phòng của chủ nhà?”

“Là nhà của Cố tổng. Hắn đưa cho ta.”

Mắt Khương Thục Đồng mở to, sao đầu óc cô lại không đoán ra được, sáng sớm nên nghĩ đến mới phải. Thầy Đại nhận nhiều hạng mục lớn như vậy chưa từng có hào hứng như hôm nay, hơn nữa xem biệt thự có

thể biết được thực lực của chủ nhân phải rất kinh người, người như vậy ở Hải thành không có được mấy người.

Thầy Đại chọn từ chùm chìa khóa một chiếc chìa: “Nhà hắc có nhiều phòng, chìa khóa cũng nhiều.”

Khương Thục Đồng đáp ứng, tiếng chuông điện thoại đã vang lên thật lâu, cô từ từ đi tới.

Đầu kia vang lên một giọng nữ: “Minh Thành?”

Khương Thục Đồng sững sốt một chút, nói: “Tôi không phải Cố tổng! Xin hỏi cô là...”

Từ bên kia có giọng nhẹ nhàng truyền đến: “Tôi là bạn gái anh ấy, cô là ai?”

Đúng là chất vấn hợp tình.

Nháy mắt trong lòng Khương Thục Đồng thay đổi như cỏ úa, cô là ai?

Cô là kẻ tự đa tình, hiện tại xem ra Cố tổng sở dĩ tìm cô chỉ vì cô đã kết hôn, thân phận như vậy rất an toàn. Cùng một phụ nữ có chồng làm chuyện ái muội dễ dàng hơn là những kẻ chỉ muốn tiền hay danh phận của anh ta.

Khương Thục Đồng im lặng vài giây.

“A lô...” Đầu bên kia thúc giục.

“À, tôi là người phụ trách thiết kế lâm viên cho nhà Cố tổng, Cố tổng không ở nhà.” Khương Thục Đồng nói.

“Không ở nhà? Thật thất vọng! Tôi gọi di động cho anh ấy cũng không được!” Đầu kia nũng nịu nói một câu, nghe ra có vẻ một phụ nữ vô tâm không phổi, đủ tùy hứng đủ ngây thơ.

Khương Thục Đồng chậm rãi buông điện thoại, cảm xúc trái ngược trong lòng cô cứ luẩn quẩn.

Cô đi cửa sau ra ngoài, vừa lúc phải đi qua một căn phòng cửa vẫn mở, Khương Thục Đồng không nhịn được nhìn liếc qua, là một căn phòng ngủ. Các căn biệt thự thường giống nhau, phòng ngủ sẽ ở trên lầu, Khương Thục Đồng không nghĩ tới anh ta lại có phòng ngủ ở lầu dưới.

Giường rất lớn, hẳn phải hai mét hai, Khương Thục Đồng nghĩ giường mình là một mét tám, sự chênh bốn mươi centimet này rất dễ dàng cảm nhận được, cảm giác lớn hơn hẳn. Ga giường cùng vỏ chăn rất sạch sẽ chỉnh tề, có thể nhìn ra được người ở hẳn phải là người có thói quen ở sạch.

Thói ở sạch...

Giống Lục Chi Khiêm*.

*thói ở sạch: còn có ý là việc chỉ chấp nhận phụ nữ thuộc về riêng mình.

Khương Thục Đồng nghiêng người nhìn gian phòng ngủ, tâm tư để đầu đầu.

Cô không thấy được Cố Minh Thành đang bước đến, anh nhìn theo ánh mắt Khương Thục Đồng...

Bởi vì thầy Đại cầm chìa khóa nhà của anh cho nên anh không vào được cửa chính, chỉ có thể vào từ cửa sau.

Khương Thục Đồng đứng đã lâu mới chú ý tới Cố Minh Thành đang nhìn cô chằm chằm.

“Nghiện?” Cố Minh Thành hỏi một câu.

Khương Thục Đồng không rõ ý tứ ‘nghiện’ là gì, thường những gì Cố Minh Thành nói cô nghe đều không hiểu.

“Cái gì?”

“Làm quen, sẽ nghiện*.” Cố Minh Thành rút cuộc nói trắng ra. (sant: Ý nghiện xxx mới nhìn phòng ngủ chằm chằm như vậy.)

Khương Thục Đồng chạy trốn ra ngoài cùng thầy Đại đo kích cỡ khu vườn.

Cô không biết vì sao Cố Minh Thành đột nhiên trở về, rất kỳ lạ. Còn có cuộc điện thoại của cô gái kia khiến cô ít nhiều có chút thất thần.

Thầy Đại xem hiện trường xong, vẽ sơ đồ phác thảo, sau đó ông cùng Cố Minh Thành vào phòng chơi cờ. Khương Thục Đồng vốn tính một mình về trước nhưng biệt thự của Cố Minh Thành ở nơi biệt lập, không có xe tuyệt đối không ra được khỏi nơi này. Cô cũng đành chỉ có thể ngồi chờ ở một bên.

Cố Minh Thành cùng thầy Đại chơi cờ vây, Khương Thục Đồng lười nhác ngồi trên sofa cứ ngây người.

Phải nói ngoại trừ tướng mạo, mọi phương diện khác của Khương Vũ Vi đều tốt hơn cô, sở dĩ anh ta cự tuyệt như vậy có khả năng chính là sợ chịu trách nhiệm trong tương lai.

Cô đang nghĩ đầu đầu bất chợt nghe Cố Minh Thành hỏi tới: “Em có thể chơi cờ vây không?”

“Không.” Khương Thục Đồng tập trung lại sự chú ý.

“Chơi bài Poker?”

“Không.”

“Mạt chược?”

“Cũng không.”

Cố Minh Thành không nói lời nào, cứ như vậy nhìn chăm chăm Khương Thục Đồng. Khương Thục Đồng đánh giá xung quanh, thầy Đại đã đi ra ngoài nghe điện thoại, có lẽ sẽ rất lâu, Cố Minh Thành có chút không kiên nhẫn mới tìm tới Khương Thục Đồng để thay thế.

“Không thấy được em là con ngoan trò giỏi, luôn thực hiện đúng nội quy như vậy?” Cố Minh Thành cầm một quân cờ màu đen đang tìm nơi để đặt.

“Không giống anh, chỉ biết chơi bài.” Khương Thục Đồng nói lại một câu.

Những lời này có ngầm ý gì chỉ mình cô hiểu.

Cố Minh Thành cười tươi, hiển nhiên anh không biết Khương Thục Đồng đã nhận cuộc điện thoại kia. Một lát sau thầy Đại đi vào, nói với Cố Minh Thành: “Xin lỗi Cố tổng, vợ tôi biết hôm nay tôi không ở công ty, cho tôi chờng bốn mươi phút nghe điện để bà ấy kiểm tra.”

“Phụ nữ đều như vậy, đều sợ chồng mình có gì bên ngoài. Nếu ông không tới được thì để tiểu Khương thay ông.” Cố Minh Thành thả quân cờ xuống.

‘Tiểu Khương’, xưng hô thật khách sáo.

“Chắc anh cũng sớm vậy thôi, Nhiếp tiểu thư sẽ nhanh về?” Thầy Đại hỏi đến.

“Nhanh.”

Khương Thục Đồng ngồi trên sofa mím chặt môi lại nuốt chút nữa bật máu ra.

Khương Thục Đồng đem mọi ảo ảnh trước mặt mình cố đè nén xuống sâu trong đáy lòng. Coi như thân thể cô, tâm hồn cô, Cố Minh Thành người này chưa bao giờ chạm tới.

Buổi chiều cùng thầy Đại trở về, thầy Đại nói, bạn gái Cố tổng tên Nhiếp Doanh Doanh, là một bác sĩ khoa ngoại chủ chốt ở bệnh viện Hải thành, gần đây được sang Mỹ tu nghiệp ba tháng.

Thầy Đại còn nói: “Chuyện bạn gái của tổng giám đốc chỉ vài người biết, bởi vì ngài ấy cảm thấy càng ít người biết càng tốt. Nhiếp tiểu thư không bị quấy rầy sẽ an toàn.”

Đúng không?

Khương Thục Đồng nhìn không được cười lạnh một chút, thật là biết chăm sóc. Cô thật muốn gặp vị Nhiếp Doanh Doanh tiểu như xem mảnh mai yếu ớt như thế nào mà Cố tổng có thể chiều chuộng cô ấy tới mức như vậy.

Không giống cô, chuyện cô cùng Cố Minh Thành hiện tại Lục Chi Khiêm đã biết, cũng có nghĩa cha cô sẽ biết, lập tức sẽ phát triển thành một tin tức nóng hổi.

Khương Thục Đồng hướng ra ngoài cửa xe hơi nhếch miệng tự giễu, cảm thấy mình thật ấu trĩ.

Từ nay Khương Thục Đồng sẽ không lên lầu chăm cây cảnh, không tới uống canh gà của anh nữa. Nếu anh ta không xuống tay với cha cô thì chuyện Lục Chi Khiêm cô hoàn toàn không cần hỏi đến.

Rất nhanh là tới sinh nhật của Khương Thục Đồng, mười sáu tháng mười hai.

Thường ngày sinh của cô đều bình thường như ngày khác, cùng lắm là đi ăn một bát mì, một cái bánh bao trứng, ngoại trừ mẹ cô chưa từng có ai đứng dẫn nhớ tới ngày sinh của cô.

Nhưng hôm nay Khương Thục Đồng nhận được một bó hoa thật lớn, 99 đóa hoa hồng. Nhân viên đưa hoa đến đầy tươi cười, có lẽ đã được trả công rất hậu hĩnh.

Mọi người trong phòng thiết kế đều nhìn Khương Thục Đồng với ánh mắt cực kỳ hâm mộ, Khương Thục Đồng nghĩ trăm lần cũng không ra, cô cau mày muốn tìm ra ai là người tặng, không cẩn thận từ bên trong rơi ra một chiếc nhẫn kim cương, cara thật lớn a, giống như chiếc nhẫn Ngôn Hi từng khoe trước mặt cô, kiểu dáng cũng không sai biệt lắm.

Khương Thục Đồng nhú mày, trong lòng cô đã có đáp án. Quả nhiên mở thiệp ra, trên đó viết chính là:

Vợ à, chúc em sinh nhật vui vẻ, tuổi mới hạnh phúc. Trước kia sinh nhật của em anh không kịp dự, về sau sinh nhật anh nhất định sẽ cùng em bên nhau.

Kí tên: Lục Chi Khiêm.

Lục Chi Khiêm muốn làm gì Khương Thục Đồng không hiểu được, hôm trước anh ta đã thấy được cảnh cô cùng Cố Minh Thành trong phòng khách kia mà.

Vừa lúc Khương Vũ Vi cũng tìm tới Khương Thục Đồng. Dù sao cũng là sinh nhật Khương Thục Đồng, năm trước cũng hai người cùng nhau đi ăn cơm, tới một tiệm cơm nhỏ uống hay ly rượu nhỏ.

Tan làm, Khương Thục Đồng cầm theo bó hoa hồng cùng Khương Vũ Vi đi xuống dưới, mắt Khương Vũ Vi cứ đảo xung quanh, Khương Thục Đồng biết cô ấy đang đợi ai.

Lúc vào tháng máy vừa lúc gặp Cố Minh Thành ở bên trong.

Văn phòng của anh ở tầng trên phòng làm việc của Khương Thục Đồng, lên xuống chạm mặt là điều bình thường.

Mặt Khương Vũ Vi đỏ ửng, ánh mắt sáng ngời, cô bắt đầu nói chuyện phiếm với Khương Thục Đồng: “Đây là anh rể tặng ả?”

Khương Thục Đồng gạt đầu, đôi mắt khế liếc người kia, mặt anh ta vẫn không bộc lộ điều gì.

“Chị tha thứ cho anh rồi à?” Khương Vũ Vi lại hỏi.

Hai người đều không nói chuyện cùng Cố Minh Thành.

Khương Vũ Vi đối với Cố Minh Thành vừa thích vừa hận cho nên ngại ngùng nói chuyện với anh. Khương Thục Đồng có phần tâm tư kia trong lòng cho nên cũng không nói rõ ràng: “Có lẽ vậy, rốt cuộc anh ấy đã tặng chị một chiếc nhẫn lớn như này.”

Chiếc nhẫn không có hộp mà đặt trực tiếp trên hoa hồng, vừa rồi Khương Thục Đồng nhét vào túi áo, cô bèn đưa tay vào, chiếc nhẫn nằm gọn trong tay cô.

“Thật lớn nha, anh rể lại thật hào phóng!” Biểu tình của Khương Vũ Vi không khác gì những đồng nghiệp trong phòng, Khương Thục Đồng biết cô ấy nói ‘lại’ là có ý gì, lần trước chính Lục Chi Khiêm đã mua cho cô một cái áo khoác lông chồn.

“Thật hạnh phúc! Tương lai em mà được hạnh phúc giống chị thì thật tốt!” Khương Vũ Vi nói chuyện với Khương Thục Đồng nhưng ánh mắt cứ liếc về người không nói một lời kia.

Khương Thục Đồng cười khỏ, Khương Vũ Vi nhìn vào cuộc hôn nhân của cô thật chỉ biết một mà không biết hai.

Nghĩ nghĩ, lúc ăn cơm cô đem chuyện Cố Minh Thành đã có bạn gái nói cho Khương Vũ Vi, còn nói anh ta rất chiều chuộng bạn gái, bảo vệ rất cẩn thận.

Ở trong lòng, cô hy vọng Khương Vũ Vi đừng mộng tưởng hảo huyền tổn công vô ích.

Khương Vũ Vi luôn cúi đầu ăn cơm, đối với Cố Minh Thành cô thật sự đã động lòng.

Hai người ăn cơm, sau đó từng người về nhà, không ngờ buổi tối hôm nay thái độ Lục Chi Khiêm với cô rất tốt, hoàn toàn không giống như bộ dáng đối đãi với người vợ đã ngoại tình.

Khương Thục Đồng thật thấy không bình thường, giống như hòa thượng sờ tóc mình vậy, anh vậy mà chuẩn bị bánh kem cho cô, còn bảo cô thổi nến. Loại đối đãi chăm sóc như công chúa này đã thật lâu Khương Thục Đồng không được nhận.

39. Chương 39

Tuy rằng hôm nay Lục Chi Khiêm làm chuyện người chồng nên làm, nhưng buổi tối anh vẫn không đụng vào Khương Thục Đồng, thậm chí còn không có ý niệm này, để Khương Thục Đồng đi vào phòng ngủ riêng của cô.

Chẳng lẽ lời nói của Cố Minh Thành có tác dụng?

Xem ra sợ Cố Minh Thành không chỉ có một mình Khương Thục Đồng.

Ngày hôm sau, Khương Lịch Niên gọi điện thoại cho Khương Thục Đồng nói cô đã tác động được với Cố Minh Thành, đột nhiên Cố Minh Thành không đả kích công ty của Lục Chi Khiêm nữa, không còn đuổi tận giết tuyệt.

Cha cô có khẩu khí dương dương tự đắc, mấy trăm vạn của ông cuối cùng cũng được bảo vệ.

Bởi vì không biết chuyện bên trong cho nên cha cô cảm thấy nợ Cố Minh Thành một nhân tình lớn.

Khương Thục Đồng không hiểu lắm, đối với chuyện trên thương trường cô vốn không rõ ràng, người thông minh như Cố Minh Thành cô càng không cách nào hiểu được, cô chỉ cảm thấy anh rất cao thâm, giống như cách anh bảo vệ cho bạn gái của mình vậy.

Hôm nay thầy Đại kêu Khương Thục Đồng mang bản vẽ lên lầu, lần này nhiệm vụ đưa bản vẽ cũng không phải là thực tập sinh mà là trách nhiệm của Khương Thục Đồng, bởi vì bản vẽ cần đưa là thiết kế lâm viên cho biệt thự của Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng lên lầu đem bản vẽ đưa cho Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành nhìn cô chăm chú, Khương Thục Đồng vừa định đi xuống thì Cố Minh Thành liền hỏi: “Lục Chi Khiêm thay đổi sách lược?”

“Cái gì?” Khương Thục Đồng lại nghe không hiểu. Lời của anh cô luôn không hiểu ngay được như vậy.

Cô cũng thật sự không hiểu vì cái gì mà Cố Minh Thành lại đột nhiên thay đổi chuyện công kích công ty của Lục Chi Khiêm.

Ánh mắt Cố Minh Thành vẫn nhìn bản vẽ. “Anh ta biết chỉ cần đối xử với em tốt thì tôi sẽ không làm gì anh ta. Dùng em để uy hiếp tôi thật đúng có chút thông minh.”

Khương Thục Đồng ngơ ngác, hóa ra mấy ngày nay Lục Chi Khiêm biến thành ‘ấm nam’ là vì nguyên nhân này sao?

Anh ta lấy Khương Thục Đồng làm lá chắn? Vẫn là đem cô trở thành sự uy hiếp với Cố Minh Thành, cho nên Cố Minh Thành thu tay lại?

Cô là điểm yếu của Cố Minh Thành sao?

Vấn đề cứ luẩn quẩn trong đầu Khương Thục Đồng.

“Xin lỗi, Cố tổng, ngài nói tôi nghe không hiểu.” Khương Thục Đồng làm bộ đầu óc chậm nửa nhịp.

“Nghe không hiểu thì tốt, phụ nữ vẫn nên sống trong thế giới đơn thuần trong sạch.” Cố Minh Thành trước sau như một, không muốn giải thích nhiều với Khương Thục Đồng.

Đây là lần thứ hai Khương Thục Đồng nghe được Cố Minh Thành nói lên cái nhìn đối với phụ nữ của anh, lần đầu tiên là nói với vợ của thầy Đại, phụ nữ càng yêu thì càng kiểm soát chồng, tới lần này thì là phụ nữ không nên nghĩ quá nhiều.

Nhìn tới nhìn lui anh ta có vẻ thích một cô gái đơn thuần a.

Bạn gái của anh ta là dạng người này sao?

Đơn giản, ngây thơ.

Trong lòng Khương Thục Đồng vẫn luôn cùng cô gái chưa gặp mặt kia phân cao thấp, loại phân cao thấp này đương nhiên cô không thể nói cho Cố Minh Thành, trong lòng cũng tự nói với chính mình: Nhất định phải xa người đàn ông này một chút.

Rõ ràng có bạn gái rồi lại tới trêu chọc cô.

Khương Thục Đồng xuống lầu, lúc vào cửa lại đụng phải một người ở hành lang.

Người kia vóc dáng rất cao, đến gần mới nhìn thấy anh ta rất ngọc thụ lâm phong, hơn nữa sắc mặt lỗi lạc hợp với bộ dáng công tử phong lưu.

Khương Thục Đồng muốn vào cửa phòng thiết kế, người kia chặn trước người Khương Thục Đồng.

Cô cho rằng người kia đã đi nhầm, cô rẽ bên phải người kia cũng rẽ phải, cô rẽ trái người kia cũng rẽ trái giống như cố ý đi cùng cô.

Khương Thục Đồng bất mãn nhìn người kia: “Tiên sinh, tôi muốn tới phòng thiết kế.”

“Thật khéo, tôi cũng phải tới phòng thiết kế.” Khóe môi người kia ẩn ý cười, đôi mắt không e dè nhìn lên mặt Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng từ nhỏ đến lớn hút ánh mắt đàn ông như cá chép qua sông, tất nhiên hiểu rõ ánh mắt này là có ý tứ gì.

Cô lách qua vào phòng thiết kế, ngồi vào vị trí làm việc của mình.

Không tưởng tượng được người kia cũng thật sự đi theo Khương Thục Đồng, tới nơi anh ta tìm thầy Đại.

Thầy Đại là phó chủ nhiệm phòng thiết kế, bàn làm việc của ông cách hơi xa bàn của Khương Thục Đồng. Khương Thục Đồng nhìn đến, người kia cầm lấy bản vẽ trên bàn của thầy Đại nhưng vẫn chú ý nhìn sang hướng Khương Thục Đồng đang ngồi.

Trên bàn Khương Thục Đồng có bảng tên, cô chắc chắn gã kia đã nhìn thấy.

“Hoa viên nhà tôi, phiền Đại sư* lấy cho tôi bản vẽ.” Người kia nói tiếp: “Tập đoàn Minh Thành các người càng ngày càng nhiều người đẹp, những người này trước kia đều không gặp qua.”

*Do lỗi hiểu ý mình cứ dịch là thầy Đại, chuẩn hơn là Đại sư các bạn nhé, kiểu người có thâm niên và uy tín trong nghề. Xin lỗi mọi người.

Khương Thục Đồng liếc mắt để ý hắn ta nói chuyện vẫn hướng nhìn cô.

Đại sư như suy tư điều gì rồi ngẩng lên nhìn theo ánh mắt của anh ta.

Khương Thục Đồng cho rằng đây cũng chỉ như những gã vô duyên khác, cô không để ở trong lòng.

Ai mà ngờ, sáng sớm hôm sau, trước cửa tập đoàn Minh Thành một chiếc Ferrari thể thao chói mắt đỗ ở đó khiến mọi người trầm trồ.

Khương Thục Đồng trước nay đều thẳng mắt nhìn đường không chú ý tới mọi sự xung quanh.

Không ngờ, người kia xuống xe, gọi một câu:

“Khương tiểu thư, chào buổi sáng.”

Khương Thục Đồng có đánh chết cũng không ngờ người này lại hướng đi về phía cô.

“Xin lỗi tiên sinh, tôi không quen ngài.” Nói xong cô liền đi vào công ty.

Gã kia chưa buông mà kéo tay Khương Thục Đồng lại: “Khương tiểu thư, ai cũng trước lạ sau quen.”

Khương Thục Đồng rất khó chịu khi bị kéo tay lại, cô giằng mạnh tay ra, tuy rằng đã sớm không phải thời kỳ nam nữ thụ thụ bất thân nhưng bị một gã hoa hoa công tử kéo tay như vậy Khương Thục Đồng vẫn thấy thật ghê tởm.

“Kiều Uy.” Giọng Cố Minh Thành từ phía sau Khương Thục Đồng truyền đến.

Gã tên “Kiều Uy” kia quay đầu lại nhìn Cố Minh Thành vừa mới tới đi làm.

Kiều Uy? Chẳng lẽ chính là lần trước ở Thịnh Thế Cố Minh Thành đã không cho cô tới biệt thự của anh ta?

Đúng là nghiệt duyên, chung quy gã Kiều Uy này vẫn tìm tới cô.

“Cố tổng.” Tinh thần Kiều Uy vẫn rất tốt, không biết có phải là thấy mỹ nữ liền có tinh thần tràn đầy như vậy hay không. Khương Thục Đồng nhân cơ hội Kiều Uy không để ý liền chạy thoát vào cửa công ty.

Phía sau giọng Cố Minh Thành truyền tới: “Từ khi nào Kiều đại công tử cũng bắt đầu có hứng thú với phụ nữ đã kết hôn?”

“Cô ấy đã kết hôn?”

--

Những gì tiếp theo Khương Thục Đồng không nghe được. Trong lòng cô có gì đó ẩn ẩn ngấm ngầm khiến cô rất khó chịu. Không phải vì Cố Minh Thành đã nói ra chuyện cô “đã kết hôn” mà do từ “cũng” kia khiến cô cảm thấy ý vị thâm trường.

Tức là anh ta nói anh ta cũng có hứng thú với phụ nữ đã kết hôn sao?

Khương Thục Đồng đã nghe nhiều chuyện những kẻ có tiền đều thích phụ nữ đã kết hôn, bởi vì phụ nữ đã kết hôn rất hiểu chuyện. Rất nhiều cô gái mới lấy chồng còn hấp dẫn hơn các cô gái chưa chồng đại khái đều vì điều này, quan trọng nhất là... không cần trách nhiệm.

Khương Thục Đồng nhíu mày, vào văn phòng bắt đầu làm việc.

Không ngờ được ngày hôm sau Kiều Uy cũng đợi. Ngày thứ ba cũng vẫn thế.

Hai ngày này Cố Minh Thành cũng không tới công ty, cho nên cái gì cũng không thấy.

Buổi tối, Khương Thục Đồng nghĩ nên kể cho Lục Chi Khiêm chuyện này, cô ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, hỏi: “Anh có biết Kiều Uy không?”

“Trong giới xây dựng không ai không biết anh ta, một gã lăng nhăng.” Lục Chi Khiêm nói, liếc mắt nhìn Khương Thục Đồng một cái.

Khương Thục Đồng là một người da mặt rất mỏng, đỏ mặt ngượng ngùng kể chuyện.

Lục Chi Khiêm đã đoán được chuyện, Kiều Uy nổi danh lăng nhăng, khẳng định lại tới làm phiền Khương Thục Đồng.

“Ngày mai anh đưa em đi làm!” Giống như bởi vì Khương Thục Đồng bị làm phiền đột khiến khơi dậy ý muốn bảo vệ cô trong Lục Chi Khiêm.

Thái độ của Lục Chi Khiêm với Kiều Uy khác hẳn với Cố Minh Thành.

Anh biết Kiều Uy cùng lắm chỉ chơi chơi, nhưng Cố Minh Thành thì, Lục Chi Khiêm nhú mày, trước sau đều khiến anh lo lắng.

Cố Minh Thành là một người thâm trầm, sẽ không giống Kiều Uy giống trống khua chiêng, cũng sẽ không vui mừng lộ rõ trên nét mặt như vậy.

Cảm giác của Khương Thục Đồng với Cố Minh Thành, Lục Chi Khiêm cũng không biết nói thế nào. Nhưng rõ ràng Khương Thục Đồng khi có mang đã không nghĩ tới việc bỏ đứa bé.

Lục Chi Khiêm mím môi lại... Cố Minh Thành.

Ngày hôm sau, Lục Chi Khiêm cố ý chọn chiếc xe sang nhất của mình – Maserati đưa Khương Thục Đồng đi làm, nói thật lần đầu ngồi trên một chiếc xe phong cách như vậy Khương Thục Đồng có chút không quen.

Có lẽ là do tính cách của cô, Khương Thục Đồng trước giờ thích mấy chiếc xe trầm ổn, giống như của Cố Minh Thành, Audi A8.

Ngồi trên xe Lục Chi Khiêm mà lại nghĩ tới Cố Minh Thành, Khương Thục Đồng cảm thấy đạo đức mình thật bại hoại.

Quả nhiên, xe của Kiều Uy vẫn dừng trước cửa công ty. Nhìn thấy Khương Thục Đồng trên xe Lục Chi Khiêm xuống, hắn nói một câu: “A, hóa ra thật đúng là phu nhân Lục.”

Khương Thục Đồng bám lấy tay Lục Chi Khiêm.

“Kiều thiếu gia, Khương Thục Đồng là vợ của tôi, anh biết đạo lý vợ bạn bè không thể đụng tới chứ?” Tài lực Lục gia so ra kém Kiều gia, cho nên khẩu khí Lục Chi Khiêm ít nhiều có chút thấp hơn ba phần.

Cũng may Kiều Uy nể tình, không tiếp tục chọc cười.

Cũng bởi vì, Cố Minh Thành đang tiến lại.

Anh nhìn thoáng qua Khương Thục Đồng đang ôm chặt cánh tay Lục Chi Khiêm, lại liếc mắt Kiều Uy một cái, nói với Kiều Uy: “Anh đi theo tôi.”

Kiều Uy liền tắt cung tắt kính đi theo Cố Minh Thành lên lầu.

Khương Thục Đồng cảm ơn Lục Chi Khiêm, liền phải lên lầu.

“Đều là vợ chồng, cảm tạ cái gì.” Lục Chi Khiêm nói một câu.

Giống như Lục Chi Khiêm đưa đi thật sự có tác dụng, bởi vì về sau Kiều Uy không còn tới nữa.

Nghe Đại sư nói hình như đã phải đi nơi khác, có lẽ thật lâu mới có thể trở về.

Trong lòng Khương Thục Đồng rất cảm kích Lục Chi Khiêm.

Buổi tối về đến nhà, cô làm vài món ăn cho Lục Chi Khiêm, đều là những món sở trường của cô. Đến bữa, lúc bê mâm cơm lên Lục Chi Khiêm rất kinh ngạc, thường hai người đều tự mình ăn cơm, không mấy khi ăn cùng nhau.

Thái độ của Khương Thục Đồng từ mâm cơm này là có thể nhìn ra.

40. Chương 40

Khương Thục Đồng đã nghĩ thông suốt, cô cùng Cố Minh Thành không có khả năng phát triển, anh ta đã có bạn gái, anh ta bảo vệ cho bạn gái mình rất tốt, lại đến trên chóc một ‘phụ nữ đã kết hôn’ là cô, thậm chí căn bản không yêu quý thân thể của cô, làm cô có thai...

Dù sao cô cũng là phụ nữ đã kết hôn, cuộc sống hôn nhân không thể nói ly hôn là ly hôn được.

Lục Chi Khiêm tự nhiên hiểu được ý tứ của Khương Thục Đồng, cả ngày đối mặt với người đẹp gợi cảm như vậy, anh không động tâm là giả.

Đêm đến, Khương Thục Đồng ở dưới thân Lục Chi Khiêm, tim đập thình thịch, cô giống như bị tâm bệnh, vừa nhìn thấy Lục Chi khiêm liền nhớ tới Cố Minh Thành.

Rốt cuộc cô chỉ có hai lần, đều cùng là người kia. Hắn bá đạo, hắn cưỡng bức, hắn khiến cô hít thở không thông, hắn làm cô lên trời xuống đất. Trong đầu óc cô vẫn luôn là Cố Minh Thành.

Lục Chi Khiêm vẫn nỗ lực gạt bỏ chướng ngại trong lòng, nhưng nhớ tới Cố Minh Thành từng khiến Khương Thục Đồng có con, anh lại...

Trước kia là một người đàn ông không quen biết, hiện tại là Cố Minh Thành, anh là người đàn ông thứ ba của Khương Thục Đồng.

Anh thống khổ ngoảnh mặt đi, sau đó từ trên người Khương Thục Đồng bò xuống dưới, chật vật đi về phòng của mình.

Nước mắt Khương Thục Đồng chảy ra, Lục Chi Khiêm vẫn ghét bỏ cô.

Nhưng cô cũng không có cách nào, bởi vì cô quên không được Cố Minh Thành khi ở trên giường.

Mười ngày qua đi, mười ngày này Khương Thục Đồng rất bận. Vài hạng mục cần phải thiết kế, theo Đại sư học tập quả nhiên thu được rất nhiều, Đại sư quả nhiên giống như lời hứa với Cố Minh Thành, tận lực dạy Khương Thục Đồng tới 200% những gì mình có.

Cố Minh Thành là người hiện tại Khương Thục Đồng không muốn thấy nhất.

Chưa kịp gõ cửa, cô nghe được tiếng Cố Minh Thành nói chuyện cùng người khác, cửa khép hờ, nghe được rất rõ ràng, là Kiều Uy.

“Cố tổng, ngài khiến tôi ở Ma Đô* làm cái hạng mục kia, đã được duyệt, nửa tháng rồi mỗi ngày tôi đều phải tới đó.” Kiều Uy có khẩu khí như tranh công.

*Ma Đô: thành phố Thượng Hải.

Khương Thục Đồng nhíu nhíu mày, trách không được khoảng thời gian này Kiều Uy không tới công ty đợi Khương Thục Đồng, hóa ra là đi Thượng Hải. Cô còn tưởng Kiều Uy không tới là bởi vì Lục Chi Khiêm, hiện tại xem ra không phải, Lục Chi Khiêm không có sức mạnh lớn như vậy.

Là Cố Minh Thành làm rất nhiều việc, trong lòng Khương Thục Đồng có một loại cảm giác không nói ra được.

“Vất vả cho cậu.” Cố Minh Thành nửa đùa nửa thật nói. “Đã được duyệt thì tốt, tháng sau qua bên kia làm việc, Hải thành có gì luyến tiếc không?”

“Tôi từ nhỏ đã xa nhà, cha mẹ tôi tất nhiên cũng xa được, tiền tài là vật ngoài thân cũng có thể bỏ được. Chỉ có vưu vật trời sinh tôi như thế nào cũng không nỡ rời. Chậc chậc chậc, đáng người kia...” Kiều Uy dường như đang miêu tả đáng người Khương Thục Đồng, tay đưa ra tóm mấy lần giống như cô ở trước mặt.

Rõ ràng cách xa như vậy nhưng Khương Thục Đồng vẫn thấy toàn thân nổi da gà, lời tuy đáng khinh nhưng người này đáng vẽ đường đường, lại không giống những loại người đáng khinh.

Cố Minh Thành cũng lập tức hừ lạnh. “Phụ nữ cũng là vật ngoài thân, sao lại không rời được, huống chi cô ấy là phụ nữ đã có chồng.”

Rất rõ ràng Cố Minh Thành biết Kiều Uy đang nói tới ai.

“Còn chưa có được thì không nở rời.” Kiều Uy tiếp tục nói lời cợt nhả.

“Yên tâm đi, cậu sẽ không có được ô ấy.” Cố Minh Thành nói.

“Cố tổng, cô ấy chính là nhân viên của anh, anh thay tôi chú ý cô ấy, khi tôi trở về cô ấy mà bị người khác cướp đi tôi sẽ không buông tha anh.” Kiều Uy nẩy sinh ác độc.

“Cô ấy cũng sẽ không bị người khác cướp đi. Ngay từ lúc đầu cô ấy cũng chỉ thuộc về... một người.”

Lời này khiến tâm Khương Thục Đồng đột nhiên nhảy một chút, cô hiểu rõ ý ngầm của Cố Minh Thành, bởi vì Khương Thục Đồng ngay lúc ban đầu đã thuộc về một người, là... anh ta. Cố Minh Thành cùng Kiều Uy đánh bí hiểm, Khương Thục Đồng hiện tại cũng hiểu ‘người khác’ Cố Minh Thành nói chính là ai, ngoài anh ta ra thì người đàn ông nào cũng là người khác.

Nhưng xem ra Kiều Uy nghe không hiểu.

“Thay tôi trông nom cô ấy.” Kiều Uy lại nói thêm một câu. “Lục Chi Khiêm như vậy sao có thể xứng đôi với vưu vật* trời sinh như vậy, phí của.”

*vưu vật: người con gái đẹp.

“Tất nhiên tôi sẽ trông cô ấy, sẽ không để người khác cướp cô ấy đi.” Giọng Cố Minh Thành mang theo ngạo khí cùng khẩu khí vui vẻ thoải mái, có chút không đem Kiều Uy đặt vào trong mắt.

Khương Thục Đồng nhớ hơi hành vi không thực hiện được của Lục Chi Khiêm mặt cô lại đỏ, ngày hôm qua cô vậy mà nhớ tới Cố Minh Thành, thực cảm thấy thẹn.

Nghe được tiếng bước chân Kiều Uy vang lên, Khương Thục Đồng khiếp sợ vội vàng chỉnh lại thân thể, chuẩn bị đi vào văn phòng Cố Minh Thành. Đầu tiên là gõ cửa, cả người đã đứng trước cửa văn phòng Cố Minh Thành.

Kiều Uy thấy Khương Thục Đồng, cả người lẫn bước chân đều dừng lại, ánh mắt sáng trưng, biểu tình trên mặt cũng rất dịu dàng.

Khương Thục Đồng vẫn còn đỏ mặt vì suy nghĩ vừa rồi.

Cố Minh Thành nói “tiến vào”, Khương Thục Đồng đi qua Kiều Uy, sắc mặt cô thay đổi, Cố Minh Thành đã nhận ra.

“Cố tổng, đây là bản vẽ đã chỉnh sửa, ngài xem xem.” Khương Thục Đồng đem bản vẽ giao cho Cố Minh Thành.

“Được. Anh đi trước đi.” Cố Minh Thành nói với Kiều Uy. Bước chân người kia cọ tới cọ lui, anh ta muốn ở trong văn phòng một chút nhưng nghe thấy Cố Minh Thành tiễn khách liền ngượng ngùng rời đi.

Ánh mắt Cố Minh Thành vẫn luôn nhìn bản vẽ, Khương Thục Đồng muốn nói cảm ơn anh nhưng nói ra lời này thì khác nào tự khai cô vừa ở ngoài cửa nghe lén sự thật. Cố Minh Thành rất dễ nắm bắt được tâm tính của cô, nói cho anh ta biết quả thật quá mạo hiểm. Dù sao anh ta cũng là người có bạn gái, loại chuyện này một khi nói ra thì không quay đầu được. Cô không muốn ngoại tình, càng không nghĩ là tình nhân ngầm của anh ta.

“Mấy hôm nay em sao vậy?” Cố Minh Thành hỏi đến, anh cũng nhìn ra rõ ràng cảm xúc Khương Thục Đồng có gì đó không đúng.

“Không có gì, do chuyện ở nhà.” Khương Thục Đồng gãi gãi đầu.

Mấy ngày nay Lục Chi Khiêm vẫn luôn cố gắng nhưng anh vẫn không làm được, thậm chí có một lần anh còn nép vào ngực Khương Thục Đồng khóc nức nở như một đứa trẻ, khoảnh khắc ấy Lục Chi Khiêm kích phát cảm xúc người mẹ trong cô, cô cảm thấy Lục Chi Khiêm thật đáng thương.

“Còn cãi nhau?”

“Không có, không có...” Khương Thục Đồng thề thốt phủ nhận. “Hai chúng tôi rất tốt, hiện tại rất tốt.”

Ánh mắt Cố Minh Thành vẫn luôn bám lấy Khương Thục Đồng dò xét, hình như là thật sự.

“Tôi biết rồi, em về đi.” Cố Minh Thành bực bội nói.

Khương Thục Đồng liền đi về. Một ngày bận rộn, rất nhanh tới lúc tan tầm, cô nhận ra mình còn vẽ chưa xong, lúc các đồng nghiệp về hết thì Lục Chi Khiêm tới.

Anh đứng trước mặt Khương Thục Đồng, nói: “Hôm nay anh hẹn bác sĩ tâm lý, hai ta cùng đi, có lẽ có thể chữa khỏi cho cả hai. 7 giờ bắt đầu, làm xong cùng đi ăn tối. Anh đã tới trước rồi, bác sĩ nói rất dài, em về xong thì qua đó.”

Khương Thục Đồng gật gật đầu.

Lục Chi Khiêm đi rồi tâm tư Khương Thục Đồng lại không đặt lên bức vẽ, cô không biết quyết định của mình đúng hay không. Vốn dĩ muốn ly hôn với Lục Chi Khiêm nhưng hiện tại Lục Chi Khiêm đã thay đổi, cô cũng thuận theo tự nhiên. Cố Minh Thành trong lòng cô như lửa cháy lan đồng cỏ, cô muốn dập tắt đi. Cố Minh Thành thật sự là người cô không có được, cô không muốn giống một người đạo đức bại hoại như Ngôn Hi, phá hoại gia đình người khác, cô cũng không cho phép Cố Minh Thành vũ nhục với cô, ép cô làm tình nhân ngầm, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Đàn ông như vậy cô vĩnh viễn không thể cầm.

Cầm bút chì trong tay, đôi mắt cùng chăm chăm nhìn bản vẽ kết cấu nhưng không có một chút suy nghĩ nào về nó, trên bản vẽ không ngừng xuất hiện Cố Minh Thành, tiếp theo lại đổi thành Lục Chi Khiêm.

Kết hôn rồi còn nghĩ tới người đàn ông khác, thật sự phóng đảng.

“Chồng đi rồi thì không vẽ nổi nữa à?” Có tiếng Cố Minh Thành truyền đến.

Khương Thục Đồng giật mình hoảng sợ, vội vàng đứng lên: “Cố tổng.”

“Tối nay cùng nhau ăn cơm.” Cố Minh Thành nói.

“Không được rồi Cố tổng. Tôi cùng Lục Chi Khiêm có chút chuyện khác.” Khương Thục Đồng vẫn cúi đầu, mặt đỏ bừng.

“Chuyện gì?”

“Cùng chồng còn có thể có chuyện gì?” Khương Thục Đồng hỏi lại, có chút không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn Cố Minh Thành.

Rất rõ ràng ngữ khí của Khương Thục Đồng chọc giận Cố Minh Thành, anh đột nhiên tiến sát tới cô, tay đặt lên vai cô ấn xuống.

Giữ khoảng cách chừng mười centimet, anh lộ vẻ rất tức giận nhìn xuống Khương Thục Đồng.

“Tôi thật đúng không hiểu em cùng anh ta có thể có chuyện gì!” Cố Minh Thành nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

Khương Thục Đồng bắn khoăn, rõ ràng anh có người khác lại tới trêu chọc cô, trong lòng cô vẫn luôn oán hận anh.

“Còn muốn nói ra sao?” Khương Thục Đồng ngẩng đầu nhìn anh.

Cố Minh Thành cười lạnh.

“Cố tổng từ khi nào lại quan tâm tới vợ chồng tôi như vậy? Nhờ Cố tổng ban tặng, hiện tại quan hệ giữa tôi và Lục Chi Khiêm ngày càng tốt.” Khương Thục Đồng cười một chút.

Cô cười lộ ra bộ dáng thực lóa mắt, cho dù cười buồn cũng có thể đủ điên đảo chứng sinh.

Cố Minh Thành nhìn Khương Thục Đồng, lấy hết sức hôn cổ cô, cắn cô. Khương Thục Đồng đau nhưng một câu cũng không nói, cứ như vậy chịu đựng.

Cố Minh Thành ghé sát vào mặt cô. “Thử lên giường với hân một lần xem, tôi sẽ khiến hân sống không bằng chết!”

“Anh làm anh ấy sống không bằng chết thì là chuyện của anh ấy! Cố tổng, đây là văn phòng, có camera.”

“Cho rằng tôi sợ sao? Công ty là của tôi.” Cố Minh Thành nhẹ nhàng hôn cổ Khương Thục Đồng, khiến Khương Thục Đồng cảm thấy thực ngứa, cô hơi vận vẹo thân thể mình.

“Tôi biết Cố tổng không sợ, nhưng có mối quan hệ ngoài giá thú với cấp dưới, loại thanh danh này không dễ nghe.”

Cố Minh Thành một lần nữa cắn lên cổ Khương Thục Đồng một chút, dường như muốn cắt đứt khối thịt này, Khương Thục Đồng mím môi nhắm chặt mắt lại.

Sau đó Cố Minh Thành ném Khương Thục Đồng trên ghế, rồi đi.

41. Chương 41

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 41: Còn không dám nhìn tôi?

Dù sao hôm nay Khương Thục Đồng cũng không còn tâm trí để vẽ nữa liền ra về, để Lục Chi Khiêm chờ lâu cũng không tốt.

Khương Thục Đồng gọi taxi tới địa chỉ Lục Chi Khiêm đưa, Lục Chi Khiêm nói chuyện với bác sĩ tâm lý vẫn chưa xong, Khương Thục Đồng ngồi bên ngoài đợi anh.

Lúc Lục Chi Khiêm ra rất mệt mỏi, nói với Khương Thục Đồng một câu: “Tới lượt em!”

Anh cũng thấy được vết thương trên cổ Khương Thục Đồng, xanh tím, không lớn nhưng rất đậm.

Lục Chi Khiêm biết vì sao lại có, chắc chắn là do người kia.

Trắng trợn như vậy, tình ngoài giá thú mà cũng không thèm che giấu sao?

Đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng gặp bác sĩ tâm lý, trong lòng rất lo lắng, nhưng bác sĩ nói Khương Thục Đồng không cần lo lắng, bà phân tích tình cảm thay cho Khương Thục Đồng.

Vừa lúc gần đây trong lòng Khương Thục Đồng cũng loạn.

Bác sĩ tâm lý rất hiền hòa, hỏi tình cảm của Khương Thục Đồng với Lục Chi Khiêm. Khương Thục Đồng nói: “Không thể không nói, lúc kết hôn với anh ấy là thật sự muốn hạnh phúc, rất cuộc sau khi kết hôn thì lúc nào cũng chỉ muốn ly hôn.”

“Vậy trong lòng cô có thương nhớ người khác không?” Bác sĩ lại hỏi.

Trong lòng Khương Thục Đồng xuất hiện bóng dáng Cố Minh thành, nhưng hình ảnh đó ngay lập tức biến mất.

“Không có!” Ánh mắt Khương Thục Đồng ảm đạm.

Bác sĩ tâm lý cũng nhìn ra cô nói dối, nói: “Chỉ bằng như này, phu nhân Lục, cô nằm lên giường một chút, tôi sẽ thôi miên cô, nhìn xem trong sâu thẳm nội tâm cô là như nào. Như vậy sẽ có lợi cho cô xác định tình cảm của mình, cũng có thể giúp cô vượt qua cửa ải hôn nhân khó khăn. Cô thấy thế nào?”

Khương Thục Đồng có chút sợ hãi, cô có quá nhiều bí mật, một khi thôi miên sẽ không biết gì nữa, sẽ triệt để nói cho người khác. Cố Minh Thành là bí mật ẩn sâu bên trong lòng cô, cô sẽ không nói ra.

Nhưng giờ phút này, cô ngồi trong phòng trị liệu an tĩnh, nếu không lên giường trị liệu chắc chắn Lục Chi Khiêm sẽ cho rằng cô chột dạ, có ý định phá hủy hôn nhân. Với cuộc hôn nhân này cô cũng hy vọng có một kết quả tốt.

Cưỡi trên lưng cạp khó leo xuống, cô lên giường trị liệu.

Bác sĩ nói gì đó cô liền không biết đông tay nam bắc, sau đó bác sĩ bắt đầu hỏi.

“Cô thích Lục Chi Khiêm không?”

“Bình thường.”

“Thích ai?”

Trong lòng Khương Thục Đồng hung hăng phản kháng, dù người khác hỏi thế nào tiềm thức của cô cũng không nói.

Bác sĩ tâm lý biết gặp chướng ngại, nói: “Người đàn ông đầu tiên của cô tên là gì?”

Khương Thục Đồng vẫn không nói.

“Cô có quen anh ta không?”

Khương Thục Đồng gật đầu.

“Tiếp xúc nhiều không?”

Khương Thục Đồng lại gật đầu.

“Có cảm giác gì với anh ta?”

“Không thể nói tới. Thực thích lúc anh ta muốn tôi, tôi thích đàn ông như vậy.” Những lời này của Khương Thục Đồng cũng là thật.

“Thích anh ta lúc trên giường?”

Khương Thục Đồng lại gật gật.

“Người khiến cô có con cô có thích không?”

“Anh ấy cũng là người đàn ông đầu tiên, sao lại không thích?”

Có lẽ trong quá trình điều trị sẽ không có tư tưởng phòng bị, tóm lại Khương Thục Đồng nói ra câu này chính mình còn không ý thức được. Bác sĩ tâm lý có một chút kinh ngạc, hóa ra hai người luôn khiến Lục Chi Khiêm để tâm lại là cùng một người.

Nếu người đàn ông đầu tiên là người xa lạ thì bác sĩ tâm lý còn nắm chắc chữa khỏi được, nhưng là tới tới lui lui Khương Thục Đồng chỉ có một người đàn ông, phải trị như thế nào?

Hẳn nhiên lần thứ hai không phải nhất thời có ham muốn, mà bởi vì có lần đầu tiên mới có lần thứ hai, giữa hai người chắc chắn cũng có nhiều liên hệ, tình cảm cũng từ đó mà có một chút nhiều hơn...

Khương Thục Đồng nằm trên giường trị liệu một lúc lâu mới ngồi dậy, có một loại cảm giác âm u, không biết hôm nay là hôm nào, không biết mình đã nói gì với bác sĩ, rất thấp thỏm hỏi: “Bác sĩ, tôi nói sai cái gì sao?”

“Không có gì.” Bác sĩ cười rất hiền hòa giúp Khương Thục Đồng loại trừ cảm giác băn khoăn cùng cảnh giác. “Hơn nữa tiềm thức cô nói không sai, chỉ là ngày thường không dám nói mà thôi.”

Sắc mặt Khương Thục Đồng tái nhợt: “Bác sĩ, tôi đã nói gì?”

“Thật sự không có gì.”

Bác sĩ bảo Khương Thục Đồng đi ra ngoài, lại kêu Lục Chi Khiêm vào một mình.

Khương Thục Đồng không biết ý tứ của bác sĩ là gì, cô an tĩnh ngồi ở hành lang, cảm giác lưng mình như bị kim chích, giống như có người ở phía sau nhìn cô chằm chằm.

Bác sĩ có thể nói cho Lục Chi Khiêm là cô đã nói gì sao?

Qua một hồi, Lục Chi Khiêm đi ra, anh hung hăng nắm chặt đôi tay, đôi mắt trừng lớn. Khương Thục Đồng biết anh đang tức giận, không biết anh đã biết điều gì.

Anh đi trước, Khương Thục Đồng đi theo phía sau, nhắm mắt theo đuôi lên xe về nhà.

Vừa vào cửa Lục Chi Khiêm đã tát Khương Thục Đồng một cái, mạnh đến nỗi lỗ tai Khương Thục Đồng vang lên ong ong, cả người ngã lộn trên mặt đất, khóe miệng có chút máu rỉ ra.

Vừa lúc này, Lục Chi Khiêm bật đèn, cô lau khóe môi, quả nhiên là chất lỏng đỏ tươi, là máu.

Cô cười lạnh, quả nhiên Lục Chi Khiêm đã biết, bác sĩ đã nói cho anh.

Khương Thục Đồng cảm thấy phòng khám tâm lý này thật sự như nhảy vào một cái bẫy, không thể vãn hồi.

“Đồ dê tiện. Tôi tưởng rằng cô chỉ là không cần được Cố Minh Thành, hóa ra là các người châm lại tình xưa, người đàn ông đầu tiên của cô là hắn.”

Anh đi tới trước mặt Khương Thục Đồng, nắm mái tóc dài nhấc đầu cô lên: “Trách không được muốn ly hôn với tôi, là muốn được hắn ta ôm ấp phải không? Tôi nói cho cô biết, Cố Minh Thành đối với cô chỉ là chơi chơi, cô là đàn bà có chồng, hắn thích gì ở cô? Cùng lắm hắn thích cô ngực to, dáng đẹp...”

“Tôi thật sự không thấy được cưới cô làm vợ thì có được lợi ích gì! Hôm nay cô không biết liêm sỉ mà mang cả dấu hôn của hắn tới phòng khám bác sĩ, nếu không xa được hắn thì sao lại cùng tôi tới gặp bác sĩ tâm lý?”

Nói xong anh vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Khương Thục Đồng hơi kinh ngạc, tới gương nhìn cổ mình, quả nhiên một dấu hôn xanh tím, tuy rằng rất nhỏ nhưng Khương Thục Đồng biết đó là anh ta cắn. Cô cứ như vậy ngồi ngơ ngác trên mặt đất rơi lệ.

Trải qua chuyện này Lục Chi Khiêm càng sẽ không ly hôn, anh không thể để Khương Thục Đồng được thoải mái, hơn nữa còn sẽ làm khó dễ nơi nơi.

Khương Thục Đồng cảm thấy cuộc sống phía trước sẽ u ám như mùa đông, trong lòng cô còn chưa chắc chắn quyết định sẽ hướng về nơi nào đã bị Lục Chi Khiêm phản tử hình.

Ngày hôm sau đi làm, Đại sư nói có một hoạt động huấn luyện kiến trúc lâm viên cao cấp, ông đã đăng ký cho Khương Thục Đồng, có điều địa điểm huấn luyện là ở Ma Đô, để Khương Thục Đồng suy xét.

Khương Thục Đồng hai lời chưa nói liền đồng ý, cơ hội rời khỏi Hải thành như vậy chính là ngàn năm có một, cô đã sớm hy vọng rời xa cái nhà kia.

Hiện tại cô cũng nghĩ rời khỏi Cố Minh Thành.

Trong lòng cô đã quyết định cùng Lục Chi Khiêm ly hôn, cho nên trong khoảng thời gian này cô sẽ không nhắc tới hai chữ ‘ly hôn’ với Lục Chi Khiêm, tránh lặp đi lặp lại nhiều lần chọc tức anh. Cô muốn thu thập chứng cứ, tới lúc đó một kích mà làm.

“Bản đăng ký ở chỗ tổng giám đốc, cháu đi lấy đi.” Đại sư nói với Khương Thục Đồng một câu.

Khương Thục Đồng ‘ạ’ một tiếng.

Đại sư nói thời gian báo danh chỉ có một ngày hôm nay, phí đi huấn luyện cực cao nhưng số tiền này được công ty bỏ ra cho Khương Thục Đồng, dù sao cũng là người Đại sư chọn.

Lúc tới văn phòng Cố Minh Thành, cửa khép hờ, bên trong giống như không có người.

Khương Thục Đồng đi vào, bên trong không thấy ai. Cô gọi vài tiếng ‘Cố tổng’ nhưng không có tiếng trả lời, cô vừa muốn xoay người rời đi thì phía sau truyền đến tiếng mở cửa kính.

Khương Thục Đồng theo bản năng tiến lại xem liền nhìn thấy Cố Minh Thành quấn một cái khăn tắm toàn thân bước ra, đang lau mái tóc.

Khương Thục Đồng ngăn người, anh ta có biết đây đang là thời gian làm việc không?

Đây cũng là lần đầu tiên Khương Thục Đồng thấy toàn thân anh, đương nhiên chỗ máu chốt đã được che lại.

May mắn trong văn phòng có máy sưởi, hắn không bị lạnh.

Anh có màu da rất đẹp, màu đồng cổ, hai cánh tay đầy cơ bắp, cơ ngực cũng nổi lên rất rõ ràng, bụng có tám khối cơ. Tóc của anh ướt đầm dề, bởi vì anh dùng khăn lông lau tóc cho nên từ vị trí của Khương Thục Đồng có thể nhìn thấy trên đầu anh nhiều giọt nước nhỏ bé.

Vóc dáng anh rất cao, chân rất dài.

Hóa ra trên thế giới thật sự có ‘nam sắc’ giống như tiêu chuẩn chú giải.

“Đóng cửa lại.” Cố Minh Thành nói với Khương Thục Đồng một câu, khẩu khí lạnh lùng, anh vẫn còn so đo chuyện hôm trước.

Khương Thục Đồng có chút ngơ ngác, hoàn hồn liền đem cửa đóng lại.

“Cố tổng, tôi tới lấy bản đăng ký, Đại sư nói cho tôi báo danh.” Sắc mặt Khương Thục Đồng đỏ lên, người đàn ông này chính là thường xuyên xuất hiện trong mộng của cô.

Khương Thục Đồng không dám giương mắt nhìn anh, đôi mắt chỉ dám nhìn sang nơi khác.

Cố Minh Thành nhìn bộ dáng của cô, nói câu: “Đã từng có con với nhau, còn không dám nhìn tôi?”

Khương Thục Đồng nhẹ nhấp môi, vẫn nhìn qua nơi khác. Có một số việc không phải một hai câu nói là có thể bình thường trở lại, là có thể buông. Tỷ như chuyện phải coi chừng Cố Minh Thành, đó là phản ứng bản năng của cô, không phải nói buông là có thể buông.

“Ngài đồng ý không?” Khương Thục Đồng lại hỏi một câu.

“Khóe miệng cô làm sao vậy?” Cố Minh Thành nhìn khóe miệng Khương Thục Đồng khê sừng lên.

“Không có, không có gì.” Khương Thục Đồng thất thần, sáng sớm nay trong gương cũng không nhận thấy miệng mình sừng, chẳng lẽ mắt Cố Minh Thành lại tốt như vậy?

“Lại đây tôi xem!” Cố Minh Thành nhẹ giọng ra lệnh, tuy rằng giọng rất dịu dàng nhưng đó chính là mệnh lệnh.

Khương Thục Đồng chần chừ không đi.

“Em không tới là muốn tôi đi qua đó sao?” Cố Minh Thành hỏi lại.

Nhưng anh ta đang ăn mặc như vậy, Khương Thục Đồng biết làm thế nào?

“Lại đây.” Cố Minh Thành lại ra lệnh.

Khương Thục Đồng đành ngoan ngoãn đi tới.

Anh ngồi ở trên ghế, Khương Thục Đồng vừa mới lại gần anh đã kéo Khương Thục Đồng ngồi xuống đùi anh.

Khương Thục Đồng đứng ngồi không yên.

42. Chương 42

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 42: tôi tới gặp người phụ nữ của tôi

“Một tay anh ôm lấy sau lưng Khương Thục Đồng, một tay nhẹ nhàng chạm vào khóe miệng Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng theo bản năng thốt ra: “Đau quá!”

Anh buông tay, nhúu mày hỏi: “Sao lại bị thế này?”

“Không cần thận va vào.” Khương Thục Đồng rũ mắt nói dối.

“Va vào? Sao có thể va vào nơi này?” Cô Minh Thành không tin, im lặng một lúc rồi anh từ miệng anh nói về tức giận: “Hắn đánh?”

Khương Thục Đồng không nói gì, không nghĩ anh có thể đoán được nhanh như vậy.

Cô cũng cảm giác được tay anh trên lưng cô đang ghi chặt lại.

Cố Minh Thành hừ lạnh một tiếng, cho rằng anh không có cách nào phải không?

Anh nhanh chóng lấy ra một tờ đăng ký từ chồng giấy, ở dưới kí tên của anh, rồng bay phượng múa rất đẹp.

“Em về điền bản đăng ký, sau khi đăng ký xong anh sẽ mua vé máy bay cho em, tối nay liền đi.” Cố Minh Thành không hỏi vì cái gì mà Lục Chi Khiêm lại đánh Khương Thục Đồng.

Có lẽ trong lòng anh hiểu rõ nguyên nhân, cũng có thể anh không đành lòng nghe.

Khương Thục Đồng ngơ ngác, không hiểu thế nào. Quy định là năm ngày sau mới đi học tập, hôm nay liền đi thì cô biết nói công đạo thế nào với Lục Chi Khiêm.

Cô đem nghi vấn trong lòng nói ra, Cố Minh Thành bốc hỏa: “Hắn là một kẻ tồi tệ như vậy em còn cần gì nói công đạo với hắn?”

“Nhưng nếu tôi không nói sẽ khiến anh ấy cảnh giác, sẽ đối với tôi phòng bị, đến lúc đó...” Khương Thục Đồng nói trước mặt Cố Minh Thành, lần này tốc độ nói chuyện rất mau.

“Hắn phòng bị cái gì? Tới khi nào?” Cố Minh Thành nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng, hiển nhiên anh nhìn ra trong lòng Khương Thục Đồng có chủ ý gì.

Độ ẩm trên người anh truyền tới Khương Thục Đồng khiến cơ thể Khương Thục Đồng cũng nóng lên.

Nhiệt độ trên người đàn ông với Khương Thục Đồng là một loại mê hoặc, Khương Thục Đồng tách khỏi người anh, nói câu: “Tôi đi trước.”

Cố Minh Thành không giữ lại.

Lúc đi tới hành lang Khương Thục Đồng thấy trên tờ giấy có nơi yêu cầu tổng giám đốc ký tên, nhưng đại khái tờ đăng ký của cô Cố Minh Thành chỉ ký tên ở chỗ đầu tiên bên ngoài, không phát hiện bên trong còn có một chỗ cần anh ký tên.

Khương Thục Đồng xoay người, lại gõ cửa văn phòng Cố Minh Thành.

Một tiếng ‘tiến vào’ mạnh mẽ vang lên.

Khương Thục Đồng nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Người kia đang xoay lưng về phía cô, đang mặc quần, giống như đang luồn dây thắt lưng, đầu hơi cúi, nửa thân bên trên vẫn trần trụi.

Bộ dáng này của anh sao lại gợi cảm như vậy...

“Cố tổng.” Khương Thục Đồng gọi một tiếng.

Cố Minh Thành nghiêng đầu: “Sao vậy?”

“Còn một chỗ cần anh ký tên, ở bên trong có lẽ anh không nhìn thấy.” Khương Thục Đồng đi tới.

Áo sơ mi của Cố Minh Thành vẫn vắt lên ghế của anh, anh kêu Khương Thục Đồng đi tới để anh ký.

Hai người đứng cạnh bàn làm việc của anh, trong tay Cố Minh Thành cầm bút, nửa trên thân vẫn trần trụi, hỏi một câu: “Ồ đâu?”

Khương Thục Đồng chỉ chỉ: “Chỗ này.”

Cố Minh Thành không lập tức ký tên, nhìn vào mắt cô.

Khương Thục Đồng nghe được tiếng thở của anh, rất thâm trầm, đều đều. Trên người anh mới tắm xong tỏa ra một mùi hương dần ông thực hấp dẫn quện vào hơi thở của Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng trầm mê loại hương vị vậy không cách nào kiềm chế.

Cố Minh Thành xem xong liền ký tên cho Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng vẫn còn ngây người vì hương vị từ anh.

Cố Minh Thành nghiêng người nhìn cô: “Em suy nghĩ gì thế?”

“À, không có gì. Tôi đi đây.” Khương Thục Đồng hấp tấp xoay người.

“Chờ một chút.” Cố Minh Thành dường như nhớ tới điều gì liền gọi Khương Thục Đồng lại, Khương Thục Đồng xoay người nhìn thấy một hộp Kinh Vạn Hồng, cô không hiểu cái này dùng làm gì, bởi vì trước kia chưa từng dùng tới Kinh Vạn Hồng*. (*tên một loại thuốc.)

Cô ngẩng đầu nhìn Cố Minh Thành bằng ánh mắt coi chừng.

“Đối với vết thương của em có chỗ lợi, một ngày dùng ba lần.”

Khương Thục Đồng tự hỏi mình vẫn là người có thể tự gánh vác được cuộc sống của mình, hơn nữa mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp, khi nào yêu cầu Cố Minh Thành an bài cho cô như vậy?

Đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào hộp thuốc.

“Có cần tự tôi bôi cho em?” Giọng Cố Minh Thành vang lên chặn lại suy nghĩ của cô, lúc này Khương Thục Đồng mới hiểu ý ngầm, vội vàng lấy thuốc chạy trốn.

Quả nhiên tổng giám đốc làm việc rất nhanh, khoảng ba giờ chiều Khương Thục Đồng liền bay, sáu giờ tới Thượng Hải, khách sạn cũng đã đặt, là khách sạn 4 sao.

Trước khi đi Khương Thục Đồng đã hoàn toàn tính toán không cho Lục Chi Khiêm cơ hội nói gì, đơn giản chỉ nhắn lại cho anh một tin: Công ty cử tôi đi học tập ở Thượng Hải, buổi tối tôi không về nhà!

Giờ phút này Lục Chi Khiêm đang say ngã vào lòng ngực Ngôn Hi, Ngôn Hi nhìn tin nhắn tới nói câu: “Chưa thấy ai làm vợ vô trách nhiệm như vậy.” Liền ném điện thoại của Lục Chi Khiêm qua một bên.

Khương Thục Đồng không trông cậy sẽ nhận được hồi âm của Lục Chi Khiêm, cô gửi tin nhắn chỉ để hoàn thành nghĩa vụ làm vợ của mình, còn người chồng này có trả lời hay không không phải vấn đề của cô.

Ba giờ bay liền tới Thượng Hải, đi xe tới khách sạn, tất cả đều chuẩn bị tốt.

Đây là lần đầu tiên Khương Thục Đồng tới Thượng Hải. Từ nhỏ lớn lên ở Hải Thành, ngày thường cô rất khép kín, rất ít ra cửa, hồi đi học mỗi kỳ nghỉ cũng chỉ ở nhà xem TV và học, sau tốt nghiệp gả cho Lục Chi Khiêm, vốn dĩ tính toán đi đảo Bali trắng mặt nhưng cũng bởi vì cô ‘không phải xử nữ’ mà bị hủy bỏ.

Cho nên, Thượng Hải đối với Khương Thục Đồng mà nói giống như một thế giới to lớn.

Bởi vì ba ngày đầu cô chưa phải học tập gì cho nên cô một mình đi dạo khắp nơi, rời khỏi thành thị nhỏ bé nơi mình sinh ra tới Ma Đô thật loạn hoa mê đôi mắt cô, tâm tình cũng không nhận được sự phấn khích.

Ngày hôm sau, cô xếp hàng chờ ăn bánh bao nhân nước ngẫu nhiên thoáng nhìn thấy bên cạnh một người bước chân chậm chạp đang đi đến.

Khương Thục Đồng vội nhanh quay mặt đi, nghĩ thầm: Không xong, quên mất Kiều Uy còn ở Thượng Hải. Thế giới cũng thật nhỏ bé, Thượng Hải lớn như vậy mà có thể gặp anh ta.

Cũng may, Kiều Uy hình như không thấy Khương Thục Đồng, vẫn cùng người khác nói chuyện đi qua.

Khương Thục Đồng thở dài nhẹ nhõm.

Mua một cái bánh bao nhân nước, Khương Thục Đồng dùng ống hút hút nước canh, tiếp tục dạo bước cười ngửa xem hoa. Thượng Hải thật náo nhiệt, đây là lần đầu tiên cô có tâm tình đi dạo như vậy.

Nhưng đi một hồi, phía trước có người chặn Khương Thục Đồng lại, Khương Thục Đồng chậm rãi buông ống hút, không xong, vẫn không có tránh thoát khỏi hắn ta.

“Khương tiểu thư, thật có duyên phận. Trước kia cảm thấy Khương tiểu thư là người rất nghiêm túc, cao nhã, có khí phách, hôm nay mới phát hiện hóa ra Khương tiểu thư cũng có một mặt hoạt bát thiên chân như vậy. Tôi với Khương tiểu thư chính là ngày càng tò mò.” Kiều Uy nghiêng đầu híp mắt nói với Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng đi không xa khách sạn, vốn đối với Kiều Uy không có ấn tượng tốt bởi vì cô luôn cảm thấy gã này rất lẳng nhăng: “Như thế nào đến tận đây vẫn gặp phải người khiến không vui.”

Kiều Uy hai tay ôm lấy ngực, cười ha ha lên: “Khương tiểu thư thấy tôi liền không vui sao?”

Ha hả, anh thấy bộ dáng của tôi giống vui vẻ sao?

“Thực xin lỗi, Kiều công tử. Hôm nay tôi còn có lớp học, xin lỗi không tiếp được!” Nói xong Khương Thục Đồng liền xoay người chạy, từ ven đường bắt một chiếc xe đi thẳng về khách sạn.

Hành động này khác với những phụ nữ Kiều Uy thường theo đuổi khiến trong lòng anh càng thêm muốn chinh phục.

Anh cũng vội vàng bắt một chiếc xe chạy theo Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng nhìn qua kính chiếu hậu thấy Kiều Uy đã đuổi kịp thật thấy hoảng hốt, hiện tại chỉ có thể hy vọng nhanh chạy trở lại phòng khách sạn, nếu bị lộ khách sạn tới tối cô sẽ chuyển sang cái khác, chỉ cần hiện tại thoát được người này thì làm gì cũng được.

Xuống xe, cô chạy nhanh tới thang máy, đẩy cửa phòng ra liền kinh hoàng ôm lấy ngực hét lên ‘A’ một tiếng. Gương mặt cô đỏ bừng, giật mình, bởi vì hơi thở gấp gấp nên ngực cô phập phồng càng mang theo sự gọi cảm của thiếu nữ thanh xuân.

Cố Minh Thành đang nằm trên giường của cô, gối đầu lên hai tay, rất có hứng thú nhìn cô gái trước mặt.

“Chưa thấy tôi bao giờ?” Anh đứng lên: “Sao mà sợ hãi như vậy?”

Từ phía sau truyền đến tiếng đập cửa dồn dập: “Khương tiểu thư, mở cửa ra, mở cửa ra. Tôi chỉ muốn gặp em, không có ý gì khác.”

Khương Thục Đồng nhớ tới Kiều Uy rất nghe lời nói của Cố Minh Thành liền chạy nhanh tới phía sau anh, dồn dập nói: “Làm sao bây giờ?”

“Hóa ra có người theo đuổi Khương tiểu thư tới tận phòng, em có mị lực nào mà làm nhiều đàn ông mê muội vì em như vậy?” Anh quay đầu nhìn vào ánh mắt Khương Thục Đồng.

Nhiều đàn ông như vậy, bao gồm cả anh ta sao?

Khương Thục Đồng đồng ý vì khản trương cũng không để ý tới những lời của Cố Minh Thành có bao hàm cảm xúc như nào.

“Có thể nhờ Cố tổng giúp tôi xử lý chuyện này được không?” Khương Thục Đồng nhìn anh cầu xin.

Chỉ thấy Cố Minh Thành xua tay nói không sao, anh vui vẻ thoải mái đi mở cửa.

Khương Thục Đồng trợn mắt há mồm, cô không biết Cố Minh Thành sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

Kiều Uy đang hứng thú bưng bưng nhìn thấy Cố Minh Thành liền thấy kinh ngạc.

“Cố tổng? Sao anh lại ở đây?” Kiều Uy đã một bước tiến vào.

Cố Minh Thành xoay người chậm chậm đi tới trước mặt Khương Thục Đồng, ôm lấy bả vai cô nói: “Tôi tới gặp người phụ nữ của tôi, cậu tới đây làm gì?”

Khương Thục Đồng không đoán trước được hành động của Cố Minh Thành nên vẫn nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc.

Kiều Uy cũng kinh ngạc như vậy, tiếp theo bật cười: “Anh đùa cái gì vậy, như thế nào mà anh cũng có hứng thú với phụ nữ đã kết hôn?”

“Với phụ nữ khác không có hứng thú, nhưng với cô gái này vừa lúc hợp tâm ý của tôi.” Cố Minh Thành nghiêng đầu liếc mắt nhìn Khương Thục Đồng, một ngón tay đặt lên cằm cô, nói.

Đôi mắt Khương Thục Đồng luôn nhìn Cố Minh Thành, thật sự tâm tư người đàn ông này cô không hiểu được, một chút cũng không hiểu.

Đại sư từng nói anh vì bảo vệ cho bạn gái của mình mà trong công ty rất ít người biết tới chuyện cô gái kia.

Hiện tại anh ta trắng trợn táo bạo đem cô giới thiệu với Kiều Uy, đại khái là không có suy nghĩ nhiều, bởi vì không thèm để ý cho nên không nghĩ nhiều cho cô, bởi vì cô không ở trong lòng anh ta nên với cô anh ta không có bất cứ ý nào muốn bảo vệ.

43. Chương 43

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 43: Cô thích, anh cũng thích

Khương Thục Đồng nắm chặt bàn tay lại, nhưng ngày sau đó cũng bình thường trở lại. Bên cạnh một người đàn ông như vậy cô cũng không khống chế được, còn không bằng buông ra ôm ấp, không cần để ý tới anh như vậy.

“Hóa ra là phụ nữ của Cố tổng, nếu là phụ nữ của anh thì anh nên nói sớm a. Anh đưa tôi từ Hải thành tới tận Thượng Hải hẳn cũng vì điều này đi, anh mà nói sớm tôi đã không tranh cùng anh.” Nói xong Kiều Uy hậm hực xoay người rời đi, vẫn dùng ánh mắt không cam lòng liếc Khương Thục Đồng một cái.

Khương Thục Đồng thở dài nhẹ nhõm, vẫn chưa hết kinh hãi ngồi lên trên giường.

Cố Minh Thành nhìn thấy trên bàn của cô có rất nhiều vé vào cửa tham quan, từ từ nói câu: “Xem ra mấy ngày nay Khương tiểu thư đi chơi thật sự vui vẻ!”

“Phải, từ nhỏ không xa nhà mấy, lần này tới đây được xem xét đó đây, tâm tình cũng không tồi.” Mắt Khương Thục Đồng cũng không ngẩng lên, xoa xoa tay.

Tay cô trắng nõn mềm mại, trong lòng cô vẫn còn khúc mắc vì lời Cố Minh Thành vừa nói.

Anh ta giống trống khua chiêng mà tuyên truyền quan hệ của cô với anh ta như vậy chắc chắn không phải bảo vệ cô, còn vì cái gì Khương Thục Đồng cũng không biết.

“Tôi thăm đường hầm Minh Châu Phương Đông dưới đáy biển chưa?” Cố Minh Thành hỏi cô một câu.

“Vẫn chưa.”

Cố Minh Thành liền thần nhiên cười, giống như đã sớm dự đoán được Khương Thục Đồng vẫn chưa đi: “Đưa em đi, được không?”

Trải qua chuyện Kiều Uy, Khương Thục Đồng cảm thấy bên cạnh có một người đàn ông so với đi một mình vẫn an toàn hơn, đặc biệt người đàn ông này còn có thể dạy bảo được Kiều Uy.

Cô gật đầu.

Đường hầm dưới đáy biển được đi vào bằng xe điện, Cố Minh Thành mua hai vé, chờ ngồi xe. Xe nhỏ chạy bằng điện xoay tròn trên đài rồi chạy tới, Khương Thục Đồng là người nhà quê lần đầu lên phố tự nhiên thấy cực kỳ lạ lẫm, hai người lên xe, bắt đầu tiến vào đường hầm.

Có lẽ Cố Minh Thành đã tới thật nhiều nên không có nhiều hiếu kỳ như vậy, mỗi người ngồi một ghế, Khương Thục Đồng nhìn qua cửa sổ xem cảnh bên ngoài, sau khi tiến sâu vào đường hầm khắp nơi đều sáng lên, đủ mọi màu sắc, còn có âm nhạc du dương.

Cho dù Khương Thục Đồng đã lớn nhưng lần đầu thấy cảnh này vẫn giống như trẻ con.

Khi âm nhạc cao trào, ánh sáng đèn nê ông đều sáng đúng thời điểm, Khương Thục Đồng quay ra phía sau nói với Cố Minh Thành: “Thật đẹp.”

Nhưng nhìn thoáng qua liền thấy Cố Minh Thành đang nhắm hai mắt lại. Ách, rõ ràng là anh yêu cầu tới đây ngồi xe điện, như thế nào xung quanh đẹp vậy mà anh lại nhắm mắt.

Cố Minh Thành liếc mắt nhìn Khương Thục Đồng một cái, trong mắt cô vẫn lộ rõ sự vui sướng, Cố Minh Thành chưa bao giờ thấy Khương Thục Đồng cười thoải mái như vậy.

Trước kia cô rất chú ý, lúc cười cũng chỉ cười mỉm, giống như sợ rằng cười sẽ đem bản thân bại lộ trước mặt người khác, có lẽ cô nhất gan luôn có cảm giác thiếu an toàn cho nên không chịu dễ dàng bại lộ chính mình trước mặt người khác. Cũng có thể vì cuộc hôn nhân không hạnh phúc của mình mà có chút tự ti.

Trong chuyến đi Thượng Hải lần này Cố Minh Thành đã thấy một Khương Thục Đồng rất khác.

Cố Minh Thành ngồi ngắm Khương Thục Đồng rất lâu.

“Làm sao vậy?” Khương Thục Đồng nghi ngờ, cúi đầu nhìn xem trên người mình có chỗ nào không chỉnh chu.

Khương Thục Đồng không biết rằng đường hầm đáy biển này cũng là lần đầu tiên Cố Minh Thành tới. Trước kia anh tới Thượng Hải công tác, hoặc là họp, hoặc là đàm phán, luôn vội vàng mà tới rồi đi. Với sự náo nhiệt anh không có hứng thú, căn bản cho rằng đó là nơi người trẻ tuổi mới tới, chỉ hôm nay anh cảm thấy đường hầm dưới đáy biển này thật sự thú vị.

Bởi vì cô thích, cho nên anh cũng thích.

Ánh mắt Cố Minh Thành lại dừng trên người Khương Thục Đồng một lát, rồi nhìn khắp nơi. “Ừ, thật đẹp.”

Khương Thục Đồng lại cười, cuối cùng ý kiến của mình cũng được người khác công nhận a.

Lúc từ đường hầm đi ra, Cố Minh Thành nói với Khương Thục Đồng một câu: “Lát nữa anh phải về Hải thành.”

Khương Thục Đồng còn đang suy nghĩ quan hệ của hai người là gì, cô không muốn khi vẫn còn là vợ của Lục Chi Khiêm lại làm quá nhiều chuyện có lỗi, như vậy sẽ bất lợi khi ly hôn trong tương lai, hơn nữa quan hệ của Cố Minh Thành cùng Niep Doanh Doanh vẫn là một cái gai trong lòng cô.

Cố Minh Thành thấy Khương Thục Đồng không trả lời, tâm tư vẫn do dự, hỏi câu: “Không muốn nói gì với anh sao?”

“Cái gì?” Khương Thục Đồng đưa tay ra sau người, hỏi một câu.

Cũng được, Cố Minh Thành nắm lấy tay cô dắt đi, nói cách khác anh cũng không có ý đồ cùng Khương Thục Đồng tạo ra quan hệ gì.

“Anh phải đi, ở Hải thành có một hội nghị rất quan trọng, anh không thể vắng mặt.” Bước chân Cố Minh Thành rất chậm.

Hôm nay trời Ma Đô đầy mây, không sáng sủa khiến lòng người cũng thực phiền muộn.

“Dạ.” Khương Thục Đồng nhàn nhạt trả lời một câu.

Cố Minh Thành dừng bước chân lại: “Xa được anh như vậy à?”

Mặt Khương Thục Đồng khẽ biến: “Gặp rồi xa vốn dĩ chính là chuyện bình thường trong cuộc sống.”

Cô lảng tránh đề tài ‘chia ly’ ‘ly hôn’.

Cố Minh Thành cười: “Em thật sự bình tĩnh như vậy?”

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, không bình tĩnh thì có thể như nào? Ôm người khóc lóc thảm thiết, đây là phụ nữ đã có chồng chứ không phải là bạn gái. Khương Thục Đồng từ trước tới nay là phụ nữ truyền thống, điểm này cô không làm được.

“Không ra sân bay tiễn người đàn ông của em sao?” Cố Minh Thành lại hỏi một câu.

“Đàn ông của em” những chữ này khiến lòng Khương Thục Đồng nhảy một chút, đây là anh tự phong sao? Bởi vì 2 lần kia cho nên anh nói anh là đàn ông của cô, điều này cũng không quá.

Khương Thục Đồng còn chưa kịp trả lời, Cố Minh Thành đưa tay vẫy một chiếc taxi, lôi Khương Thục Đồng lên xe.

Khương Thục Đồng còn chưa nghĩ ra muốn hay không muốn đưa anh đi.

“Mấy giờ sẽ bay?” Khương Thục Đồng hỏi một câu.

“Còn có bốn mươi phút.” Cố Minh Thành nâng cổ tay nhìn đồng hồ, trả lời.

Thời gian rất gấp gáp vậy mà anh còn ở nơi này vui vẻ thoải mái tản bộ cùng Khương Thục Đồng.

Chiếc đồng hồ này đã không phải chiếc đồng hồ dạ quang anh mang lần trước. Kể có tiền, có nhiều đồng hồ, sẽ thay đổi cũng không có gì lạ, chỉ là Khương Thục Đồng luôn nhìn chăm chăm cổ tay Cố Minh Thành, giống như ở cổ tay anh có đồ vật nào đó hấp dẫn cô.

“Em nhìn cái gì?” Bởi vì Khương Thục Đồng vẫn luôn chăm chú nhìn vào đồng hồ cho nên tay anh vẫn luôn nâng, chưa hạ xuống.

“Không... không có gì.” Khương Thục Đồng suy nghĩ chính là, nếu cô không biết tới cái đồng hồ kia thì tốt biết bao nhiêu, không đến mức cả ngày chịu dày vò như vậy.

Nhưng cho dù cô không biết người đàn ông đầu tiên là anh thì anh cũng đã biết cô gái lần đó là cô.

Hai người trên đường không nói chuyện, liền tới sân bay.

Khương Thục Đồng mang theo một cái bọc nhỏ, nhìn Cố Minh Thành đi vào khu vực kiểm tra an ninh, nói câu: “Đi đường cẩn thận!”

Hiện tại cô cũng chưa có thói quen gọi tên của anh, không biết nên gọi như nào.

“Không hôn tạm biệt sao?” Cố Minh Thành quả thực được voi lại đòi tiên.

Khương Thục Đồng thẹn thùng, có chút bất an.

“Là ai nói sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cho anh?” Cố Minh Thành nhìn Khương Thục Đồng đang do dự liền đem lời cô từng nói nhắc lại.

Khương Thục Đồng đuối lý, đây hình như là câu cô nói lúc cầu Cố Minh Thành, có điều lúc ấy là...

Thường những lời nói ở tình huống đó không có giá trị, nhưng hiện tại người ta nhắc lại thì cô không thể nói không có đạo lý: “Là tôi nói!”

“Còn không nhanh lên?” Khó được Cố Minh Thành cao cao tại thượng lại có chút khôi hài như vậy.

Khương Thục Đồng tự nhiên thấy thật phiền lòng, rốt cuộc vẫn còn một tờ giấy hôn thú đỏ trong lòng cô.

Nhưng ánh mắt Cố Minh Thành đang nhìn cô, giống như hôm nay cô không làm trâu làm ngựa cũng đừng hòng rời đi được.

Khương Thục Đồng không còn cách nào, chỉ có thể tiến sát Cố Minh Thành, nhón chân lên, nhưng cô không giữ được thăng bằng cho nên bất đắc dĩ vươn tay ôm lấy bả vai rộng lớn của Cố Minh Thành, hôn nhẹ vào môi anh.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động, nhưng chính hành động chủ động này lại khiến trong lòng cô thêm thấp thỏm bất an.

Cô không nghĩ trước khi ly hôn sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến bát nước bắn hắt lên người cô, cô càng không nghĩ trở thành ‘ngoại vật’ của Cố Minh Thành.

“Được chưa?” Khương Thục Đồng nhẹ giọng hỏi. Vừa rồi cùng lắm chỉ là chuồn chuồn lướt nước, cô chỉ cảm thấy môi mình có chút hơi hơi lạnh, đó là hơi thở từ miệng Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành đột nhiên xoay người ôm chặt Khương Thục Đồng vào lòng, hết sức mà hôn lên môi cô.

Khương Thục Đồng thấy trời đất u ám, chính mình sắp thở không được.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Cố Minh Thành cô chưa bao giờ bị người đàn ông nào hôn. (Đoạn này ngộ nhỉ, yêu LCK mà chưa hôn bao giờ?)

Đây hình như là lần thứ ba cô bị anh hôn.

Rốt cuộc hôn xong Khương Thục Đồng, Cố Minh Thành cười một chút, nói: “Xem ra có một số chuyện anh đã được lợi rồi.”

Đây là chỉ việc Khương Thục Đồng chủ động hôn anh.

Khương Thục Đồng cúi đầu, ngón tay quần lấy nhau bối rối, nói: “Em đi thôi.”

Xoay người liền rời đi.

Trở về khách sạn, cô ngủ một giấc, khi tỉnh lại trời đã đen. Nghe nói một kiến trúc sư khác hôm nay cũng đến, phòng Khương Thục Đồng là phòng cho khách, còn có một cái giường khác, không biết người tới là nam hay nữ, có muốn ở không?

Vừa mới đứng dậy liền nghe được có tiếng đập cửa, theo bản năng cô tưởng người kiến trúc sư kia tới bèn vội vàng ra mở.

Nhưng vừa thấy người đứng ở cửa, Khương Thục Đồng lắp bắp kinh hãi, là... Lục Chi Khiêm.

Khương Thục Đồng hoảng sợ kinh ngạc nhìn anh, không biết anh tới làm gì.

Lục Chi Khiêm ở Hải thành, tốt xấu gì cũng coi như là nhân vật có tiếng, chuyện Khương Thục Đồng tới Thượng Hải tham gia huấn luyện cô đã gửi tin nhắn cho anh, dò tìm chỗ ở của Khương Thục Đồng đối với anh là chuyện không khó.

Sắc mặt Khương Thục Đồng trắng bệch, lắp bắp nói:

“Anh... anh tới làm gì?”

Trên mặt Lục Chi Khiêm lộ vẻ âm ngoan: “Cố Minh Thành đâu? Rõ ràng còn chưa đến thời gian huấn luyện lại đưa cô tới khách sạn ở trước, không phải hắn ta muốn làm chuyện xấu xa cùng cô sao?”

“Anh vô sỉ!” Khương Thục Đồng nổi trận lôi đình. Thật may hôm nay Cố Minh Thành không tiến thêm một bước, nếu không câu “vô sỉ” này cô cũng sẽ chột dạ muốn chết.

44. Chương 44

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 44: Ôm lấy cô

“Đến tột cùng là ai vô sỉ? Như thế nào mà Cố Minh Thành lại thích cô? Hôm nay tôi hỏi thăm được Cố Minh Thành đã có bạn gái, hai người họ thậm chí còn bàn chuyện cưới hỏi, sở dĩ tìm cô chỉ vì bạn gái của hắn đi nước ngoài, hormone của hắn không có chỗ phát tiết mà thôi. Cô là gái có chồng, hắn sẽ không cần chịu trách nhiệm. Trước kia tôi không thương* cô để cho hắn thừa dịp, hôm nay tôi phải nhìn xem cô bị chơi đùa thử coi hắn có còn muốn cô nữa không?” Lục Chi Khiêm từng bước một tới gần Khương Thục Đồng.

*thương: Từ này chỉ xxx, không biết dùng từ gì ở tiếng Việt cho nó mang đúng khí chất nên đành giữ nguyên, chẳng lẽ dùng từ ch*ch.

Khương Thục Đồng ngơ ngác nhìn anh, trước kia ở nhà, hai người cả ngày ở chung cũng không có gì xảy ra, hôm nay ở khách sạn tại Ma Đô có thể phát sinh được chuyện gì?

“Anh muốn làm gì?” Khương Thục Đồng từng bước lui về phía sau.

“Làm gì? Cho dù Cố Minh Thành có chèn ép tôi thì ly hôn hay không là chuyện của tôi, hấn không quản được. Hôm nay tôi phải thử một chút xem tốt cùng là hấn coi trọng thân xác cô hay coi trọng con người cô, cũng để cho cô rõ ràng hơn một ít.” Nói xong Lục Chi Khiêm đẩy Khương Thục Đồng lên giường.

Trán Khương Thục Đồng đổ mồ hôi hột, cô cố gắng ngăn cản Lục Chi Khiêm. Vừa lúc điện thoại ở bên cạnh, cô không nhìn mà bấm đại gọi một dãy số, tuy rằng biết có người tới cứu là hy vọng xa vời nhưng gọi điện thoại là cách duy nhất cứu cô lúc này.

Cô không ngờ mình lại gọi tới số của Cố Minh Thành, bởi vì người cuối cùng gọi cho cô chính là anh, lúc ở đường hầm hai người đã gọi cho nhau, hiện giờ chỉ cần bấm nút màu xanh chính là gọi cho Cố Minh Thành.

Lúc này Cố Minh Thành vừa mới xuống máy bay, đang ở bãi đỗ xe ngầm, anh vừa mở điện thoại liền có tiếng chuông dồn dập vang lên, là Khương Thục Đồng gọi tới.

Khỏe môi anh khẽ cong một chút, thật là ít có được, lần đầu cô chủ động gọi điện cho anh, có lẽ anh đã để lại chút ấn tượng gì đó ở Thượng Hải.

Vừa mới bấm nghe, ‘a lô’ còn chưa kịp nói bên kia đã truyền đến âm thanh rất rõ ràng: “Để xem về sau Cố Minh Thành còn muốn cô hay không...”

Khương Thục Đồng không nói lời nào, nước mắt cô chảy dài, cô đang cố gắng dùng gối ngăn cản Lục Chi Khiêm.

Cố Minh Thành nhíu chặt mi lại, anh gọi điện cho khách sạn, sau đó lại gọi tới đồn công an.

Anh dừng bước chân lẽ ra phải về nhà, xoay người, anh quay lại về hướng sân bay.

Thời khắc nghìn cây treo sợi tóc, anh cần phải ở đó.

Trong phòng Khương Thục Đồng, Lục Chi Khiêm còn chưa làm được gì cửa đã bị mở ra, nhân viên phục vụ khách sạn đi đến.

“Tiên sinh, lúc ngài tới nói là chồng của tiểu thư này chúng tôi mới để ngài tiến vào, không thể ngờ được...” Phía sau hai nhân viên nữ khách sạn đi vào tới, nói.

Ngay lập tức Lục Chi Khiêm không còn chút tâm tư nào muốn Khương Thục Đồng, anh từ trên người Khương Thục Đồng leo xuống, Khương Thục Đồng vội vàng đem chăn bên cạnh che lấy người mình.

“Ai cho các cô tiến vào? Chuyện vợ chồng chúng tôi cô quản được sao?” Lục Chi Khiêm ngồi ở bên cạnh sofa phản bác.

“Nếu là chuyện bình thường tất nhiên chúng tôi không quản được, nhưng nếu là cưỡng gian tại khách sạn này thì chúng tôi phải quản.” Một nhân viên phục vụ mỉm cười đặc biệt lạnh lợi.

Lục Chi Khiêm căn bản không nghĩ nhiều, anh nhìn chăm chăm Khương Thục Đồng đang run bần bật ở trên giường.

Lúc này người ở đồn công an tiến vào, nhìn Lục Chi Khiêm, lại liếc mắt một cái tới Khương Thục Đồng, nói: “Xin lỗi, có người báo có hiếp dâm ở đây, mời hai vị tới đồn công an một chuyến.”

Khương Thục Đồng không muốn đi, cô dùng giọng khàn khàn nói: “Xin lỗi, thân thể tôi không thoải mái, tôi nghĩ tôi không đi được.”

Vừa rồi vì chống cự không cho Lục Chi Khiêm thực hiện được dường như cô đã dùng quá nhiều sức, lúc này toàn bộ thân thể đều không chịu sự khống chế của cô, vẫn đang run rẩy. Một nữ cảnh sát tiến lại xem xét Khương Thục Đồng một chút.

Ghi chép luôn ở trong phòng.

Lúc ghi chép Khương Thục Đồng vẫn luôn nằm ở trên giường, trả lời cũng cơ bản chỉ vài chữ, nhưng mọi câu trả lời của cô đều chỉ hướng Lục Chi Khiêm đã cương bức trong hôn nhân.

Lục Chi Khiêm quả thực hận chết Khương Thục Đồng.

Cảnh sát dẫn Lục Chi Khiêm về đồn công an. Hai nhân viên phục vụ khách sạn che lại cái chăn cho Khương Thục Đồng, rót cho cô một cốc nước ấm đặt ở trên bàn rồi rời đi.

Khương Thục Đồng dựa lưng vào gối, sợ hãi, rất sợ hãi.

Đến khi cửa phòng một lần nữa được mở ra, ánh sáng từ hành lang chiếu vào khiến Khương Thục Đồng chói mắt, cô theo bản năng đưa tay lên chắn ánh sáng, cô không nghĩ nhiều, cứ nghĩ là nhân viên phục vụ khách sạn tiến vào, đến khi người kia ngồi ở mép giường cô mới nhận ra đó là Cố Minh Thành.

Cô vẫn không cảm diện thoại xem vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, đến nỗi nhân viên khách sạn hay công an vì sao biết được, cô đoán có thể có người trong khách sạn đã nghe được động tĩnh trong phòng, sau đó khách sạn báo cho công an.

Cố Minh Thành vén mấy sợi tóc bết trên trán Khương Thục Đồng, hỏi một câu: “Không sao chứ?”

Khương Thục Đồng vừa thấy Cố Minh Thành đã đi còn quay lại, trong lòng ngập tràn tủi thân cùng suy nghĩ mà sợ không nói hết được, cô từ từ ngồi dậy ở trên giường rồi gục vào ngực Cố Minh Thành, liền bắt đầu khóc òa.

Cố Minh Thành không nói gì, anh đưa tay xoa lưng dỗ dành Khương Thục Đồng, quần áo Khương Thục Đồng vẫn lộn xộn, cô cũng đành vậy.

Thật lâu, đã thật lâu cô không có cảm giác được dựa vào người khác như này, từ khi mẹ cô mất còn không có ai nghe cô nói lời thật lòng. Có lẽ Cố Minh Thành xuất hiện đúng lúc này sẽ khiến cô có rất nhiều hảo cảm, nói ngắn gọn lại Cố Minh Thành vừa đúng lúc đảm đương việc cho cô một cái ôm ấm áp.

“Hay là buổi tối hôm nay...”

Có tiếng mở cửa, ánh sáng từ hành lang lại hắt vào trong phòng.

Cố Minh Thành vốn dĩ định nói buổi tối nay anh không đi đâu, ở lại đây chăm sóc Khương Thục Đồng.

Sau đó, đèn được bật, một giọng nữ truyền đến: “Cố tổng?”

Khương Thục Đồng lúc này mới nhìn qua, người nói chuyện ở cửa là Tiết Lan, một nhân viên khác trong phòng thiết kế. Bởi vì văn phòng rất lớn, cô ở cách rất xa Tiết Lan cho nên hai người chưa nói được với nhau mấy câu, cơ bản vẫn là ở trạng thái người lạ.

Bất quá lúc này Tiết Lan nhìn thấy Khương Thục Đồng cùng Cố Minh Thành ôm nhau, Khương Thục Đồng bộ dáng nũng nịu như chim nhỏ nép vào người, Tiết Lan có chút không hiểu. Cố tổng cùng Khương Thục Đồng sao?

Khương Thục Đồng không phải đã kết hôn sao?

Khương Thục Đồng nhanh chóng lau khô nước mắt, ra vẻ không có việc gì, cũng suy nghĩ xem giải thích chuyện này như thế nào liền thấy Cố Minh Thành đã đứng lên nói với Tiết Lan: “Tối nay tôi định ở đây chăm sóc cô ấy, nếu cô đã đến rồi thì tôi còn có việc rất quan trọng cần đi, chăm sóc tốt cho cô ấy nhé.”

Nói xong Cố Minh Thành liền đi, buổi tối hôm nay xác thật anh có một cái rất quan trọng cần làm. Để Khương Thục Đồng cùng Tiết Lan ở một phòng là bộ phận nhân sự dựa theo nhân viên đi công tác an bài, Cố Minh Thành không lẫn lộn chuyện này, có một số việc nếu cố làm dễ khiến người khác chú ý, càng bất lợi với thanh danh của cô.

Khương Thục Đồng muốn giải thích nhưng tất cả đành nuốt vào bụng, anh đây là có ý tứ gì? Không suy tính giải thích với người khác sao? Giống như chuyện anh ấy với mình ở bên nhau là chuyện đương nhiên vậy, nhưng chuyện này nếu truyền quay lại công ty, truyền tới lỗ tai Nhiếp Doanh Doanh thì hai người có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Trong lòng Khương Thục Đồng lúc này thật bức bối.

“Vâng, tổng giám đốc, tôi sẽ, ngài cứ yên tâm đi đi.” Tiết Lan đối với mối quan hệ giữa Khương Thục Đồng cùng tổng giám đốc giống như tự được thông não, lập tức hiểu rõ.

Nhưng cô hiểu như thế nào Khương Thục Đồng lại không rõ.

Quả nhiên, mấy ngày này Tiết Lan vẫn luôn chiều cố tới Khương Thục Đồng, vốn là quan hệ bình đẳng, thậm chí ở phòng thiết kế vai trò của Khương Thục Đồng còn không bằng Tiết Lan, để cô chiều cô khiến Khương Thục Đồng thật bất an.

Cô vẫn luôn muốn tìm cơ hội để giải thích cho Tiết Lan chuyện đã phát sinh, bởi vì Khương Thục Đồng sợ chuyện này sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho mình, đặc biệt là khi cô muốn ly hôn. Cũng sợ sẽ liên lụy tới Cố Minh Thành, rốt cuộc thanh danh của tổng giám đốc một khi đi xuống sẽ không dễ dàng lên được. Anh cùng một phụ nữ đã kết hôn ở bên nhau, loại thanh danh này thật không tốt.

Nhưng thái độ của Tiết Lan là đủ để Khương Thục Đồng hiểu rõ, đây rõ ràng là có ý tứ không quấy rầy Khương Thục Đồng cùng tổng giám đốc.

Về sau lúc đem báo cáo nộp cho Cố Minh Thành, Khương Thục Đồng cẩn thận nói một câu: “Tổng giám đốc, anh không giải thích gì với cô ấy sao?”

“Giải thích cái gì?” Anh cúi đầu ký tên.

“Giải thích quan hệ giữa hai chúng ta, không thể để cô ấy hiểu lầm hai chúng ta như vậy được?” Khương Thục Đồng rất thấp thỏm.

“Cô ấy hiểu lầm cái gì? Không phải anh đã giải thích cho cô ấy sao?” Cố Minh Thành đem báo cáo của Khương Thục Đồng đặt lên một chồng tài liệu khác.

Đã giải thích? Chẳng lẽ là lén giải thích?

Bởi vì ở khách sạn đêm hôm đó lời nói của Cố Minh Thành với Tiết Lan căn bản không phải giải thích, ngược lại càng có vẻ hắc ám.

Nhưng đây là tổng giám đốc, một nhân viên nhỏ nhoi bình thường không thể lặp đi lặp lại nhiều lần cùng một câu hỏi, cho nên cô cau mày về văn phòng của mình.

45. Chương 45

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 45: Khi nào có con?

Vừa ngồi xuống một lát liền có một đứa bé đi tới phía trước chỗ cô làm việc, một đứa bé trai rất hoạt bát, thoạt nhìn cũng rất đáng yêu, nói với Khương Thục Đồng một câu: “Chị họ Khương phải không ạ? Chiều nay chị trông em.”

A? Không đầu không đuôi là có ý tứ gì?

Khương Thục Đồng chỉ có thể nói chậm chậm với đứa bé trai: “Em là con cái nhà ai? Sao lại biết chị họ Khương? Lại còn vì sao chị phải trông em.”

“Là ba đem em đến công ty của chú Cố nhưng chú Cố không rảnh để trông em, chú bảo em tới tìm chị để chị trông em! Em tên là Từ Tranh Dương, chị cứ làm công việc của chị đi, em tự chơi ở đây không quấy rầy chị.” Từ Tranh Dương nói.

Nhưng chiều nay Khương Thục Đồng còn việc cần phải làm, nếu đứa nhỏ này có thể tự mình chơi thì cũng được, nhưng vì cái gì Cố Minh Thành lại không trông bé?

Khương Thục Đồng hơi bực liền nhắn tin cho Cố Minh Thành: Chiều nay em có việc, trong văn phòng có nhiều người như vậy, tất cả mọi người đều nhìn em với thằng bé, giống cái gì?

Khẩu khí chất vấn, cũng không gọi tên Cố Minh Thành.

“Nó ở chỗ này khiến anh phân tâm, công việc của em mai làm cũng được. Ba nó là bạn tốt của anh, hai vợ chồng cũng bận mới đưa đến chỗ của anh, tìm không được ai giúp nên chỉ có thể nhờ em. Chiều ba nó sẽ đến đón.”

Đây là lần đầu Cố Minh Thành trả lời tin nhắn của cô nhiều như vậy, trước đây anh chỉ nói rất ngắn gọn, thậm chí chỉ dùng một hai từ chữ tuyệt đối không viết một câu trọn vẹn, cũng phù hợp với thân phận của anh.

Thật là bực, anh ta tìm không ra người trông trẻ con liền tìm Khương Thục Đồng cô sao?

Khương Thục Đồng quả thực chán nản. “Em chưa từng gặp trẻ con, không biết dỗ trẻ con như thế nào.”

“Vậy học đi!”

Ba chữ này khiến Khương Thục Đồng không biết nói gì nữa, xem ra chiều nay cô nhất định phải trông đứa nhỏ này rồi.

Từ Tranh Dương nhìn biểu tình của Khương Thục Đồng liền hỏi: “Chị không muốn trông em sao?”

Bị đứa nhỏ này đi guốc trong bụng, Khương Thục Đồng có chút hơi ngượng, trẻ con đều là mầm non của đất nước, nhìn ánh sáng lấp lánh trong mắt đứa trẻ khiến Khương Thục Đồng cũng động lòng, nói: “Em cứ chơi đi, đừng đi xa quá, phải trong phạm vi chị có thể nhìn thấy.”

Từ Tranh Dương “dạ” một tiếng.

Hôm nay Khương Thục Đồng mới cảm nhận cái được gọi là “phân tâm”, cho dù đứa nhỏ này không nói chuyện với cô thì cô cũng không cách nào toàn tâm toàn ý làm việc. Xem ra Cố Minh Thành trông đứa nhỏ này không chỉ một lần, nếu không sẽ không có kinh nghiệm như vậy.

Nếu Cố Minh Thành cho phép công việc của cô hôm nay để mai làm thì cô đơn giản liền không làm việc nữa, ra chơi với đứa trẻ. Hai người ở trong phòng làm việc nói chuyện rất nhỏ, cũng may mấy hôm nay Đại sư không có mặt ở văn phòng.

“Sao em lại nhận ra chị?” Khương Thục Đồng vẫn thấy rất lạ, đứa bé này đã đi thẳng đến chỗ làm việc của cô.

“Chú Cố cho em nhìn ảnh của chị, nói người xinh đẹp nhất trong phòng thiết kế là chị nên em tìm được.” Từ Tranh Dương ngồi xổm nghịch chiếc kẹp sách của Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng sững sờ, anh ấy có ảnh chụp của cô sao? Có phải không? Người xinh đẹp nhất? Kia thật ưu ái cô.

Nhưng có ưu ái cũng vậy, tán thưởng cũng thế, Từ Tranh Dương vẫn dựa vào điều đó mà tìm tới cô.

Cho nên điều ấy cũng không phải giả.

Cô ngồi trên ghế, cúi người nhìn Từ Tranh Dương.

Từ Tranh Dương vẫn luôn cùng cô nói chuyện, hỏi vài chuyện ấu trĩ lại rất đáng yêu. Trước tới nay Khương Thục Đồng không biết thế giới của trẻ con lại nhiều màu sắc như vậy, một buổi tuy rằng không làm được gì nhưng rất vui vẻ.

5 giờ nhiều Cố Minh Thành nhắn tin cho cô: Ba của Tranh Dương tới đón, thuận tiện mời em ăn cơm để cảm ơn.

“Không cần, hôm nay em còn có việc.” Khương Thục Đồng đùn đẩy.

“Nói với anh vô ích, em tự nói với anh ấy. Anh ấy đang ở văn phòng của anh.” Cố Minh Thành nhắn lại một câu.

Khương Thục Đồng nhú mào, thoát nhìn thì Cố Minh Thành mặc kệ chuyện này nhưng Khương Thục Đồng không còn cách nào khác đành nắm tay Từ Tranh Dương tới văn phòng của Cố Minh Thành. Tay Từ Tranh Dương nhỏ bé rất ấm áp, thân thể của bé mũm mĩm như bánh bao rất đáng yêu khiến lòng Khương Thục Đồng rất ngứa, đi tới văn phòng Cố Minh Thành cô vẫn đang cười.

Cố Minh Thành ngồi ở ghế làm việc của mình, cũng không có ý tứ muốn giới thiệu ba của Từ Tranh Dương giống như việc làm quen với người mới là việc của Khương Thục Đồng.

“Tôi tên Từ Mậu Thận, là ba của Từ Tranh Dương.” Người kia diện mạo hòa nhã vươn tay tới.

Khương Thục Đồng đưa tay ra bắt tay: “Khương Thục Đồng.”

“Cảm ơn Khương tiểu thư đã giúp tôi trông cháu một buổi, vẫn là mất thời gian làm việc, về tình về lý tôi đều nên mời Khương tiểu thư một bữa cơm.” Từ Mậu Thận rất khách khí nói.

“Không cần phiền, Tranh Dương là một đứa bé rất đáng yêu. Ăn cơm liền không cần.” Khương Thục Đồng đánh giá người này, rất cao rất tuấn tú, thoát nhìn lớn hơn Cố Minh Thành vài tuổi nhưng khí chất hai người lại hoàn toàn khác nhau.

Cố Minh Thành khí chất cao ngạo nhiều hơn một ít, càng lạnh lùng khó gần hơn một ít, Từ Mậu Thận có lẽ bởi vì đã kết hôn cho nên trầm ổn trưởng thành hơn một ít, nhưng cũng vẫn là rất tuấn tú.

“Khương tiểu thư không đi là không cho tôi mặt mũi rồi.” Từ Mậu Thận lộ ra nụ cười rất đẹp: “Tích thủy chi ân đương dùng tuyền tương báo*”

* – Tích thủy chi ân, đương dùng tuyền tương báo: ơn bằng giọt nước, cũng coi bằng suối tuôn mà đáp đền -> nhận một chút ân huệ nhỏ, phải báo đáp gấp bội

Khương Thục Đồng cảm thấy nếu cô lại từ chối thì chính là làm kiêu, xem ra bộ dáng Mậu Thận cũng không giống lời nói dài môi.

Đành đi, tất nhiên Cố Minh Thành cũng đi.

Khương Thục Đồng ngồi trên xe của Cố Minh Thành. Cô bỗng nhiên cảm thấy không có gì để nói với Cố Minh Thành, trên đường đi đều chỉ nhìn qua cửa kính.

“Trông trẻ một buổi cảm thấy thế nào?” Cố Minh Thành hỏi một câu.

“Rất mệt, mệt óc, dù sao cũng phải nói chuyện với nó. Em tự thấy ở diện này mình không có năng khiếu.” Khương Thục Đồng cúi đầu rất xấu hổ. May mắn chỉ trông có một buổi, nếu trông thời gian dài cô thật muốn ăn không tiêu.

“Văn phòng anh lớn như vậy sao không để bé ở đó chơi?” Cô nghịch tay của mình, tiện hỏi một câu.

“Để em làm quen một chút!” Cố Minh Thành nói.

Trong lòng Khương Thục Đồng khẽ nhấp nháy, cô không biết Cố Minh Thành để cô làm quen cái gì, có điều cô cảm giác Cố Minh Thành không phải là loại không trông được trẻ con, bởi vì cô có trực giác trẻ con ở bên cạnh anh chơi sẽ rất thích.

Rất nhanh đã tới nhà hàng.

Trông trẻ một buổi khiến Khương Thục Đồng có chút đau đầu, tiếp xúc với ánh đèn trong nhà hàng, sắc mặt cô ửng đỏ, có chút vầng đầu.

Nhưng cô vẫn ngồi xuống, nghĩ ăn cho xong bữa cơm này liền nhanh về nhà nghỉ.

“Ba, chú Cố hôm nay không trông con, đem con đây cho chị trông. Con cảm thấy kỳ thật là chú Cố không thích con.” Trong bữa cơm Từ Tranh Dương nói về oán trách.

Khương Thục Đồng lại ngẫm hiểu, trước kia Cố Minh Thành trông trẻ con không có câu oán hận, nay hẳn là lần đầu tiên anh đẩy cho người khác trông.

Từ Mậu Thận xoa đầu con trai, nói: “Chú Cố còn chưa có con, khi nào chú ấy có con liền sẽ rất thích trẻ con không chịu buông tay đâu.”

Người nói vô tâm người nghe cố ý, tay cầm ly trà của Khương Thục Đồng bắt chợt hơi run run.

Cô rất khổ sở, Cố Minh Thành đã từng có một đứa con nhưng hiện tại đứa bé kia đã không còn.

Cô liếc trộm Cố Minh Thành, anh vẫn đang rót rượu, ánh mắt lạnh băng, chắc anh ấy đại khái đang nghĩ tới chuyện Lục Chi Khiêm bỏ đứa con của anh. Khương Thục Đồng không nhìn thấu được anh chỉ thầm đoán.

“Chú Cố, chừng nào chú sẽ có em bé?” Từ Tranh Dương hỏi một câu.

“Sao nào? Nhanh như vậy đã có em rồi sao?” Cố Minh Thành hỏi Từ Tranh Dương.

“Đương nhiên.” Từ Tranh Dương nói một câu.

“Bác sĩ Nhiếp đã trở về chưa?” Từ Mậu Thận hỏi một câu.

Xem ra hai người là anh em thân thiết cho nên chuyện bí mật về Nhiếp Doanh Doanh, Từ Mậu Thận cũng biết.

“Chưa.” Cố Minh Thành cười nói một câu, sắc mặt dưới ánh đèn có vẻ rất xa cách, cũng có chút thê lương: “Hơn nữa, tôi muốn sinh con cũng không nhất định phải là cô ấy sinh.”

Từ Mậu Thận nhắc tới cái tên Nhiếp Doanh Doanh, tay Khương Thục Đồng để dưới bàn vẫn nắm chặt, mặt không biểu tình tiếp tục ăn, giống như bọn họ nói chuyện không liên quan tới cô.

Mà... đúng thật là không liên quan.

Cô chưa gặp Nhiếp Doanh Doanh, không biết quá khứ của Cố Minh Thành và Nhiếp Doanh Doanh, cũng không biết tương lai hai người họ.

Ánh mắt cô chăm chú vào đồ ăn cho nên không thấy được ánh mắt Cố Minh Thành nhìn cô.

Từ Mậu Thận cười cười: “Cũng là nam nữ hoan ái, tình yêu là trên hết, phải là người chính mình thích.”

Cố Minh Thành không nói gì.

Đề tài này không ai nhắc lại trong bữa cơm, lại chuyển qua nói tới nhà trẻ mới của Từ Tranh Dương. Khương Thục Đồng mỉm cười mà nghe, thế giới của trẻ con cô chưa tiếp xúc bao giờ.

Ăn xong, Cố Minh Thành đưa Khương Thục Đồng về nhà. Đầu óc Khương Thục Đồng quay mòng mòng, muốn ngủ.

Máy sưởi trong xe Cố Minh Thành rất ấm khiến Khương Thục Đồng mơ mơ màng màng, Cố Minh Thành giống như có tâm sự gì đó, vẫn luôn chuyển tâm lái xe. Lúc chờ đèn đỏ anh dựa lưng vào ghế, khuỷu tay đặt lên cửa kính xe.

Khương Thục Đồng tỉnh lại, đã tới nhà cô rồi.

Cố Minh Thành biết hiện tại Lục Chi Khiêm không ở nhà cho nên không coi ai ra gì mà lái xe vào tận cửa.

Từ Thượng Hải trở về Khương Thục Đồng đã nghĩ tới việc đi thuê nhà khác, nhưng chưa ly hôn đã dọn ra ngoài lại sợ người ta đàm tiếu, nói cô không kiềm chế được tịch mịch linh tinh.

“Hiện tại anh phải về nhà sao?” Khương Thục Đồng xuống xe, hỏi Cố Minh Thành qua cửa kính xe.

“Em nói gì?” Tâm tình Cố Minh Thành rất trầm, tiếp theo dường như cười cười: “Sao nào? Muốn mời anh vào nhà sao?”

Khương Thục Đồng vội vã xua tay: “Em không có ý này, anh đi cẩn thận.”

Cố Minh Thành cười khở một chút, quay đầu xe rồi lái đi.

Khương Thục Đồng vừa vào tới nhà, đèn trong nhà lập tức sáng lên khiến cô giật mình.

Nhìn kỹ một chút, hóa ra là bà bà*, Khương Thục Đồng vẫn chưa định thần lại, bà bà ngồi trên sofa, vừa rồi bà dùng điều khiển từ xa để bật đèn.

*bà bà: Chưa biết mối quan hệ của bà với Khương Thục Đồng là như nào nên mình giữ nguyên từ bà bà này nhé.

46. Chương 46

“Cô còn biết đường trở về?” Bà lạnh lùng nói một câu: “Tôi thấy xe của Cố tổng, ở Hải thành vẫn luôn đồn đại cô với Cố tổng, tôi còn không tin, hiện tại thì cũng phải tin. Chi Khiêm bị bắt tội cưỡng gian trong hôn nhân cũng vì vị Cố tổng này tố cáo, anh ta có mục đích gì?”

Anh mắt bà chuyển hướng nhìn tới Khương Thục Đồng trong phòng khách.

Khương Thục Đồng chỉ trợn mắt há hốc mồm, cô bị mẹ chồng bắt tận tay nên thấy hổ thẹn.

Tuy rằng sắp đưa cấp dưới về nhà là bình thường, lần này cũng không có gì, nhưng cô cùng Cố Minh Thành vốn đã không trong sạch, thậm chí còn có một đứa con... Khương Thục Đồng vô cùng chột dạ.

Đối phương là mẹ chồng của cô, cho dù Lục Chi Khiêm có ngàn sai vạn sai thì mẹ chồng cô một chút sai cũng không có, thậm chí lúc Ngôn Hi tới cửa khiêu chiến bà còn đứng về phía Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng cúi đầu.

“Cô tính ý thế Cố Minh Thành khi dễ Lục Chi Khiêm như vậy?” Bà chất vấn Khương Thục Đồng.

Chuyện Khương Thục Đồng phá thai chắc chắn Lục Chi Khiêm không nói thật với cha mẹ mình. Lục Chi Khiêm rất sĩ diện, anh thà để cho người khác biết anh ở bên ngoài tìm hoa hồng liễu nhưng tuyệt đối sẽ không để người khác biết anh bị đội mũ xanh.

Hơn nữa Khương Thục Đồng vẫn là có con với Cố Minh Thành, cô không cách nào có thể mở miệng giải thích được.

Hiện tại Khương Thục Đồng cảm thấy hôn nhân như nhà giam, thật sự khiến tâm lý của cô luôn nặng nề.

“Nếu cô cùng Lục Chi Khiêm không sống được với nhau nữa thì cũng được, tôi có mấy điều kiện. Bên công an gọi cho chúng ta, Chi Khiêm bị kết án tám tháng. Tám tháng này cô không thể ly hôn, không được cùng Cố Minh Thành có bất cứ hành động gì mờ ám, không thể đi ra ngoài nói nguyên nhân Chi Khiêm bị giam, có nói thì cứ nói bị vấn đề về kinh tế. Còn có, nếu cô muốn đi thì phải sinh cho Lục gia một đứa trẻ, đến lúc đó căn biệt thự này cũng là của cô. Đương nhiên Cố Minh Thành nhiều tiền nhiều của như vậy thì căn biệt thự này cũng không để trong lòng, nhưng nếu hiện tại cô ly hôn thì cái gì cũng không có được, quan trọng nhất cô cũng sẽ không ly hôn được, tôi sẽ nói với mọi người tạo áp lực lên Nhiếp gia.”

Nói xong bà liền đứng lên từ sofa, đi ngang qua Khương Thục Đồng, còn đụng vào bả vai cô một chút.

Khương Thục Đồng vẫn luôn ngơ ngác đứng tại chỗ.

Khương Thục Đồng không biết bà còn biết tới Nhiếp gia, cũng không hiểu tạo áp lực lên Nhiếp gia là có ý tứ gì nhưng có thể khẳng định ý tứ không tốt với Cố Minh Thành. Cô cũng chưa bao giờ biết ly hôn lại khó khăn như vậy, cô ly hôn không phải để cùng Cố Minh Thành ở bên nhau mà là thật sự không chịu nổi cuộc sống với Lục Chi Khiêm nữa. Thế nhưng có nhiều lực cản như vậy, vì sao lại không thể có được tự do “tìm một người mình thích” như Từ Mậu Thận nói.

Khương Thục Đồng đưa tay lên ôm lấy mặt.

Đứng ở vị trí của bà thì hành động của bà, Khương Thục Đồng có thể lý giải, nhưng tám tháng, thật sự là dài đằng đẳng a.

Ngày hôm sau, Khương Thục Đồng đang ngồi ở bàn làm việc Đại sư vừa vào cửa đã nói một câu: “Hôm nay Cố tổng không đến làm.”

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, anh ta là tổng giám đốc, tới hay không tới cũng không có vấn đề gì. Cô không trả lời mà tiếp tục vẽ.

“Cố tổng tìm cháu.” Đại sư lại nói một câu.

“Dạ?”

“Cố tổng tìm cháu, ở hồ Cẩm. Mau đi đi, hôm nay tâm tình Cố tổng không tốt.” Đại sư ngẩng đầu nhìn liếc Khương Thục Đồng một cái.

Khương Thục Đồng thấy lạ, Cố tổng tìm cô hẳn đã gọi trực tiếp cho cô, hoặc sẽ gửi tin nhắn cho cô, vì sao lại kêu Đại sư chuyển lời? Chẳng lẽ sợ cô không đi?

Hơn nữa tâm tình Cố tổng không tốt thì có quan hệ gì với cô?

Khương Thục Đồng không nói gì, bắt xe đi tới hồ Cẩm.

Hồ Cẩm ở ngoại ô thành phố, cực kỳ lớn cũng cực kỳ đẹp, là nơi không bị du lịch khai phá cho nên bình thường cũng có rất ít người, chỉ có một con đường đá dài thông tới một cái đình rất nhỏ, nhưng trong đình cực kỳ đẹp đẽ.

Mặt hồ ở địa thế rất thấp, lúc Khương Thục Đồng ở trên đường tới liền thấy một người ở trong đình, nửa nằm ở ghế thái sư nhìn mặt nước phẳng lặng trước mặt, xem ra tâm tình đúng thật không tốt. Khương Thục Đồng không biết anh bị làm sao đây.

Chậm rãi đi tới, khi cách anh hoặc năm sáu bước thì giọng anh truyền đến: “Khương tiểu thư còn nợ tôi một thứ, có nhớ không?”

Bước chân Khương Thục Đồng dừng lại, nợ anh cái gì?

Ba mươi vạn của cha cô thì Lục Chi Khiêm đã trả cho anh, chỉ thiếu rất nhiều nhân tình nhưng cụ thể là điều gì thì Khương Thục Đồng không nói rõ được.

“Cái gì?” Khương Thục Đồng hỏi một câu.

Cố Minh Thành hơi xoay đầu lại, nói một câu: “Nợ tôi một đứa con!”

Ngay tức khắc máu Khương Thục Đồng dâng tận óc, mặt đỏ bừng. Nói thật đối với đứa con bị phá bỏ kia Khương Thục Đồng không có nhiều tình cảm, chẳng lẽ hôm nay tâm tình của anh không tốt là vì chuyện này? Chắc do cảm xúc từ ngày hôm qua đi.

Nhưng một đứa con, Khương Thục Đồng không nghĩ đến sẽ sinh cho anh.

Cố Minh Thành quay đầu lại nhìn Khương Thục Đồng vẫn đứng ngơ ngác ở đó: “Lại đây.”

Giọng anh nhẹ nhàng nhưng mang theo khẩu khí ra lệnh.

Bốn về vắng lặng, gió thổi lá rụng, Khương Thục Đồng từng bước một đi tới cạnh anh.

Vừa tới bên cạnh anh người kia liền ôm Khương Thục Đồng vào ngực, cô bị động ngồi lên đùi anh.

Tiếp theo hai tay anh ôm chặt lấy cô.

Gió thổi tới, Khương Thục Đồng theo bản năng run run một chút.

Anh nhìn Khương Thục Đồng đang nổi da gà, nhẹ giọng hỏi: “Lạnh không?”

“Có chút.”

Khương Thục Đồng không rõ hành động ái muội của bọn họ bây giờ được coi là quan hệ gì, chẳng lẽ bởi vì bạn gái anh không ở đây cho nên Khương Thục Đồng thành vật thay thế của anh sao?

Theo lý mà nói, Khương Thục Đồng hẳn nên tránh xa anh, nhưng một lần lại một lần, cô không khống chế được chính mình, tình bất tri sở khởi*.

*“Tình bất tri sở khởi, cố nhất vãng nhi thâm” Tạm dịch là, tình cảm không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ hướng về một người mà yêu say đắm.

Cố Minh Thành càng ôm chặt Khương Thục Đồng, đem thân hình cô ghì sát mặt anh.

Lời mẹ chồng cô nói tới qua khiến Khương Thục Đồng cả kinh trong lòng, lập tức cô từ trên người Cố Minh Thành nhảy xuống: “Cố tổng, tôi vẫn còn một bản vẽ chưa xong, phải đi.”

Cố Minh Thành nhìn Khương Thục Đồng, cho rằng tâm tư của cô anh không nhìn ra sao?

Nhưng anh không ngăn cản Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng rời đi.

Lúc lên xe Khương Thục Đồng nhìn đến Cố Minh Thành vẫn nằm trên ghế, rất cô đơn, cho dù có nhiều tiền nhưng có những thứ mua không được, ví như... một đứa con.

Chỉ là Khương Thục Đồng không rõ vì sao anh lại muốn có một đứa trẻ, hơn nữa thoát nhìn anh cũng không phải là một người quá yêu trẻ con.

Rõ ràng khoảng cách tới Cố Minh Thành rất xa nhưng Khương Thục Đồng dường như vẫn có thể nhìn thấy tóc anh khẽ nhúc nhích.

Trông anh rất tịch mịch.

Trong lòng Khương Thục Đồng đau nhói như bị kim đâm.

Hiện tại cô cũng bắt đầu đau lòng vì người đàn ông này sao?

Tháng 1, thành phố đưa xuống một văn bản thông báo các đơn vị cần tham gia học tập về trách nhiệm xã hội bảo vệ môi trường, còn mệnh lệnh rất rõ ràng các công ty phải tổ chức học tập, đặc biệt là những tập đoàn lớn như Minh Thành.

Đại sư thuộc nhóm người phải tham gia, nhưng từ trước đến nay ông rất không ưa những hoạt động như này liền phái Khương Thục Đồng tham gia thay.

Khương Thục Đồng đành phải không trâu bắt chó đi cày, ngồi trong phòng hội nghị chán đến chết. Cô ngồi ở sau những người khác, tay cầm bút viết câu được câu không.

“Xem em không giống như người đang đi học.” Bên cạnh có tiếng truyền đến, Khương Thục Đồng run run sợ hãi.

Lúc này mới nhìn đến Cố Minh Thành đã ngồi bên cạnh cô.

Loại hội nghị này theo lý thuyết thì người có thân phận như Cố Minh Thành sẽ không tham gia, Khương Thục Đồng không biết vì sao anh lại tới.

“Ngài... ngài sao lại tới đây?” Khương Thục Đồng nhếch môi, lại nghĩ tới ở hồ Cẩm anh đã rất khiêu khích mình.

Là loại lộ liễu, mà trắng ra là khiêu khích.

“Đến xem.” Khương Thục Đồng và Cố Minh Thành ngồi ở cùng một hàng, giọng hai người đều rất nhỏ.

Chuông điện thoại của Cố Minh Thành vang lên trong phòng hội nghị rất đột ngột.

“Anh ra ngoài nghe điện thoại.” Anh nói với Khương Thục Đồng.

Phía sau Khương Thục Đồng là cửa sau, Cố Minh Thành từ cửa sau đi ra ngoài.

Khương Thục Đồng vừa muốn tập trung vào lớp học phía trước liền mơ hồ nghe được tiếng từ phía sau truyền tới: “Doanh Doanh.”

Nháy mắt hai lần tại Khương Thục Đồng dựng lên chú ý nghe động tĩnh bên ngoài, đáng tiếc Cố Minh Thành đã đi xa hơn, cô nghe không được.

Cô bắt đầu ghi chép vào sổ, giọng giảng giải vẫn đều đều rất vang, bất chợt cô cũng có điện thoại gọi đến.

Là Cố Minh Thành gọi: Em ra ngoài một chút.

Không phải anh mới ở đây sao? Chẳng lẽ vừa rồi anh ấy đến tìm cô là có chuyện cần nói?

Khương Thục Đồng gấp sổ lại, chạy một mạch ra ngoài, ở chỗ ngoặt liền gặp anh.

“Buổi chiều anh có một món hàng chuyển phát nhanh đến, em giúp anh nhận, cũng ký tên thay anh luôn.” Cố Minh Thành nói.

“Sao lại là tôi? Không phải ngài có thư ký sao? Hơn nữa tôi với ngài không ở cùng một tầng, thật sự không tiện.” Khương Thục Đồng nhún mày nói.

Trước kia chắc chắn Cố Minh Thành cũng từng nhận bưu kiện chuyển phát nhanh, nhưng cùng Khương Thục Đồng thì có quan hệ gì đâu?

“Anh đã cho bên chuyển phát nhanh số điện thoại của em.” Đường như Cố Minh Thành đang rất sốt ruột, muốn xuống lầu.

Nhưng anh vẫn không trả lời vấn đề của Khương Thục Đồng. Khương Thục Đồng hỏi anh: “Tôi là gì của ngài?”

Vì cái gì đồ chuyển phát nhanh lại kêu cô nhận?

Cố Minh Thành đang bước nhanh xuống lầu, giống như có việc gì rất gấp. Nghe được Khương Thục Đồng nói anh bèn ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào cô: “Em muốn là gì của anh?”

“Tôi...” Bị anh hỏi ngược như vậy đột nhiên Khương Thục Đồng thấy đỏ mặt, liền không hỏi nữa.

47. Chương 47

Quả nhiên tới buổi chiều nhân viên chuyển phát nhanh gọi điện tới cho Khương Thục Đồng, nói bưu kiện của Cố tổng đã tới, nhờ cô ký nhận.

Khương Thục Đồng cho rằng sáng nay Cố Minh Thành đi ra ngoài, không ở văn phòng nên cầm bút đi lên lầu.

Chữ /trên bưu kiện không rõ ràng lắm nhưng dường như có thể đọc được tên người gửi có một chữ ‘Nhiếp’, xem ra hẳn là vị Nhiếp tiểu thư kia gửi cho Cố Minh Thành, hôm nay Cố Minh Thành nhận điện thoại có lẽ cũng bởi vì bưu kiện này.

Khương Thục Đồng cầm bưu phẩm, nghĩ có lẽ phải cầm về văn phòng mình thì cửa văn phòng Cố Minh Thành mở ra từ bên trong.

Người kia đứng trước mặt Khương Thục Đồng.

“Cố tổng, anh ở đây à?” Khương Thục Đồng ngạc nhiên nhìn anh.

“Đúng vậy, tôi đã về.”

“Bưu phẩm của ngài.” Khương Thục Đồng đưa bưu phẩm cho anh.

Cố Minh Thành không nhận, chỉ liếc mắt nhìn Khương Thục Đồng, nói: “Vào đây đi.”

Chỉ là một cái chuyển phát nhanh còn bắt ta tự mang vào, Khương Thục Đồng chửi thầm trong lòng.

Cố Minh Thành đóng lại cửa văn phòng, lấy kéo ra mở bưu phẩm, từ bên trong lấy ra một chiếc áo sơ mi được đóng gói chỉnh tề.

“185, vừa với người anh.” Cố Minh Thành nhìn áo sơ mi, nói một câu.

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, Nhiếp tiểu thư mua tất nhiên là sẽ vừa rồi. Có lẽ cô ấy biết được không chỉ là cỡ áo sơ mi, còn có cái khác, ví như quần lót gì đó.

Nháy mắt Khương Thục Đồng liền cảm thấy tư tưởng mình có chút xấu xa.

“Tôi đi trước.” Khương Thục Đồng nói.

“Không ăn giám* sao?” Cố Minh Thành đã đặt áo sơ mi lên bàn làm việc, đi ra cửa với Khương Thục Đồng, nói. (*giám: ám chỉ ghen, chắc mọi người đều biết rồi.)

Câu hỏi này thực ra ngoài dự kiến của Khương Thục Đồng, cô cũng không biết trả lời như nào.

Đây là lần đầu tiên vị Nhiếp tiểu thư kia xuất hiện trong cuộc sống của Khương Thục Đồng đã khiến lòng cô rối loạn.

Khương Thục Đồng cảm thấy mình không có chút tiền đồ, cô không nói gì cả trực tiếp về lại văn phòng của mình.

Hiện tại là cuối năm, rất ít người đặt tâm tư vào công việc, đều nói ăn tết đi đâu chơi hay mua hàng xa xỉ gì, bởi vì có sự giao lưu này mà quan hệ của mọi người gần thêm không ít, ví như quan hệ của Khương Thục Đồng cùng Tiết Lan, dù sao cũng là ở chung một văn phòng.

Đối đãi với Tiết Lan, Khương Thục Đồng vẫn luôn cẩn thận, sợ đắc tội điều gì đó thì cô ấy sẽ đem quan hệ của cô cùng tổng giám đốc nói ở công ty, rốt cuộc lần trước tổng giám đốc đã ôm cô, có thể xem là bằng chứng mối quan hệ của hai người.

Nhưng sau một thời gian tiếp xúc, Khương Thục Đồng nhận thấy Tiết Lan cũng không phải là người nhiều chuyện.

Trước khi công ty nghỉ mấy ngày có tiệc rượu liên hoan để phát tiền thưởng cũng như khen ngợi các phòng ban làm việc tốt. Khương Thục Đồng mới tới mấy tháng, tiền thưởng là không có nhưng phòng thiết kế của cô được khen thưởng, đó cũng bởi vì hạng mục Khương Thục Đồng làm cho nên cũng gọi là có quan hệ với cô.

Tiệc rượu của tập đoàn Minh Thành tổ chức trên tầng trên cùng, một bàn ăn lớn, trên bàn đầy hoa quả bánh kẹo gì đó, là tiết mục khai vị trước ăn cơm. Khương Thục Đồng cùng Tiết Lan ngồi cạnh nhau, hai người đang nghe chủ trì nói chuyện.

Chỗ ngồi của Cố Minh Thành tất nhiên là ở chính giữa, cũng là nơi có tầm nhìn tốt nhất. Bàn anh ngồi cũng chỉ có vài người, Cố Minh Thành dựa lưng vào ghế, tay khoanh trước ngực, mắt nhìn lên khán đài.

Cho dù xung quanh anh có người cũng không thể che được ánh sáng từ anh toát ra.

Khương Thục Đồng ngồi bàn bên cạnh không chớp mắt, cô âm thầm đánh giá Cố Minh Thành.

Người chủ trì quy định, mở màn sẽ là một màn khiêu vũ, sẽ mời tổng giám đốc cùng một nhân viên nữ, còn mời nhân viên nào sẽ rút thăm quyết định.

Trách không được hôm nay mọi nhân viên nữ đều trang điểm rất xinh đẹp, chính là hy vọng có cơ hội này. Khương Thục Đồng vừa mới tới công ty, cho rằng chỉ là một bữa ăn cho nên chỉ ăn mặc đẹp như đi bình thường mà thôi.

Cô không trang điểm, ăn mặc cũng bình thường, đương nhiên bình thường của cô cũng không tồi, không đến mức xuề xòa như một nữ sinh mới tốt nghiệp đại học là quần jean áo sơ mi trắng, nhưng cùng với các nhân viên nữ khác trong công ty khác thì kém nhiều.

Người chủ trì nói, tên các nhân viên nữ đều viết vào giấy, mời Cố tổng chọn.

Cố Minh Thành lên khán đài.

Khương Thục Đồng ngơ ngác nhìn anh, từ trước đến nay đều là bước đi trầm ổn thành thạo, trong đời mình lần đầu tiên Khương Thục Đồng bị một người đàn ông hấp dẫn như vậy. Cô chỉ chú ý Cố Minh Thành, cũng không chú ý anh sẽ bốc được tên người nhân viên nào, có lẽ trong lòng cô nghĩ sẽ không thể là cô, rốt cuộc công ty nhiều người như vậy.

Cố Minh Thành lấy một tờ giấy từ trong hộp, sau đó người chủ trì đọc to: “Khương Thục Đồng!”

Khương Thục Đồng ngơ ngác, bởi vì cô mới tới mấy tháng nay, tập đoàn Minh Thành lại lớn nên không có nhiều người biết cô, nhưng Tiết Lan thì không kinh ngạc như vậy, cô chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Tổng giám đốc gọi em kia.”

Giống như Cố Minh Thành chọn đúng cô hoàn toàn trong dự kiến của Tiết Lan, không có nửa phần ngạc nhiên.

Nhưng Khương Thục Đồng ăn mặc rất bình thường, lại vì đi bằng xe bus nên cô đi giày bệt.

Ánh mắt Cố Minh Thành nhìn xuống dưới, giống như đang tìm kiếm Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng đứng lên đi tới trước mặt Cố Minh Thành.

Hiện tại cô mới nhận ra mình thật sự lùn, thân cao mét sáu ở trước mặt Cố Minh Thành thật quá nhỏ bé.

Cố Minh Thành cúi nhìn Khương Thục Đồng, đưa tay ôm lấy eo cô.

Người cô giống như bị điện giật, Cố Minh Thành bắt đầu dẫn dắt cô nhảy theo.

Khương Thục Đồng biết ở dưới đại sảnh ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Căng thẳng không?” Cố Minh Thành ghé vào tai Khương Thục Đồng nhẹ giọng hỏi.

Khương Thục Đồng gật gật đầu, cô khẽ dựa đầu vào vai Cố Minh Thành.

“Thực xin lỗi, em không xứng với anh.” Từ đáy lòng Khương Thục Đồng nói ra một câu.

Cố Minh Thành cười khê: “Không xứng chỗ nào? Là thân cao? Diện mạo? Hay là... trên giường?”

Tâm Khương Thục Đồng lập tức nhảy dựng lên, như thế nào mà anh lại nói tới đề tài trên giường.

“Hôm nay em không trang điểm, khiến anh mất mặt.” Khương Thục Đồng nói.

“Không sao.” Cố Minh Thành đám. “Em vẫn rất đẹp.”

Rất mau xong màn khiêu vũ, rốt cuộc khiêu vũ mở màn chỉ là hình thức mà thôi, thêm nữa nếu để Cố Minh Thành tùy ý cùng một nhân viên nữ khiêu vũ lâu như vậy có lẽ các nhân viên nữ khác đều sẽ không vui.

Khương Thục Đồng về chỗ ngồi của mình, mặt vẫn còn đỏ bừng. Tiết Lan nhìn cô một cái, cười cười không nói gì.

Sau tiệc rượu chia tay là sắp đến ngày ba mươi tất niên, Khương Thục Đồng dành ra một ngày, cô thu dọn một ít đồ đi Thượng Hải thăm Lục Chi Khiêm. Không ngờ Lục Chi Khiêm lại không muốn gặp cô, Khương Thục Đồng đi một chuyến tay không lại quay trở về Hải thành.

Đã là tất niên ba mươi, đầu đường người người đều bận rộn, rất nhiều cửa hàng mặt tiền đều đóng cửa, mỗi người trên mặt đều lộ ra sự vui vẻ.

Khương Thục Đồng về ngôi nhà quanh quê của mình, cha mẹ chồng cũng không mời cô tới cùng ăn tết, cô cũng ngại ngần không tự đến. Cha cô chắc chắn sẽ không mời Khương Thục Đồng về nhà, rốt cuộc cũng là gái đã gả chồng, hơn nữa cha cô trọng nam khinh nữ, từ trước tới nay đều ít quan tâm tới Khương Thục Đồng. Cô tính một mình làm văn thẩn, nhưng ngẫm lại thì thời gian ăn còn ít hơn thời gian làm, cô một người ăn cũng không được nhiều ít.

Vừa lúc trong TV đều đang nói tới bữa cơm tất niên ngon, Khương Thục Đồng nghe được cái tên “Hong Tân Lâu”.

Hong Tân Lâu là một cửa hiệu lâu đời cả trăm năm, trước đến nay làm đồ ăn đều rất trung quy trung củ, mỗi đồ ăn đều đặc biệt tinh xảo.

Cửa hiệu lâu đời này làm bữa cơm thật cầu kỳ, cũng thật tiện nghi. Khương Thục Đồng nghĩ thầm, dù sao cô chỉ có một người, đi ra ngoài ăn là được. Khương Thục Đồng ăn diện thật lộng lẫy, dù sao cũng là tết, cô cũng muốn mình có tâm trạng tốt, mặc áo khoác nỉ cùng giày cao gót đi ra ngoài.

Cô ăn cơm ở lầu hai Hong Tân Lâu, dựa vào vị trí cạnh cửa sổ, một bên nhìn TV chiếu chương trình văn xuân, một bên xem pháo hoa, ăn cũng coi như vui vẻ.

Ở chỗ ngồi của cô vừa lúc có thể thấy chỗ phục vụ ở lầu một, vừa rồi nhìn thoáng qua cô thấy một hình bóng quen thuộc xuất hiện nhưng cô cũng không chú ý, nghĩ tới nay ở chỗ này xem văn xuân* cũng được, người ở đây nhiều, náo nhiệt, ra tiệm ăn cơm cũng không ít.

*văn xuân: Chắc chương trình truyền thống vào đêm ba mươi như Táo Quân của mình.

Ăn xong sủi cảo, cô chuẩn bị ra về.

Vừa mới đi tới lầu cô liền nhìn thấy một chiếc Audi A8 bóng loáng ngừng ở cổ, tiếng động cơ này, biển xe này, hình như là người kia.

Khương Thục Đồng có chút sửng sốt.

Cửa xe được mở ra, Cố Minh Thành nhìn qua kính chiếu hậu, nói to: “Còn không lên xe sao?”

Hai người cũng không hẹn trước, như thế nào lại có thể gặp ở nơi này?

Khương Thục Đồng lên xe, trong lòng thấy rất may mắn, may mắn là hôm nay còn trang điểm một chút, bằng không thật không còn mặt mũi gặp người, huống chi lại là người này.

“Hôm qua em đi Thượng hải thế nào?” Cố Minh Thành lái xe đi, hỏi một câu.

“Sao anh biết em đi Thượng Hải?” Khương Thục Đồng khó hiểu, mặt khác cô cũng tò mò việc Cố Minh Thành đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Cố Minh Thành cười một chút, không tiếp tục trả lời vấn đề này. “Khương tiểu thư muốn tôi chờ đến khi em xem xong văn xuân sao?”

Xem ra tâm tình Cố Minh Thành thật không tồi, anh lái xe cũng chậm rãi.

Có lẽ lúc này người dưới lầu một chính là anh, nhưng sao anh lại biết cô đang xem văn xuân?

Khương Thục Đồng tùy ý ngẩng đầu, liền nhìn lên lầu hai Hồng tân Lâu, một đám người đều đang chăm chăm xem TV.

Thì ra thế, cô thoải mái cười cười.

“Anh cũng ăn tết một mình sao?” Khương Thục Đồng hỏi.

Qua lâu như vậy, Khương Thục Đồng phát hiện vẫn không hiểu biết gì về thân thể của anh, đối với cô mà nói trước hay sau anh đều là đám sương mù.

“Cha mẹ anh đã định cư ở Canada, bọn họ muốn anh qua đó ăn tết nhưng anh không đi.” Có lẽ vì không khí tết nên khẩu khí nói chuyện của Cố Minh Thành cũng không nghiêm túc như ngày thường, hai người giống như đang tâm sự với nhau.

“Nhiếp... Nhiếp tiểu thư đâu?” Khương Thục Đồng buột miệng thốt ra những lời này.

48. Chương 48

Nhiếp tiểu thư, Nhiếp Doanh Doanh, cái tên này ở trong lòng Khương Thục Đồng bao lâu nay khiến cô vừa tò mò vừa khó chịu, không biết phải làm thế nào nữa.

Khương Thục Đồng không nghiêng đầu nhưng ánh mắt lại nói thay cô, Cố Minh Thành vào mắt cô, thật lâu sau anh nói: “Còn nói không ăn giấm.”

Khương Thục Đồng lập tức đỏ mặt, cô cúi đầu: “Chỉ là thuận miệng hỏi một chút.”

Cố Minh Thành đưa tay lên chạm vào mặt cô: “Vậy mà lại đỏ mặt?”

Tuy rằng trên đường ít người nhưng anh đang lái xe, như vậy không xảy ra tai nạn mới lạ. Khương Thục Đồng nhanh chóng né tay anh, không nói chuyện nữa.

Khương Thục Đồng nhìn qua cửa xe, pháo hoa trên bầu trời thật xinh đẹp, quả thật đặc biệt đả động người, Hải thành kẻ có tiền cũng rất nhiều. Bởi vì Khương Thục Đồng nhìn thấy pháo hoa trên không, đủ hình dạng, đủ màu sắc, thật sự rất đẹp.

“Anh xem, thật đẹp.” Khương Thục Đồng cười nói với Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành nhìn thoáng qua, hỏi: “Đây là pháo hoa từ đâu bắn nhỉ?”

“Giống như... hình như từ hướng Cẩm hồ.” Khương Thục Đồng cẩn thận phân biệt vị trí.

Cẩm hồ, anh cùng cô đã từng ôm nhau ở Cẩm hồ, ở nơi đó tâm tình anh không tốt, ở nơi đó anh nói Khương Thục Đồng nợ anh một đứa con.

Khương Thục Đồng cho rằng Cố Minh Thành muốn đưa cô về nhà, kết quả xe đi càng ngày càng ca, càng xa nhà của cô nhưng lại càng gần nhà của anh. Hôm nay chính là giao thừa, anh muốn đưa cô đi đâu?

“Cố tổng? Anh đưa em đi đâu?” Khương Thục Đồng hỏi một câu. Phụ nữ đã kết hôn một đêm không về nhà đều thấy áy náy trong lòng muốn bệnh, huống chi lại còn đi theo một người đàn ông như vậy.

“Về nhà.” Cố Minh Thành không thay đổi sắc mặt, nói.

“Nhưng... nhưng em đã có chồng.” Giọng Khương Thục Đồng càng ngày càng hoảng.

Cố Minh Thành đưa ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Khương Thục Đồng: “Có chồng? Có chồng với làm văn thần có quan hệ gì sao?”

Vậy ra... vậy ra là làm văn thần?

Khương Thục Đồng cho rằng anh gan lớn muốn đem cô về nhà của anh, sau đó đại khái là sẽ có hành vi gì đó kiểu “muốn làm gì thì làm”.

“Cố tổng, nếu hôm nay anh không gặp em thì anh sẽ tìm ai làm văn thần?” Khương Thục Đồng hỏi một câu.

“Từ trên đường tóm đại một phụ nữ nào đó.” Anh thuận miệng trêu đùa.

Người trên đường ngày càng vắng, xe rất mau leo núi, trên núi chính là nhà của Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng rõ ràng biết không nên cùng anh tới nhưng cô vẫn không khống chế được chính mình.

Giống như gặp được Cố Minh Thành cô liền biến thành hai nửa, một nửa cực lực khuyên can chính mình hông được thân cận với anh, một nửa lại không cầm lòng được cứ tiến lại bên anh, giống như tinh thần phân liệt. Cô chán ghét bản thân như vậy.

Cửa nhà anh không khóa, đèn trong phòng cũng đều mở, Khương Thục Đồng thấy rất lạ, cha mẹ anh không ở đây thì sẽ là ai?

Vừa mới vào cửa, Từ Tranh Dương liền chạy tới ôm Khương Thục Đồng nói: “Chị, chị đến rồi ạ?”

Lúc này Khương Thục Đồng mới thấy Từ Tranh Dương cùng Tự Mậu Thận đang ở đây, hai người này cũng có nhà, ở chỗ này làm gì?

Từ Mậu Thận xắn tay áo lên khuỷu tay, đang đeo tạp dề làm văn thần. Từ Tranh Dương vẫn luôn nghịch, tiếng TV cũng rất lớn, lúc này Khương Thục Đồng mới thực sự thấy được không khí tết.

Cố Minh Thành đem đồ ăn mua được từ Hồng Tân Lâu vào trong bếp, Khương Thục Đồng không biết nên làm gì liền vào bếp hỏi Cố Minh Thành.

Hiện tại Cố Minh Thành cũng mặc áo sơ mi, tay áo xắn lên, đeo tạp dề giống Từ Mậu Thận.

Anh vốn đã gọi cảm lúc này lại càng gọi cảm. Đàn ông ở trong bếp trước nay đều có vẻ gọi cảm này.

“Cố tổng, tôi làm gì?” Khương Thục Đồng hỏi.

Phía sau Từ Tranh Dương cũng đã chạy vào nghịch ngợm.

“Em lấy cho anh cái mâm, anh dọn đồ đã mua từ Hồng Tân Lâu.” Cố Minh Thành nói.

“Chị, chú Cố sao lại có thể đón chị nhanh như vậy?” Từ Tranh Dương hỏi.

Khương Thục Đồng lập tức sững sốt, vừa rồi là Cố Minh Thành đi đón cô? Nhưng do vô tình gặp cho nên anh nói tùy tiện tóm một phụ nữ ở trên đường cũng đúng.

Từ Tranh Dương ở trong bếp nghịch ngợm hoàn toàn chọc phiền Cố Minh Thành.

Anh cốc đầu Từ Tranh Dương: “Đi ra ngoài chơi.”

Đàn ông tùy tiện gõ đầu người khác một chút cũng là rất đau huống chi là ở trên người nhóc con như Từ Tranh Dương.

Lập tức Từ Tranh Dương òa khóc.

Khương Thục Đồng cuống quýt ngồi xuống dỗ nó: “Đừng khóc, ngoan, đừng khóc.”

Từ Tranh Dương lập tức ôm lấy Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng nhìn Cố Minh Thành một cách bất mãn: “Anh đối với trẻ con thật quá nghiêm khắc.”

Cố Minh Thành cười: “Luôn có một người phải đóng vai ác.”

Từ Tranh Dương khóc lóc ra ngoài tìm ba mình, Cố Minh Thành ở trong bếp nghe được Từ Tranh Dương khóc lóc kể lể: “Chú Cố quá xấu rồi!”

Đại khái Từ Mậu Thận cũng là người đóng vai ác, anh nói với Từ Tranh Dương: “Chắc chắn con không nghe lời.”

“Em đi ra ngoài làm vằn thắn đi, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi.” Cố Minh Thành nói một câu với Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng liền ngồi xuống bắt đầu bọc vằn thắn. Nói thật, cô làm vằn thắn có chút không tiện.

Bởi vì hôm nay cô mặc tất chân màu đen, bên ngoài là một chiếc váy ngắn, nếu làm vằn thắn thì hai đùi cô nhất định phải tách ra, mà cô chỉ đi tất, có chút không tiện.

Cũng may hôm nay cán da nhĩ* là Từ Mậu Thận, cô chỉ cần ngồi ở trên sofa bên cạnh bọc lại là được.

*cán da nhĩ: chắc một công đoạn làm vằn thắn, do mình không biết quy trình nên giữ nguyên.

Hai đùi cô rất dài khếp lại bên nhau cực kỳ thực nữ ngồi một bên cùng tham gia làm bánh, nếu mà tách đùi ra thì chính là quá... dâm dăng.

Khương Thục Đồng ngồi cùng làm vằn thắn, Từ Mậu Thận câu được câu không cùng cô trò chuyện, nói mẹ Từ Tranh Dương đi công tác nước ngoài, hôm nay là mừng năm mới của người Trung Quốc nhưng ở nước ngoài thì không. Từ Tranh Dương ngồi bên cạnh tự chơi.

“Phu nhân Từ thật đúng là người phụ nữ mạnh mẽ.” Khương Thục Đồng than một câu, cô đã từng cũng muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ nhưng không được, rất không tiền đồ.

Cố Minh Thành từ trong phòng bếp ra tới, dùng ánh mắt cùng bước chân muốn cho cô biết. Cô không để ý tiếp tục làm vằn thắn, xoay lưng về phía Cố Minh Thành.

“Mau bọc bánh, Minh Thành.” Từ Mậu Thận nói một câu.

Thật lâu sau, Cố Minh Thành ‘ừ’ một tiếng, Khương Thục Đồng không biết anh bị làm sao mà giọng có chút nghèn nghẹn, vừa rồi cũng không thấy anh bị ốm, chẳng lẽ bởi vì ở trong bếp lâu quá.

Khương Thục Đồng không để ý, sủi chảo bọc xong cô liền mang tới bếp để chiên, dù sao đứng cũng sẽ dễ chịu hơn ngồi.

Phía trên cô mặc áo bông màu trắng, nhìn từ bên ngoài có vẻ cô rất thực nữ, thực mềm yếu, từ trước tới nay cô đều thích trang điểm như vậy. Trên chân đi một đôi giày pha lê cao gót, lúc đi vào cô không đổi dép lê, sợ lại phát sinh chuyện như ngày đó với Cố Minh Thành. Cô tự thấy xấu hổ, thân cao không xứng với anh, diện mạo cũng không xứng.

Hơi nóng từ bếp khiến mặt cô ửng đỏ, sủi chảo mang ra, Từ Mậu Thận cùng con trai đều rất vui vẻ, Cố Minh Thành giống như đang suy tư điều gì.

Khương Thục Đồng không biết anh đang nghĩ điều gì, cũng không muốn biết.

Khương Thục Đồng mới ăn xong, lúc này ăn không vào, cô chỉ ăn một chút. Chờ bọn họ ăn xong Khương Thục Đồng mang bát đĩa vào bếp rửa sạch, lúc ra đã thấy hai cha con Từ Mậu Thận đi rồi.

Cố Minh Thành lười biếng nằm trên sofa đang xoa ấn đường cùng huyệt thái dương của mình.

“Bọn họ mới đi, có chào em nhưng em ở trong bếp không nghe thấy.” Cố Minh Thành cúi đầu, hai mắt híp lại nói chậm chậm.

“À, em cũng nên đi.” Khương Thục Đồng lấy áo khoác bên cạnh mặc vào.

Ra khỏi nhà Cố Minh Thành phải xuống bậc thang, cố Minh Thành không nói gì, lúc Khương Thục Đồng tiến tới cầu thang thì bị Cố Minh Thành ôm lấy, môi liền dè vào môi cô.

Khương Thục Đồng đi giày cao gót rất cao, cô sợ ngã nên không dám lơ mãng, cứ như vậy kinh ngạc trợn mắt nhìn Cố Minh Thành.

Sau đó Cố Minh Thành bế Khương Thục Đồng lên mang vào phòng ngủ của mình.

Khương Thục Đồng quấy mạnh chân: “Cố tổng, tôi còn chưa ly hôn, anh làm chuyện này là có lỗi với chồng tôi, lại vi phạm đạo đức, thật sự không tốt...”

“Đừng nói gì.” Giọng Cố Minh Thành khàn khàn nói.

Anh đem Khương Thục Đồng tới phòng ngủ trước kia Khương Thục Đồng đã thấy.

Anh ở trong bóng tối nhìn chăm chăm đôi mắt của Khương Thục Đồng, khiến tim cô đập mạnh.

Khương Thục Đồng vốn dĩ muốn nói gì đó nhưng một câu cô cũng không thốt ra được, bởi vì môi cô lại bị Cố Minh Thành dè lấy.

Trong lòng Khương Thục Đồng có cảm mình thật giống dâm phụ, đã hoàn toàn đem cảnh báo của mẹ chồng vứt đi. Trong đầu cô lúc này tóe lửa.

Người đàn ông này mỗi động tác đều không màng liêm sỉ của cô, bắt cô ở lại đây, nếu đổi lại là người khác có phải cũng sẽ như vậy?

Lần trước cô uống rượu, mới câu dẫn một chút anh ta đã liền cùng mình lên giường, nếu là người khác có phải anh ta cũng sẽ như vậy không?

Trong lòng Khương Thục Đồng dâng lên đủ loại không cam lòng, cô không hiểu mình với Cố Minh Thành đến tột cùng là loại tình cảm gì.

Cô chỉ là người thay thế khi Nhiếp tiểu thư của anh ta không có ở nhà. Khương Thục Đồng càng nghĩ như vậy càng thấy khổ sở.

Kỳ thật trong lòng cô rất ấm ức. Nhưng loại ấm ức này lại không nói ra được.

49. Chương 49-1

Cố Minh Thành ôm Khương Thục Đồng, hai người mệt mỏi mà ngủ.

Ngày hôm sau, Khương Thục Đồng vừa mở mắt đã thấy Cố Minh Thành đang ở mép giường mặc áo sơ mi.

Hôm qua là ngày cuối năm, cô tuyệt đối không nghĩ tới sẽ đón năm mới bằng cách này.

Hiện tại cô đã thực sự thành người của Cố Minh Thành.

Dường như nghe được động tĩnh phía sau, Cố Minh Thành hỏi: “ Tỉnh rồi?”

Khương Thục Đồng gật gật đầu, sự đau đớn từ tối qua truyền đến khiến cô nhin không được nhú mi một chút.

“Lúc trước em bỏ thai cho nên mới không muốn em.” Cố Minh Thành giải thích.

Cho nên, lúc trước anh mới không có ý niệm muốn Khương Thục Đồng sao? Ít nhất như lúc ở Thượng Hải nếu bình thường hẳn đã muốn cô.

Khương Thục Đồng quay lưng lại, mặt đỏ lên.

“Hôm nay muốn làm gì?” Cố Minh Thành hỏi.

“Về nhà.” Khương Thục Đồng nói hai tiếng này mới phát hiện giọng của mình hơi khàn, hình như hôm qua quá sức mệt mỏi.

“Đưa em đi xem hoa đăng nhé?” Cố Minh Thành nói.

Khương Thục Đồng né tránh: “Em không cần, em không muốn xuất hiện cùng anh nơi công cộng.”

Hải thành không lớn, thế giới cũng rất nhỏ, Khương Thục Đồng sợ gặp người quen sẽ khiến cô vạn kiếp bất phục.

Cố Minh Thành khịt mũi có vẻ coi thường, nói với Khương Thục Đồng: “Sợ làm hỏng thanh danh vợ hiền của em? Yên tâm, từ lúc em ở bên cạnh anh cả đời này em sẽ không an bình, anh chính là muốn cho toàn bộ người ở Hải thành biết người phụ nữ của Cố Minh Thành ta rốt cuộc là ai.”

Câu nói này lại khiến Khương Thục Đồng đỏ mặt, mặt cô ửng hồng luôn thực đáng yêu.

Cô kéo chăn xuống: “Nhưng em không muốn. Như vậy em sẽ không ly hôn được.”

Cố Minh Thành cài cúc áo, nói: “Không ly hôn được vẫn có anh. Anh sẽ đưa em về nhà.”

Khương Thục Đồng buồn bực nói: “Em đau. Em muốn nằm thêm chút nữa được không? Cố tổng.”

Khương Thục Đồng xoay người đưa lưng về phía Cố Minh Thành làm lộ bả vai nhỏ yếu. Cố Minh Thành cười một chút, lại lần nữa hôn môi Khương Thục Đồng.

Mùng một năm mới không biết nhà ai đốt pháo khiến lỗ tai Khương Thục Đồng phát đau. Cô run run, đầu Cố Minh Thành càng thấp xuống dưới Khương Thục Đồng, ôm cô thật chặt.

Tuy rằng trong lòng Khương Thục Đồng luôn nói với chính mình ‘như vậy không đúng, như vậy không đúng’ nhưng cô không không chế được chính mình.

Lúc Khương Thục Đồng tỉnh dậy đã giữa trưa, cô vừa dậy đã nghĩ cần đi, nhưng Cố Minh Thành lại gọi cô.

“Cái này em nhận.” Cố Minh Thành đem một chiếc hộp nhỏ đưa tới tay Khương Thục Đồng.

“Cái gì?” Khương Thục Đồng đã đeo găng tay, ngồi trên sô pha.

Cố Minh Thành từ hộp lấy ra một chiếc vòng cổ.

Khương Thục Đồng biết đây là vòng cổ Tiffany giá trị rất xa xỉ.

“Hôm nay tạm chấp nhận đeo cái này.” Cố Minh Thành nói một câu, đem mở vòng cổ ra đeo cho Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng không hiểu được ‘tạm chấp nhận’ là có ý tứ gì, là nói về sau sẽ mua cho cô cái tốt hơn sao? Hiện tại là có sẵn ở nơi này, chuẩn bị cho cô gái nào đó liền đưa cho cô?

Vốn dĩ Khương Thục Đồng đối với việc ở chỗ này một đêm, lại cùng Cố Minh Thành xảy ra quan hệ trong lòng cô đã khó chịu muốn chết, chiếc vòng cổ này lại khiến lòng cô đã trầm càng trầm hơn.

“Không cần!” Nói xong Khương Thục Đồng liền từ sô pha đứng lên, chuẩn bị đi.

Tay bị Cố Minh Thành giữ chặt lại, cô lại buộc phải ngồi trên sô pha.

“Có ý tứ gì?” Cố Minh Thành nhìn mặt Khương Thục Đồng đang lạnh như băng.

“Không có ý tứ gì. Cổ tổng đối với phụ nữ đều có tâm tư này sao?” Khương Thục Đồng hỏi một câu.

Cũng không biết những lời này nói ra như thế nào, tóm lại đối với bộ dáng tùy tiện của Cổ Minh Thành cô rất mâu thuẫn.

Vừa rồi Cổ Minh Thành tùy tay lấy ra chiếc vòng cổ này, cũng không có chuẩn bị...

Giống như quần áo phụ nữ trong căn biệt thự kia của anh cũng là không có chuẩn bị.

Cổ Minh Thành thu vòng cổ lại, biết cô sẽ không đeo. Anh cầm hộp trong tay dường như suy tư gì đó: “Đã sớm nói qua, Khương tiểu thư không phải người bình thường.”

Tiếp theo anh tùy tay đem vòng cổ đặt qua một bên.

Khương Thục Đồng sững sốt một chút, anh nói khi nào? Sao cô lại không nhớ rõ?

Mơ hồ nhớ có một lần, Khương Thục Đồng nói tai cô mềm dễ dàng nghe lời người khác, Cổ Minh Thành nói cô không phải như vậy.

Tóm lại, Khương Thục Đồng sau khi thấy chiếc vòng cổ này không hiểu vì sao lại có chút tức giận.

50. Chương 49-2

Khương Thục Đồng phải đi, nhưng nghĩ đến tình hình giao thông nơi biệt thự của Cổ Minh Thành, hôm nay lại là mừng một tết càng thêm đông người gọi được xe.

Dường như Cổ Minh Thành nhìn ra suy nghĩ của Khương Thục Đồng, anh từ biệt thự cầm chìa khóa sẽ vừa đi vừa huýt sáo.

Trong lòng Khương Thục Đồng giận dữ nhưng lại không thể không đuổi theo anh, lên xe của anh.

Từ sáng hai người chưa ăn gì cả, Khương Thục Đồng có chút đói bụng, đi đến quán Hồng Tân Lâu hôm qua ăn một bữa. Đôi mắt Khương Thục Đồng vẫn luôn như trộm cướp luôn nhìn chằm chằm xung quanh, hy vọng không ai nhận ra cô.

Cổ Minh Thành ăn no, hai người lại lên xe. Nhưng Khương Thục Đồng phát hiện đây không phải đường về nhà cô, có dù có nhiều đường đến nhà cô nhưng con đường này rõ ràng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

“Chúng ta đi đâu?” Khương Thục Đồng luống cuống hỏi.

“Tối phố La Thị xem hoa đăng. Tết nhất một mình ở nhà làm gì?” Cổ Minh Thành vui vẻ thoải mái nói.

Khương Thục Đồng sợ gặp người quen, nói: “Anh có thể đừng khiến cho mọi người chỉ chỗ tôi không?”

Cổ Minh Thành nhìn cô một cái, dường như không dao động: “Hôm nay không phải một mình em sai, là người kia sai trước, hơn nữa tội của anh ta không thể tha.”

Tuy Khương Thục Đồng biết thế nhưng đâu có thể ngăn được miệng lưỡi thế gian.

Cổ Minh Thành chạy xe đến La Thị, hai bên đường ngập tràn hoa đăng nên anh lái xe rất chậm. Trong lòng Khương Thục Đồng vẫn luôn như có lửa đốt nên cô không có bất cứ tâm tư nào để xem hoa đăng, Cổ Minh Thành ngắm nhìn xung quanh thật sự vui vẻ, không chịu ảnh hưởng chút nào từ Khương Thục Đồng.

Người khác đều nói, mừng một tết là ngày dự báo vận mệnh trong năm mới, như vậy vận mệnh năm nay của Khương Thục Đồng cô đã đoán trước được rồi, bởi vì Khương Thục Đồng nhìn thấy phía trước một người phụ nữ trung niên đang xem hoa đăng, tuy rằng bước chân nhàn nhã nhưng không che được hơi thở sầu bi trong mắt của bà.

Không sai, người kia chính là mẹ chồng Khương Thục Đồng.

Hiện tại Khương Thục Đồng sợ nhất là gặp bà, xem ra chuyện cô cùng Cố Minh Thành không biến thành long trời lở đất sẽ không được.

Mẹ chồng thoáng nhìn xung quanh liền thấy được Khương Thục Đồng cùng Cố Minh Thành trong xe, rốt cuộc Cố Minh Thành lái xe thực sự rất chậm.

Khương Thục Đồng nghiêng chặt rằng lại, không biết phải đối mặt với bão tố như thế nào.

Cố Minh Thành vốn dĩ không để ý tới người đi đường, nhưng nhìn thấy bộ dáng Khương Thục Đồng như gặp địch anh cũng nhìn theo ánh mắt cô, lúc này mới thấy phu nhân Lục đứng phía trước.

Cố Minh Thành liếc mắt nhìn Khương Thục Đồng một cái, xuống xe.

Khương Thục Đồng hạ cửa kính xe xuống, nghe động tĩnh bên ngoài.

Cố Minh Thành châm một điếu thuốc.

“Cố tổng, ngài đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Minh Thành lại đi câu dẫn vợ người khác, không cảm thấy chuyện này không quang minh chính đại sao? Nếu anh không dừng lại chuyện này tôi liền phải tới Nhíp gia tố cáo để cho bọn họ biết anh là người như nào.” Phu nhân Lục đứng lý hợp tình, lòng đầy căm phẫn, bà hận không thể cho mọi người trên đường đều tới bắt gian dân phụ Khương Thục Đồng này.

“Như vậy? Tôi mong còn không được.” Nói xong, Cố Minh Thành liền xoay người lên xe.

Cho dù chuyện này Cố Minh Thành có chỗ nào không đúng nhưng rốt cuộc anh ở vị trí đó, phu nhân Lục cũng không thể so đo với anh. Chỉ là... bà nhìn chằm chằm vào ả đàn bà không trinh tiết – Khương Thục Đồng. Từ khi theo Cố Minh Thành, Khương Thục Đồng lập tức thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Chuyện tình cảm dễ dàng nhất trở thành tin hot trên báo chí, đặc biệt là tổng giám đốc tập đoàn lớn với một phụ nữ đã có chồng.

Nhưng chuyện này với Cố Minh Thành giống như muốn thật sự thành thiên kinh địa nghĩa.

Kỳ thật cũng xác thật là thiên kinh địa nghĩa.

Cố Minh Thành lái xe đi rồi. Khương Thục Đồng thấy mẹ chồng nhưng không xuống xe, đây không phải là chuyện một người bề dưới nên làm. Cho dù thế nào thì Lục Chi Khiêm bởi vì cô mà ngồi tù, cho dù thế nào cô ngoại tình là sự thật, nhưng cô thấy mẹ chồng liền xe cũng không xuống.

Chính là, cô cũng không nghĩ đến điều này.

Khương Thục Đồng úp tay vào mặt: “Sao anh lại chọc mẹ chồng tôi như vậy?”

Cô oán giận nói.

“Bà ấy không chọc được sao?” Cố Minh Thành hỏi lại một câu.

Trong lòng Khương Thục Đồng rất loạn, năm nay của cô sẽ không được bình yên, từ khi cô một lần nữa gặp Cố Minh Thành, từ khi cô cởi áo thoát thắt lưng trước mặt Cố Minh Thành, giữa hai người đã xác định sẽ không bình yên.

Cố Minh Thành lái xe ra khỏi phố La Thị, xe lên đại lộ rất vững vàng chạy đi.

Khương Thục Đồng nhìn thấy không phải đường về nhà mình, hỏi: “Muốn đi đâu?”

“Về nhà anh. Dù sao cũng bị lộ rồi, cứ sống thoải mái vậy.” Dường như anh có chút hơi tức giận.

A? Chẳng lẽ bảy ngày nghỉ tết anh đều bắt Khương Thục Đồng ở tại nhà anh sao?

Lúc xe chuẩn bị lên núi, Khương Thục Đồng nói một câu: “Dừng xe.”

51. Chương 50-1

Cố Minh Thành lái xe đang đi rất nhanh đột nhiên dừng lại ở ven đường, anh quay đầu nhìn về phía Khương Thục Đồng: “Làm sao vậy?”

Khương Thục Đồng cau mày nói: “Cố tổng, tôi nghĩ tôi không thể như vậy. Cho dù Lục Chi Khiêm như thế nào tôi cũng không thể tùy tiện như vậy. Quá không đạo đức, chỉ cần tờ giấy hôn thú còn thì quan hệ của tôi và anh ấy vẫn còn.”

Đôi mắt cô híp lại đang tập trung tình thần mà suy nghĩ, cho nên ánh mắt như mang theo một tầng sương mênh mông.

Cố Minh Thành vẫn luôn nhìn cô giống như một lần nữa xem kỹ sự hiểu biết của anh về Khương Thục Đồng.

Sau một lát, anh nói: “Trước kia quả thật là xem thường em.”

Khương Thục Đồng không biết lời này của anh có ý tứ gì nhưng cô đã gọi xe, có lẽ một lát liền tới. Cô phải về nhà.

Tay Cố Minh Thành xoa môi dưới của Khương Thục Đồng: “Thật muốn về? Vì sao không cho anh đưa em về?”

“Tôi sợ.” Khương Thục Đồng từ trước tới nay luôn nhất gan, đêm qua xảy ra chuyện như vậy khiến cô luôn ám ảnh mình vi phạm đạo đức, cô cảm thấy mình giống một tội nhân thiên cổ.

Xe tới, Khương Thục Đồng quay sang nói với Cố Minh Thành một câu: “Cố tổng, hẹn gặp lại.”

Liền xuống xe.

Cố Minh Thành từ trong xe nhìn theo bóng dáng Khương Thục Đồng, áo khoác bó gọn thân người, có vẻ dáng người cô thực thon thả.

Bên trong cô mặc một áo sơ mi trắng cùng váy vải nỉ ngắn, từ hướng Cố Minh Thành nhìn ra không thấy nhưng anh nhớ rõ, từ góc trái chỉ có thể nhìn thấy một đoạn chân cô mang tất đen, chân mang một đôi ủng da dê.

Tóc cô không biết kéo thẳng từ khi nào giống như mặt nước khoác lên trên vai, trong tay cầm một cái ví, cực có khí chất của phụ nữ, đi đường cũng phong tình cao nhã.

Khương Thục Đồng lên xe không nhìn lại về phía sau, cô biết Cố Minh Thành đang nhìn cô, cứ như vậy mà đi.

Cố Minh Thành cười một chút, cô vậy mà thực nhẫn tâm.

Cố Minh Thành đánh xe rời đi, kỳ nghỉ đông này không có tư vị gì.

Khương Thục Đồng đi về đến nhà, cho rằng chờ đợi cô là căn nhà lạnh lẽo nhưng mẹ chồng vậy mà lại tới, bà đứng ở cửa không vào nhà.

Lúc thấy bà ở đường La Thị, Khương Thục Đồng đã biết không tránh được giờ khắc này.

Khương Thục Đồng muốn lấy chìa khóa để mở cửa.

Mẹ chồng nói một câu: “Mở cửa cho tôi thì không cần, tôi sợ bên trong nhìn thấy người không nên thấy, cho nên tôi không vào nhà.”

Mà vẫn luôn xanh mặt.

Khương Thục Đồng mím chặt đôi môi, là cô làm không đúng, cô như bị giáo viên dạy học sinh tiểu học, cúi gằm đầu xuống.

Đúng là Lục Chi Khiêm bởi vì cô mà phải vào tù, tám tháng không quá lâu nhưng thanh danh ngồi tù quá không dễ nghe. Hơn nữa chuyện Khương Thục Đồng cùng Cố Minh Thành cũng thật sự bị mẹ chồng bắt được.

Dù bà biết Lục Chi Khiêm cùng Khương Thục Đồng không giữ được nữa nhưng bà vẫn sẽ không dễ dàng tha Khương Thục Đồng.

Có một chiếc xe ngừng trước cửa nhà Khương Thục Đồng, là một chiếc Toyota, từ trên xe một người bước xuống.

Là Từ Mậu Thận.

“Thục Đồng, ra là cô ở đây. Là như thế này, mừng một tết cô đã phải đến biệt thự Cố gia làm, bản dự toán ngân sách tôi mang tới cho cô đây.” Từ Mậu Thận thở hồng hộc mà nói, giống như đã phải vội vàng chạy đến.

Khương Thục Đồng không hiểu gì nhưng trên tay Từ Mậu Thận rõ ràng có một bản dự toán ngân sách.

Khương Thục Đồng suy nghĩ một chút mới đoán ra đây là Từ Mậu Thận đang cứu cô.

“A, cảm ơn, hôm nay bận rộn tôi cũng quên mất.” Sắc mặt Khương Thục Đồng như xấu hổ. “Hy vọng Cố tổng không trách mắng.”

“Sẽ không.” Từ Mậu Thận nói. “Tôi với Minh Thành còn chưa được ăn tết, hai người vẫn phải làm cái này, may được Khương tiểu thư giúp đỡ cuối cùng cũng đã xong.”

Mẹ chồng vốn tới để chất vấn Khương Thục Đồng nhưng nghe Từ Mậu Thận nói một hồi lại thấy không rõ ràng, ban đầu bà nghĩ Khương Thục Đồng cùng Cố Minh Thành là hẹn hò nhưng hiện tại xem ra không giống.

Ngay lập tức mặt bà lộ vẻ xấu hổ.

Từ Mậu Thận đi rồi, mẹ chồng liếc mắt nhìn Khương Thục Đồng một cái, nói: “Cũng không biết là thật hay giả!” Rồi rời đi.

Lúc này Khương Thục Đồng mới thở một hơi nhẹ nhõm. Cô mở cửa, cũng mở Wechat liên lạc với Từ Mậu Thuận. Ngày hôm qua hai người đã đưa nhau wechat, dù sao cũng là bạn bè, hơn nữa Từ Mậu Thuận cũng nói, mẹ của bé thường không ở nhà, về sau không chừng còn phải thường xuyên nhờ Khương Thục Đồng trông bé.

“Hôm nay thật cảm ơn anh, bằng không tôi thật sự không biết nên nói gì với mẹ chồng tôi.” Khương Thục Đồng gửi tin nhắn đi.

52. Chương 50-2

“Cảm tạ tôi cái gì, đây là Minh Thành kêu tôi tới, anh ấy biết có lẽ cô sẽ gặp phiền toái.”

Khương Thục Đồng sững sốt, thảo nào, bằng không Từ Mậu Thận sẽ không biết rõ ràng như vậy, thời gian cô về nhà, cùng với việc sẽ phải gặp mẹ chồng, những chi tiết này chỉ Cố Minh Thành biết.

“Có điều may mắn là mẹ chồng cô hôm nay mới gặp cô, nếu bà ấy biết đêm qua cô không có nhà thì thâm rồi.” Từ Mậu Thận nói xong nhưng lời này còn bỏ thêm một gương mặt cười, Khương Thục Đồng có thể nhận ra khẩu khí của anh rất vui mừng.

Trong lòng Khương Thục Đồng lập tức lạnh, đêm qua anh ta đã sớm đi về, sao lại biết được Khương Thục Đồng ở lại nhà Cố Minh Thành.

Nhắc đến chuyện đó Khương Thục Đồng lại thấy xấu hổ.

Trong lòng Khương Thục Đồng có nghi vấn, là Cố Minh Thành nói cho Từ Mậu Thận mình không đi sao?

Không biết có phải hay không mà không hẹn lại cùng như nhau, hay là đồng dạng tâm tư, sáu ngày lễ sau Khương Thục Đồng cùng Cố Minh Thành không ai liên lạc với ai, điện thoại không có một cuộc, tin nhắn cũng không có.

Giống như qua một đêm kia xuân phong nhất độ hai người chỉ là những người xa lạ không có quan hệ.

Đối với loại quan hệ này, Khương Thục Đồng cười lạnh một chút, quan hệ trên giường.

Trong khoảng thời gian này, Khương Thục Đồng hoặc là đi dạo phố, hoặc là ra ngoài chơi, thậm chí có một ngày Tiết Lan còn hẹn Khương Thục Đồng, hai người cùng nhau lên phố uống café.

Sau đó, Tiết Lan hỏi một câu: “Chẳng lẽ cứ như vậy thôi à?”

Khương Thục Đồng không hiểu lắm ý của Tiết Lan là gì, có điều hẳn là liên quan tới chuyện mối quan hệ của cô và Cố Minh Thành.

Tay cô run một chút, nói: “Không biết.”

Thực nhanh, thời gian nghỉ tết qua đi, Khương Thục Đồng đi làm.

Ngày đầu tiên đi làm, tự nhiên mọi người đều không có tâm trạng để làm việc, Khương Thục Đồng cũng không ngoại lệ.

Không thể tưởng được, Cố Minh Thành vào văn phòng phát bao lì xì.

Khương Thục Đồng rất kỳ lạ, đối với nhân viên bên cạnh nói một câu: “Sao lại tự mình tới đưa bao lì xì, phát trong nhóm không được sao*?”

*Đoạn này lại giải thích, bên TQ thanh toán ví điện tử rất phổ biến, trong đó có chức năng lì xì (zalopay cũng có) có thể lì xì được toàn thể thành viên trong 1 nhóm chat.

“Rất nhiều người không có trong nhóm công ty, hơn nữa bao lì xì người nặng người nhẹ khác nhau, thể hiện làm nhiều có nhiều hay ý tứ ‘thiếu già trẻ đến’. Hơn nữa mỗi năm tổng giám đốc đều tự đến các phòng phát lì xì, cũng để thân mật với nhân viên.” Chị đồng nghiệp bên cạnh giải thích cho Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng ngẫm lại, cũng đúng. Nhưng nghe xong chị đồng nghiệp này nói xong lòng Khương Thục Đồng lại xao động, như thế nào cũng không yên ổn được, vẫn luôn mong chờ người kia đến.

Đã vài ngày cô không gặp anh.

Phòng thiết kế xôn xao, Cố Minh Thành đi tới dẫn theo thật nhiều người.

Một bộ dáng chúng tinh phủng nguyệt*, vẫn còn mang theo hơi thở của tết. (*chúng tinh phủng nguyệt: Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ)

Anh tới.

Trái tim Khương Thục Đồng đập thành thịch, cô cúi đầu xem bản vẽ, khi Cố Minh Thành đi đến bên cạnh cô mới đứng lên.

Hôm nay Cố Minh Thành mặc một áo khoác nỉ màu xám đậm, ánh mắt nhìn về phía Khương Thục Đồng, ngược lại Khương Thục Đồng không dám nhìn anh.

Hơn nữa, phía sau Cố Minh Thành còn có nhiều người đi theo.

Cố Minh Thành nhìn bộ dáng quần bách của Khương Thục Đồng, nói một câu: “Như thế nào? Khương tiểu thư đã tới công ty được vài tháng mà vẫn còn thẹn thùng như vậy?”

Miệng anh nở một nụ cười khoan dung cùng thông dong, đó là nụ cười của thủ trưởng đối với cấp dưới.

Nhưng chính nụ cười này lại khiến Khương Thục Đồng không biết nên trả lời như thế nào.

Vì cái gì mà anh có thể tự nhiên như vậy?

Những người đi theo Cố Minh Thành cũng đều cười phụ họa theo.

Cố Minh Thành từ lấy nhân viên phía sau một bao lì xì đưa cho Khương Thục Đồng.

Mặt trên viết tên Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng tới công ty không lâu, bao lì xì tất nhiên không nhiều lắm, cô đối với tiền cũng không quá ham muốn, cho nên đặt vào ngăn kéo.

Chỉ là, Cố Minh Thành vừa rồi đi ngang qua người cô mang đến một hương vị mùa đông, loại hương vị này khiến cảm xúc cô mênh mông.

Khương Thục Đồng ngồi xuống.

Cố Minh Thành dạo qua một vòng phòng thiết kế rồi liền đi, lúc đi tới cửa anh nhìn thoáng qua hương Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng có thấy, cũng không xác định là anh đang nhìn cô.

Buổi chiều, Khương Vũ Vi tới tìm Khương Thục Đồng, bởi vì chuyện không theo đuổi được Cố Minh Thành, gần đây tâm tình Khương Vũ Vi hạ xuống không ít. Buổi tối hai người cùng nhau ăn cơm.

Cho dù đã qua năm mới, tâm tình Khương Vũ Vi vẫn không tốt, hôm nay cô tìm tới Khương Thục Đồng là nói lời thật lòng.

Không biết sao liền nói tới chuyện Cố Minh Thành cùng Nhiếp Doanh Doanh.

Hai người tới tiệm mì sợi Lan Châu rất sạch sẽ, lúc này người không nhiều lắm, mặt quán nóng hôi hổi chỉ có hai người các cô.

Nghe tới cái tên Nhiếp Doanh Doanh, chiếc đũa của Khương Thục Đồng ngừng một chút.

“Lần trước em nhìn thấy Nhiếp Doanh Doanh.” Khương Vũ Vi nói đến đặc biệt không có tâm tư.

Tay Khương Thục Đồng khẽ run, lại một lần nhắc đến người cô chưa từng thấy mặt này khiến tâm cô không yên.

“Cô ấy... đẹp không?” Đây là vấn đề đầu tiên Khương Thục Đồng quan tâm.

Khương Vũ Vi tự nhiên cũng là ghen ghen, hỷ mĩu nói: “Nói tới đẹp thì toàn Hải Thành có ai có thể so với chị, phong tình tự nhiên của cô ấy cũng không so được với chị, có điều rất có khí chất.”

Khương Thục Đồng tiếp tục ăn mì, tay vẫn còn run.

Trong lòng rối rắm hàm nghĩa của hai từ “khí chất”.

Khương Vũ Vi nói trong lúc nghỉ tết, có một lần cô ấy đi siêu thị nhìn thấy Nhiếp Doanh Doanh cùng Cố Minh Thành từ trong siêu thị ra, Nhiếp Doanh Doanh lên xe Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng thuận miệng, nói: “Cấp bậc Cố Minh Thành không phải là chỗ chúng ta có thể trèo cao. Ăn cơm đi. Còn có, em cũng chưa từng nói chuyện với người ta, sao lại biết đó là Nhiếp Doanh Doanh?”

“Trực giác của phụ nữ, đặc biệt là trực giác với người cùng thích một người đàn ông.” Khương Vũ Vi đặc biệt khó chịu.

“Chị đã kết hôn tất nhiên không cần trèo cao anh ấy, nhưng xem ra em hình như không có hy vọng.” Khương Vũ Vi có bộ dáng trông tròn con mắt.

--

Sant: Rất cần người cùng edit bộ này, các bạn comment phía dưới mình sẽ inbox nhé, chỉ cần bạn có khoảng 30 phút mỗi ngày và biết cách dùng google là được.

53. Chương 51-1

Buổi tối về đến nhà Khương Thục Đồng liền tới soi gương, nhìn xem cô có chỗ nào không có khí chất. Khí chất hẳn là xuất thân của một người, cách nói năng, đọc sách nhiều ít, tiếp xúc với những người có quan hệ,

điểm này Khương Thục Đồng thật sự thua.

Xem ra, mừng một tết cô vừa đi khỏi nhà của Cố Minh Thành thì Nhiếp Doanh Doanh tới.

Không có cô liền có Nhiếp Doanh Doanh, Nhiếp Doanh Doanh mới là người anh để trong tim, là người trước sau anh luôn bao bọc.

Khương Thục Đồng cười khổ một chút.

Buổi tối Khương Thục Đồng nằm mơ, lại mơ thấy cô cùng Cố Minh Thành...

Nhưng sau đó nữ chính lại không phải Khương Thục Đồng mà biến thành Nhiếp Doanh Doanh.

Khương Thục Đồng chưa thấy Nhiếp Doanh Doanh, cô cũng không thấy rõ người trong mộng kia nhưng cô biết người đó là Nhiếp Doanh Doanh.

Khương Thục Đồng nửa đêm tỉnh, trong lòng chua xót vô cùng.

Nhiếp Doanh Doanh khiến tâm thần cô không yên.

Hôm nay rất mệt, ngày hôm sau tới trưa cô liền đi ăn trưa một mình.

Bên cạnh chỗ lấy cơm có một căn phòng là nơi lãnh đạo công ty ăn cơm.

Khương Thục Đồng vừa tới lấy cơm, bác gái múc cơm liền nói: “Thục Đồng, sao cháu càng ngày càng gầy, không phải người đàn ông của cháu rất có tiền sao, sao lại nuôi cháu gầy như này?”

Là một công ty, chuyện của nhân viên bác gái ở nhà ăn đều có chút hiểu biết. Bởi vì gia cảnh Khương Thục Đồng rất giàu có, lại rất xinh đẹp, rất dẫn nhân chú mục, đối với tình huống của cô bác gái biết cũng bình thường, hơn nữa đều là phụ nữ đã kết hôn nên bác gái thích vui đùa như vậy, cũng không phải khiếm nhã.

Vốn dĩ Khương Thục Đồng định đem vấn đề này chỉ qua loa lấy lệ nhưng từ mắt cô cho thấy người kia đang đi vào phòng bên, cạnh bước chân hình như chậm lại.

Cô biết đó là Cố Minh Thành, cho nên đối với bác gái ở nhà ăn nói: “Trai nhà cháu đi công tác lâu ngày, cho nên cháu gầy.”

“Khi nào cậu ấy về thì kêu nuôi cháu béo một chút.” Bác gái trêu ghẹo.

Khương Thục Đồng lại cười một chút, bê khay cơm tới bàn ăn cơm.

Toàn bộ quá trình cô đều giả vờ không phát hiện ra Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành vào phòng, đóng cửa lại.

Khương Thục Đồng ăn cơm một mình, vừa rồi cô đi lấy cơm nhìn thấy trong phòng còn có mấy người, xem ra người kia có lẽ sẽ không ra. Khương Thục Đồng cơm nước xong liền quay lại văn phòng làm việc.

Cô gần đây không muốn về nhà, bởi vì về nhà cũng là lẻ loi hiu quạnh một mình, cho nên buổi tối thường làm thêm giờ rồi mới về.

Cô đang đi tới bến chờ xe bus thì Cố Minh Thành lái xe đến.

Khương Thục Đồng làm bộ không nhìn đến, tiếp tục đi.

“Không lên xe sao?” Cố Minh Thành hỏi một câu.

“Em ngồi xe bus về nhà được rồi.” Khương Thục Đồng vừa đi vừa nói chuyện.

Cố Minh Thành quay đầu xe chặn Khương Thục Đồng lại, cô không đi được.

Dưới bầu trời tuyết rơi, vừa rồi tuyết rơi vẫn nhỏ, hiện tại càng rơi càng lớn, xem ra tuyết mùa đông năm trước tích lại năm nay mới rơi.

“Lên xe, anh có lời muốn nói với em.” Cố Minh Thành lại ra lệnh.

Khương Thục Đồng nghĩ nghĩ, tuyết rơi chờ xe bus cũng không tốt, hơn nữa tuyết rơi có thể kẹt xe, cô cũng muốn xem anh có điều gì muốn nói với mình.

Có bạn gái rồi một hai phải cùng cô là một phụ nữ có chồng lên giường, đến tận cùng là anh thấy cô đơn hay là bởi vì điều gì khác.

Sau khi lên xe, Cố Minh Thành không lập tức lái xe đi mà châm một điếu thuốc.

Ngay sau đó anh khởi động xe, đi tới một con đường Khương Thục Đồng không quen biết.

“Ngày đó Từ Mậu Thận có đến giải vây cho em không?” Cố Minh Thành đột nhiên hỏi.

“À, có.” Khương Thục Đồng nhìn qua cửa kính xe, câu được câu không trả lời.

Cô còn muốn hỏi Từ Mậu Thận sao lại biết buổi tối hôm đó Khương Thục Đồng ở lại nhà Cố Minh Thành.

“Sao Từ Mậu Thận lại biết em ở lại nhà anh hôm đó?” Khương Thục Đồng dường như thực tức giận.

Cô không muốn người khác đem chuyện này nói nơi nơi, cho dù là bạn tốt của Cố Minh Thành cũng không được.

Xe Cố Minh Thành bỗng dừng ở ven đường, anh ngoài thân mình tiến đến trước mặt Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng theo bản năng nép vào bên cửa.

Bởi vì tuyết lớn, xe lại ngừng, thanh gạt nước dừng hoạt động cho nên bên ngoài một mảnh mênh mông sương mù, bên trong xe thật sự rất ấm áp, Khương Thục Đồng không biết anh dừng xe ở nơi nào nhưng chỗ này người thật thưa thớt.

“Bởi vì cái này mà giận anh? Phải không?” Cố Minh Thành ghé sát tai Khương Thục Đồng hỏi khiến tim cô đập thành thịch.

Tất nhiên không phải đơn giản vì chuyện này, nguyên nhân chân chính Khương Thục Đồng cũng không nói.

Cô cũng khó có thể mở miệng.

Là một phụ nữ đã kết hôn lại đi ghen với tình yêu của một người đàn ông chưa có gia đình, quá lỗ mãng.

Khương Thục Đồng thề thốt phủ nhận: “Em không giận anh.”

“Không giận anh? Vậy mà mấy ngày nay không liên lạc?” Cố Minh Thành lại nói, bộ dáng rất giống cao thủ lừa gạt phụ nữ, khiến phụ nữ bị hãm trong tình anh lại thành thạo.

54. Chương 51-2

Khương Thục Đồng thật là rất giận anh.

“Mấy hôm nay em rất bận, thường xuyên có người tìm em.”

Cố Minh Thành cười khẽ một chút, anh biết rõ những lời này là Khương Thục Đồng nói dối.

Anh ở trước mặt Khương Thục Đồng chưa bao giờ nhắc tới cái tên Nhiếp Doanh Doanh, đến bây giờ anh cũng không biết Khương Thục Đồng nghe cuộc điện thoại từ Nhiếp Doanh Doanh, nghe Khương Vũ Vi nói về diện mạo của cô gái kia.

Đột nhiên Cố Minh Thành ôm chặt bả vai Khương Thục Đồng, hôn lên môi cô.

“Nhớ em...”

Khương Thục Đồng đánh đắm phía sau lưng Cố Minh Thành, làm anh thả cô ra, cô không muốn không mình bạch với một người đàn ông như vậy.

Động cơ xe vẫn nổ, trong xe đều rất ấm áp dễ chịu, hơi nước bám vào cửa kính xe càng ngày càng dày.

Dù chuyện ngoại tình đã có mâu thuẫn, nhưng hôm nay Khương Thục Đồng giống như quyết tâm, xem sau khi trao thân cho anh anh sẽ còn muốn điều gì?

Liệu anh có nhớ cô không?

Cố Minh Thành hỏi nhỏ bên tai cô: “Người đàn ông của em là ai? Hả?”

Anh đây là vì câu nói hôm nay của Khương Thục Đồng mà giận.

Khương Thục Đồng giận anh, anh lại sao có thể không giận Khương Thục Đồng?

Khương Thục Đồng không nói chuyện.

Nắm ngón tay Cố Minh Thành đan vào năm ngón tay Khương Thục Đồng, tay Khương Thục Đồng rất lạnh.

“Lạnh?” Cố Minh Thành hỏi một câu.

“Anh nói xem?” Khương Thục Đồng vẫn bộ dáng giận dỗi, cởi đồ của cô như vậy cô có thể không lạnh? (Ồ, lại mới H xong à? Truyện này không tả cảnh H nhĩ:v, hay bản convert là bản kiểm duyệt?)

Cố Minh Thành nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng một chút, cởi áo khoác của mình đắp lên cho cô, lại cầm lấy đôi tay cô xoa xoa.

Động tác nhỏ làm ấm lòng người, giận dỗi trong lòng Khương Thục Đồng nháy mắt liền tan.

Với người đàn ông của mình chỉ cần có những hành động nhỏ nhỏ này là đủ, nhưng liệu có phải là anh?

Khương Thục Đồng giống như một con chim nhỏ rúc vào ngực Cố Minh Thành, hai mắt híp lại.

Cố Minh Thành không nói gì, hai người không biết ở chỗ này bao lâu, sau đó Cố Minh Thành lái xe đưa Khương Thục Đồng về nhà.

Ngày hôm sau, Đại sư nói tổng giám đốc có một vị khách quốc tế rất quan trọng cần một người trong phòng thiết kế, ông đề cử của Khương Thục Đồng bởi vì ông không biết tiếng Anh, tiếng Anh của Khương Thục Đồng đã qua cấp sáu.

“Nhưng phòng thiết kế có rất nhiều người có tiếng Anh quá cấp sáu, sao lại phải là cháu.” Khương Thục Đồng rất khó xử, trước khi công khai cô vẫn hy vọng duy trì khoảng cách với Cố Minh Thành, không biết Đại sư vô ý hay là do người kia bảo Đại sư làm như vậy.

“Trường hợp quan trọng như vậy, chú đương nhiên hy vọng cho người chú dạy bảo, có chút EQ không?” Đại sư bất mãn nói với Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng hiểu được, hóa ra Đại sư cũng có tư tâm của mình.

Xem ra lần này Đại sư là bỏ vốn gốc muốn cho Khương Thục Đồng xuất đầu, cho cô lần này thiết kế bản vẽ chi tiết, giải thích rất nhiều thuật ngữ thiết kế, có rất nhiều điều Khương Thục Đồng chưa từng nghe nói qua, rất nhiều điều cô từng nghe nhưng không biết có ý nghĩa gì. Tóm lại, lần này ông thực sự dùng 300% sức lực, không để Khương Thục Đồng khiến ông mất mặt. Rốt cuộc mọi người đều biết Khương Thục Đồng là đồ đệ của Đại sư.

Khương Thục Đồng vốn rất hiếu học, hơn nữa tiếng Anh cũng không tồi, mấy hôm nay tích cực tìm hiểu, buổi tối lúc mơ ngủ cũng thấy đang vẽ, cố gắng nắm lấy cơ hội đàm phán lần này, ít nhất không thể phụ Đại sư.

Ngày đó, cô miễn cưỡng kèm tháp thơm đem bản vẽ đi tới văn phòng Cố Minh Thành.

“Quả nhiên là em.” Cố Minh Thành nói.

Khương Thục Đồng không nói chuyện, đang suy nghĩ xem câu “quả nhiên là em” có ý tứ gì.

Nhớ tới tiệc tất niên, ở màn khiêu vũ mở màn cô cảm thấy Cố Minh Thành chọn đúng tên cô tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, hiện tại xem ra Đại sư phái cô làm cũng không phải là ngẫu nhiên.

Nhưng nếu nghĩ như vậy lại cảm thấy tự mình đa tình.

“Cố tổng, khách hàng sẽ tới Hải Thành hay chúng ta ra nước ngoài?” Khương Thục Đồng hỏi một câu.

“Xuất ngoại.” Cố Minh Thành nói không chút biểu cảm.

“A?”

Cố Minh Thành thấy Khương Thục Đồng kêu lên kinh ngạc, ngẩng đầu lên hỏi: “Có vấn đề gì sao? Không muốn đi công tác với anh?”

“Không... không phải... Em thấy rất kinh ngạc, cũng chưa bao giờ cùng thủ trưởng đi công tác, tự nhiên...” Trong lòng Khương Thục Đồng bồn chồn chính là, nói đi công tác, Cố Minh Thành có thể không cùng phòng với cô không?

Hiện tại Lục Chi Khiêm ngồi tù ở Thượng Hải, cô cùng Cố Minh Thành song túc song phi như vậy thật chính là ném đá động bèo.

“Lần này xuất ngoại, ngoại trừ giới thiệu nội dung thiết kế của em còn muốn em phụ trách phiên dịch. Chuẩn bị cho tốt.” Cố Minh Thành nói. “Anh sẽ bảo phòng hành chính mua vé máy bay, đi nước Mỹ.”

Khương Thục Đồng liên tục gật đầu, rất khẩn trương.

55. Chương 52-1

Chương 52: Yêu đương vụng trộm

Vé máy bay là 9 giờ sáng, Khương Thục Đồng vội vàng chạy tới sân bay, Cố Minh Thành đã đang đợi, nâng cổ tay nhìn đồng hồ.

Khương Thục Đồng đã nhận ra anh đang không vui, sắp chờ cấp dưới là chuyện thế nào.

Tới một khách sạn 5 sao ở nước Mỹ, ngoài tưởng tượng của cô, Cố Minh Thành đã thuê 2 phòng riêng. Điều này làm cho bản khoản trong lòng Khương Thục Đồng hoàn toàn biến mất, xem ra cũng không phải anh không khổng chế được bản thân.

Bởi vì tâm tình không tồi cho nên ngày hôm sau lúc cùng kiến trúc sư của đối tác giới thiệu bản thiết kế, Khương Thục Đồng phát huy cũng không tồi. Bọn họ đàm phán trong một phòng hội nghị ở khách sạn, Khương Thục Đồng và Cố Minh Thành ngồi ở một bên, người ở công ty đối tác ngồi ở một bên.

Khương Thục Đồng lần này tới ngoại trừ là kiến trúc sư còn đảm đương trách nhiệm phiên dịch, không cần dịch tiếng Anh sang tiếng Trung bởi vì Cố Minh Thành nghe hiểu được tiếng Anh, nhưng Cố Minh Thành nói tiếng Trung cô phải dịch sang tiếng Anh, người nước ngoài nghe không hiểu tiếng Trung.

Khương Thục Đồng có chỗ không rõ, anh có thể nghe hiểu tiếng Anh chẳng lẽ không nói được sao? Một hai cứ phải bảo cô phiên dịch?

Rốt cuộc là có ý tứ gì?

Cố Minh Thành nói một câu: “Mời người ở công ty đối tác tới tham quan hiện trường ở Trung Quốc.”

Nhưng Khương Thục Đồng không biết từ ‘hiện trường’ này cần nói như nào, trong lúc nhất thời bí bách cô cũng muốn tìm từ thay thế, nhưng là đàm phán không phải diễn tập, càng nồn nóng cô càng nghĩ không ra, mồ hôi lạnh đã ứa ra.

Cố Minh Thành ôm hai tay, ngồi ở bên trên ghế, dựa lưng vào phía sau.

Ánh mắt mọi người đều hướng tới Khương Thục Đồng khiến cô hận không thể tìm cái động chui vào.

Cố Minh Thành không thay đổi sắc mặt trực tiếp nói những lời này từ tiếng Trung thành tiếng Anh, còn cố ý cường điệu từ ‘site’.

Nhân viên đối tác liên tục gật đầu.

Cách nói này đầy nhịp điệu giống như đã sống ở nước ngoài nhiều năm. Rõ ràng tiếng Anh tốt như vậy một hai phải bắt cô làm phiên dịch viên nửa mùa, Khương Thục Đồng chửi thầm trong lòng.

Từ đây, từ ‘site’ liền khác sâu trong đầu Khương Thục Đồng, so với các từ các càng ghi nhớ rõ hơn.

Cái từ này là Cố Minh Thành dạy cô.

Đàm phán xong, vì biểu hiện hôm nay không tốt mà Khương Thục Đồng vẫn thấy cố kỵ trong lòng, vẫn buồn rầu ăn cơm không dám nhìn Cố Minh Thành.

“Sao ngài không tìm một chuyên gia phiên dịch đi theo? Tránh cho lại sinh ra tình huống như hôm nay.” Khương Thục Đồng hỏi một câu, vẫn cúi đầu.

“Phiên dịch chuyên nghiệp lại không am hiểu thiết kế, khác nghề như cách nói.”

“Tiếng Anh của ngài tốt như vậy, vì sao không trực tiếp dùng tiếng Anh nói?” Khương Thục Đồng lại hỏi.

“Anh nói tiếng Anh thì còn gọi em tới làm gì?”

Thì đúng vậy, Khương Thục Đồng cũng nghĩ như vậy, anh còn gọi cô tới làm gì?

Đàm phán xong hôm này, bọn họ ở lại Mỹ một đêm, hôm sau liền có thể về nước.

Đêm nay, Cố Minh Thành cũng không tới phòng cô, điều băn khoăn trong lòng cô rốt cuộc cũng buông xuống.

Cảm xúc Cố Minh Thành cứ khi tốt khi xấu, đến tốt cùng là như nào? Khương Thục Đồng không hiểu được anh.

Kệ điều băn khoăn trong lòng, trên máy bay về nước Khương Thục Đồng tự nhiên rất vui vẻ phấn chấn.

Cố Minh Thành vẫn luôn thờ ở lạnh nhạt.

Chỉ là Khương Thục Đồng không nghĩ tới, khi trở về còn phải làm biên bản đàm phán, đây là Đại sư nói cho cô, bao gồm cả việc thông qua lần đàm phán này học được cái gì.

“Sao thầy không nói sớm? Sớm nói lúc ở cuộc họp cháu sẽ ghi chép một chút. Hiện tại đã quên hết rồi.”

“Đây là do Cố tổng vừa mới ra lệnh cho cháu, hơn nữa viết xong báo cáo đàm phán còn phải viết một bài đúc rút kinh nghiệm, viết càng tỉ mỉ càng tốt để toàn bộ các kiến trúc sư ở nhà có thể học hỏi.” Đại sư cũng cảm thấy yêu cầu này của Cố tổng rất không đầu vào đầu, trước kia chưa bao giờ từng có yêu cầu như vậy, liền tính Cố Minh Thành là chỗ dựa cho Khương Thục Đồng, muốn Khương Thục Đồng nhanh thắng tiến nhưng yêu cầu này quả là quá hà khắc.

Đúng là, trước đó Khương Thục Đồng không có chuẩn bị cho nên hiện tại liền phải minh tư khổ tưởng các chi tiết khi đàm phán, đôi khi thật sự không nhớ được Cố Minh Thành nói như thế nào, tính gửi Wechat hỏi Cố Minh Thành một chút nhưng cũng không ổn, chắc chắn anh sẽ nói ‘nếu tôi nhớ kỹ lời mình nói lúc ấy thì còn cần em làm gì’.

Khương Thục Đồng biết phản ứng của anh, biết kiểu gì anh cũng sẽ nói như vậy.

Không thể xin người khác giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào chính mình.

56. Chương 52-2

Hai ngày sau, một phần sáu trang excel bảng biểu cùng bản word, tiếng Trung cùng tiếng Anh đã xong. Hơn nữa Khương Thục Đồng còn cố ý nhấn mạnh sự kiện từ ‘site’ vào trong báo cáo, cảnh báo cho mình, đồng hồ cũng là cảnh báo cho mọi người phải thật tốt thuật ngữ chuyên ngành, bằng không ở thời điểm mấu chốt sẽ rất mệt. Cô cũng đem báo cáo này gửi cho tất cả mọi người trong phòng thiết kế.

Làm xong cái này, Khương Thục Đồng cuối cùng thở dài một hơi.

Đại sư nói, đưa báo cáo cho Cố tổng.

Khương Thục Đồng giật mình, “đưa” là có ý tứ gì? Không phải gửi qua email là được rồi sao?

“Cố tổng bảo đem bản giấy cho anh ấy.” Đại sư tiếp tục nói.

“Được ạ.” Sắc mặt Khương Thục Đồng hơi ảm đạm, đối với chuyện tới văn phòng của Cố Minh Thành cô rất e dè, nhưng không đi không được.

Cầm tài liệu đã đóng dấu chính tề đi lên, gõ cửa, vừa lúc Từ Mậu Thận cũng ở.

Khương Thục Đồng nói một câu. “Cố tổng, tài liệu đã xong.”

Cố Minh Thành gật đầu, nhận lấy tài liệu.

Hai người cách nhau một bàn làm việc.

Không biết là Cố Minh Thành vô tình hay cố ý chạm vào tay Khương Thục Đồng, lập tức Khương Thục Đồng giật lùi về sau như bị điện giật.

Bởi vì Từ Mậu Thận ngồi bên cạnh, Khương Thục Đồng chắc chắn anh đã thấy.

“Được, anh biết rồi.” Cố Minh Thành nói một câu.

Trên đường xuống lầu, Khương Thục Đồng đều nghĩ đến chuyện với Cố Minh Thành, cô cảm thấy giống như Cố Minh Thành đang chơi đùa với cô, giống như một sếp tìm cấp dưới để đùa giỡn, cùng lắm chỉ để bản thân bớt buồn chán.

Hơn nữa, Khương Thục Đồng là gái có chồng, chắc chắn anh thấy kích thích.

Nghĩ đến điều này Khương Thục Đồng liền cảm thấy thê lương.

Nghĩ nghĩ, vẫn gửi tin nhắn cho Cố Minh Thành: Cố tổng, công ty là nơi làm việc, tôi cho rằng loại yêu đương vụng trộm này của chúng ta nên kết thúc đi, tôi thấy rất nặng nề.

Gửi xong, Khương Thục Đồng trấn an lòng mình vẫn đang kinh hoàng.

Mẹ chồng cô đã cảnh cáo, Lục Chi Khiêm trước sau như một quả bom hẹn giờ, nếu tương lai cô cùng Cố Minh Thành phát triển thành mối quan hệ không thể ngăn chặn, không thể thu tay thì thật sự cô không biết chuyện sẽ nhiều loạn như thế nào.

Điện thoại cô vang lên, là tiếng báo tin nhắn.

“Là muốn công khai? Thêm nữa, yêu đương vụng trộm là có ý tứ gì? Bởi vì ở nước Mỹ tôi không đề em?”

Khương Thục Đồng chán nản, anh ta hà tất phải cố ý xuyên tạc ý của cô? Cô căn bản không nghĩ công khai mà là kết thúc.

Nhưng ngẫm lại, bọn họ ngoại trừ vài lần lên giường cũng không có một quan hệ rõ ràng, vừa rồi Cố Minh Thành chỉ sờ tay cô mà cô đã cảm thấy rất lỗ mãng.

Anh chỉ là một nhà tài phiệt, không thượng cô có thể là sợ công việc bị chậm trễ, mất nhiều hơn được.

Nhưng trong lòng cô hạ quyết tâm, về sau bất cứ phát sinh chuyện gì cô đều sẽ không cùng Cố Minh Thành lên giường.

Cô nhìn chằm chằm điện thoại, bỗng điện thoại lại vang, cô tưởng Cố Minh Thành nhắn đến nhưng hóa ra lại là Tiết Lan.

“Xem ra anh ấy thật sự muốn đem cô đào tạo đến không giống người thường.”

Không biết đầu óc Khương Thục Đồng có vấn đề hay sao, cô sao lại không hiểu lời này có ý tứ gì?

“Anh ấy” là ai?

“Có ý gì?” Khương Thục Đồng hỏi lại.

“Nhìn xem, cô làm báo cáo lần đàm phán này tường tận đến mức hoàn mỹ, lại là đồ đệ của Đại sư, loại này là khác biệt như hạc trong bầy gà, chúng tôi không thể so bằng.”

Tiết Lan viết nhưng lời này, Khương Thục Đồng không tiếp tục hỏi, Tiết Lan cũng không lại nói.

Anh mắt Khương Thục Đồng lập lờ, anh có ý tứ này là sao? Nhưng Khương Thục Đồng không phát hiện ra, hay là do Tiết Lan suy nghĩ nhiều?

Cô còn đang suy nghĩ, Đại sư nói thiết kế lâm viên cho nhà Cố Minh Thành đã được duyệt rồi, hai ngày nữa công nhân sẽ đến làm, nhắc Khương Thục Đồng phải tới trông coi.

Cô nhíu mày, không phản bác. Rốt cuộc dự án này cô cùng Đại sư làm, với thân phận của Đại sư không có khả năng sẽ đến hiện trường trông coi, chỉ có cô đi.

Cô cùng công nhân xây dựng đến, trước đó đã liên hệ với Cố Minh Thành, Cố Minh Thành nói trong nhà có người.

Khương Thục Đồng không nghĩ nhiều, cô cũng không nghĩ đến, Cố Minh Thành chỉ ở một mình, nói ‘có người’ là nói ai.

Nhưng cửa cổng của Cố Minh Thành thật sự mở, cửa phòng khóa, không phát hiện có ai, nhưng xây dựng đều ở sân vườn, không cần vào nhà, Khương Thục Đồng liền cùng công nhân làm việc.

Xây dựng sân vườn là công việc đặc biệt vất vả, Khương Thục Đồng đứng cả buổi trưa, vừa lạnh vừa mệt, cô đi tới cái núi giả nghỉ ngơi một lát.

Vừa mới đến núi giả liền nhìn thấy có sương khói lượn lờ bay lên, cô nghĩ thầm, không xong rồi, có cháy.

Chạy nhanh đến lại nhìn thấy Cố Minh Thành đang vui vẻ thoải mái ngồi hút thuốc.

Khương Thục Đồng chưa hoàn hồn, nói: “Sao anh lại ở đây? Làm em giật cả mình.”

“Đây là nhà anh, anh không thể ở chỗ này sao?” Cố Minh Thành nói, cũng kéo Khương Thục Đồng vào lòng ngực anh.

Khương Thục Đồng nhớ tới nghi ngờ trong lòng mình, hỏi: “Hôm tất niên, sao Từ Mậu Thận biết em ở lại nhà anh?”

Cô miệng lưỡi chất vấn, bởi vì cô rất ghét có người đem việc cá nhân của cô nói cho người đàn ông khác, đặc biệt việc riêng tư như vậy.

“Anh ấy đoán.”

“Sao anh ấy có thể đoán được, anh ấy đã đi từ sớm.” Khương Thục Đồng bác bỏ.

“Ánh mắt, động tác, hơi thở giữa hai người. Đoán được cũng không khó.”

Khương Thục Đồng cứng họng, không hổ là bạn tốt của Cố Minh Thành, điều này mà cũng có thể đoán được. Tuy rằng chuyện này càng nhiều người biết thì Khương Thục Đồng càng không an toàn, nhưng xem ra Từ Mậu Thận không phải là người nhiều chuyện.

Cô cũng không biết, giữa cô và Cố Minh Thành có hơi thở dạng nào mà khiến Từ Mậu Thận nhìn ra được.

Nhưng đây đang giữa thanh thiên bạch nhật, còn có rất nhiều công nhân ở trong sân, tuy rằng ở đây bị núi che khuất nhưng không chừng nhóm công nhân sẽ nghe được động tĩnh.

57. Chương 53

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 53: Chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Khương Thục Đồng rất bất an, rốt cuộc cô vẫn luôn coi quan hệ giữa cô cùng Cố Minh Thành là “yêu đương vụng trộm”.

“Không phải không muốn yêu đương vụng trộm sao, vậy hôm nay chúng ta công khai.” Cố Minh Thành tắt điều thuốc, nói nhỏ vào tai Khương Thục Đồng.

Trong lòng Khương Thục Đồng gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng. “Em là nói kết thúc. Anh có đường của anh, em có đường của em, anh không phải em nên anh không hiểu được.”

Cố Minh Thành cũng không động: “Nguyên nhân là vì anh không phải em cho nên mới muốn dè em!”

Khương Thục Đồng vẫn cố giãy giụa không biết phải làm sao, má cô đụng vào môi Cố Minh Thành càng khiến cô thẹn quá hóa giận.

Cô nổi giận, dường như trong lòng Cố Minh Thành cũng bốc hỏa, anh lập tức bế Khương Thục Đồng lên, đi vòng qua núi giả đi vào trong nhà, may mắn không có người thấy không thì Khương Thục Đồng phát khóc mất.

Cố Minh Thành không tới phòng ngủ ở dưới lầu mà đi thang lên trên lầu. Vừa vào nhà liền đặt Khương Thục Đồng xuống cửa: “Không phải em không muốn vụng trộm sao?”

Cố Minh Thành lại lần nữa bế cô lên, đưa lên trên giường.

Khương Thục Đồng không ra tiếng, vẫn luôn chống cự nhưng phụ nữ sức yếu, cô trước sau đều không phải đối thủ của Cố Minh Thành.

Trong lòng sự áy náy vì ngoại tình càng ngày càng lớn. Một lần ngoại tình cô cảm thấy sẽ không có lần sau, hai lần ngoại tình, ba lần ngoại tình đã tạo ra gánh nặng cô không chịu nổi.

Anh biết suy nghĩ của cô, biết cô chống cự nhưng anh không hề chiều theo cô mà xé rách lòng cô, đồng thời cũng xé rách quần áo trên người cô.

Đàn ông với phụ nữ không giống nhau, đàn ông có thể tách rời thể xác và tình cảm, trong lòng yêu một người nhưng thân thể lại ngủ cùng người phụ nữ khác.

Thân thể Khương Thục Đồng thuộc về một người đàn ông lòng liền bắt đầu hướng về người đàn ông đó.

Cô rõ ràng nhìn thấy mình bị cưỡng ép nhưng cô bất lực, mặc người đàn ông phía sau muốn làm gì thì làm.

Dưới lầu nhóm công nhân vẫn làm việc giống như không có việc gì, dọn đá, đắp đất.

Khương Thục Đồng biết trong nhà kính của Cố Minh Thành, người bên ngoài sẽ không nhìn thấy, nhưng bọn họ không thấy cô không có nghĩa cô không thấy bọn họ.

“Ở nước Mỹ không phải thích trốn sao, anh coi trọng em, có thể trốn đến đâu?”

Giọng Cố Minh Thành truyền đến từ phía sau giống như còn mang chút tức giận. Lúc ấy Khương Thục Đồng cho rằng anh không thêm để ý, hiện tại xem ra anh thật sự ghi nợ tính sổ sau.

Lúc ấy Khương Thục Đồng vui vẻ thoải mái, nào có biết ngày sau sẽ khổ sở như vậy?

Khương Thục Đồng cúi đầu, nước mắt tuôn xuống cửa sổ.

Chung quy vẫn không tránh thoát anh.

Giống như giữa cô cùng Cố Minh Thành cô chỉ là con mồi nhỏ giẫy giụa yểu ớt.

Sau khi xong việc, Khương Thục Đồng lão đạo khó khăn nhặt quần áo của mình trên mặt đất, mặc vào. Cố Minh Thành muốn giúp, cô đẩy anh ra, mặc xong rồi, mặc kệ đầu tóc mình rối tung liền chạy ra ngoài.

Cố Minh Thành đi ra khỏi phòng, vẫn đang cài cúc áo sơ mi của mình, rốt cuộc vẫn không yên tâm về Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng chạy từ trên lầu xuống, ở dưới lầu đụng phải một người.

Một phụ nữ.

Cho dù hiện tại Khương Thục Đồng đã đánh mất lý trí nhưng cô vẫn chú ý cô gái này vài lần.

Cố Minh Thành cũng đi xuống dưới lầu.

Cô gái kia dùng giọng lạnh lùng trào phúng hỏi một câu: “Cố tổng, đây là người tình thứ mấy của anh?”

Quần áo Khương Thục Đồng không chỉnh tề, Cố Minh Thành đang cài cúc áo sơ mi, đã xảy ra chuyện gì vừa nhìn là hiểu ngay.

Cố Minh Thành không nói gì chỉ hừ lạnh một tiếng.

Nói vậy, xem ra đây chính là bạn gái chính thức của Cố Minh Thành – Nhiếp Doanh Doanh.

Đúng như Khương Vũ Vi từng nói, là trực giác phụ nữ nói cho Khương Thục Đồng người này chính là Nhiếp Doanh Doanh, không hề nghi ngờ.

Ngoại trừ cao, gầy cùng khí chất bên ngoài cũng không có cái gì hơn cả.

Khương Thục Đồng cảm thấy mình quả thực buồn người, thời khắc chật vật như này vậy mà lại chú ý tới diện mạo cô gái này.

Nhưng cô cũng không dừng lại bao lâu, một lát giật mình cô lại chạy ra ngoài. Lần này sẽ không để Cố Minh Thành đưa cô, bất cứ thế nào cũng sẽ không.

Cô đi một mình xuống núi, bình thường ngồi xe không cảm thấy gì, bây giờ mới cảm giác đường thật dài, chân đã không còn cảm giác là của mình, rất mỏi.

Bởi vì cô cùng Đại sư đã nói, hôm nay làm xong thì có thể về nhà, không cần tới công ty. Cô gửi cho đám công nhân một tin nhắn, nói mình có việc cần đi trước, bọn họ làm cho tốt, không cần lo lắng.

Khương Vũ Vi đã gửi tin nhắn cho cô, rủ Khương Thục Đồng tối đi hát, Khương Thục Đồng đồng ý, dù sao buổi tối cô cũng không có việc gì làm.

Khương Vũ Vi đón Khương Thục Đồng ở trên đường, Khương Thục Đồng không nói cô tới nhà Cố Minh Thành, chỉ nói có một khách hàng cần trang trí lại sân vườn. Khương Vũ Vi nhìn cô chằm chằm, cũng không có hỏi nhiều.

“Thục Đồng, chị nhìn tóc chị kia, gió thổi rồi hết rồi.” Khương Vũ Vi một bên lái xe một bên đưa lược cho Khương Thục Đồng để Khương Thục Đồng chải lại tóc.

Khương Thục Đồng kêu khổ trong lòng, cô thật sự bị Cố Minh Thành làm cho như thế.

Hai người đi karaoke, ở phương diện ca hát từ trước đến nay Khương Thục Đồng rất am hiểu, lúc Khương Vũ Vi hát, cô chọn bài “Chỉ hận gặp nhau quá muộn”, đó là cô thật lòng nghĩ tới một người.

Nếu hiện tại cô không kết hôn, anh không có bạn gái, nếu anh cùng cô ở bên nhau không chỉ vì tình dục...

Thì tốt biết bao!

Khương Vũ Vi nhìn Khương Thục Đồng khóc lóc nước mắt mắt mũi tèm lem, nói: “Thục Đồng, chị đang yêu ai à? Anh ấy đã kết hôn?”

Khương Thục Đồng không nói gì.

Kỳ thật hôm nay tâm tình cô không tốt, là từ khi nhìn thấy cô gái kia – Nhiếp Doanh Doanh.

Trong lòng cô... thật sự ghen ghét.

Nhưng dường như Nhiếp Doanh Doanh không sai, là người đàn ông kia vẫn luôn khiến Khương Thục Đồng không thoát được. Ở trước mặt Cố Minh Thành cô không cách nào che giấu, có một loại cảm giác thất bại cùng bất lực, hơn nữa còn chưa cùng Lục Chi Khiêm ly hôn, Khương Thục Đồng thấy cả thể xác và tinh thần thật đều mệt mỏi.

Về đến nhà, Khương Thục Đồng phát hiện một vấn đề, chuyện này khiến cô rất kinh ngạc... cô không có tiền.

Vốn dĩ cô đi làm việc không phải vì tiền, bình thường cô tiêu tiền rất nhiều, nhưng hiện tại mới phát hiện tiền lương mỗi tháng của cô chưa đến một vạn (khoảng 35 triệu đồng), căn bản là không đủ cho cô tiêu, hơn nữa khi đi làm mỗi ngày đều ăn ở nhà ăn, đôi khi mua cơm hộp cũng rất tốn kém.

Trước kia Lục Chi Khiêm còn ở nhà thi thoảng vẫn đưa cô thêm tiền sinh hoạt, nhưng hiện tại anh không còn nữa, lúc này cô mới phát hiện cô thật sự không có tiền, trong túi chỉ còn mấy chục đồng.

Trong lòng cô rất hoảng.

Bất chợt nhớ tới lúc đi làm năm mới Cổ Minh Thành từng phát bao lì xì, số tiền kia cô vẫn tùy tiện đặt trong ngăn kéo, cô cũng không biết có bao nhiêu tiền nhưng sờ rất dày, hẳn có thể sống được một thời gian.

Ngày hôm sau, Khương Thục Đồng tới công ty liền đem số tiền này ra, đếm đếm, vậy là có năm ngàn, hơn nữa ngoài tiền còn kẹp một thẻ ngân hàng. Khương Thục Đồng không biết người khác có thẻ ngân hàng không, chuyện lì xì rất nhạy cảm, cô cũng không tùy tiện hỏi.

Cô không biết trong thẻ có bao nhiêu tiền, nghĩ nghĩ, cô liền gửi tin nhắn cho Tiết lan: Lúc ăn tết tổng giám đốc đưa thẻ ngân hàng có bao nhiêu tiền?

Kia trả lời: Lì xì không phải là bằng tiền mặt sao? Nào có thẻ?

Khương Thục Đồng liền không rõ, chẳng lẽ người khác đều không có sao?

Nhưng vì sao cô lại có?

Một lát sau, Tiết Lan gửi tin nhắn tới: Có lẽ tổng giám đốc có ý, cô với chúng tôi không giống nhau.

Khương Thục Đồng ngẩn người, lời này thật có ý vị thâm trường.

Khương Thục Đồng muốn đi xuống dưới lầu vào ATM xem thử, nhưng cô không biết mật mã.

Đây là tiền gì?

Cô nghĩ, nếu đem tiền cho cô lại không cho cô mật mã là có ý tứ gì? Là muốn cô đi cầu xin anh sao? Nhưng cầu xin loại này là chuyện Khương Thục Đồng không làm được.

Khương Thục Đồng muốn đem thẻ ngân hàng này trả lại Cổ Minh thành nhưng Đại sư nói tổng giám đốc đã đi, giống như lại đi công tác, nghe nói lần này đi công tác khá dài, phải mười ngày.

Lòng Khương Thục Đồng giống như bị con gì cắn một miếng, anh không còn ở đây sao?

Thẻ ngân hàng kia Khương Thục Đồng vẫn luôn đặt trong ví, giữ kín như bưng. Lại nói, cô không biết mật khẩu thì anh đưa cô thẻ để làm gì?

Hiện tại Khương Thục Đồng bắt đầu tự mình nấu cơm, tự mình mang cơm. Trong công ty rất nhiều người tự mang cơm đi, ăn đồ bên ngoài rất dễ béo, Khương Thục Đồng mới hai mươi bốn tuổi, cũng rất chú ý giữ gìn dáng vóc của mình.

Lúc đầu làm đều tương đối đơn giản, cà chua xào trứng gà linh tinh, tóm lại mình làm sao ăn vậy.

Mười ngày sau Cổ Minh Thành trở về từ nơi khác, lúc xuống máy bay đã 11 giờ, trên máy bay không ăn cơm, từ sân bay về công ty anh liền đến thẳng nhà ăn.

Vừa lúc là giờ ăn cơm, anh nhìn quanh phòng ăn đều không thấy Khương Thục Đồng, có chút thất vọng.

Những người xung quanh thấy anh liền chào hỏi: “Chào Cố tổng.”, “Cố tổng đi công tác đã về ạ?”

Anh chỉ ừ hử trả lời, đi vào phòng ăn.

58. Chương 54-1

Bộ dáng Cổ Minh thành như đang suy tư điều gì.

Điện thoại Khương Thục Đồng nhận một tin nhắn, là phí bất động sản, hai vạn sáu.

Trước kia lúc Lục Chi Khiêm ở nhà, những việc này đều do anh quản. Khương Thục Đồng đối với những việc như này vốn không phải nhọc lòng, hiện tại cô mới biết được hóa ra gắng lại nặng như vậy.

Nhưng trong tay cô không có nhiều tiền như vậy, mượn đồng nghiệp cũng không tốt, mới làm việc mà đã mượn tiền đồng nghiệp thì danh tiếng thật chẳng ra gì.

Lúc Khương Thục Đồng đang ngồi trong văn phòng suy nghĩ, nghe được các đồng nghiệp nói khẽ. Hình như có người nói, “Cố tổng tới.”

Tim Khương Thục Đồng lập tức đập thành thịch, anh đi công tác đã về sao?

Cô buông thẻ ngân hàng trong tay, vùi đầu vào công việc.

Cố Minh Thành hình như tới tìm Đại sư, ánh mắt quét qua Khương Thục Đồng như muốn nói với Khương Thục Đồng, có ý gì Khương Thục Đồng cũng không biết nhưng trong lòng cô rất kích động.

Đã mười ngày cô không gặp người kia, cho dù anh có bạn gái, cô chỉ nhìn anh, từ xa xa mà nhìn anh.

Ánh mắt Cố Minh Thành như hướng tới phía Khương Thục Đồng, nhưng tâm tình Khương Thục Đồng nôn nao chột dạ không dám nhìn anh.

Cố Minh Thành đi một vòng văn phòng, lúc đi qua chỗ Khương Thục Đồng bước chân anh hơi chậm lại một ít, Khương Thục Đồng không để ý.

Đến khi anh đi rồi Khương Thục Đồng mới phát hiện thẻ ngân hàng anh cho cô đang để trên mặt bàn.

Lòng Khương Thục Đồng lập tức thấy lạnh: Không xong, chắc chắn anh cho rằng mình đã bắt đầu để ý tới số tiền này.

Nếu anh có thể đoán được kinh tế của cô có chút khó khăn cô cũng không thấy lạ, anh với chuyện nhà cô còn hiểu biết hơn cô, hơn nữa lần trước Khương Thục Đồng mua áo khoác Burberry, lúc ở trong thang máy Cố Minh Thành đã dùng ánh mắt đánh giá cô.

Lúc ấy Khương Thục Đồng còn không hiểu gì, hiện tại lòng cô mới nhận ra giống như được soi sáng, lúc ấy khẳng định ý tứ của ánh mắt anh là: Toàn bộ tiền lương để mua một cái áo, ta xem người sống kiểu gì?

Ngẫm lại thật đỏ mặt, nhưng hiện tại phí bất động sản còn ở đó, mượn người khác chi bằng mượn anh, dù sao thẻ cũng trong tay mình, chỉ cần có mật mã là được.

Nhưng cô nhắc tới chuyện này như thế nào?

Dù sao Cố Minh Thành đã thấy cô mang thẻ ngân hàng ra, chỉ đơn giản hỏi một chút là được.

Khương Thục Đồng suy nghĩ lời nên nói trong đầu, sau đó gửi tin nhắn wechat đi: Cố tổng, hôm nay tôi mới lấy bao lì xì, thấy bên trong có một thẻ ngân hàng, xin hỏi mật mã là thế nào?

Khương Thục Đồng cố ý không nói cô đã biết người khác không có thẻ ngân hàng, như vậy cô hỏi mật mã của anh cũng không ngượng, giống như cô không biết đây là sự ‘chiếu cố đặc biệt’ của anh.

“Sinh nhật anh.” Một lát sau bên kia có tin nhắn gửi đến.

Khương Thục Đồng sửng sốt, sinh nhật anh là ngày nào? Cô không biết.

“Sinh nhật anh là ngày nào?” Khương Thục Đồng lại hỏi.

“Tự mình tra đi.”

Hỏi vài đồng nghiệp nhưng không ai biết, hồ sơ cá nhân của anh chỉ có ở phòng tài vụ để nhân viên đăng ký thông tin làm việc hay lập hồ sơ linh tinh, nhưng chỗ tài vụ Khương Thục Đồng không quen biết ai cả.

Cô cũng từng như lơ đãng hỏi Đại sư một chút nhưng Đại sư cũng không biết.

Khương Thục Đồng liên sửng sốt, giống như sinh nhật tổng giám đốc là một bí mật lớn.

Vậy mà, cô tuyệt không thể ngờ chuyện này lại do Nhiếp Doanh Doanh nói cho cô.

Hôm đó, Khương Thục Đồng theo lời Đại sư đi mua sắm một ít bản vẽ cùng giấy bút linh tinh. Những thứ này vốn do phòng hành chính cung cấp nhưng vừa lúc phòng hành chính cũng hết hàng, ông bảo Khương Thục Đồng sang cửa hàng văn phòng phẩm đối diện mua dùng tạm.

Khương Thục Đồng từ tầng thiết kế xuống lầu một, vừa mở cửa thang máy liền thấy cô gái kia đang đợi thang máy.

Kỳ thật không có ai nói cho Khương Thục Đồng cô gái này là Nhiếp Doanh Doanh nhưng cô biết.

Nhiếp Doanh Doanh cũng để ý tới Khương Thục Đồng, cô tự nhiên liếc mắt vài cái cũng nhận ra đây là cô gái lần trước lên giường cùng Cố Minh Thành.

Oán hận ghen ghét, còn có rất nhiều khinh thường đều có trong ánh mắt của Nhiếp Doanh Doanh, cô khẽ hừ một tiếng.

Khương Thục Đồng rất phản cảm với tiếng hừ này, giống như muốn khiêu chiến Nhiếp Doanh Doanh, cô tiến lại hỏi một câu: “Xin hỏi Nhiếp tiểu thư, sinh nhật của Cố tổng là ngày nào?”

Nhiếp Doanh Doanh hiển nhiên rất kinh ngạc Khương Thục Đồng không biết xấu hổ, cùng Cố Minh Thành lên giường hẳn là phải trốn tránh cô mới đúng, vậy mà cô gái này dám công khai hỏi cô sinh nhật của Cố Minh Thành.

Cô một chân giẫm lên cửa thang máy không cho thang máy đi, hai tay khoanh trước ngực, dùng khẩu khí như từ trên cao nhìn xuống nói: “Minh Thành sinh vào 25 tháng 1, đã qua rồi. Sao, muốn lấy lòng anh ấy?”

“Cô suy nghĩ nhiều rồi, cảm ơn cô.” Nói xong Khương Thục Đồng xoay người rời đi.

Khương Thục Đồng không rõ tâm lý của chính mình, hình như là một tiểu tam muốn để lộ tin tức của mình với người đàn ông cho chính thất, làm chính thất khủng hoảng mới là mục đích của cô.

Nhiếp Doanh Doanh hừ lạnh một tiếng, sau đó cửa thang máy khép lại.

59. Chương 54-2

Trên đường đi, Khương Thục Đồng bỗng nhiên nhớ tới ngày 30 tết kia hình như đúng là ngày 25 tháng 1 dương, chẳng lẽ là sinh nhật của anh sao?

Nhưng anh không nói gì cả, chỉ có hôm đó anh đặc biệt muốn Khương Thục Đồng một cách tàn nhẫn.

Sau khi Khương Thục Đồng mua bản vẽ trở về lại trùng hợp gặp Cố Minh Thành cùng Nhiếp Doanh Doanh ở đại sảnh, hai người giống như đang sắp cùng đi đâu.

Ánh mắt Cố Minh Thành liếc về phía Khương Thục Đồng, mỗi tiếng nói mỗi cử động của cô đều không thoát khỏi ánh mắt anh. Một tay anh nhét vào túi, bước chân đi rất nhanh, dùng ánh mắt xem kịch vui liếc nhìn Khương Thục Đồng, không nói câu nào.

Khiến trong lòng Khương Thục Đồng run sợ.

Nhiếp Doanh Doanh đi phía sau anh, khi thấy Khương Thục Đồng cô liếc mắt một cái, chạy nhanh hai bước đuổi kịp Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng cũng chỉ nhìn thoáng qua mấy lần, không nghĩ gì cả trở về văn phòng của mình.

Cô đã biết sinh nhật của Cố Minh Thành, đã biết mật mã, kiểm tra thì trong thẻ có tới năm mươi vạn.

Đối với Khương Thục Đồng vào lúc này thì đó là số tiền rất lớn.

Cô dùng thẻ thanh toán phí bất động sản, trong lòng cũng yên tâm phần nào.

Giữa tháng hai, công an Thượng Hải gọi điện thoại tới nói sắp đổi mùa, bảo Khương Thục Đồng chuẩn bị một chút áo lông cho Lục Chi Khiêm, đưa vào cho anh.

Khương Thục Đồng đồng ý, đây cũng là bổn phận của một người vợ.

Xin nghỉ một ngày cùng cuối tuần, cô có ba ngày đi Thượng Hải, không ngờ lần này Lục Chi Khiêm chịu gặp cô.

Lục Chi Khiêm hỏi quan hệ hiện tại của cô cùng Cố Minh Thành thế nào, Khương Thục Đồng đỏ mặt, nói: “Quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường.”

Lục Chi Khiêm nhướn mày cười: “Bình thường? Mẹ tôi đều nói cho tôi, tuy rằng là bắt bóng bắt gió, nhưng tôi cảm thấy áp lực của bà lên cô vẫn bình thường, dù sao hiện tại cô cũng là phụ nữ có chồng.”

Lúc Lục Chi Khiêm nói lời này thái độ rất châm chọc. Anh ở trong tù thất nhiên không quản được Khương Thục Đồng, chỉ có thể tạo áp lực lên tâm lý cô. Anh biết từ trước đến nay Khương Thục Đồng là phụ nữ hiểu biết, cũng rất truyền thống.

Nhưng Lục Chi Khiêm lại không biết, người phụ nữ truyền thống này đã cùng Cố Minh Thành lên giường rất nhiều lần.

Tuy rằng đều do bị cưỡng ép nhưng Khương Thục Đồng cũng không bài xích, bởi vì cô luôn thích người đàn ông trên giường giống như Cố Minh Thành.

“Còn có, cô ở nhà sẽ gặp áp lực kinh tế. Thẻ của tôi đặt ở tủ đầu giường, còn có những thẻ khác ở đây, lát nữa tôi nhờ cảnh sát đưa cho cô, đỡ cho cô phải vì tiền mà đi cầu anh ta. Anh ta thấy cô đến cầu xin tất nhiên sẽ bắt cô cùng anh ta lên giường.” Lục Chi Khiêm hạ ống nghe, liền rời đi.

Khương Thục Đồng ngây ngốc, xem ra anh thật sự không yên tâm về Khương Thục Đồng, nhưng có tiền cũng coi như giải được lửa đang sém lông mày. Lúc trở về cô lấy từ trong thẻ Lục Chi Khiêm tiền để trả phí bất đồng sản, cũng trả lại vào tài khoản thẻ của Cố Minh Thành, chuẩn bị đi trả lại thẻ cho anh.

Vào một buổi chiều tan tầm, Khương Thục Đồng cầm thẻ đi tới văn phòng của Cố Minh Thành.

“Cố tổng, lần trước ngài cho tôi thẻ, tôi hỏi mọi người chung quanh đều không có, tôi cảm không yên ổn, gửi lại ngài.” Khương Thục Đồng đặt thẻ lên bàn làm việc của Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành đang bận rộn liền ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua Khương Thục Đồng.

“Thẻ có bao nhiêu tiền em biết không?” Anh hỏi Khương Thục Đồng một câu.

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, không thể cho anh biết cô từng động vào số tiền này, liền nói: “Không biết, tôi không xem.”

“Không xem?” Dường như Cố Minh Thành cười một chút.

Loại cười này, còn có ánh mắt lần trước anh cùng Nhiếp Doanh Doanh ở bên nhau nhìn cô khiến Khương Thục Đồng cảm thấy sồn tóc gáy, bởi cảm giác lời nói dối của mình bị anh lật tẩy nhưng anh không nói toạc khiến mà Khương Thục Đồng tự lòi đuôi.

Khương Thục Đồng càng ngày càng phát hiện, con người Cố Minh Thành này tâm cơ quá sâu, tới mức huy nhiểm.

Khương Thục Đồng chột dạ gật gật đầu.

“Anh là cái gì của em?” Cố Minh Thành đột nhiên hỏi một câu.

Câu hỏi không đầu không đuôi khiến Khương Thục Đồng ngơ ngác, anh là gì của cô, cô cũng chưa bao giờ suy xét.

“Là... thủ trưởng.” Liền tính là thủ trưởng cũng không phải thủ trưởng thuần túy, không có ai cùng thủ trưởng của mình lên giường.

Cố Minh Thành hừ lạnh một tiếng. “Em coi anh là tình nhân cũng được, là thủ trưởng cũng được. Tóm lại anh không hy vọng em phải vay mượn linh tinh hơn hai vạn để trả lại anh. Thẻ này em cứ mang về đi.”

Khương Thục Đồng càng sửng sốt, đồng thời trong lòng cũng thấy e thẹn, tình nhân, sao anh lại dùng từ khó nghe như vậy?

Còn có, sao anh lại biết Khương Thục Đồng đã từng dùng hơn hai vạn? Lại còn biết cô hiện tại đã nạp trả lại rồi?

Chẳng lẽ thẻ này liên kết với số điện thoại của anh, Khương Thục Đồng thanh toán hay nạp tiền vào anh đều biết?

Thật là vác đá nện vào chân mình, vừa rồi còn thể son sắt không đụng đến, cái này là tự mình đánh vào mặt mình.

“Không cần, Lục Chi Khiêm cho em tiền. Cho dù thế nào bọn em vẫn là vợ chồng, biệt thự là sản nghiệp của anh ấy, hẳn anh ấy nên trả phí bất động sản.” Dưới tình thế cấp bách Khương Thục Đồng liền nói những lời này.

Cô rất sợ, rất sợ một khi cầm số tiền kia cô liền biến thành phụ nữ bị Cố Minh Thành bao nuôi, giống như Lục Chi Khiêm nói vậy.

Quan hệ mà móc nối với tiền, như vậy làm sao cô chịu nổi?

Cố Minh Thành vẫn luôn nhìn cô, Khương Thục Đồng không chịu nổi loại ánh mắt như đang dò xét này.

Cố Minh Thành hỏi một câu: “Sinh nhật của anh làm sao em biết được?”

60. Chương 55-1

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 55: Làm em động tâm, ly hôn

“Em hỏi người khác.” Khương Thục Đồng vênh mặt, có chút kiêu ngạo.

“Hỏi ai?” Cố Minh Thành không buông tha mà truy hỏi, có biểu tình giống như muốn đem Khương Thục Đồng ăn luôn, khẩu khí khô cứng nhưng giọng lại rất trầm.

Mặt Khương Thục Đồng từ từ đỏ lên, một tiếng cũng không nói.

Hỏi ai, vấn đề này trong lòng Khương Thục Đồng là điều cấm kỵ.

Cố Minh Thành từng bước chậm rãi đến gần Khương Thục Đồng, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên. “Bao nhiêu người em không hỏi, cố tình hỏi cô ấy là có ý tứ gì? Khiêu khích?”

Xem ra Nhiếp Doanh Doanh đã nói cho anh, khó trách ngày đó lúc anh cùng Nhiếp Doanh Doanh xuống lầu lại dùng ánh mắt kỳ lạ đó nhìn Khương Thục Đồng.

Còn có, lời này của Cố Minh Thành là có ý tứ gì? Nhắc nhở Khương Thục Đồng không được đụng chạm ‘hồng kỳ không ngã’ nhà anh sao?

* Ngoại diện thái kỳ phiêu phiêu, gia trung hồng kỳ không ngã*: bên ngoài ong bướm, nhưng trong nhà vẫn giữ được vợ mình

Tiểu tam nên có vị trí của tiểu cam.

Khương Thục Đồng cảm thấy bản thân không giấu giếm được gì trước mặt Cố Minh Thành, tâm tư của cô, lòng dạ hẹp hòi của cô anh đều nắm rõ.

Càng ở bên anh Khương Thục Đồng càng thấy người đàn ông này càng đáng sợ. Nhưng bởi vì đáng sợ cô mới mê muội người đàn ông này, bởi vì cô không nắm bắt được anh.

Giống như phía trước anh là một tầng sương mù mênh mông, anh ẩn giấu sau màn sương mù, cô càng không thấy rõ lại càng muốn tới gần.

Khương Thục Đồng tránh tay Cố Minh Thành. “Cố tổng, anh suy nghĩ hơi nhiều rồi. Vừa lúc em xuống lầu lại gặp cô ấy lên lầu, em hỏi qua đại sư thì đại sư cũng không biết, phòng tài vụ em lại không quen ai, vừa lúc gặp cô ấy liền hỏi, lúc ấy cũng không nghĩ gì nhiều như vậy.”

Cố Minh Thành lại nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng trong chốc lát, nói: “Đi đi.”

Hình như sau đó còn gọi Khương Thục Đồng là gì đó, nhưng gọi là gì Khương Thục Đồng cũng không nghe rõ, tóm lại không phải gọi rõ ‘Khương Thục Đồng’, ba chữ này quen thuộc như vậy sao cô có thể không nhận ra.

Nhưng anh gọi cô là gì? Khương Thục Đồng không có mặt mũi hỏi.

Cố Minh Thành đưa Khương Thục Đồng ra khỏi văn phòng.

Hiện tại Khương Thục Đồng mỗi lần đi gặp Cố Minh Thành đều có một cảm giác lo lắng đề phòng, giống như cô dần dần bị Cố Minh Thành bắt lấy, cô có cảm giác cái gì của cô anh cũng biết.

Trở lại văn phòng đã đến giờ cơm trưa. Hiện tại mỗi bữa cơm trưa đều tự Khương Thục Đồng mang đi, có lò vi sóng ở hành lang, tuy rằng có mấy lò vi sóng nhưng đồng nghiệp mang cơm cũng rất nhiều. Khương Thục Đồng chọn hâm năm phút đồng hồ, phải chờ rất lâu, cô tùy tiện lấy điện thoại ra, tín hiệu ở hành lang không tốt, sóng wifi rất yếu, internet 4g cũng không dùng được, wechat luôn hiển thị không có sóng internet, cái gì cũng không xem được.

Buồn chán, Khương Thục Đồng chỉ có thể mở kho hình ảnh của mình nghịch.

Cô rất ít khi tự chụp, ảnh trong điện thoại phần lớn là chụp phong ảnh, hầu hết là ảnh chụp hiện trường thực tế để thiết kế, lạnh tanh. Có điều lướt lướt lại tìm được một ảnh rất rõ ràng của một người, là Từ Mậu Thận.

Khương Thục Đồng nhíu mày, có khi nào cô chụp ảnh này đâu?

Hơn nữa Từ Mậu Thận ở rất gần, rất rõ ràng, anh đang cười, là một vẻ ấm áp.

Lò vi sóng ‘ting’ một tiếng, đồ ăn đã xong.

Khương Thục Đồng tùy tiện nhét điện thoại vào túi, liền đi lấy đồ ăn, cô cúi xuống điện thoại rơi ra ngoài, đồng nghiệp bên cạnh cô nhặt giúp cô.

Đồng nghiệp nữ này ngồi ở vị trí cũng gần Khương Thục Đồng, hai người thường xuyên nói chuyện phiếm.

Nữ đồng nghiệp kia vô tình nhìn thoáng qua thấy được ảnh chụp trong điện thoại của Khương Thục Đồng. Cô giống như phát hiện vùng đất mới, cười rộ lên.

Hoàn cảnh gia đình của Khương Thục Đồng, các đồng nghiệp xung quanh từ từ cũng biết một ít, biết hiện tại Lục Chi Khiêm ngồi tù ở Thượng Hải, còn nguyên nhân gì thì Khương Thục Đồng không nói, nhưng các đồng nghiệp lén truyền tai nhau, xem ra câu ‘trên đời không có không ra phong tường*’ là chính xác, mọi người cũng khuyên Khương Thục Đồng tìm người khác, dù sao hiện tại cô cũng giống như độc thân.

*câu này mình không tra được nghĩa, biết comment giúp.

“Nha, Thục Đồng, đây là người cô để ý sao? Không tồi nha, rất ấm áp, cũng rất soái.” Nữ đồng nghiệp bắt đầu trêu ghẹo Khương Thục Đồng, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm ảnh trong điện thoại của cô rất hứng thú.

Bất chợt nữ đồng nghiệp im miệng, bởi vì cô nhìn thấy có người đang đi tới, nữ đồng nghiệp thấy rất lạ, văn phòng tổng giám đốc rõ ràng không ở tầng này, sao tổng giám đốc lại xuống đây vào giờ cơm.

Cô ngơ ngác đứng đó, điện thoại cũng không buông, không đầu không đuôi kêu một tiếng: “Tổng giám đốc ạ.”

Cố Minh Thành ‘ừ’ một tiếng liền đi qua, giống như vào văn phòng của phòng thiết kế.

Khương Thục Đồng vẫn đang lấy cơm, rất nóng, vừa rồi hình như cô còn nghe được đồng nghiệp gọi một tiếng ‘tổng giám đốc’.

“Tôi nghe nhầm sao? Vừa rồi cô gọi ai?” Khương Thục Đồng hỏi một câu.

“Tổng giám đốc, anh ấy vừa vào phòng thiết kế của chúng ta, có lẽ đi tìm đại sư thảo luận hạng mục gì đó.” Cũng không bỏ qua đề tài soái ca, nữ đồng nghiệp còn chưa đã thèm, cười hì hì nói: “Nói xem, quảng cáo chông đi, động tâm với anh chàng ấm áp này phải không? À, có quyết định ly hôn xong sẽ cùng anh ta luôn không?”

“Cô đừng nói bừa.” Khương Thục Đồng bê hộp cơm, thề thốt phủ nhận. Từ Mậu Thận đã là đàn ông đã kết hôn, hơn nữa là bạn của tổng giám đốc, sao cô có thể. Có điều với chuyện tổng giám đốc vào phòng thiết kế giờ này cô vẫn khá tò mò, bèn nói: “Cố tổng không ăn cơm, không đói bụng sao? Mỗi ngày tới văn phòng chúng ta làm gì?”

Cô xoay người, vào phòng thiết kế, lại suýt chút nữa va vào một người bên trong, Khương Thục Đồng vừa thấy, là Cố Minh Thành.

Thật xấu hổ.

“Tôi ăn cơm xong rồi, tới lấy một bản thiết kế quan trọng.” Cố Minh Thành mặt lạnh trả lời vấn đề vừa rồi của Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng nhìn chằm chằm Cố Minh Thành, sau một lúc lâu mới nói được một chữ: “Dạ.”

Sau đó cùng đồng nghiệp xám xịt ngồi xuống.

61. Chương 55-2

“Nói đi, có phải cô đã để ý tới người này?” Nữ đồng nghiệp vẫn bám theo Khương Thục Đồng dò hỏi.

Vừa lúc Tiết Lan đi tới, cô cũng ăn cơm trong công ty, mọi người đang tụ tập gần cửa sổ chỗ Khương Thục Đồng, chỗ này ấm áp dễ chịu nên thời điểm giữa trưa đều tới tụ tập.

“Không phải, Khương tiểu thư của chúng ta động lòng với người khác.” Tiết Lan nói một câu.

Nữ đồng nghiệp kia trêu ghẹo: “Trong lòng cô thật là có người khác?”

Khương Thục Đồng rất xấu hổ, lại đặc biệt sợ hãi, sợ Tiết Lan đem chuyện cô cùng tổng giám đốc nói ra.

Sau giờ ăn là đến giờ làm việc, bỗng nhiên điện thoại của Khương Thục Đồng đổ chuông báo có tin nhắn Wechat: Người khiến em động lòng đã ly hôn.

Khương Thục Đồng không dám tin người gửi tin nhắn này lại là Cố Minh Thành.

Vừa rồi nói đùa với đồng nghiệp Cố Minh Thành đều nghe thấy hết sao?

Thật không xong, một bức ảnh trở thành mầm tai họa.

Khương Thục Đồng nhìn ảnh chụp Từ Mậu Thận mới nhớ tới đây là hôm ăn tết, cô đem điện thoại đặt trên xô pha, chắc chắn tiểu tử Từ Tranh Dương đã trộm chụp ba nó, dẫn tới mầm tai họa ngày hôm nay.

Nghĩ một chút, Khương Thục Đồng không trả lời tin nhắn của Cố Minh Thành.

Nhưng Từ Mậu Thận mấy hôm trước còn tốt đẹp, hiện giờ lại đã ly hôn, tốc độ thật quá nhanh nha.

Khương Thục Đồng thấy trong điện thoại mình giữ ảnh chụp của người đàn ông khác thật kỳ cục, lỡ người khác lại hiểu nhầm thì cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Cô định xóa, nhưng Từ Tranh Dương chụp bức này góc độ đặc biệt tốt, hơn nữa Từ Mậu Thận cười rất ấm áp, đúng hình tượng “Từ phụ”, nếu xóa thì thật đáng tiếc.

Cô suy nghĩ, liền đem bức ảnh này gửi cho Từ Mậu Thịnh, rốt cuộc đây là do con anh ấy chụp, còn nhắn trên wechat một câu: Đây là con trai ngài dùng điện thoại của tôi chụp cho ngài, không gửi cho ngài quả thật đáng tiếc.

Sau khi gửi cho Từ Mậu Thịnh xong Khương Thục Đồng liền xóa ảnh trong điện thoại của mình.

Một lúc lâu sau, Từ Mậu Thịnh gửi tin nhắn trả lời: Tôi rất thích, nhìn thấy liền lệ nóng doanh tròng.

Khương Thục Đồng cười cười, nghĩ thầm, quả nhiên không gửi sai người. Tình cảm giữa cha con họ cô lý giải không được, nhưng cảm thấy bốn chữ ‘lệ nóng doanh tròng’ là Từ Mậu Thịnh nói quá.

Buổi tối, Khương Lịch Niên mời Khương Thục Đồng ăn cơm khiến Khương Thục Đồng cứ thấp thỏm trong lòng. Chắc chắn Khương Lịch Niên có việc muốn nhờ. Sau khi Lục Chi Khiêm ngồi tù cô rất ít khi thấy mặt cha mình, không biết lần này lại có việc gì nhờ cô.

Khương Lịch Niên còn cố ý chọn những đồ ăn Khương Thục Đồng rất thích, Khương Thục Đồng liền biết lần này cha cô làm chuyện không nhỏ.

Quả nhiên, sau khi hàn huyên Khương Lịch Niên nói đến ý đồ của ông, muốn Khương Thục Đồng cầu xin Cố Minh Thành giúp lấy lại tiền ông đầu tư ở công ty Lục Chi Khiêm. Hiện tại Lục Chi Khiêm ở trong tù không quản lý được chặt, lợi nhuận vẫn luôn giảm bớt, ông muốn lấy tiền ra sợ đến lúc bị lỗ, dấu sao đây cũng là phần lớn tài sản của ông.

Khương Thục Đồng sững sốt, hỏi: “Vì sao con lại đi cầu Cố Minh Thành? Con với anh ta có quan hệ gì?”

Khương Lịch Niên khẽ híp mắt, nói: “Quan hệ của con với Cố Minh Thành cha đã đoán trước, hơn nữa mẹ chồng con có tới tìm cha, nói cha phải giám sát con chặt chẽ. Cha đem ra với sự hiểu biết của cha về con, tự nhiên biết chuyện này... là sự thật!”

Khương Lịch Niên cầm chén rượu lên uống một ngụm.

Khương Thục Đồng thấy đỏ mặt, đồng thời cũng vì người cha không có nguyên tắc này mà cô thấy hổ thẹn, tiền thật sự quan trọng như vậy sao?

Lần trước vì tiền mà ông khiến Cố Minh Thành nhìn cô cùng Lục Chi Khiêm uống chén rượu giao bôi, hiện tại Lục Chi Khiêm ngồi tù ông lại bảo cô đi cầu Cố Minh Thành.

Chẳng lẽ ông không biết làm như vậy sẽ khiến con gái của ông rất xấu hổ sao?

“Con không làm được!” Khương Thục Đồng cầm lấy túi xách liền rời đi. Từ khi mẹ cô mất cha cô ngày càng quá đáng, trước kia tốt xấu cũng có mẹ cô bên cạnh cản ông nên ông cũng không quá đáng như vậy.

“Con không đi cầu thì tự cha đi cầu. Quan hệ giữa Nhiếp gia và Cố Minh Thành cha đã điều tra xong, Cố Minh Thành cùng Nhiếp Doanh Doanh có hôn ước, cha không tin Cố Minh Thành không giúp cha. Cha nói là đi cầu nhưng nói thẳng là cha đi uy hiếp anh ta.” Khương Lịch Niên ở phía sau Khương Thục Đồng nói to như hét, Khương Thục Đồng nhắm chặt mắt lại.

Sao cô lại có một người cha như vậy?

Cô cho rằng cha cô chỉ nói thôi, cha cô hẳn không mặt dày tới mức độ này.

Mỗi lời cha cô nói giống như từng cây kim đâm vào lòng Khương Thục Đồng khiến lòng cô đau, đau đến mức chết lặng.

Hôn ước, anh ấy có hôn ước.

Đã có hôn ước với người khác còn trêu chọc cô là vì cái gì?

62. Chương 56-1

Rất Yêu, Rất Yêu Em

Chương 56: Trong lòng nhớ nhiều đàn ông như vậy

Nhiều chuyện trên đời Khương Thục Đồng không ngờ được, sau khi cha cô đi tìm Cố Minh Thành, Cố Minh Thành gọi Khương Thục Đồng vào văn phòng, đem một chi phiếu 368 vạn đưa cho Khương Thục Đồng.

Sắc mặt Khương Thục Đồng chợt biến, xem số tiền cô liền biết có liên quan tới cha mình, nhưng cha cô tìm Cố Minh Thành lúc nào ở đâu cô đều không biết.

Cố Minh Thành đưa tiền nhanh như vậy, có phải cha cô đã uy hiếp thành công với anh?

Tức là, anh thật sự sợ bị hủy hôn với Nhiếp Doanh Doanh.

“Tiền của cha em, đưa cho ông ấy.” Cố Minh Thành vẫn cúi đầu viết, tùy ý nói với Khương Thục Đồng một câu.

“Sao anh lại đồng ý với ông ấy?” Khương Thục Đồng cắn răng. “Ông ấy làm loại chuyện rút củi đáy nồi này rõ ràng muốn đẩy công ty của Lục Chi Khiêm sống chết không màng, loại chuyện vô nguyên tắc như vậy sao anh lại giúp ông ấy?”

“Người có liên quan với anh, chẳng lẽ anh lại từ chối?” Cố Minh Thành ngẩng đầu lên nhìn Khương Thục Đồng, ánh mắt đăm đăm nhìn khiến sự nóng giận trong lòng Khương Thục Đồng yếu đi vài phần.

“Đây là chuyện nhà em tất nhiên em sẽ giải quyết, nếu có chùng mực và đúng mực em sẽ xử lý.” Khương Thục Đồng buồn bực đáp một câu. Cô vốn định đi Thượng Hải một chuyến, trước là thăm hỏi Lục Chi Khiêm, sau là sẽ nói chuyện này với Lục Chi Khiêm chắc chắn Lục Chi Khiêm sẽ đồng ý, tuy rằng quan hệ của cô và Lục Chi Khiêm không tốt nhưng anh ấy cùng cha cô lại thân cận. Hơn nữa Khương Thục Đồng cũng đã suy xét, hiện tại Lục Chi Khiêm lơ là quản lý, như vậy thì càng nhiều tiền đặt ở công ty anh sẽ càng không an toàn. Đạo lý này cô hiểu được, chắc chắn Lục Chi Khiêm cũng hiểu được, căn bản là không tạo ra xung đột gì.

Nhưng nguyên nhân chân chính khiến cô buồn bực là gì thì chỉ có cô biết.

“Chuyện nhà em?” Cố Minh Thành ngược mắt, lạnh lùng hỏi Khương Thục Đồng một câu. Anh dựa lưng vào ghế, từ từ nói: “Cha em lúc tới cầu anh chính là coi anh như người trong nhà để cầu.”

Cố Minh Thành có khẩu khí trào phúng, cho rằng Khương Thục Đồng nghe không hiểu sao?

Khương Thục Đồng cười lạnh: “Đây là nguyên tắc cơ bản làm người! Ném đá xuống giếng là việc làm của tiểu nhân, ông ấy muốn lấy tiền ra ít nhất phải cùng thương lượng với Lục Chi Khiêm, sao ông ấy có thể làm như này? Hơn nữa ông ấy cầu anh là vô cớ xuất binh.”

Khương Thục Đồng bởi vì tức giận, cũng bởi vì thẹn thùng mà trên mặt cô mờ mịt như có một tầng sương mù.

Cố Minh Thành chậm rãi đi tới trước mặt Khương Thục Đồng, khoan thai nói. “Tới bây giờ anh mới biết Khương tiểu thư là một người đạo đức cao thượng như vậy. Mà ông ấy xuất binh có danh nghĩa.”

Anh nhìn chằm chằm đôi mắt Khương Thục Đồng.

“Ông ấy có danh nghĩa gì?” Khương Thục Đồng bướng bỉnh ngẩng đầu nhìn lại Cố Minh Thành, cũng thuận miệng hỏi.

Hiển nhiên hôm nay Cố Minh Thành cũng hơi tức giận, anh dùng giọng lạnh lẽo nói: “Anh đã ngủ với em.”

Sắc mặt Khương Thục Đồng trắng bệch, sau đó lại đỏ ửng xấu hổ.

Ngủ với cô, thật là cái cớ tốt nhất để uy hiếp Cố Minh Thành.

Cha cô sao lại biết quan hệ của cô cùng Cố Minh Thành, cô không biết, nhưng cha cô lại dùng sự riêng tư này làm lý do ép anh giúp ông lấy lại tiền, thế này khác gì như thời cổ đại bán con gái vào kỹ viện.

Khương Thục Đồng hổ thẹn, buồn bực. Cô không hỏi tiền nhiều như vậy Cố Minh Thành lấy về như nào, dù sao anh một tay che trời, công ty Lục Chi khiêm anh chỉ cần muốn là có thể lấy bất cứ lúc nào.

Xấu hổ buồn bực không thôi, Khương Thục Đồng cầm chi phiếu về văn phòng mình.

Cô ngồi trên ghế vẫn nổi giận đùng đùng, càng nghĩ càng thấy mình kỳ cục, sao cô lại cãi nhau với tổng giám đốc của mình?

Nếu là nhân viên bình thường của công ty có lẽ đã bị đuổi, mà vừa rồi cô đem toàn bộ sự oán phát tác không thềm làm việc, có ‘mới sinh nghe con không sợ hổ tinh thần’, đại khái cạy vào việc... cô đã lên giường với Cố Minh Thành.

Trong lòng cô chắc chắn Cố Minh Thành sẽ không đuổi việc cô.

Còn đang ngây người nghĩ thì điện thoại của cô vang lên, là Từ Mậu Thận. Giọng anh vô cùng lo lắng, hỏi hiện tại Khương Thục Đồng có bận không, vừa rồi giáo viên nói Từ Tranh Dương bị ngắt ở nhà trẻ, nếu Khương Thục Đồng có thời gian giúp mang bé đi viện, còn nói hiện tại Từ Mậu Thận đang đi công tác, quay về phải mất hai tiếng chắc chắn là không kịp, dì giúp việc nhà họ cũng đã đến rồi.

Khương Thục Đồng hoảng sợ, trẻ con ngắt không phải là chuyện nhỏ, cô cuống quýt hỏi Từ Mậu Thận nhà trẻ ở đâu.

Từ Mậu Thận cho cô địa chỉ nhà trẻ, Khương Thục Đồng nhìn đồng hồ, còn có nửa giờ nữa sẽ hết giờ làm, cô không nghĩ nhiều liền đi tới nhà trẻ.

Giáo viên nói, Từ Tranh Dương ngắt có thể do sốt cao, muốn đưa ngay tới bệnh viện, bởi vì tình thế nghiêm trọng cho nên muốn thương lượng với người nhà.

63. Chương 56-2

Khương Thục Đồng cùng dì giúp việc của Từ Tranh Dương nhanh chóng đưa bé đến bệnh viện nhi đồng, kiểm tra, truyền dịch... Khương Thục Đồng nộp tiền viện phí thay anh.

Khương Thục Đồng rất lo lắng, đây là lần đầu tiên cô xử lý tình huống trẻ con bị bệnh, cha mẹ bé lại không ở đây, cô có chút sợ hãi vì cái gì mình cũng không biết. Ví như vừa rồi bác sĩ hỏi bé có bị dị ứng với đồ ăn nước uống gì không, cô không biết, trước kia đã từng truyền dịch hay chưa cô cũng không biết.

Cho nên lãng phí rất nhiều thời gian để các bác sĩ làm thực nghiệm cho Từ Tranh Dương. Từ Tranh Dương chưa từng bị dị ứng, truyền dịch.

Nhưng Khương Thục Đồng sợ phản ứng của Từ Tranh Dương hiện giờ vẫn chưa bộc lộ, cô sợ xảy ra chuyện gì đó, thấp thỏm bất an.

Dì giúp việc là người rất thật thà, tuy rằng đã trông coi Từ Tranh Dương một thời gian nhưng chưa bao giờ dẫn bé đi bệnh viện nên những chuyện này cũng không biết.

Điện thoại của Từ Mậu Thận tắt máy, chắc đang ở trên máy bay. Khương Thục Đồng cầm trong tay những biên lai thuốc truyền dịch, nghĩ sẽ đưa Từ Mậu Thận xem.

Cô ngồi trước giường bệnh của Từ Tranh Dương, trong lòng nôn nao như kiến bò trên chảo nóng.

Từ Mậu Thận phong trần mệt mỏi về tới nơi, Khương Thục Đồng chạy nhanh ra đón, nói: “Anh xem đi, đây là biên lai truyền dịch cho con trai anh, anh xem có thuốc nào cháu không thể dùng không.”

Hai người cùng ghé vào xem xét các loại thuốc, đều rất vội vàng.

Từ Mậu Thận nói một câu: “Không sao đâu, mọi thứ đều dùng được.”

Rốt cuộc Khương Thục Đồng thờ phào, thoải mái cười cười: “Khiến tôi sợ muốn chết.” Cô vỗ vỗ ngực mình.

Vừa lúc có người tới thăm Từ Tranh Dương, đứng ở cửa gỗ cửa liền nhìn thấy cảnh tượng trước mặt này.

Khương Thục Đồng thoáng thấy một người mặc âu phục màu xanh lá cây đứng ở cửa, nhưng bởi vì vội vàng, không để ý, hiện tại cô mới phát hiện ra khiến mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Từ Mậu Thận phát hiện Cố Minh Thành đứng ở cửa, nghiêng đầu nói một câu: “Minh Thành, mau vào đi.”

Cố Minh Thành đi qua cọ nhẹ vào thân thể Khương Thục Đồng, ngồi trước giường bệnh nhìn Từ Tranh Dương đang tái nhợt.

Khương Thục Đồng thấy có Cố Minh Thành ở đây khiến cô rất xấu hổ, quay sang Từ Mậu Thận nói: “Dịch truyền cho Tranh Dương sắp hết, để tôi đi tìm y tá.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Qua một hồi lâu y tá đã vào thay bình dịch xong cũng không thấy Khương Thục Đồng quay lại.

Từ Mậu Thận cùng Cố Minh Thành ngồi bên người Từ Tranh Dương, Từ Mậu Thận nói thầm một câu: “Cô ấy sẽ không sao chứ, tôi hỏi xem sao.”

Lấy điện thoại, mở ra tin nhắn với Khương Thục Đồng, Cố Minh Thành nhìn thoáng qua liền thấy được tin nhắn Khương Thục Đồng gửi ảnh của Từ Tranh Dương sang.

Trong lòng Cố Minh Thành lạnh lùng hừ một tiếng.

“Sao còn chưa vào?” Từ Mậu Thận hỏi Khương Thục Đồng.

“Tôi đi mua đồ ăn cho Từ Tranh Dương, nỡ bé tính thấy đồ ăn sẽ quên đau.” Khương Thục Đồng trả lời.

Vừa rồi cô gọi y tá xong liền sang siêu thị đối diện bệnh viện.

Kỳ thật là cô cũng muốn né tránh người kia, cô không nghĩ tới Cố Minh Thành sẽ đến, có lẽ Từ Tranh Dương cũng bảo với anh ấy, dù sao cũng là anh em thân thiết.

Lúc quay lại trong tay Khương Thục Đồng cầm rất nhiều đồ ăn ngon, đứng ở bên kia giường Từ Tranh Dương.

Từ đầu đến cuối cô cũng chưa từng nói một lời với Cố Minh Thành.

Không biết cô cùng anh có gì mâu thuẫn, tóm lại là không muốn nói chuyện với anh.

Kim đồng hồ đã chỉ tới 9 giờ, Từ Mậu Thận nói Khương Thục Đồng về trước, phụ nữ giờ này không an toàn, nhất định phải bắt xe mà về, ngày mai cô còn đi làm.

Khương Thục Đồng cảm thấy Từ Mậu Thận thật sự là người rất ấm áp, những lời này trước kia chưa từng có ai quan tâm cô như vậy.

Ngoại trừ người kia không nói gì mà trực tiếp đưa cô về.

Khương Thục Đồng đồng ý, cũng nên về rồi. Lúc xuống lầu cô quần chặt áo khoác, tìm một chiếc taxi đang hoang.

Nhớ hôm nay cô cùng Cố Minh Thành khắc khẩu chọt cảm thấy rất đỏ mặt.

Nghĩ cái gì, anh ta vốn dĩ có hôn ước với người khác, còn chính mình cũng chưa ly hôn, vậy mà cô vẫn luôn nhớ tới. Chuyện lên giường chỉ là anh ta tham lam, có thể là do thân thể của cô chỉ thuộc về anh ta.

Khương Thục Đồng nhìn đèn đường lập lờ qua cửa xe, chẳng mấy chốc đã về đến nhà.

Bởi vì trong lòng rối bời cho nên cô không phát hiện ở cửa nhà cô có đốm sáng của thuốc lá, cô cứ đi tới cửa, dần dần đến gần mới thấy rõ người kia.

Khương Thục Đồng lấy ra chìa khóa mở cửa. “Sao anh lại tới đây?”

Tưởng cô nhanh hơn anh một bước, ai ngờ anh đã tới cửa nhà cô rồi.

“Sao anh lại không thể tới?” Cố Minh Thành đi theo Khương Thục Đồng vào cửa.

Vừa mới vào cửa, còn chưa kịp bật đèn, Khương Thục Đồng đã bị người kia ôm lấy, trong bóng đêm chỉ có thể nghe được anh thở dốc nặng nhọc.

“Đã gặp người khiến cô động lòng rồi? Hả?” Hai tay anh ôm lấy eo Khương Thục Đồng, theo bản năng Khương Thục Đồng lui về phía sau.

Khương Thục Đồng biết anh nói đến là Từ Mậu Thân, cũng không biết trời xui đất khiến thế nào anh lại có hiểu lầm này.

“Em không hiểu anh nói gì.” Khương Thục Đồng xoay mặt đi.

Cố Minh Thành khịt mũi coi thường những lời này. “Cũng đúng, anh ấy đã ly hôn, em sắp ly hôn, anh có được tính là người làm mai cho hai người không?”

“Xem ra Cố tổng yêu cầu thật cao với bạn giường của mình, không chỉ yêu cầu thân sạch sẽ còn muốn tâm cũng sạch sẽ.” Khương Thục Đồng nói châm chọc.

“Một khắc trước phu nhân Lục còn vì chồng của mình mà cố gắng nói lý, hiện tại vì chính người trong lòng mình mà giãy nảy, trong lòng nhớ nhiều đàn ông như vậy có mệt không?” Cố Minh Thành nhào người về phía trước một bước, đẩy Khương Thục Đồng dựa vào tường, thân anh ép vào người cô.

Khương Thục Đồng tức đỏ mắt, không nói lời nào.

64. Chương 57-1

Cố Minh Thành đột nhiên ôm cô lên, đá văng cửa phòng Khương Thục Đồng rồi ném cô lên trên giường.

Mấy phen lăn lộn, hai người nặng nề mà ngủ. (Sant: Truyện này bị tác giả cắt cảnh nóng nha mọi người:v.)

Ngày hôm sau, Khương Thục Đồng tỉnh lại trước, Cố Minh Thành dường như vẫn còn ngủ.

Khương Thục Đồng vệ sinh xong, ngồi ở bàn trang điểm chải đầu.

Lướt nhẹ nhàng di chuyển bỗng nhiên dừng lại, trong gương nhìn thấy người kia không biết tỉnh từ khi nào. Anh vẫn trần trụi toàn thân dựa, vào đầu giường hút thuốc ngắm nhìn Khương Thục Đồng chải đầu.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong gương.

Cố Minh Thành rất vui vẻ hơi hất đầu nhìn Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng bối vì phân tâm nên động tác tay liền dừng lại.

“Sao không tiếp tục?” Cố Minh Thành nói bằng giọng điệu đang xem kịch vui.

Đồng thời, đây không phải là điều Khương Thục Đồng đoán được, cô không ngờ hôm qua Cố Minh Thành còn rất tức giận như vậy mà hôm nay lại không còn chút dấu vết nào của hôm qua.

Anh vẫn là người mà Khương Thục Đồng như thế nào cũng đoán không được.

Cô tiếp tục chải đầu, không nhìn Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành đã mặc xong quần áo, từ trên giường leo xuống đi đến bên cạnh Khương Thục Đồng, ôm lấy cô. Cô vừa mới tô son môi đã bị anh ép xuống, lực anh không mạnh, son của Khương Thục Đồng là loại không thấm nước cho nên anh hôn nhẹ cô nhưng son vẫn còn trên môi không bị nhòe.

Cố Minh Thành hôn Khương Thục Đồng xong liền rời đi.

Lúc đi tới cửa, Khương Thục Đồng hỏi một câu: “Cố tổng, ngài cùng một phụ nữ đã có chồng phát sinh quan hệ lặp đi lặp lại, không sợ bị người khác trách mắng sao?”

Cố Minh Thành đã đi tới cửa chậm rãi xoay người lại: “Cuộc đời anh còn chưa bị ai trách mắng, chỉ có anh trách mắng người khác.”

Khương Thục Đồng ngẩn người, ‘trách mắng’ của cô không phải ý tứ này, ý cô chính là chính nội tâm của mình khảo vấn đạo đức.

Anh ta hiểu, hà tất phải xuyên tạc?

Cố Minh Thành kéo cửa, đi rồi.

Khương Thục Đồng tô lại son một chút rồi đứng dậy, trên người cô vẫn mặc áo ngủ, muốn thay quần áo, đêm qua cô ngủ bên trong giường, Cố Minh Thành ở bên ngoài.

Khi lấy quần áo của mình, cô nhìn thấy trên gối của Cố Minh Thành dựa vào còn lưu lại dấu vết, khăn trải giường vẫn lưu giữ hơi thở của anh, trên chăn là mùi vị của anh, thậm chí trên giường Khương Thục Đồng còn phát hiện một sợi tóc của anh, không ngắn không dài, rất cứng rất đen.

Phát hiện những điều này khiến tim Khương Thục Đồng đập thành thịch...

Phụ nữ là loài động vật rất kỳ quái, khiến họ xao động có thể chỉ là một cái nháy mắt, một bộ dáng, một sợi tóc hay một động tác của người đàn ông của họ.

Khương Thục Đồng nhìn sợi tóc này, cô cầm lên đi tới đặt trong hộp trang điểm của mình.

Trên đường đi làm, Khương Thục Đồng hỏi một chút bệnh tình của Từ Tranh Dương, Từ Mậu Thận nói đã đỡ nhiều, hôm nay là có thể xuất viện, Khương Thục Đồng ừ một tiếng.

Bởi vì hôm qua Khương Thục Đồng về sớm, rất nhiều công việc bị chậm cho nên hôm nay cô phải làm tăng ca tối, cô cố gắng muốn hoàn thành hết cả công việc từ hôm qua.

Lúc làm xong đã hơn 10 giờ, phòng thiết kế đã không còn ai.

Cô đứng ở cửa, tắt đèn, đóng cửa.

Vừa mới đi đến ngoài cửa suýt chút nữa va vào một người, ngẩng đầu lên liền thấy là Cố Minh Thành.

Sao chỗ nào cũng gặp anh?

Khương Thục Đồng giương mắt liếc Cố Minh Thành một cái, Cố Minh Thành không nói gì liền kéo một tay của Khương Thục Đồng nhét vào trong túi áo khoác của mình.

Anh nắm chặt tay cô, đi rất nhanh, Khương Thục Đồng buộc phải bước nhanh hơn, tay cô bị anh khóa trong túi, không thể theo kịp bước chân của anh.

Rất nhanh tới thang máy, Khương Thục Đồng mới nhìn thấy Từ Mậu Thận vậy mà đang ở chỗ thang máy.

Cố Minh Thành nói với Từ Mậu Thận một câu: “Đợi lâu!”

“Không sao.” Từ Mậu Thận nói với Cố Minh Thành.

Cùng vào thang máy.

Khương Thục Đồng không hiểu gì cả, không biết giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì.

Lần trước cô mang báo cáo công tác đưa cho Cố Minh Thành, Cố Minh Thành coi như không có mặt Từ Mậu Thận mà sờ soạn tay Khương Thục Đồng, hôm nay lại nắm tay cô như vậy, Khương Thục Đồng cảm thấy rất thẹn thùng.

Cô cố gắng rút tay trong túi Cố Minh Thành ra nhưng Cố Minh Thành không buông, cô cố gắng vài lần cũng không rút được ra, cuối cùng thang máy xuống tầng một, cô đành lặng lẽ đi theo.

Ra khỏi cửa tập đoàn Minh Thành, Từ Mậu Thận cùng Cố Minh Thành tách ra, lên xe.

Cố Minh Thành không về ngay lập tức mà mang Khương Thục Đồng tới một nơi tránh gió, phía sau có rất nhiều tòa nhà cao tầng che chắn, ánh đèn rất ấm áp. Cố Minh Thành châm một điếu thuốc, dựa vào tường hút.

“Hôm nay anh làm vậy tốt không?” Anh hỏi một câu.

“Cái gì?” Khương Thục Đồng khó hiểu, hỏi Cố Minh Thành.

“Cho anh ấy biết quan hệ của anh và em, có phải em cũng nên hết hy vọng với anh ấy?” Cố Minh Thành có bộ dáng băng quơ nhẹ nhàng, nhìn quét qua mặt Khương Thục Đồng. “Xem ra anh ấy đối với em cũng có hảo cảm, anh làm như vậy có tính là tàn nhẫn không?”

65. Chương 57-2

Khương Thục Đồng không còn từ gì để nói, cô không biết như thế nào mà Cố Minh Thành lại có thể nghĩ cô có cảm tình với Từ Mậu Thận, có điều anh làm cách này đích xác đủ thực cay, từ cách anh điều hành doanh nghiệp Khương Thục Đồng cũng có thể nhìn ra một ít.

Khương Thục Đồng quay đầu đi, không nói chuyện.

Gió thổi loạn tóc trên đầu Khương Thục Đồng, cô hỏi một câu: “Cố tổng, mong ngài về sau chú ý đúng mực một chút, rốt cuộc tôi còn chưa ly hôn.”

Cố Minh Thành híp mắt nhìn chằm chằm Khương Thục Đồng một lúc: “Nhưng anh cảm thấy lúc ở trên giường em không chút nào bài xích.” Lời này ít nhiều khiến Khương Thục Đồng không xuống đài được, cô thẹn quá hóa giận mã cãi lại. “Cho nên ngài cũng không khống chế sao?”

“Anh khống chế không được. Hơn nữa anh là người trưởng thành rồi, cũng không cần khống chế.”

Lời này anh nói đặc biệt thiên kinh địa nghĩa, vẫn luôn híp mắt đánh giá Khương Thục Đồng, giống như không rõ ý nghĩ trong lòng Khương Thục Đồng.

Cho nên anh mới hết sức ham muốn Khương Thục Đồng như vậy, bởi vì cô là gái đã kết hôn, không cần chịu trách nhiệm, cho dù có thai với anh cũng không e ngại sao?

Khương Thục Đồng muốn hỏi chính là, bộ dáng cố ý tối nay ở trước mặt Từ Mậu Thận cũng là anh không khống chế được sao?

Cố Minh Thành không phải là người trước sau Khương Thục Đồng có thể hiểu được.

Cô xoay người rời đi, vừa lúc một chiếc xe taxi đi qua, cô vẫy xe đi về nhà.

Trên đường, Từ Mậu Thận gửi tin nhắn cho cô: Hôm nay tôi tới tập đoàn Minh Thành lấy một ít tài liệu, bởi vì công ty của tôi cùng tập đoàn Minh Thành có công việc cần qua lại. Hành động của Minh Thành tôi cũng thấy được, đại khái nhắc nhở tôi cách xa cô một chút, tôi không biết cậu ấy hiểu lắm chúng ta cái gì nhưng về sau tôi sẽ chú ý. Hy vọng không khiến cô phiền toái.

Quả nhiên, là Cố Minh Thành nhắc nhở hai người.

Khương Thục Đồng trả lời: Không có, có lẽ anh suy nghĩ nhiều rồi.

Đầu kia nói: Không cần an ủi tôi, con người Minh Thành tôi rất hiểu, đối với người của mình rất trông chừng.

Khương Thục Đồng không trả lời lại, bởi vì câu ‘người của mình’ khiến trong lòng Khương Thục Đồng dao động, cô là người của anh sao?

Trên giường?

Ngày hôm sau, lúc Khương Thục Đồng tới công ty, người trong phòng thiết kế đều lăm lăm nhằm giống như đã xảy ra chuyện gì. Sau khi dò hỏi Khương Thục Đồng mới biết hóa ra phòng kinh doanh đã mất đi một hợp đồng lớn, đây là hợp đồng Cố Minh Thành nhất định phải có được, mất hợp đồng này tập đoàn Minh Thành sẽ vứt bỏ đi 3% lợi nhuận.

Nghe nói Cổ Minh Thành đang rất tức giận.

Khương Thục Đồng đã từng thấy bộ dáng lạnh lẽo, bộ dáng trào phúng của Cổ Minh Thành nhưng cô chưa thấy bộ dáng tức giận của anh, nhiều nhất chính là khuôn mặt lạnh tanh bình lặng như mặt nước, anh rất ít khi biểu lộ cảm xúc ra ngoài.

Ba giờ chiều, Cổ Minh Thành nói muốn triệu tập cuộc họp với tất cả mọi người, anh phải tự thân giảng giải một chút kĩ năng kinh doanh.

Đây là lần đầu tiên có chuyện này, Khương Thục Đồng cảm thấy khá tò mò.

Trong đại sảnh chỉ có Cổ Minh Thành một mình diễn thuyết trên khán đài, anh thật là hạc trong bầy gà, dáng người cùng tướng mạo khiến vô số phụ nữ xoắn xít như vịt, trong phút chốc Khương Thục Đồng có chút ngáy người.

Cô cùng Tiết Lan cầm notebook ngồi ở giữa, bởi vì không phải nhân viên phòng kinh doanh nên hai người cũng không quá chú ý lắng nghe.

Hôm nay Cổ Minh Thành cực kỳ tức giận cho nên giọng anh đặc biệt uy nghiêm, truyền đạt cho các nhân viên ngoại trừ tìm hiểu nhu cầu của khách còn cần khiến khách có cảm tình, cũng cần phải tìm hiểu tốt hoàn cảnh gia đình của khách hàng.

Lần này hợp đồng thất bại bởi vì một giám đốc kinh doanh của bọn họ không biết con gái khách hàng đã chết non, lại cho người tới tặng quà cho đứa trẻ, vợ khách hàng lại là người rất mẫn cảm, vì thế đơn hàng này tự nhiên thất bại.

Vốn không tính sẽ nghe cẩn thận nhưng Khương Thục Đồng tự nhiên bắt đầu tập trung tinh thần lắng nghe, giống như tài ăn nói của Cổ Minh Thành có ma lực tự nhiên hấp dẫn mọi người chú ý.

Hơn nữa, Khương Thục Nghe cũng cảm thấy mình rất tâm đắc với việc kinh doanh, giống như Cổ Minh Thành giảng rất nhiều chuyện cô đều biết. Ví như Cổ Minh Thành nói tới gặp khách hàng, cần phán đoán sở thích cùng tính cách của họ, Khương Thục Đồng liền nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào ở trong lòng, sau đó Cổ Minh Thành nói những bước nên làm vừa lúc trong lòng cô cũng có ý tưởng như vậy.

Khương Thục Đồng lén lẩm nhẩm nói chuyện này với Tiết Lan.

Tiết Lan cười cười: “Cô đã xinh đẹp, lời nói lại từ tốn không nhanh không chậm, chuyên môn thiết kế tốt, tiếng Anh cũng giỏi, khách hàng của công ty chúng ta đều là những khách hàng cao cấp, xuất thân của cô cũng tốt, không kiêu ngạo không nịnh nọt, tôi cảm thấy không chừng cô làm nhân viên kinh doanh sẽ rất tốt.”

Khương Thục Đồng cười, cười tươi đến sáng lạn, suốt bao lâu nay trước giờ đều không có ai khen ngợi cô như vậy, tự nhiên cô vui rạo rức.

“Thật thế à?” Cô hỏi, đặc biệt có thành tâm.

“Đương nhiên.” Tiết Lan cũng thành thật trả lời.

Ánh mắt Cổ Minh Thành dường như đảo qua Khương Thục Đồng cùng Tiết Lan, âm thanh tạm dừng một chút.

66. Chương 58-1

Tiết Lan nói: “Đừng nói chuyện nữa, tổng giám đốc đang nhìn kia.”

Khương Thục Đồng không cho rằng nhiều người như vậy mà Cổ Minh Thành còn nhìn các cô, rốt cuộc hướng này có rất nhiều người. Cô ngẩng đầu lên nhìn bốn phía một vòng, tất cả mọi người đều rất nghiêm túc lắng nghe, chỉ có hai cô chụm đầu vào nhau đang nói chuyện.

Cố Minh Thành đang sử dụng slide để trình bày những điểm quan trọng trong bán hàng, trước hết phải xác định được sự yêu thích, tính cách cũng như gia đình của khách hàng, với những người khác nhau phải đối xử theo các cách khác nhau...

Hiển nhiên anh là một cao thủ trong khâu bán hàng.

Nhưng với hiểu biết của Khương Thục Đồng về anh, cô cảm thấy người như Cố Minh Thành không đáng làm việc ở phòng kinh doanh bởi không hợp với tính cách của anh.

Anh vốn dĩ là tổng giám đốc cao cao tại thượng.

Nói một buổi chiều, sau khi tan tầm Khương Thục Đồng cùng Tiết Lan đi ăn cơm, chuẩn bị về nhà.

Cô đang đợi xe bus thì lại thấy xe của Cố Minh Thành, dường như anh mới từ công ty ra.

Lần này chỉ là trùng hợp.

“Lên xe.” Cố Minh Thành ra lệnh, khẩu khí giống hết lúc chiều.

Khương Thục Đồng biết hai hôm nay tâm tình anh không tốt, không muốn chọc giận anh nên ngoan ngoãn lên xe.

Anh chậm rãi lái xe đi, này giờ không nói gì, tâm tình thật sự là không tốt. Hơn nữa con đường này là đường đưa Khương Thục Đồng về nhà, cô thở dài một hơi, cũng may hôm nay anh không có tâm tình làm chuyện gì khác người.

Vào trong sân nhà Khương Thục Đồng, Cố Minh Thành dừng xe lại.

Trong lòng Khương Thục Đồng vẫn có một vấn đề luẩn quẩn khó chịu, lập tức liền phải hỏi rõ, không hỏi thì tối nay có lẽ không ngủ được. Cô liếm môi, dè dặt đặt câu hỏi: “Cố tổng, em ở trong lòng anh là dạng gì?”

Đây là hôm nay cô dứt rút được sau một buổi học tập, không phải anh đã nói nhắm vào những người khác nhau thì phải phân tích đối đãi khác nhau sao, Khương Thục Đồng tự nhiên muốn biết ở trong mắt anh cô rốt cuộc là dạng gì? Anh dùng sách lược gì đối đãi với mình.

Rất kỳ lạ, mặt Cố Minh Thành vẫn luôn căng chặt nghe xong những lời này của Khương Thục Đồng đột nhiên buông lỏng, giống như rất có hứng thú đối với vấn đề này của Khương Thục Đồng.

Anh tắt động cơ.

Khương Thục Đồng bắt đầu hoảng hốt, cô cho rằng anh muốn đi ngay nhưng xem ra đây là muốn ở lại.

Cố Minh Thành chậm rãi trườn tới gần Khương Thục Đồng, ép Khương Thục Đồng nép sát cửa xe, Khương Thục Đồng u mê nhìn nah: “Sao... làm sao vậy, Cố tổng?”

Cố Minh Thành hạ thấp âm thanh tàn nhẫn truyền đến: “Không phải hỏi em là gì trong lòng anh sao, hiện tại anh sẽ nói cho em biết em khiến anh nghĩ tới cái gì.”

Khương Thục Đồng run sợ gật đầu.

Cố Minh Thành càng ngày càng gần Khương Thục Đồng, ghé vào bên tai cô thức khắc khiến cả người Khương Thục Đồng nóng lên.

“Nữ nhân trung nữ nhân*, còn có...”

*câu này mình search mà không hiểu nghĩa dù rất nhiều truyện có, như kiểu thành ngữ ấy.

Giống như ma ám mang theo sự gợi cảm của đàn ông, mê hoặc tiến vào lỗ tai Khương Thục Đồng.

“Còn có cái gì?” Giọng Khương Thục Đồng run rẩy.

“Cùng em bên nhau lâu dài!”

Sáu chữ này khiến tim Khương Thục Đồng đập mạnh.

Cho tới nay đây là câu đầu tiên Cố Minh Thành nói rõ ràng vị trí của cô trong anh, tuy rằng nói trắng ra là lộ liễu, cực kì khiêu khích nhưng câu này đối với cô mang theo hương mùa xuân tươi đẹp, khiến tinh thần Khương Thục Đồng nhộn nhạo.

Trái tim Khương Thục Đồng đập mạnh, nhưng nghĩ tới đây chính là nhà mình, sợ hàng xóm thấy cô có đàn ông bên ngoài làm điều ái muội cho nên cô vội vã mở cửa xe chạy trốn về nhà.

Cố Minh Thành nhìn theo bóng dáng Khương Thục Đồng cười tươi.

Rất khó khi tức giận như ngày hôm nay mà anh còn có thể cười được.

Nhưng Khương Thục Đồng vừa bước qua khỏi cửa lại gặp mẹ chồng, mẹ chồng đang ở trong nhà cô dò xét khắp nơi.

Khương Thục Đồng lập tức đứng yên tại chỗ, sợ tới mức hồn phi phách tán. Lần trước cô cùng Cố Minh Thành bên nhau được Từ Mậu Thận giải vây, nhưng lần này chắc chắn Cố Minh Thành không dự đoán được mẹ chồng cô sẽ đến.

Bà dùng giọng lạnh băng nói với Khương Thục Đồng: “Nếu cùng người đàn ông khác trên giường kia thì thứ cho tôi không nể mặt cô.”

Khương Thục Đồng khiếp sợ, cô muốn hỏi sao mẹ chồng lại biết được nhưng kìm lại được, nói như vậy không phải không đánh đã khai sao, cũng tương đương thừa nhận chuyện cô cùng lên giường với Cố Minh Thành.

“Trên giường cô có hai cái gối, hắc gối đầu còn để lại dấu vết, chứng cứ rất rõ ràng. Đừng nói chuyện cô với Cố Minh Thành chỉ là tin đồn, vừa rồi các người ở dưới lầu tôi đã thấy. Người con dâu như vậy tôi sẽ không chấp nhận, nhưng trước khi Lục Chi Khiêm về thì cô không thể ly hôn, tôi không muốn con trai tôi bị coi là bị vợ bỏ! Hiện tại tôi muốn đi Nhiếp gia.” Nói xong mẹ chồng cô liền rời đi.

Lòng bàn tay Khương Thục Đồng đỏ đẫm mồ hôi, không biết mẹ chồng cô muốn tới Nhiếp gia làm gì, nhưng chuyện của cô cùng Cố Minh Thành, Nhiếp Doanh Doanh đã sớm biết, thậm chí cô ta còn biết cô và Cố Minh Thành đã ngủ với nhau.

Khương Thục Đồng nắm chặt tay lại, không biết tai tiếng này lộ ra thì cô sẽ biến thành cái gì.

Nhưng rất sớm mẹ chồng đã nói cho cô biết.

Bởi vì mẹ chồng cô đi tới cửa liền quay đầu lại nói với cô một câu: “Cô cũng chỉ là một dâm phụ vô sỉ mà thôi.”

Ngay tức khắc mặt Khương Thục Đồng nóng bừng.

Không sai, cô đúng là như vậy.

Cả đêm Khương Thục Đồng nằm trên giường của mình chăm chăm nhìn lên trần nhà, trong đầu cô không ngừng hiện lên gương mặt ghét bỏ của mẹ chồng, còn có mặt Nhiếp Doanh Doanh. Cô không biết ngày mai sẽ phát sinh bảo tố như thế nào, cô sợ hãi ngày mai sẽ đến, cũng hy vọng ngày mai đã đến.

Ngày hôm sau đi làm, buổi sáng rất bình thường, tới giữa trưa có một dãy số lạ gọi tới cho cô, là Nhiếp Doanh Doanh.

Cô ấy hẹn Khương Thục Đồng ra ngoài nói chuyện, ở quán café đối diện công ty.

67. Chương 58-2

Bao nhỏ hơn so với Khương Thục Đồng dự đoán, cô cho rằng Nhiếp Doanh Doanh sẽ đến công ty cho mình vài cái tát, nhưng là không có.

Nhiếp Doanh Doanh ở quán cà phê, đối diện với Khương Thục Đồng như ở trên cao nhìn xuống. “Tôi không muốn nói cô phải rời xa anh ấy, tôi chỉ cho cô thấy địa vị của cô. Cô là phụ nữ đã kết hôn, nhân viên bình thường, gia cảnh cũng vậy, tôi học Y ở Mỹ về, tài sản gia đình hàng chục tỷ, lại cùng anh ấy có hôn ước. Nếu cô là đàn ông cô sẽ chọn bên nào?”

Nhiếp Doanh Doanh thật sự rất có khí chất, khẩu khí không nhanh không chậm nhưng lại khiến Khương Thục Đồng có áp lực không nhỏ.

“Tôi biết cô đã ngủ với anh ấy, nhưng đàn ông mà, ngủ với phụ nữ cũng không tính là gì. Tôi có thể chịu đựng, chỉ cần đến lúc đó anh ấy có thể tham gia hôn lễ là được. Chỉ là cô không cần phải quá đáng, y vào khí chất hồ lý của mình mà đi dụ dỗ người khác, chuyện ngoại tình cô cũng có thể làm được sao.” Nhiếp Doanh Doanh lắc lắc mái tóc dài, giống như Khương Thục Đồng vốn dĩ là một tiểu tam, cô hoàn toàn không đem Khương Thục Đồng để vào mắt.

Khương Thục Đồng vẫn luôn hơi cúi đầu, nhìn vào lòng bàn tay mình.

Nhiếp Doanh Doanh đứng dậy chuẩn bị đi, Khương Thục Đồng nhẹ giọng nói: “Thục xin lỗi, Nhiếp tiểu thư. Trước đây tôi không biết anh ấy có bạn gái, hiện tại tôi muốn trốn tránh nhưng tôi trốn không thoát anh ấy.”

“Trốn không thoát?” Nhiếp Doanh Doanh nghiêng ngẫm lặp lại ba chữ này.

Khương Thục Đồng không lên tiếng, thật là trốn không thoát khỏi anh, nhưng hình như Cố Minh Thành đã từng nói, trốn không thoát chỉ là một cái cớ.

Cô một lần nữa suy nghĩ kĩ, rốt cuộc nói: “Tôi muốn anh ấy.”

“Cô nói cái gì?” Nhiếp Doanh Doanh dường như không nghe rõ, hoặc dường như không thể tin tưởng.

“Tôi nói, tôi muốn anh ấy. Tôi biết phụ nữ đã kết hôn nói những lời này là không có lý lẽ, nhưng hôn nhân giữa tôi và Lục Chi Khiêm cô không rõ, nguyên nhân tôi cùng Cố tổng cô cũng không rõ.” Khương Thục Đồng băng quơ nhìn về phía trước.

Nếu có lựa chọn thì cô có cơ nào hy vọng mình không gặp Cố Minh Thành, cho dù hôn nhân với Lục Chi Khiêm có bao sóng gió cô cũng nhận, chỉ cần nước chảy đá mòn, bọn họ hoàn toàn có một ngày tâm đầu ý hợp. Chính là ai biết ngày Lục Chi Khiêm muốn cô kia lại là lúc Lục Chi Khiêm phát hiện cô có thai cùng Cố Minh Thành, mọi chuyện sau đó đều chuyển biến bất ngờ.

Nói đến, có lẽ đây là nghiệt duyên.

Nhiếp Doanh Doanh hừ lạnh một tiếng, rời đi.

Khương Thục Đồng cảm thấy chính mình thật vô đạo đức, với bạn gái chính thức của người ta lại nói những lời này.

Cô vốn định tính toán an an ổn ổn sống cả đời, tìm một người đàn ông tốt rồi giúp chồng dạy con, nhưng mọi chuyện phát sinh đều ra ngoài mong muốn của cô.

Cố Minh Thành, anh ta đến tột cùng là muốn như thế nào nhỉ.

Buổi trưa, Khương Thục Đồng không còn chút tâm trí để làm việc, cứ ngơ ngác nhìn chăm chăm lịch trên bàn làm việc cả nửa ngày.

Tới khi tan tầm điện thoại cô vang lên, là tin nhắn đến.

Cố Minh Thành gửi tin nhắn cho cô: Tới văn phòng anh một chút.

Khương Thục Đồng suy xét, cô cảm thấy hẳn Nhiếp Doanh Doanh sẽ không đem chuyện cô với cô ấy nói chuyện để nói cho Cố Minh Thành, có thể là chuyện công việc đi.

Gõ cửa.

Một tiếng mời vào, Khương Thục Đồng tiến vào.

Cố Minh Thành đang viết, bộ dáng rất nghiêm túc.

Anh mặc âu phục, nghiêm túc, quá nghiêm khắc, cùng với lúc trên giường là hai bộ dáng hoàn toàn khác nhau.

Khương Thục Đồng nhìn anh chăm chăm: “Có vài phần giống.”

Cố Minh Thành ngẩng đầu, nhìn Khương Thục Đồng: “Cái gì có vài phần?”

“Không có gì.” Khương Thục Đồng vội vàng trả lời cho qua chuyện.

“Anh nghe nói có người muốn anh, anh muốn hỏi người ta muốn anh như thế nào?” Hai tay Cố Minh Thành đưa ra phía sau đỡ lấy đầu mình, dựa người vào ghế, bộ dáng rất an nhàn nhìn thẳng vào mắt Khương Thục Đồng, chậm chậm nói.

Khương Thục Đồng sững sốt, vấn đề này cô biết phải trả lời như thế nào?

Cô cho rằng Cố Minh Thành tìm cô là nói chuyện công việc, cô không nghĩ tới Nhiếp Doanh Doanh sẽ đem nguyên lời nói của cô nói cho Cố Minh Thành.

Cô ấy đã có khẩu khí gì? Chất vất? Tức giận? Dò hỏi tình huống của tiểu tam?

Khương Thục Đồng cảm thấy mặt mình nóng ran, rốt cuộc lần đầu tiên bị một người đàn ông vặn lại như vậy.

Không sai, nửa ngày trước là cô nói: “Muốn anh.”

Nhưng vì cái gì ở trước mặt Nhiếp Doanh Doanh là đúng lý hợp tình, ở trước mặt anh lại giống như thú tội.

68. Chương 59: Thỏa Thuận Ly Hôn

Khương Thục Đồng thấy cực kỳ thẹn thùng, cô muốn khóc: “Lời nói bị đồn tới nơi này thật sự em không nghĩ tới.”

“Em ở trước mặt anh như vậy mà còn nói là lời đồn?” Cố Minh Thành lại hỏi.

Với vấn đề này Khương Thục Đồng thực sự rất đau đầu.

Cô muốn chạy, muốn rời khỏi nơi thị phi này.

Cố Minh Thành nhìn bộ dáng thẹn thùng xấu hổ của Khương Thục Đồng, nói: “Cô ấy không phải bạn gái anh.”

Khương Thục Đồng quay qua: “Cô ấy có phải hay không thì có quan liên gì tới em?”

Cô xoay người rời khỏi văn phòng Cố Minh Thành.

Đi về văn phòng của mình nhưng lòng cô vô cớ lại tươi đẹp lên.

Vừa mới vui vẻ phần chần trở về văn phòng liền nghe được Đại sư lo lắng nói: “Thục Đồng, hôm nay tâm tình cháu thay đổi như chong chóng thế. Mau chuẩn bị đi.”

Khương Thục Đồng hỏi chuẩn bị cái gì, Đại sư nói đoàn đại biểu nước Mỹ lần trước tới thăm, bảo Khương Thục Đồng chuẩn bị tiếp đãi.

Khương Thục Đồng giật mình, sao nhanh như vậy tổng giám đốc đã để bọn họ tới Trung Quốc tham quan hiện trường?

Nhưng trong lòng Khương Thục Đồng vẫn khấn trương hơn, rốt cuộc là lần trước cô cùng tổng giám đốc tiếp xúc với họ, tự nhiên cô có sứ mệnh phải tiếp đãi bọn họ ở Trung Quốc. Phòng thiết kế cũng có vài kiến trúc sư kết hợp làm cùng cô, phòng hành chính chịu trách nhiệm lo hành trình và ăn ở, tất cả mọi người đều vì lần thâm nhập vào nước Mỹ này mà tận hết sức lực, rốt cuộc mấy hôm trước cũng đã mất một đơn hàng lớn. (Các bạn đọc truyện trên Góc Sách để ủng hộ nhóm dịch nhé)

Đại sứ an bài Khương Thục Đồng cùng Tiết Lan tiếp đãi.

Buổi tối, Đại sứ cùng Khương Thục Đồng và Tiết Lan, ba người đón đoàn đại biểu nước Mỹ.

Không biết vì điều gì mà Cố Minh Thành không tới, có lẽ với thân phận của anh không cần tham gia loại chuyện như này.

Bởi vì Khương Thục Đồng đã tương đối quen thuộc với những người trong đoàn từ nước Mỹ cho nên trong bữa tiệc vẫn bọn họ vẫn luôn kính rượu hỏi thăm Khương Thục Đồng rất nhiều chuyện, tửu lượng Khương Thục Đồng không cao, uống hai ba ly liền say khướt.

Cũng không biết ai đã nhắc tới Cố Minh Thành, có lẽ là người bên đoàn nước Mỹ.

“Tôi nghe nói Cố tổng với cấp dưới có tiếng tàn khốc, không lưu tình, đặc biệt chỉ quan tâm tới lợi ích, không tôn trọng nhân viên một chút nào.” Uống nhiều rượu liền có người rượu vào lời ra.

Đại sứ vừa muốn nói đã bị Khương Thục Đồng nói trước: “Không phải đâu, tổng giám đốc của chúng tôi rất ga lăng, cực kỳ dịu dàng, đương nhiên cũng có thời điểm anh ấy rất tàn khốc.”

Còn khi nào tàn khốc, Khương Thục Đồng cho dù đã uống nhiều rượu cũng biết mình không thể nói tới chuyện này. Cô nói bằng tiếng Trung, Tiết Lan thay cô phiên dịch.

Đối phương liên tiếp gật đầu.

Tiếp theo đối phương lại nêu ra vấn đề, nói: “Nghe nói bạn gái Cố tổng họ Nhiếp, hai bọn họ bên nhau là ý nguyện của hai đại gia tộc, hiện tại quan hệ giữa hai người bọn họ là quan hệ nam nữ?”

Xem ra người từ nước Mỹ khi uống nhiều rượu cũng thật lắm chuyện.

Đại sứ vừa muốn nói đây là chuyện riêng tư của tổng giám đốc, bọn họ cũng không biết, nhưng lại bị Khương Thục Đồng nói trước. “Không phải đâu, cô ấy không phải bạn gái của Cố Minh Thành.”

Khương Thục Đồng nói chuyện rõ ràng có dấu hiệu của người say rượu. Đại sứ nhíu mày nhìn thoáng qua Khương Thục Đồng, thật là con ma men nha.

Phụ nữ khi đã uống rượu đáng vẻ bình thường liền hoàn toàn biến mất, bình thường Khương Thục Đồng đúng là một thực nữ...

Hai bên nói chuyện với nhau rất vui vẻ, an bài chỗ ở xong cho đoàn đại biểu người Mỹ, ba người liền chuẩn bị về nhà. Đại sứ bảo Tiết Lan đưa Khương Thục Đồng về.

Trên xe, Khương Thục Đồng khò khò ngủ say, không biết trăng sao gì, về đến nhà cũng không biết đâu là cửa, chìa khóa cũng không lấy ra.

Tiết Lan nhìn tới cửa nhà Khương Thục Đồng, một người đang đứng đó, là tổng giám đốc của cô. Anh nhìn bộ dáng say khướt của Khương Thục Đồng, không nhận được nhíu nhíu mày.

Tiết Lan đem Khương Thục Đồng giao cho tổng giám đốc, Khương Thục Đồng theo bản năng bám vào cánh tay Cố Minh Thành, dí đôi mắt lại dựa vào người anh.

“Nói qua cho tôi hôm nay đàm phán thế nào.” Cố Minh Thành nói với Tiết Lan.

Tiết Lan nói vắn tắt tình huống từ đầu đến cuối, cố ý đem nguyên văn lời Khương Thục Đồng nói về tổng giám đốc nói lại, sau đó nói: “Tổng giám đốc, tôi đi trước.”

Cố Minh Thành ôm lấy Khương Thục Đồng đang mềm oặt sắp ngã xuống, nói: “Ừ.”

“Lấy chìa khóa, mở cửa!” Cố Minh Thành vỗ vỗ mặt Khương Thục Đồng.

“Không.” Khương Thục Đồng liều mạng túm chặt cánh tay Cố Minh Thành. “Nơi này không phải nhà của em, đây là nhà của Lục Chi Khiêm. Nếu em không phải vợ anh ta em đã không ở nơi này. Đỡ em ngồi.”

Lập tức cô ngồi xuống bậc cửa, cả người lảo đảo, còn túm lấy cánh tay Cố Minh Thành, say tới mức nhắm chặt đôi mắt.

Cố Minh Thành chỉ có thể đỡ cô ngồi xuống, vừa lúc bầu trời nhiều sao rất đẹp.

“Hôm nay anh mới biết trong lòng em anh là người như vậy.” Giọng Cố Minh Thành rất dịu dàng, anh hơi ngửa đầu nhìn sao trên trời. “Khi nào anh tàn khóc? Với ai?”

“Với em, ở trên giường.” Khương Thục Đồng trả lời bằng giọng oán hận.

Lòng Cố Minh Thành lập tức rất mềm, anh là tổng giám đốc tập đoàn Minh Thành, rất ít người hiểu anh, thậm chí có ý đồ tìm hiểu anh, bọn họ chỉ biết đồn anh quái gở, nhìn thấy anh lãnh khốc, chỉ có cô gái nhỏ bé bên cạnh này đã đi vào nội tâm anh như vậy, đã nhìn thấy bộ dáng nội tâm anh như vậy.

Cô còn dám nói Nhiếp Doanh Doanh không phải bạn gái anh, nếu nhớ được không biết cô sẽ có bộ dáng nào?

Có điều, có thể thay anh nói trước mặt người khác cũng không tệ lắm.

Anh đưa tay lên nâng cằm Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng ghét bỏ lấy tay gạt tay anh ra.

“Không mở cửa định ngủ đầu đường đêm nay sao?” Cố Minh Thành lại hỏi một câu.

Khương Thục Đồng đã mơ mơ màng màng, không còn biết gì cả.

Cố Minh Thành lấy chìa khóa từ trong túi xách của cô, bế cô lên giường. Đường như theo bản năng, Khương Thục Đồng ôm lấy cổ anh, nói:

“Không được đi.”

Động tác ôm lấy cổ này lại khiến Cố Minh Thành nhớ về nửa năm trước, lần đầu tiên gặp anh cô cũng bám lấy cổ anh như vậy.

Say khướt gọi cảm.

Anh cũng không định đi.

Hơi thở của Khương Thục Đồng đều đều, đã ngủ rồi.

Ngày hôm sau, Khương Thục Đồng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra liền nhìn thấy Cố Minh Thành trước mặt.

Khương Thục Đồng nhíu mày, cố gắng nhớ lại chuyện đêm qua, Tiết Lan, sau đó hình như chính là người này.

Thật không xong rồi.... Cô vẫn còn gối trên cánh tay Cố Minh Thành, người kia còn đang ngủ.

Khương Thục Đồng nhẹ nhàng xoay người, đưa lưng về phía Cố Minh Thành.

Từ phía sau truyền đến giọng anh: “Tỉnh rồi?”

Sau một lát, Khương Thục Đồng ‘ừ’ một tiếng, trong lòng suy nghĩ thật lâu, rồi nói: “Cố tổng, tâm tư của em với anh nếu như anh đã biết thì em có một yêu cầu, chúng ta muốn có chuyện gì cũng phải chờ sau khi em lý hôn mới nói, hiện tại trong lòng em có áp lực rất lớn, thật không đạo đức.”

“Tâm tư với anh?” Giọng người kia phía sau Khương Thục Đồng mang theo sự lười biếng buổi sớm, hỏi: “Tâm tư của em với anh là gì?”

“Em...” Quả thực Khương Thục Đồng bị anh làm tức chết, rõ ràng đã biết còn giả vờ không biết cái gì.

“Tâm tư là muốn anh?” Cố Minh Thành lại hỏi một câu.

Mặt Khương Thục Đồng đỏ ửng, khe mím môi gật gật đầu.

Lúc nói lời này với Nhiếp Doanh Doanh lòng cô như bị cắn một miếng, những lời này tuy rằng từ lòng cô nói ra nhưng cũng không có trải qua đại não.

Khương Thục Đồng vuốt lại tóc mình, rời khỏi giường, nói: “Hiện tại em chỉ nghĩ lý hôn với Lục Chi Khiêm như thế nào, tám tháng em không chờ được. Đêm dài lắm mộng.”

Khương Thục Đồng nghĩ chính là, nếu Nhiếp Doanh Doanh đã biết chuyện này thì cô cũng không có gì băn khoăn, cần biệt thự này cô không cần, cho dù cô không có nhà cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nhà của Lục Chi Khiêm.

Khương Thục Đồng vừa mới rời khỏi giường liền nghe thấy tiếng động ở cửa, trong lòng cô rất hoảng hốt, không phải mẹ chồng cô chứ, Cố Minh Thành vẫn đang nằm trên giường cô.

Cô lo lắng liếc mắt tới Cố Minh Thành, Cố Minh Thành giống như không có việc gì, nói: “Đi mở cửa.”

Khương Thục Đồng từ bên trong hỏi vọng ra bên ngoài là ai, trả lời là nhân viên chuyển phát nhanh, Khương Thục Đồng mới mở cửa.

Trong đầu suy nghĩ xem gần đây mình có mua gì không, đáp án là: Không mua.

Chẳng lẽ bên chuyển phát nhanh đưa sai.

Khương Thục Đồng mở cửa, nhân viên chuyển phát nhanh đưa cô một tờ biên nhận, cô ký vào, sau đó rút bưu kiện ra, lắp bắp kinh hãi, là: Thỏa thuận ly hôn.

Đầu óc cô ngốc ngốc, cô đã suy nghĩ việc ly hôn rất lâu, vốn cho rằng sẽ rất khó khăn, vì cái gì mà lập tức từ trên trời rơi xuống. Thỏa thuận ly hôn do Lục Chi Khiêm đề nghị nói, sau khi ly hôn cần biệt thự này thuộc về cô, gia sản hiện tại đều là của cô, ngay lập tức ly hôn, cần Khương Thục Đồng lập tức tới Thượng Hải.

Cố Minh Thành đã từ trên giường xuống, nhìn thấy thỏa thuận ly hôn trong tay Khương Thục Đồng nhưng không nói gì.

Khương Thục Đồng dò hỏi Cố Minh Thành: “Anh có biết tại sao lại như này không?”

“Tài chính bị vỡ, công ty phá sản liên lụy đến Lục gia. Anh ta đem tài sản cho em thì sau này không bị dùng để trả nợ khi phá sản, hơn nữa anh ta biết trong tương lai nhất định mấy thứ này em sẽ trả lại cho anh ta.” Cố Minh Thành vừa mặc quần áo vừa nói.

Khương Thục Đồng nhú nhú mày, không sai. Biệt thự này cô không muốn, cần biệt thự này Lục Chi Khiêm mua sau khi kết hôn, có thể xem là tài sản chung của hai vợ chồng, nhưng cô với tài sản nhà này không có một chút cống hiến, cô cũng không cần.

Dường như Cố Minh Thành đã sớm đoán được ý nghĩ của cô, anh có thể nhìn thấy rõ lòng của Khương Thục Đồng.

Nhưng Khương Thục Đồng nghĩ trước đây mấy ngày cha cô nhờ cô cầu Cố Minh Thành giúp lấy lại tài sản cho cha cô, khi đó cô đã cảm thấy nếu cha cô rút lại tài sản thì chắc chắn công ty của Lục Chi Khiêm sẽ bị ảnh hưởng, tuy rằng cô không hiểu kinh doanh nhưng những chuyện này vẫn hiểu biết chút ít.

Cô nhìn Cố Minh Thành, hỏi: “Anh đã sớm biết có ngày này đúng không? Tầm nhìn của anh rất xa, không có khả năng không biết lấy lại tiền cho cha em sẽ khiến công ty của Lục Chi Khiêm gặp hậu quả gì.”

Khương Thục Đồng vốn cho rằng là cha cô đi uy hiếp anh, anh vì Nhiếp Doanh Doanh cho nên mới đáp ứng. Hiện tại xem ra không phải như thế, cô có thể nhìn ra mục tiêu của Cố Minh Thành là... khiến Lục Chi Khiêm phá sản.

Xét đến cùng, mục đích của anh là cô...

69. Chương 60: Cười Với Người Đàn Ông Khác

Khương Thục Đồng cảm thấy sống lưng rét run.

Cố Minh Thành hiện tại Khương Thục Đồng thật sự không quen biết.

“Giúp em ly hôn chẳng lẽ là sai?” Đường như Cố Minh Thành không nghe ra khẩu khí chất vấn của Khương Thục Đồng. “Không phải em muốn ly hôn sao?”

“Là không sai. Nhưng Em không muốn dùng loại thủ đoạn này, có ngàn cách để ly hôn nhưng khiến Lục Chi Khiêm phá sản không phải ý của em.”

Cô cũng không cho rằng khiến công ty của Lục Chi Khiêm phá sản là chuyện sáng suốt, tuy rằng cô không giết người ta nhưng người ra vì cô mà chết.

“Cố tổng, hôm nay em xin nghỉ, muốn đi Thượng Hải.” Khương Thục Đồng nói với Cố Minh Thành.

“Anh sẽ nói cho phòng nhân sự.”

Khương Thục Đồng dựa lưng vào sofa, cau mày.

Rõ ràng hai người sáng nay còn rất tốt, sao lại biến thành như này?

Cố Minh Thành biết Khương Thục Đồng bởi vì chuyện Lục Chi Khiêm phải phá sản đang giận chó đánh mèo với anh, anh đóng cửa rồi đi.

Khương Thục Đồng đi Thượng Hải, Lục Chi Khiêm nói, bởi vì anh không ở đó, công ty không có người kinh doanh, hơn nữa nguồn tài chính bị thâm hụt, chuyện phá sản anh đã sớm nhận ra. Anh không nói nguyên nhân vì sao lại đem biệt thự cho Khương Thục Đồng, có điều chỉ là tạm thời để Khương Thục Đồng bảo quản cho anh mà thôi.

Khương Thục Đồng hỏi vì cái gì cái gì không cho Ngôn Hi.

Lục Chi Khiêm hừ mũi.

Cũng đúng, vì để gả cho Lục Chi Khiêm cô ta đã không tiếc làm giả giấy mang thai, phụ nữ như vậy xác thật không đủ để tin nhiệm.

“Nhưng vì cái gì anh lại tin nhiệm em?” Khương Thục Đồng lại hỏi một câu.

Khương Thục Đồng muốn hỏi chính là, vì sao anh lại có thể tin rằng Khương Thục Đồng sẽ đem căn biệt thự cùng tài sản trả lại cho anh.

“Trực giác đi. Gần đây anh đã nghĩ thật lâu, thực sự em không có lỗi với anh, là anh đã có lỗi với em. Nếu em muốn ly hôn thì ly đi. Tài sản đều thuộc về em, anh ngoại tình trước, anh không nên so đo.” Lục Chi Khiêm nói, nhiều ít khiến Khương Thục Đồng giật mình.

Mọi người đều nói, con người trước khi chết đều nói lời thật lòng, Lục Chi Khiêm phá sản cũng biến thành bộ dáng khổ sở như vậy.

Khương Thục Đồng rất cảm khái, vốn dĩ cô rất hận Lục Chi Khiêm, hiện tại thái độ cũng bắt đầu cải thiện.

Hai người ai cũng không nói toạc ra chuyện Khương Thục Đồng sẽ đem trả lại tài sản, nhưng trong lòng Khương Thục Đồng tự thấy, tài sản này mình không nên lấy.

Lúc đi Thượng Hải, Khương Thục Đồng vẫn là phụ nữ đã kết hôn, lúc trở về Hải Thành cô đã thành phụ nữ ly hôn, cảm giác rất kỳ diệu, đã độc thân.

Khương Thục Đồng không nghĩ tới, cô vừa về Hải Thành thì Khương Vũ Vi liền mời cô ăn cơm ở nhà hàng nổi tiếng Gác Sách*. (*Tên nhà hàng ‘biết vị trai’ không biết dịch là gì cả, quảng cáo cho Gác Sách vậy.)

Khương Thục Đồng cảm thấy tới nhà hàng Gác Sách là quá trang trọng, rốt cuộc người bình thường sẽ không đến đây, chỉ những nhân vật có danh tiếng ở Hải Thành khi đàm phán mới đến nhà hàng này.

Khương Thục Đồng tất nhiên muốn hỏi cho rõ, Khương Vũ Vi thần thần bí bí mà nói: “Giới thiệu cho chị một người.”

“Đàn ông?”

Khương Vũ Vi ‘ừ’ một tiếng.

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, Khương Vũ Vi đã buông tay, biết Cố Minh Thành không được nên đã biết lui để tìm người khác, như vậy cũng tốt, trường hợp của bọn họ xem ra như này là tốt nhất.

Nếu là bạn trai của Khương Vũ Vi thì tự nhiên cô không thể trang điểm quá đẹp, tránh chiếm mất sự nổi bật của em gái, nhưng cũng không thể quá xuề xòa đi gặp em rể được.

Nghĩ nghĩ, Khương Thục Đồng mặc một áo khoác màu xanh đậm, một chiếc quần Harem, một chiếc áo len cao cổ màu vàng, tóc cũng buộc lên, thoạt nhìn rất mới mẻ thanh xuân, tuổi của cô cũng không lớn.

Khương Vũ Vi cùng người kia tách đi riêng, Khương Thục Đồng nghĩ thầm, nếu đã là người yêu sao lại không nắm tay mà đến, có thể do Khương Vũ Vi chưa muốn công khai đi.

Người đàn ông kia rất soái khí, vóc dáng cũng rất cao, đại khái hơn 1 mét 8 mấy, gương mặt tuấn lãng, thoạt nhìn khoảng chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, ánh mắt sáng ngời cười với Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, người này sẽ là thân thích của mình, nhìn cũng rất đẹp trai, cô liền nhoen miệng cười đáp lại.

Cô cười rất ngọt, ánh đèn lồng lấy từ nhà hàng lại càng khiến không khí tươi vui hơn.

Khương Vũ Vi cùng chàng trai kia ngồi xuống.

“Chị, đây là CEO* khu Đại Trung Hoa chúng ta – Đặng Hiện Vũ, vừa mới điều tới. Có xe có nhà, gia đình lại rất tốt đẹp.”

*CEO: giám đốc điều hành.

Khương Vũ Vi nhìn Khương Thục Đồng, cảm thấy ánh mắt Khương Thục Đồng tỏ vẻ tán thưởng, cô liền cảm thấy hài lòng.

“Không tồi, thật không tồi.” Khương Thục Đồng nói một câu, đại loại thật là một đôi bích nhân, đàn ông trẻ tuổi đầy hứa hẹn, phụ nữ xinh đẹp có khí chất, xứng đôi như vậy còn tìm được ở đâu nữa.

Đặng Hiện Vũ nói chuyện cũng rất có khí chất, dù sao cũng là CEO của Đại Trung Hoa, ngôn ngữ nói ra rất êm tai.

Khương Thục Đồng cười rất vui vẻ.

Chỗ ngồi bọn Khương Thục Đồng là ở bên cạnh cầu thang lên lầu, lúc cô đang cười tươi như hoa liền thấy một đám người từ trên lầu đi xuống.

Vốn cô không chú ý, nhưng người đi trước kia đúng là... Cố Minh Thành.

Những người đi sau hình như đều là những người quyền quý ở Hải Thành, nụ cười tươi của Khương Thục Đồng lập tức cứng đờ.

Khương Thục Đồng không biết có nên đứng lên chào hỏi với Cố Minh Thành một câu không, nhưng ngẫm lại phía sau còn nhiều người như vậy, mình làm như vậy thành ra thừa thãi.

Giả vờ không quen đi, cô cúi đầu, sau đó tiếp tục cười tươi nói chuyện với mọi người.

Ba người nói chuyện rất vui vẻ, sau khi xong Đặng Hiện Vũ vốn dĩ muốn đưa Khương Thục Đồng về nhà nhưng Khương Thục Đồng nói để cô về cùng Khương Vũ Vi thì tốt hơn, Khương Vũ Vi còn có chuyện muốn nói với chị, bảo Đặng Hiện Vũ về trước.

Đặng Hiện Vũ lễ phép cáo từ.

“Cảm thấy anh ấy thế nào? Thục Đồng?” Khương Vũ Vi hỏi.

“Được đấy, khi nào bọn em chính thức?” Khương Thục Đồng hỏi, hai người đứng ở cửa nhà hàng nói chuyện phiếm.

Khương Vũ Vi giật mình. “Anh ấy là em giới thiệu cho chị, sao chị lại hỏi khi nào bọn em chính thức. Không phải em đã nói là giới thiệu cho chị một người sao?”

Khương Thục Đồng ngây ngốc, cô có chút tức giận: “Chị vừa mới ly hôn. Nào có ai ngày đầu ly hôn ngày sau đã đi kiếm người yêu? Đương nhiên chị cho rằng em ra mắt bạn trai của em.”

Cô mím môi lại, cũng thật xấu hổ. Vừa rồi cô đã cười rất tươi, có lẽ anh ta sẽ cho rằng mình rất vừa lòng, lỡ sau này anh ta lại đưa hoa tặng quà thì cô biết phải làm sao.

“Vừa ly hôn sao lại làm vậy? Ai quy định vừa ly hôn thì không thể giới thiệu đối tượng. Thục Đồng, bác vẫn luôn không tốt với chị, hôn nhân của chị cùng Lục Chi Khiêm em không rõ lắm, nhưng em biết anh ấy đối với chị cũng không tốt. Hiện tại chị đã ly hôn nên em muốn giới thiệu cho chị một người tốt, Đặng Hiện Vũ là một người biết nóng biết lạnh, chị không nhìn ra sao?” Khương Vũ Vi vỗ vỗ vai Khương Thục Đồng.

Mắt Khương Thục Đồng hơi nhòe nước, Khương Vũ Vi đối với cô luôn rất tốt, cũng bởi như vậy cô mới cảm thấy có lỗi với Khương Vũ Vi.

Cố Minh Thành...

Khương Thục Đồng nói: “Chị đã có số liên lạc với Đặng Hiện Vũ, để chị tự nói với anh ấy.”

Lúc ấy lấy wechat của anh cũng là nghĩ thêm một người nhà, ai dè cuối cùng lại là người Khương Vũ Vi giới thiệu cho mình.

Thật xấu hổ.

Vốn dĩ ly hôn xong tâm tình Khương Thục Đồng khá tốt, lại bởi vì chuyện này mà trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Trên đường về nhà, cô gửi tin nhắn cho Đặng Hiện Vũ: Thật xin lỗi, hôm nay tôi tưởng anh là bạn trai của Vũ Vi nên đã rất vui vẻ, không nghĩ tới là Vũ Vi giới thiệu cho tôi. Xin lỗi anh, tôi mới ly hôn, hiện tại còn chưa suy nghĩ về chuyện tình cảm.

Đầu kia gửi lại: Không sao cả, là bạn bè cũng được, về sau cần gì giúp cứ gọi cho tôi.

Vốn dĩ Khương Thục Đồng định xóa luôn liên lạc của người này nhưng xem ngữ khí nói chuyện lịch sự của anh liền không đành, lại cứu lưu lại.

Sau khi về nhà, Khương Thục Đồng vừa định mở cửa đã nhìn thấy người kia.

Trong bóng đêm, đỉnh bật, mặt mày như vẽ, anh đang hút thuốc.

Khương Thục Đồng không nói gì, mở cửa. Tuy rằng hiện tại đã ly hôn nhưng theo thói quen cô vẫn có cảm giác tội lỗi trong lòng.

Cố Minh Thành cũng vào cửa.

Khương Thục Đồng bỗng nhiên cảm thấy rất tủi thân, cô nhìn Cố Minh Thành.

“Ly hôn rồi?” Cố Minh Thành hỏi một câu.

“Ừ.” Khương Thục Đồng gật đầu.

Giống như đã phải chờ rất lâu để đến được ngày này, Cố Minh Thành tiến lại gần, ôm cô vào lòng, bắt đầu hôn cô, lại lạc hôn lên trán, sau đó lên má cô, mỗi một nụ hôn là nói một câu: “Về sau không cười với người đàn ông khác như vậy!”

“Sao lại không được?”

“Anh ghen!”

“Anh ghen!” hai chữ này khiến tim Khương Thục Đồng đập thình thịch.

Chính cô cũng từng nói với anh, hai người muốn phát triển như nào phải chờ sau khi ly hôn, hiện tại cô đã ly hôn.

Là lúc để phát triển thêm một bước.

“Khương Vũ Vi giới thiệu bạn trai cho em thoát nhìn cũng không tồi.” Cố Minh Thành cúi người xuống hôn nhẹ Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng không biết lời nói này của anh có khẩu khí gì? Trào phúng?

“Sao anh lại biết đây là người cô ấy giới thiệu cho em? Em vẫn cứ nghĩ là cô ấy ra mắt bạn trai.” Khương Thục Đồng dựa vào lòng ngực Cố Minh Thành.

Trước kia cô cảm thấy cái ôm này rất khó chịu, hiện tại lại cảm thấy rất ấm áp, khiến lòng cô bình an.

“Chỉ có ngực mới nghĩ như vậy.” Dường như tâm tình Cố Minh Thành không tồi, có ý giễu cợt Khương Thục Đồng. Đây là lần đầu tiên bọn họ có quan hệ hài hòa như vậy.

Khương Thục Đồng không phục nói lại: “Em không phải đồ ngực.”

Cố Minh Thành cũng cười, anh nhéo khuôn mặt Khương Thục Đồng một chút.

Tối hôm nay, Cố Minh Thành ở trong nhà Khương Thục Đồng, tối hôm nay, Cố Minh Thành dường như muốn đem thân thể anh và Khương Thục Đồng hài hòa làm một, hai người thâm tình khuyến khích, tùy ý triển miên.

Không có hận, không có mâu thuẫn, trong lòng không có băn khoăn.

Hôm sau, lúc Cố Minh Thành đi làm Khương Thục Đồng vẫn còn đang ngủ, anh để cô nghỉ ngơi thêm chút lát.

Trong lòng Khương Thục Đồng vẫn luôn nghĩ đến chuyện thuê nhà, chuyện này cô không thể làm phiền Cố Minh Thành.

Có những chuyện cô muốn chính cô làm.

Mười ngày sau cô tìm được một phòng ở, ở ngay gần công ty, không quá sang trọng nhưng rất ấm áp, trang trí cũng đẹp. Nhìn trong tay tờ giấy ly hôn đỏ thắm Khương Thục Đồng mới cảm thấy mình thật sự là một người.

Nhưng cô không ngờ tới, ngay sau khi cô chuyển nhà liền có người tìm tới cửa, là chủ nợ của Lục Chi Khiêm.

70. Chương 61

Bọn họ đá cửa phòng Khương Thục Đồng, nói Khương Thục Đồng còn tiền, chồng cô ở trong tù thì cô phải trả thay.

Khương Thục Đồng đem giấy chứng nhận ly hôn cho bọn họ xem.

“Ly hôn giả? Đừng đùa chứ tiểu thư, Lục Chi Khiêm cố tình ly hôn với cô vào lúc này ai mà tin? Cô xinh đẹp như hoa, sao hắn có thể bỏ?” Cửa phòng của Khương Thục Đồng có tới mười mấy người đứng, xem ra hôm nay cô không ra ngoài được, mười mấy gã đàn ông đều giống như lang sói. [Thêm “Gác Sách” khi tìm truyện trên google để đọc bản ít lỗi chính tả hơn nha.]

Hiện tại một lần nữa Khương Thục Đồng hiểu thêm về Lục Chi Khiêm, vốn cô đang áy náy vì chuyện công ty của anh ta phá sản thì hiện tại nửa phần đều không có, hẳn anh ta đã sớm đoán được Khương Thục Đồng cầm tài sản của anh ta sẽ gặp phải cảnh khốn khổ như này, anh ta cứ như vậy thoải mái ném cái nạn này vào tay cô.

“Thật sự là đã ly hôn, tôi với anh ta cùng sống không nổi nữa!” Mặt Khương Thục Đồng đỏ lên, hai mươi mấy tuổi lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

“Đã sớm nghe nói Lục Chi Khiêm rất lẳng nhăng, các người ly hôn cũng là bình thường. Nhưng hẳn ta lẳng nhăng cũng không phải ngày một ngày hai, ly hôn ngay trước khi phá sản không phải có vấn đề sao?” Những người ở cửa quả thực không buông tha cho Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng giãy giụa nửa ngày, nói: “Tôi, là tôi. Tôi ngoại tình liền ly hôn.”

Ngoài cửa chợt trầm xuống, mọi người hai mắt nhìn nhau.

Lúc này có giọng từ giữa những người kia truyền tới. “Cô ngoại tình? Cô gọi người tình của cô tới đây, nếu hẳn ta tới chúng tôi sẽ tin cô ngoại tình là thật, nếu không sẽ bắt cô trả tiền.”

Khương Thục Đồng chần chịt, hiện tại đã là thời gian đi làm, cô đã bị muộn giờ, chắc chắn Cố Minh Thành cũng ở chỗ làm, bảo anh tới ứng phó với chuyện này thật sự bé xé ra to, hơn nữa không chắc chắn anh sẽ tới.

Nhưng vẫn phải thử xem, Khương Thục Đồng gọi điện thoại cho anh, không ai nhận cuộc gọi, chắc còn đang họp.

Mấy người ở cửa như sói đói muốn ăn thịt người, vừa lúc điện thoại Khương Thục Đồng vang lên, là Từ Mậu Thận. Anh hỏi hôm nay Khương Thục Đồng có thể đón giúp con anh lúc tan học không, anh phải khuya mới về nhà.

Đón trẻ không phải là vấn đề, Khương Thục Đồng muốn đồng ý nhưng hiện tại cô gặp chuyện này biết ra ngoài thế nào.

Nghe thấy Khương Thục Đồng cứ ấp a ấp úng, Từ Mậu Thận hỏi một câu: “Sao thế, Thục Đồng?”

Trước nay giọng Từ Mậu Thận đều rất dịu dàng khiến người khác muốn trải lòng, Khương Thục Đồng liền đem những chuyện đang xảy ra nói với anh, nhờ anh giải quyết một chút lửa sém lông mày.

Từ Mậu Thận đồng ý, Khương Thục Đồng thở dài một hơi.

Hai mươi phút sau Từ Mậu Thận đã tới, bộ dáng hỗn hển xem ra rất sốt ruột.

Những người đó nhìn thấy Từ Mậu Thận xuất hiện, anh lại dùng khẩu khí từ tốn nói Lục Chi Khiêm cùng Khương Thục Đồng không hợp, còn anh kiểu gì cũng sẽ cùng Khương Thục Đồng đến với nhau, tất cả đều hợp lý.

Có điều kỳ quái, Khương Thục Đồng nghe không có cảm giác bị đào ra chuyện riêng tư, ngược lại nghe ra rất thoải mái. Rốt cuộc cũng tiền những ôn thần đó ở cửa, Khương Thục Đồng vỗ vỗ ngực, tinh thần vẫn chưa đình, nói: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Khương Thục Đồng vừa định đi làm, bố chồng cô lại gọi điện thoại tới, người nhà này là làm sao đây? Sao sau khi ly hôn lại liên lạc thân thiện như vậy, sợ Khương Thục Đồng mang tài sản đi trốn sao?

Hóa ra mẹ chồng bị bệnh, bố chồng nói tuổi tác đã lớn, sau khi Lục Chi Khiêm phá sản nhà mình cũng đã chịu ảnh hưởng rất lớn, lại vì trả nợ cho Lục Chi Khiêm đã đem bán cả căn biệt thự đang ở, vốn dĩ nghĩ sống trong nhung lụa dưỡng già nhưng không ngờ lúc già rồi lại chịu loại đả kích này, ông hy vọng nếu Khương Thục Đồng có rảnh đến thăm mẹ chồng.

Khương Thục Đồng có chút không thể tiếp nhận, không nghĩ tới chuyện công ty của Lục Chi Khiêm lại mang nhiều hiệu ứng như vậy.

Từ Mậu Thận hỏi Khương Thục Đồng là bị làm sao, anh có thể giúp gì không, Khương Thục Đồng bèn đem mọi chuyện từ đầu tới cuối nói ra.

Từ Mậu Thận nói một tiếng: “Đi.” Rồi mang theo Khương Thục Đồng xuống dưới lầu, lên xe anh.

Khương Thục Đồng kể chuyện công ty của Lục Chi Khiêm phải đóng cửa, nói về cha của mình không được Lục Chi Khiêm đồng ý đã tự mình lấy tiền ra khiến công ty Lục Chi Khiêm bị phá sản.

Khương Thục Đồng cảm thấy chính mình cũng có trách nhiệm.

71. Chương 62: Bạn Gái, Của Anh

Nhưng không ổn, căn biệt thự là tài sản lớn, một khi thay đổi chủ nhân thì nhóm chủ nợ sẽ biết, đến lúc đó sợ là tiền chưa kịp dùng để chữa bệnh cho mẹ chồng đã bị chủ nợ lấy hết. (Các bạn quay về chương trước trên Góc Sách để đọc nốt nửa sau của chương 61 nhé.)

Lương tâm đạo đức của Khương Thục Đồng có thể chăm cho mẹ chồng nhưng lại không thể thay Lục Chi Khiêm trả nợ.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể vay tiền trước, sau đó Khương Thục Đồng dành ngày ngày đi thương lượng.

Bố chồng cô gom tới gom lui cũng chỉ được hơn hai vạn, thậm chí ngay cả tiền ông chuẩn bị quan tài cho mình cũng đã lấy ra.

Vay tiền cha cô, cha cô thoái thác với lý do cực kì đơn giản: “Vay tiền chữa bệnh cho mẹ chồng con? Bà ấy có khả năng trả sao?”

Nghे giọng qua cầu rút ván của cha cô nửa điểm đồng tình cô cũng không có.

Nghĩ tới nghĩ lui cô không tìm được ai có thể ngay lập tức cho cô mượn nhiều tiền như vậy, ngoại trừ... Cố Minh Thành.

Nhưng là tới một trăm vạn, cô biết mở miệng như thế nào?

Nếu anh cho mượn thì là tốt nhất, nhưng nếu không chịu thì sau này cô biết ở cùng anh như thế nào?

Còn đang suy nghĩ thì cô có tin nhắn tới, là Cố Minh Thành nhắn: Hết giờ tới tìm anh.

Khương Thục Đồng nghĩ thầm, tìm anh có chuyện gì?

Hết giờ làm, cô tới văn phòng của anh.

“Thiếu tiền?” Cố Minh Thành hỏi một câu.

“Sao anh lại biết?” Khương Thục Đồng ngạc nhiên hỏi.

“Muốn bao nhiêu?” Cố Minh Thành không trả lời vấn đề này, hỏi tiếp.

“Cần khoảng một trăm vạn, bị bệnh ung thư thì anh biết...” Khương Thục Đồng còn muốn giải thích một chút, một trăm vạn xác thật cô không thể ba hoa chích chòe.

Cố Minh Thành đã viết chi phiếu trên bàn. “Em cầm đi, không đủ lại tới tìm anh.”

Khương Thục Đồng trợn mắt há hốc mồm, lần mượn tiền này cũng quá dễ dàng đi.

Cô cho rằng sẽ bị anh nói cô xen vào chuyện người khác, đi chăm mẹ chồng cũ của mình, vì bà ấy mà vay tiền, nhưng cái gì anh cũng chưa nói.

Khương Thục Đồng càng thêm không rõ anh nghĩ gì trong lòng. Nhưng trên chi phiếu là con số... một trăm hai mươi vạn.

Cho cô dư dả hẳn hai mươi vạn.

Khương Thục Đồng cảm động, cuối cùng cô đã hiểu vì cái gì mà nhiều phụ nữ đều xua như xua vẹt vẫn muốn được gả vào nhà giàu, thời điểm bình thường thì không có gì khác biệt nhiều, một khi đụng tới hoàn cảnh bệnh tật này quả thực chính là đưa than ngày tuyết.

“Cảm ơn, số tiền này em sẽ trả lại cho anh.” Khương Thục Đồng rất khách khí trả lời.

“Trả? Em sẽ trả như thế nào?” Cố Minh Thành ngẩng đầu, rất hứng thú hỏi một câu.

Lúc này Khương Thục Đồng mới phản ứng, vừa rồi nói trả lại anh tiền cũng chỉ là thuận miệng, có vay có trả là đạo trời đất, cho dù tạm thời không trả được thì cũng phải ghi tạc trong lòng.

Nhưng ngẫm lại, một trăm vạn với cô là một con số khổng lồ.

Dường như quan hệ giữa cô và Cố Minh Thành vẫn luôn không thể tránh được có dính dáng tới tiền bạc.

Cô rất phản cảm với cái loại quan hệ chứa tiền bạc này.

“Em... trả dần dần.” Khương Thục Đồng nói một câu, sau đó liền rời đi.

Trên đường về nhà Khương Thục Đồng vẫn luôn nghĩ đến sẽ phải trả như thế nào.

Nhìn chung ở tập đoàn Minh Thành kiếm tiền tốt nhất chính là phòng quan hệ quốc tế và phòng kinh doanh.

Phòng quan hệ quốc tế cơ bản đều là nhân tài ngoại ngữ, ngoại ngữ là bọn họ được học trường chuyên từ nhỏ, Khương Thục Đồng so không được, bọn họ làm đều là nghiệp vụ quốc tế, thu nhập tất nhiên sẽ cao.

Còn một nơi chính là... phòng kinh doanh. Không cần kỹ năng ngoại ngữ, chỉ cần có chút kỹ xảo giao tiếp, lại có thể chủ động tìm kiếm khách hàng. Hơn nữa lần trước Khương Thục Đồng có nghe qua Cố Minh Thành diễn thuyết, lại được Tiết Lan khích lệ, cô cảm thấy tới phòng kinh doanh làm thật ra là một ý không tồi.

Phòng kinh doanh làm tốt một chút liền có Mercedes-Benz để đi, tiền lương phòng thiết kế là so không được.

Nhưng thay đổi phòng làm việc không phải là chuyện nhỏ, Khương Thục Đồng không thể để đại sư biết, nếu không chắc chắn đại sư sẽ thấy công dạy dỗ của mình bị phụ.

Chuyển đổi vị trí làm việc này cuối cùng phải do Cố Minh Thành quyết định, cho nên Khương Thục Đồng tính toán hỏi ý kiến của anh trước, nếu cuối cùng mọi người đều đồng ý, chỉ có Cố Minh Thành không đồng ý thì thật mất mặt.

Cô gửi tin nhắn cho anh: Cố tổng, em muốn đổi vị trí làm việc, muốn tới phòng kinh doanh, ý anh thế nào?

Khương Thục Đồng thấp thỏm chờ anh trả lời, vốn tưởng anh sẽ trả lời ‘có thể’ hoặc ‘không thể’, ai ngờ anh trả lời một câu: Ngày mai đi cùng anh tới một chỗ, không cần mặc quá đẹp.

Những lời này không đầu không đuôi, Khương Thục Đồng nghi ngờ có phải anh không nhìn thấy tin nhắn kia của mình, không thì vì cái gì mà anh lại không nói câu nào tới chuyện cô muốn đổi vị trí làm việc.

Hay là không hiểu được ý của mình? Khương Thục Đồng không biết.

Nhưng Khương Thục Đồng cũng không biết mai đi dự trường hợp gì, còn có cô đi với thân phận là gì.

Hết giờ làm, cô hỏi: “Em đi với thân phận gì?”

“Bạn gái, của anh.”

Bổn chữ này vào trong mắt Khương Thục Đồng khiến tim cô đập thành thịch.

Vừa rồi cô hỏi tuyệt đối không phải vì ép Cố Minh Thành nói ra những lời này, hơn nữa sau dấu phẩy anh còn cường điệu chữ ‘của anh’. Cho nên chuyện này xem như quan hệ đã tăng lên sao?

72. Chương 63

Khương Thục Đồng muốn chuyển sang bộ phận kinh doanh, hơn nữa lại dưới sự chỉ bảo của Cố Minh Thành, anh đã cam chịu không cần cô nữa, Khương Thục Đồng liền bắt đầu làm thủ tục chuyển bộ phận. Đại sư đặc biệt tiếc nuối, nói: “Rõ ràng cháu có tài năng hơn người như vậy sao cứ một hai phải chuyển sang phòng kinh doanh, thật không hiểu được cháu.”

Khương Thục Đồng áy náy cười cười, chuyển tới phòng kinh doanh. [Bạn nào thấy nội dung bị nhảy cóc thì đọc lại chương trước trên Góc Sách nhé]

Quan hệ giữa Cổ Minh Thành và Khương Thục Đồng, ở phòng kinh doanh căn bản không công khai, đối xử thân mật chỉ lên lút khi chỉ có hai người cho nên Khương Thục Đồng tới phòng kinh doanh cũng không khiến sóng gió nổi lên.

Chỉ là, khách hàng đầu tiên cô cần tiếp cận lại là công ty Ngoại thương Thiên Trung, là công ty Khương Vũ Vi làm, Khương Thục Đồng đối với cái tên này cũng không xa lạ.

Phòng kinh doanh có bộ phận chuyên môn tìm kiếm khách hàng tiềm năng, sau đó đem những hạng mục này cùng tên người phụ trách đưa cho nhân viên kinh doanh, tự họ sẽ đàm phán.

Mà hạng mục lần này người phụ trách là... Đặng Hiện Vũ, dù sao cũng là giám đốc kinh doanh khu Đại Trung Hoa.

Thế giới thật là nhỏ bé.

Lần trước mới từ chối hảo ý muốn làm quen, tuy nói Đặng Hiện Vũ cũng nói có chuyện gì thì tìm anh ta nhưng Khương Thục Đồng cho rằng đó chỉ là lời khách sáo.

Công ty Thiên Trung muốn xây một nhà kho đựng vật tư để giảm bớt áp lực trong chuyện chứa hàng, nhà kho này xây dựng đơn giản nhưng nguyên vật liệu dùng loại tốt nhất, trang trí cũng rất đơn giản, chỉ là tiền mua vật tư đã tốn rất nhiều. Chỉ dựa vào bán thiết kế là có lấy được tiền, không cần lo công nhân cùng các loại khác, rất đơn giản. Khương Thục Đồng cảm thấy dự án này tốn rất ít thời gian, tiền lại mau có, cực kỳ thuận lợi, nếu có thể ký được hợp đồng cô có thể được trích phần trăm không ít, đâu đó khoảng sáu vạn.

Phòng kinh doanh tiền tới rất nhanh nhưng áp lực cũng rất lớn, ví như lần này Khương Thục Đồng vì người phụ trách của đối tác là Đặng Hiện Vũ mà có khúc mắc trong lòng, nên dùng thái độ nào để đàm phán với anh ấy? Dùng công hay dùng tư?

Bởi vì chưa có kinh nghiệm nên Khương Thục Đồng rất thấp thỏm.

Tới công ty của Khương Vũ Vi, văn phòng của Đặng Hiện Vũ là một phòng độc lập dù không lớn bằng văn phòng của Cổ Minh Thành, rốt cuộc anh cũng chỉ làm công cho người khác. Khương Thục Đồng nói ý đồ của chuyến viếng thăm này, lần đầu tiên làm kinh doanh Khương Thục Đồng có cảm giác không còn mặt mũi.

Nhưng Đặng Hiện Vũ rất sáng khoái nói: “Ra vậy? Hồ sơ của công ty cô đâu để tôi xem. Là tập đoàn Minh Thành sao, có thể tin được, cũng không cần phải mất nhiều thời gian, hơn nữa nhân phẩm của Khương tiểu thư tôi có thể tin được.”

“Nếu anh cảm thấy có thể thì chúng tôi sẽ phối hợp với kỹ sư công trình bên các anh để xem cần những tài liệu gì, chúng tôi có thể miễn phí thiết kế, đương nhiên nếu anh không chọn thiết kế của chúng tôi hoàn toàn có thể chọn bên khác.”

Khương Thục Đồng ngồi đối diện Đặng Hiện Vũ, nói không kiêu ngạo không xu nịnh, chính bởi vì có phần quen biết kia với Đặng Hiện Vũ nên Khương Thục Đồng tự tin đến mấy cũng không thể nói kiểu tình cảm.

Dù sao cô cũng là cự tuyệt người ta.

Đặng Hiện Vũ rất hài lòng với tài liệu của tập đoàn Minh Thành, bảo Khương Thục Đồng dẫn người tới tham quan hiện trường, nếu vừa lòng bản vẽ liền ký hợp đồng.

Khương Thục Đồng vẫn thấp thỏm bất an, hỏi một câu. “Đặng tổng, anh cùng tôi ký hợp đồng có phải vì chuyện cá nhân không?”

Đặng Hiện Vũ cười ha ha lên: “Mặc dù hàng ngày rất nhiều nhân viên kinh doanh tới đây đưa hồ sơ nhưng tập đoàn Minh Thành rất đáng tin, cô cũng khiến tôi tâm đắc, đương nhiên tôi chọn cô.”

Trong lòng Khương Thục Đồng cuối cùng cũng thả xuống một chút nhẹ nhõm, bắt đầu làm nhân viên kinh doanh cũng không tồi.

Cô bảo kỹ sư công trình tới hiện trường đo kích cỡ, làm tài liệu chuẩn bị cho phương án thiết kế, đương nhiên đây là bản thiết kế sơ bộ, bản thiết kế chi tiết cần nhiều thời gian hơn sẽ đợi sau khi ký hợp đồng.

Mọi tiến độ của dự án nhân viên kinh doanh đều phải báo cáo với giám đốc kinh doanh Dương Côn, cho nên tiến độ tình huống các dự án Dương tổng rất rõ ràng, mỗi tuần Dương tổng đều mở họp.

Đặng Hiền Vũ rất mau quyết định muốn ký hợp đồng, hợp đồng này giá trị là năm trăm sáu mươi vạn, đối tác ứng trước 80%, phần còn lại chờ đến khi hoàn thành công trình sẽ thanh toán nốt.

Vốn dĩ hôm nay Khương Thục Đồng rất vui vẻ, ở trong nhà vệ sinh vừa trang điểm vừa nháy nhót, nghĩ thâm hợp đồng đầu tiên mình đã thuận lợi như vậy có phải có nghĩa đường làm nhân viên kinh doanh của cô là thuận buồm xuôi gió, dấu hiệu thật tốt a.

Cũng không chú ý tiếng tin nhắn của điện thoại của mình.

Bởi vì là nhân viên kinh doanh nên thời gian đi làm của cô rất tự do, hiện tại là 10 giờ sáng, bởi vì hẹn 11 giờ tới công ty Đặng Hiền Vũ ký hợp đồng cho nên Khương Thục Đồng không đi làm.

73. Chương 64: Muốn Thì Làm, Không Thì Cút Đi

Cách dùng từ của Đặng Hiền Vũ cũng khá uyển chuyển, ý là Khương Thục Đồng nhận được tiền, dù sao cũng nên mời ăn cơm chứ.

Nếu như anh ta mời Khương Thục Đồng ăn cơm, Khương Thục Đồng đương nhiên cũng nên suy nghĩ lại, nhưng mà do cô ta mời ăn cơm, nếu như cô ta từ chối, lại biểu hiện rất nhỏ mọn, tuy rằng một đồng tiền cô ta cũng không nhận được, nhưng cô ta đã nhanh gọn đồng ý rồi.

Tối đó, Khương Thục Đồng vẫn ăn mặc như bình thường, đi đến điểm hẹn.

Cứ tưởng không có chủ đề gì để nói, nhưng mà Đặng Hiền Vũ lại là một người có khả năng khác người, anh ta kể về quê hương của anh ta, đặc sản nơi đó, con có thị trấn cổ kính, quả nhiên Khương Thục Đồng rất tập trung nghe, tay đang kê trên má và nghe anh ta kể, trong lòng tự nhiên có chút muốn đến đó.

Rất nhanh đã ăn xong cơm, Khương Thục Đồng muốn đón xe về nhà.

Đặng Hiền Vũ muốn đưa cô ta về, Khương Thục Đồng liền hoảng sợ lắc tay, “Không cần đâu, không cần đâu, tôi tự đón xe về được rồi.”

Cô ta sợ, một khi Đặng Hiền Vũ biết được nơi ở của cô ta, sau này - -

Có thể do cô ta là một người đa sầu, cô ta đã sống bao nhiêu năm nay rồi, từ nhỏ đã có bạn học nam tặng thư tình cho cô ta, sự cảnh giác này của cô ta cũng do bản năng thôi.

“Đúng lúc tôi thuận đường, sợ gì chứ?” Đặng Hiền Vũ đã lên xe, nhìn Khương Thục Đồng bên cạnh nói.

“Tôi đã ly hôn.” Khương Thục Đồng đột nhiên nói ra, điều cô ta muốn nói là, phụ nữ đã li hôn, cũng đừng nên quá gần gũi với đàn ông.

“Ly hôn rồi vậy càng không sợ, cô ta lo về điều gì?” Đặng Hiền Vũ nói.

Khương Thục Đồng không còn cách, liền lên xe của anh ta, nơi này đúng là không dễ đón xe.

“Hiện giờ rất nhiều phụ nữ, chưa kết hôn, không phải cũng đang làm những chuyện mà phụ nữ kết hôn đang làm sao, không ngờ cô lại truyền thống như vậy.”

Chỉ một câu nói bình thường, khiến Khương Thục Đồng đỏ cả mặt, cô ta lại trở thành người tự yêu đó rồi.

Trên đường về không nói gì hết, đã đến nhà của Khương Thục Đồng.

Loại nhà mà Khương Thục Đồng muốn là loại nhà trong khu phố cũ, hơi rẻ tiền, nhà bên trong con hẻm nhỏ, xe không thể lái vô được, cho nên, Khương Thục Đồng đã dừng xe ngoài đường lớn.

Vừa bước xuống xe, Khương Thục Đồng đứng lúc đạp trúng đá lát lề đường, lắc lư một cái, đã bị trật chân, rất đau, hơn nữa đôi giày này là mấy hôm trước cô ta mua với giá hai trăm mấy đồng, sau khi biết được bản thân không được ví tiền, những đôi giày cô ta mang từ mấy ngàn đã giảm xuống còn mấy trăm, gót sau đương nhiên là không cứng cáp rồi, gót giày lắc lư trên đôi giày, nhìn như đang muốn rơi xuống vậy.

Khương Thục Đồng sống đến tuổi này, đây là lần đầu tiên gặp được tình trạng này, đương nhiên cảm thấy choáng váng.

Đặng Hiến Vũ nhìn thấy vẻ mặt ngại ngùng của cô ta, liền hỏi cô ta bị sao rồi.

“Không sao!”

Khương Thục Đồng vừa nói xong, thân thể lại nghiêng qua một cái, xém tí lại ngã.

Đặng Hiến Vũ đã nhìn ra manh mối rồi, từ trên xe bước xuống.

Mặc dù Khương Thục Đồng dùng sức giấu đi sự ngại ngùng của bản thân, cũng không giấu được, Đặng Hiến Vũ đã nhìn thấy rồi, tâm trạng của anh ta quả nhiên nhẹ đi, bình thường trong giống như không có một chút ít sai sót, nhưng Khương tiểu thư lại xảy ra chuyện hồ đồ như thế này.

“Đi thôi, tôi dìu cô lên lầu.” Đặng Hiến Vũ nói.

Trong lòng Khương Thục Đồng nghĩ, tuy rằng đang là mùa xuân, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, giày đã cởi ra rồi đương nhiên không thích hợp cho lắm, dìu thì dìu, cũng đưa cô ta về đến nhà rồi, không dìu lại cảm thấy quá cố tình.

Đặng Hiến Vũ ôm qua vai của Khương Thục Đồng, từng bước từng bước đưa cô ta vào trong thang máy.

Khương Thục Đồng vốn dĩ không biết, đầu đường bên kia luôn có một chiếc xe đậu ở đó.

Đoạn đường này đèn đường không sáng lắm, Cố Minh Thành hí hóp mắt lại ngồi trên xe hút thuốc, đứng nơi xa đó chú ý tình hình bên này, anh ta không biết Khương Thục Đồng đã xảy ra chuyện gì, vì Khương Thục Đồng đã giấu diếm rất tốt, nhưng mà anh ta đã nhìn thấy, Đặng Hiến Vũ đang dìu người phụ nữ đó vào bên trong hẻm.

Những chuyện còn lại, anh ta không biết nữa.

Anh ta cũng không muốn biết, liền lái xe rời đi.

“Đặng Tổng, anh có thể về rồi đó.” Khương Thục Đồng đứng cạnh thang máy nói, Cô ta rất sợ bên trong nhà lại có người đàn ông lạ bước vào trong, cô ta chỉ là một phụ nữ.

Đặng Hiến vũ cười, không nói gì, thang máy đã đến, anh ta cũng bước vào trong.

Trái lại Khương Thục Đồng không biết nên nói gì nữa.

Bước vào trong nhà, Khương Thục Đồng đã thay dép trong nhà, cô ta nói, “Trong nhà tôi không nói dép nam, anh không cần thay đâu.”

Cô ta ngồi trên ghế sofa.

Đặng Hiến Vũ bước qua đó, ngồi xổm trước mặt Khương Thục Đồng, lấy chân cô ta lên, bắt đầu giúp cô ta xoa chân.

Khương Thục Đồng ngơ ngác, từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng có người giúp cô ta xoa chân.

Cởi đôi vớ của cô ta ra, mới nhìn thấy được chân của cô ta đang sưng đỏ lên.

“Có đau không?” Anh ta ngược mặt lên hỏi.

“Không sao, cảm giác không đau lắm, có thể mấy ngày sau sẽ tự động khỏe lại.”

Đặng Hiến Vũ không nói gì, luôn giúp cô ta xoa chân, xoa đến nỗi khiến Khương Thục Đồng cũng cảm thấy ngại.

Đặng Hiền Vũ xoa xong, từ bên cạnh lấy áo khoác lên rồi đi về, Khương Thục Đồng nhìn vào đồng hồ, anh ta đã xoa hơn hai mươi phút rồi, tay của anh ta cũng có sức đẩy chứ.

Suy nghĩ lại, cô ta gửi cho Đặng Hiền Vũ một tin nhắn wechat Cám ơn.

Chắc do Đặng Hiền Vũ đang lái xe, không có trả lời.

Sáng mai, Khương Thục Đồng đã thay một đôi giày đế thấp, vẫn chưa ngồi xuống, liền nhận được tin wechat của Cố Minh Thành Đêm nay cùng tôi đi gặp khách hàng.

Khương Thục Đồng sững sờ một lát, vì sao mỗi lần cũng do cô ta cùng anh ta đi gặp khách hàng chứ? Dù cho là cùng anh ta đi gặp khách hàng, cấp bậc của cô ta cũng không đủ mà, giám đốc của phòng kinh doanh ở đây mà, hơn nữa, anh ta có trợ lý mà.

Cô lại không phải là người có năng lực uống rượu, cũng không thể uống thay anh ta.

Nhưng mà dù sao anh ta cũng là cấp trên, Khương Thục Đồng chỉ có thể trả lời một chữ Được.

Tối đối cô ta đã lên xe của Cố Minh Thành, trên đường đi anh ta không nói gì hết, Khương Thục Đồng cũng không biết nói gì nữa.

Vấn đề quan hệ của hai người, tuy rằng Cố Minh Thành từng nói qua một lần, Khương Thục Đồng là “Bạn gái” của anh ta, nhưng mà anh ta chưa từng thổ lộ trước mặt với cô ta, lần thứ nhất là wechat, lần thứ hai là anh ta nói với người khác.

Hơn nữa trong công ty, cũng không có người nhắc đến quan hệ giữa Khương Thục Đồng và Cố Minh Thành.

Nơi hai người đến là một công ty, giống như là nhà cung ứng của Tập Đoàn Minh Thành, trong phòng vip của đối phương.

Người không nhiều, Cố Minh Thành không có giới thiệu thân phận của Khương Thục Đồng, trong buổi trò chuyện đã nói đến vấn đề cung ứng vật liệu, Cố Minh Thành cũng không có ý kiến gì.

Sau đó có một người, bước đến trước mặt Khương Thục Đồng, từ vào trong cổ áo của cô ta.

Khương Thục Đồng không ngờ đến đối phương lại có hành động như vậy, sắc mặt cô ta hoảng sợ, cũng may áo cô ta mặc là áo sơ mi, cổ ngực không xuống lắm, dù cho muốn xem cũng không xem được gì.

Sau đó người đàn ông trung niên dầu mỡ đó lại mời rượu cho Khương Thục Đồng, Khương Thục Đồng thật tình là không uống được, ánh mắt bất lực của cô ta nhìn sang Cố Minh Thành, hy vọng anh ta có thể giúp đỡ cô ta, lần trước bên câu lạc bộ, anh ta đã giúp mình đó.

Cố Minh Thành không nhìn ánh mắt cầu cứu của Khương Thục Đồng, là cố tình không nhìn thấy, hay là giả vờ không nhìn thấy, Khương Thục Đồng không rõ, dù sao trong lòng cảm thấy rất bất lực.

Khương Thục Đồng mới uống được một ngụm, liền ho lên, rượu đế, lượng dịch ngũ lương năm mươi hai độ, rất cay, liền lên não.

Người đàn ông dầu mỡ đó nhìn thấy phản ứng như vậy của Khương Thục Đồng, càng thấy hứng thú, giống như đang nhìn một đứa trẻ vậy.

“Khương tiểu thư, đêm nay cùng nhau đi ktv nhé?” Người đó dùng ánh mắt lén lút nhìn Khương Thục Đồng.

“Không cần đâu, một lát nữa cô ta còn phải theo tôi đi làm việc.” Cố Minh Thành mới nghiêng đầu qua giải cứu cho Khương Thục Đồng.

Vốn dĩ đêm nay Cố Minh Thành dẫn Khương Thục Đồng đến đây, mọi người chỉ nghĩ là Khương Thục Đồng chỉ là một nhân viên bình thường, người lại xinh đẹp như vậy, vốn nghĩ rằng những quy tắc trên bàn rượu cô ta đã hiểu rõ, không ngờ là, hỏi gì cũng không biết.

Nếu như Cố Minh Thành đã mở lời rồi, những người đó cũng không còn hứng thú nữa.

Khương Thục Đồng ngồi vào bàn, đã ăn uống no say, sau đó bàn xong việc về cung ứng vật liệu, chi tiết cụ thể của hợp đồng sẽ do bên phòng pháp lý nghiên cứu, Cố Minh Thành liền cùng Khương Thục Đồng quay về.

Vì đã uống một ngụm dịch ngũ lương, đầu của Khương Thục Đồng vẫn còn choáng váng, đã mở cửa sổ xe ra.

“Còn muốn làm kinh doanh không?” Xe của Cố Minh Thành đậu bên đường, giống như anh ta muốn lấy ra một điều thuốc, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt của Khương Thục Đồng, cuối cùng cũng không lấy ra.

Động tác nhỏ này, Khương Thục Đồng đã chú ý đến, cơn hút thuốc của anh ta cũng rất mạnh, trong lòng Khương Thục Đồng cảm thấy nhói đau.

“Muốn đó,” Khương Thục Đồng không hiểu dụng ý đêm nay của Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành cười chế nhạo, quay sang Khương Thục Đồng, “Bị quấy rối tình dục cũng không chống cự được, cô làm sao làm kinh doanh được đây? Người ta đã cho cô một chút lợi ích, thì muốn quan hệ với cô rồi, tôi thấy Khương tiểu thư đến nỗi ý đồ của chống cự cũng không có, làm sao mà làm kinh doanh? Cũng may không nhận được tiền, nếu như đã nhận được tiền, người ta chỉ một lát thôi liền bắt cô lên giường rồi?”

Khương Thục Đồng sững sờ, không biết lời nói của Cố Minh Thành là ý gì, giống như bên trong lời có ý nghĩa gì đó, nhưng mà cô ta không biết, anh ta rốt cuộc đang muốn nói gì.

“Tôi biết giữ mình, nếu như người khác có ý đồ, tôi - -” Khương Thục Đồng còn đang muốn nói bản thân sẽ như thế nào.

Nhưng mà sau đó liền bị Cố Minh Thành ngắt đoạn, “Ngày mai cô quay về phòng thiết kế.”

“Nhưng mà - -” Khương Thục Đồng muốn phản bác, “Tôi không muốn về mà, tôi muốn làm bên kinh doanh.”

Tay của Cố Minh Thành đã sờ vào nơi gài số, đang muốn nổ máy xe, anh ta nhả mày, nói, “Muốn thì làm, không thì cút đi, tự chọn lựa!”

Xe đã nhanh chóng lái đi.

Trên mặt của Khương Thục Đồng nóng bỏng, từ nhỏ đến lớn, cũng không có người nào nói với cô ta như vậy, “Cút đi” Chữ này vô cùng nặng nề, anh ta sao có thể dùng từ này với cô ta chứ?

Trái tim đang chìm sâu xuống, thời gian còn lại trên xe, Khương Thục Đồng một chữ cũng không nói, đôi môi luôn bặm lại, nước mắt luôn xoay chuyển trong khoé mắt.

Trong lòng cô ta có một câu hỏi Cô ta rốt cuộc là người gì của Cố Minh Thành chứ? Sao anh ta có thể đối với bản thân như thế này chứ?

“Bạn gái” Hai chữ này chỉ tùy miệng nói thôi sao?

Đã đến trước cửa nhà, Khương Thục Đồng xuống xe, trong cuống họng nắc nhen bốn chữ “Cám ơn Cố Tổng.”

Liền quay về.

Về đến nhà, cô ta nằm sấp trên giường khóc.

Lần đầu tiên trong đời có tên bị mắng, quả nhiên do Cố Minh Thành cho cô ta.

Khi đang khóc, tin nhắn của Khương Vũ Vi đã đến Thục Đồng, Đặng Hiến Vũ có nói với cô chưa, anh ta hiện nay bị công ty xuống chức, đã xuống đến vị trí giám đốc kinh doanh, cũng không biết là đã đắc tội với nhân vật nào rồi, năng lực của người này rất lớn, có thể trực tiếp kéo anh ta từ vị trí giám đốc Khu Đại Trung Hoa xuống, trở thành giám đốc kinh doanh, công ty chúng tôi như bị chấn động vậy.

Trong chuyện này, Khương Thục Đồng không suy nghĩ nhiều.

Sáng mai, cô ta lén lén quay về phòng thiết kế.

Mạc đại sư y như vẻ mặt vui mừng trước tai hại của người khác vậy, “Sớm đã nói qua rồi, cô vốn dĩ nên làm thiết kế mà.”

Khương Thục Đồng cảm thấy mất mặt.

Chỗ ngồi của Tiết Lan vốn dĩ cách xa với Khương Thục Đồng, cô ta gửi wechat cho Khương Thục Đồng Lại về rồi sao? Lần này thì tốt rồi, cũng ta có sát cánh cùng nhau chiến đấu.

Nguyên nhân quay về đây, Khương Thục Đồng không nói, dù sao một đồng tiền trích phần trăm cũng không có, còn khiến Cố Minh Thành mắng cô ta một trận như thế này, cô ta suốt cuộc đời này cũng không muốn gặp lại Cố Minh Thành.

Cô ta chỉ đơn giản gửi lại cho Tiết Lan một tin Ừm, đã quay về rồi.

74. Chương 65: Phải Kết Hôn Rồi

Tiết Lan lại trả lời vốn dĩ như thế này mà, Chủ tịch sao có thể cho phụ nữ của anh ta đi làm kinh doanh chứ.

Khương Thục Đồng không lý giải câu nói này, cái gì gọi là phụ nữ của chủ tịch? Vì sao lại không được đi làm kinh doanh chứ?

Nhưng mà, sau khi Khương Thục Đồng quay về phòng thiết kế chưa kịp thở một hơi, Mạc Đại Sư thì có chuyện, nói rằng mấy hôm trước anh ta cùng Khương Thục Đồng cùng nhau thiết kế sân vườn đó, đang đợi Chủ tịch đến nghiệm thu.

Tổng cộng Khương Thục Đồng đến phòng kinh doanh cũng chưa được mấy ngày, tình trạng của sân vườn này cô ta đương nhiên rõ ràng hơn ai hết, vô cùng lớn, lại thêm khái niệm thiết kế “Phong cảnh mực nước” của Mạc Đại sư, hiệu quả vô cùng đẹp, cho nên, Khương Thục Đồng đi theo Mạc đại sư đến đó, mấy ngày nay, tâm trạng của cô ta không tốt lắm.

Khi hai người đến nơi, Cố Minh Thành vẫn chưa về, Khương Thục Đồng lại đi quanh quẩn trong các căn phòng của sân vườn này, Mạc đại sư không biết đi đâu rồi.

Khương Thục Đồng đứng cạnh cửa sổ sau của “Thực Tiêu Viện”, cửa lớn trước và sau đều đang mở, gió thổi xuyên qua nhà, Khương Thục Đồng đứng ngay cửa sổ sau, có thể nhìn thấy phía sau rừng tre sinh trưởng rất nhiều, rất có phong cách cổ xưa.

Cô ta từ cửa sổ cổ kính thò đầu ra, cảm nhận tiếng chim hót và hương hoa những cảnh đẹp bên ngoài.

Ẩn ẩn nghe được có tiếng người truyền đến, vốn dĩ không chú ý, nhưng mà âm thanh càng ngày càng gần, mắt mở to ra nhìn, quả nhiên là Cố Minh Thành.

Cố Minh Thành vốn dĩ đang cùng Mạc đại sư trò chuyện, nghiêng đầu qua nhìn, liền nhìn thấy Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng giả vờ như không nhìn thấy anh ta, đầu nghiêng qua một bên.

Cố Minh Thành tiếp tục trò chuyện với Mạc đại sư, đang theo hướng của Khương Thục Đồng bước qua.

Khi Khương Thục Đồng từ Thực Tiêu Viện bước ra, không nhìn thấy Mạc đại sư ở đâu nữa, chỉ nhìn thấy Cố Minh Thành đứng một mình dưới gốc cây hút thuốc.

Một tay bỏ trong túi, khói thuốc bốc lên, anh ta đứng là đang hút thuốc.

Khương Thục Đồng đứng tại đó.

Người đó quay đầu lại nhìn, “Cũng đẹp đấy chứ, cô thiết kế sao?”

Đây là lần đầu tiên Cố Minh Thành khen ngợi Khương Thục Đồng đó, trong lòng Khương Thục Đồng đương nhiên cảm thấy ấm áp, cô ta gật đầu “Ừm.”

Tay của Cố Minh Thành giơ lên, đặt lên tóc ngáy của Khương Thục Đồng, đem những sợi tóc li ti vén vào phía sau đôi tai cô ta.

Tiếng chim hót và hương hoa truyền lại, Khương Thục Đồng nhẹ nhẹ cúi đầu, mặt đỏ lên.

Cố Minh Thành nhìn cô ta, quả nhiên lại cười.

“Bộ dạng này của cô, chưa cho người đàn ông khác nhìn qua chứ?” Năm ngón tay của Cố Minh Thành, nhẹ nhàng sờ lên mặt của Khương Thục Đồng, da vẻ mịn màng, sờ vào cảm giác rất tốt.

Khương Thục Đồng lắc đầu.

Cố Minh Thành nhích gần đến bên tai cô ta, nói, “Nếu như cho người đàn ông khác xem qua, tôi sẽ khiến người đàn ông đó sống không bằng chết.”

Tiếp đó, anh ta quay lưng đi.

Khương Thục Đồng ngó người đứng đó, trong đầu óc hiện lên chuyện Đặng Hiểu Vũ từ giám đốc điều hành của khu Đại Trung Hoa đột nhiên giáng chức xuống làm giám đốc kinh doanh, chẳng lẽ do Cố Minh Thành làm sao, Khương Vũ Vi từng nói, Đặng Hiểu Vũ không có lỗi, hơn nữa, thành tích của anh ta cũng rất tốt, đột nhiên xuống đến vị trí giám đốc phòng kinh doanh, Đặng Hiểu Vũ càng không thoải mái.

Nhưng mà, Khương Thục Đồng vẫn không hiểu, Cố Minh Thành sử dụng thủ đoạn gì, lại ảnh hưởng đến việc lên xuống chức của người ta.

Cô ta không hiểu, chỉ cảm thấy lưng mình phát lạnh, như lần trước anh ta trực tiếp làm cho công ty Lục Chí Khiêm phá sản vậy.

Khi cuối tuần, Tiết Lan hẹn Khương Thục Đồng đi dạo.

Đang dạo đến một tiệm bán gia dụng trong nhà, có bán dép đi trong nhà.

“Cô không mua cho anh ta một đôi sao?” Tiết Lan hỏi.

“Ai?” Khương Thục Đồng quả nhiên chưa ý thức được.

Tiết Lan đã chỉ lên đầu của Khương Thục Đồng, “Cô có mấy người đàn ông hả?”

Khương Thục Đồng mới ý thức được, Tiết Lan đang nói là Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng nghĩ lại, y như từ khi cô ta dọn nhà, Cố Minh Thành chưa từng đến qua nhà cô ta, những cuộc yêu đương nhiên cũng không có, đến nỗi cửa nhà của cô ta, anh ta cũng chưa từng bước đến, trong lòng không phải không có nghi ngờ, nhưng mà điều anh ta theo đuổi chỉ là khoái cảm của phụ nữ đã kết hôn thôi, không đơn giản chỉ đối với cô ta, đối với phụ nữ khác cũng như vậy.

Hiện giờ cô ta đã ly hôn, anh ta cũng không còn hứng thú nữa.

Nhưng mà suy nghĩ lại, lẽ có khi có một đàn ông đến nhà, trong nhà lại không có một đôi dép của đàn ông, cũng không tốt cho lắm, giống như lần trước, Đặng Hiểu Vũ đến nhà cô ta, vì không có dép để thay, Đặng Hiểu Vũ thì phải chân trần, nhưng mà, sàn cô ta lau rất sạch sẽ đó.

Cuối cùng vẫn mua rồi.

Trên đường về, Khương Thục Đồng nhận được một tin nhắn, là một số điện thoại lạ Hôn lễ chọn vào ngày mười lăm tháng ba.

Không đầu không đuôi.

Khương Thục Đồng cảm thấy chắc đã gửi nhầm số.

Nhưng mà cô ta liền nhớ ra, cô ta đã gọi lại cho số điện thoại lạ đó, bên kia là giọng nói của một phụ nữ, giọng nói khí chất nũng nịu “Khương tiểu thư sao? Là tôi.”

Niep Doanh Doanh, bác sĩ ngoại khoa rất nổi tiếng.

Trong thoáng chốc khiến trái tim của Khương Thục Đồng đã chìm sâu xuống đáy biển, cô ta đã hiểu được rồi, điều cô ta muốn nói chắc là hôn lễ giữa cô ta và Cố Minh Thành, không thôi cũng không cần nói cho Khương Thục Đồng biết.

Ngày mười lăm tháng ba sao?

“Hôn lễ giữa tôi và Cố Minh Thành, người lớn hai bên đã chọn đó!” Niep Doanh Doanh từ bên kia điện thoại, giọng điệu nhẹ nhàng nói.

Điện thoại từ tay của Khương Thục Đồng từ từ rơi xuống, xe buýt đã tới trạm rồi, cô ta xuống xe, đi theo hướng nhà của mình, cô ta ngây người ra đem toàn bộ đồ đạc đều để vào trong nhà, đôi dép để bên trong kệ dép, trong đầu luôn chớp ra một ý niệm Anh ta phải kết hôn sao?

Hèn chi gần đây, anh ta cũng không đến.

Tay cô ta bịt miệng lại, liền khóc òa lên.

Không biết hiện giờ Cố Minh Thành đang ở đâu, Khương Thục Đồng như bị điên vậy chạy ra ngoài, dù một cuộc điện thoại cô ta cũng không gọi, thì chạy đến công ty, hôm nay là cuối tuần, theo lý anh ta không cần đi làm, nhưng mà Khương Thục Đồng thì khẳng định, anh ta ở công ty, nếu như anh ta không có ở công ty, cô ta sẽ đến nơi khác tìm, đến khi tìm được anh ta mới thôi.

Đã đến công ty, đến tầng của Cố Minh Thành, Khương Thục Đồng giống như nhìn thấy anh ta cùng một nhóm người bước ra, nhóm người là đoàn đại biểu Mỹ đó, Khương Thục Đồng đã tiếp đón, đương nhiên là biết.

Cố Minh Thành nhìn thấy cuối tuần mà Khương Thục Đồng lại đến công ty, anh ta hỏi, “Có chuyện sao?”

Khương Thục Đồng không nói chuyện, cô ta hiện giờ đã mất đi năng lực ngôn ngữ vậy.

Cố Minh Thành vì thấy ngại với người Mỹ bên cạnh, anh ta nói, “Nếu như không có chuyện, cùng tôi đi tham quan với nhóm người này.”

Tiếp đó thân thể của anh ta muốn bước đi, anh ta cứ tưởng Khương Thục Đồng sẽ theo sau anh ta.

Nhưng mà, Khương Thục Đồng nhẹ nhàng níu lại tay áo của anh ta.

Bước chân của Cố Minh Thành dừng lại, “Có chuyện sao?”

Anh ta hỏi.

“Anh phải kết hôn rồi sao?” Giọng nói của Khương Thục Đồng rất nhỏ, tay cô ta vẫn còn đang níu lại tay áo của Cố Minh Thành, tuy rằng chỉ có một ngón tay, nhưng lại rất có sức lực, giống như đã dùng sức bạo lực vậy.

“Thời gian kết hôn đã chọn rồi.” Cố Minh Thành đã triệt để dừng bước, nhóm người Mỹ bên cạnh nghe không hiểu hai người họ đang nói gì, họ chỉ đối nhìn với nhau, vì cảm thấy vẻ mặt của hai người rất thú vị.

“Không được kết hôn!” Khương Thục Đồng ngây người nói.

Thực sự khi Khương Thục Đồng đến đây, vốn dĩ không biết đến đây làm gì, cũng không nghĩ đến sẽ nói gì nữa, thì là “Không được kết hôn” mấy chữ này liền từ miệng nói ra.

Cô ta biết được có thể đối với Cố Minh Thành rõ ràng không có tác dụng gì.

Không cho anh ta kết hôn là nguyện vọng của cô ta, nhưng không phải nguyện vọng của anh ta.

Suy nghĩ lại, Khương Thục Đồng lại cảm thấy bản thân quá cố tình như vậy rồi, anh ta hà tất vì một phụ nữ đã ly hôn như cô ta, mà hy sinh tương lai tươi sáng của mình chứ.

Cố Minh Thành không nói gì hết.

Nước mắt của Khương Thục Đồng đã rơi xuống sàn, cô ta từ từ buông tay vừa Cố Minh Thành ra, ngay người bước đi.

Phía sau lại truyền đến giọng nói của Cố Minh Thành, “Khương tiểu thư là không cho tôi kết hôn sao?”

Khương Thục Đồng không nói chuyện.

“Nếu như cô không cho, thì tôi không kết hôn nữa.”

Khương Thục Đồng cười chua xót, cô ta cũng đâu có quyền để hạ thánh chỉ, không thể nào cô ta không cho, thì anh ta lại không kết hôn.

Về đến nhà.

Nhưng không ngờ là, tối đó Cố Minh Thành đã đến.

Khương Thục Đồng chưa từng nói với Cố Minh Thành nơi ở của cô ta, không biết Cố Minh Thành sao mà biết được nữa, Khương Thục Đồng luôn ôm chặt gối ôm, đang ngẩn người, đôi chân vòng lại trên giường, Cố Minh Thành đến, nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của cô ta.

Biểu tình trên mặt của Cố Minh Thành cũng rất lạnh lẽo, anh ta đã giúp Khương Thục Đồng lau đi nước mắt, “Vì sao mà khóc? Vì tôi sao?”

Khương Thục Đồng quay người lại, “Nếu như Cố Tổng chỉ là ham muốn thân thể của một người phụ nữ, vậy sau này không cần đến tìm tôi nữa, chúc anh tân hôn hạnh phúc!”

“Sao tôi nghe vào có ý ghen tuông như vậy chứ?” Cố Minh Thành hỏi.

Khương Thục Đồng chặt chẽ cắn môi dưới, nghiêng đầu qua, với ánh mắt oán hận nhìn Cố Minh Thành, cô ta đang ghen tuông đó, có sai sao?

Rõ ràng người đàn ông của bản thân lại đi kết hôn với người phụ nữ khác, sao cô ta không ghen tuông được chứ? Sao lại không đau khổ được.

Cố Minh Thành trong thấp thoáng đã đề Khương Thục Đồng trên giường, bắt đầu hôn nhẹ cô ta, “Tôi rõ ràng không ngờ đến, cô quả nhiên là một người phóng khoáng như vậy.”

Khương Thục Đồng nghiêng đầu qua, không màng đến anh ta, anh ta phải kết hôn rồi, trong lòng Khương Thục Đồng khó chịu đến nhói đau, hiện giờ trong dạ dày đang co giật.

Hiện giờ, bên gốc mắt của cô ta vẫn còn rơi ra nước mắt, cô ta chặt chẽ ôm lại lưng của Cố Minh Thành.

“Nếu như anh đã kết hôn, vậy chúng ta kết thúc quan hệ này đi, cảm thấy không có đạo đức, khi chưa ly hôn với Lục Chí Khiêm, tôi cũng từng trải qua là kẻ thứ ba, tôi không muốn, cũng không muốn đi làm chuyện đó.” Khương Thục Đồng lại khóa chặt đôi vai của Cố Minh Thành.

Tay của người đó đã từ dưới áo của Khương Thục Đồng thò vào trong.

Rất lâu cũng không trải nghiệm được sự sờ mó của anh ta, trong lòng Khương Thục Đồng cảm thấy tê dại.

Cố Minh Thành đã bắt đầu hôn trên môi cô ta, hai người cũng không nói chuyện.

Đêm nay, thân thể và trái tim của Khương Thục Đồng đều giống nhau, đã trải qua dưới đáy cốc và từng màng từng màng cao trào, mang theo một trái tim buồn, cô ta muốn giao toàn bộ thân thể cho Cố Minh Thành, vì cô ta biết, Cố Minh Thành một khi đã kết hôn, cũng sẽ không thuộc về cô ta nữa.

Tuy rằng trên giường Cố Minh Thành như một con mãnh thú, nhưng mà anh ta rất chăm sóc cho Khương Thục Đồng, đêm hôm nay Khương Thục Đồng đã trải qua sự cao trào của một người phụ nữ, trên giường càng hòa hợp với người đàn ông này, lại càng không nỡ rời khỏi anh ta.

Sự ỷ lại trên giường của Khương Thục Đồng đối với Cố Minh Thành, đã thấm sâu vào trong xương cốt của cô ta.

Hiện giờ từ thân thể đến trái tim, cũng không nỡ rời xa anh ta.

Khi sáng tỉnh dậy, cô ta y như con chim nhỏ bé dựa vào trong lòng của anh ta, đang nghe nhịp tim của anh ta.

Đối với chuyện kết hôn, cô ta không muốn nhắc đến nữa.

Hôm nay là ngày chủ nhật, không cần đi làm, Cố Minh Thành còn có việc, nên anh ta phải đi.

Khi tỉnh dậy, Khương Thục Đồng đã phát hiện, trên giường đã ước một mảnh lớn, mặt cô ta đỏ lên đã thay tấm ga xuống.

“Thú mẹ nhỏ.” Cố Minh Thành lại chê cười cô ta.

75. Chương 66: Chị Cô Cẩn Đó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

76. Chương 67: Chỉ Có Tôi Một Người Đàn Ông

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“ Đêm nay tôi không làm gì cả, chỉ là đã đi một chuyến câu lạc bộ đêm, đã quay một đoạn video mà thôi. ” Cố Minh Thành chìm sâu vào trong sự dụi dằm, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“ Quay video làm gì vậy? ” Khương Thục Đồng không hiểu.

“ Đừng hỏi nữa, hỏi càng nhiều càng không có lợi cho cô. ”

Khương Thục Đồng cắn môi dưới, không hỏi thì không hỏi, nghĩ đến mấy ngày nữa anh ta phải kết hôn rồi, hiện nay lại cho anh ta ở lại đây, trong lòng Khương Thục Đồng cảm thấy rất có lỗi với người phụ nữ đó, nhưng mà Cố Minh Thành từng nói Niếp Doanh Doanh không phải là bạn gái của anh ta, cho nên, trong lòng mới坦然 nhiên được một tí.

“ Anh cùng -- Anh cùng Niếp Doanh

Doanh, hai người -- " Khương Thục Đồng ngại không dám mở lời.

Cô ta hiện nay bắt đầu có hiềm khích, hiềm khích về chuyện trên giường của Cố Minh Thành, hiềm khích anh ta từng lên giường với mấy phụ nữ -- Trong lòng như có một con ruồi vậy vô cùng đáng ghét.

" Tôi và cô ta như thế nào? Có lên giường chưa? " Cố Minh Thành bắt đầu lảng úp lên người của Khương Thục Đồng, đang nhẹ nhàng cắn vào dái tai của cô ta, khiến Khương Thục Đồng chịu không nổi, từ ốc tai đến cổ, đó là chỗ nhạy cảm nhất của phụ nữ, cho nên khi Khương Thục Đồng trên giường, luôn nghiêng mặt né đi, đôi mắt híp nhẹ lại.

Mái tóc đen xoả xuống trên gối và tấm ga giường màu trắng, ánh mắt mê ly như đang né tránh hay nói là đang hứng chịu nụ hôn của Cố Minh Thành, người phụ nữ như thế này, luôn mê hoặc lòng người.

Hơi thở của Cố Minh Thành càng ngày càng nặng nề, anh ta đã giật đi những chiếc áo trên người của Khương Thục Đồng, từ từ dựa trên người của Khương Thục Đồng.

Khương Thục Đồng bắt đầu từ nhỏ tiếng rên rỉ, đến cuối cùng không chịu đựng được, vì căn phòng này rất nhỏ, cô ta sợ tiếng la hét của cô ta sẽ khiến lầu trên lầu dưới nghe được, cho nên, cô ta cắn chặt răng lại.

Cố Minh Thành nhận thức được sự nhẫn chịu của cô ta, cho nên, đôi môi đã phủ trên môi của cô ta, cả người cô ta không còn sức lực nằm trong lòng của Cố Minh Thành.

Sáng mai, Cố Minh Thành quả nhiên không có đi, quần áo chỉ là một cái cớ mà thôi, Khương Thục Đồng giật đi những đôi vớ vào quần lót của anh ta.

Khi giật quần lót cho anh ta, trái tim của

Khương Thục Đồng luôn đập rất nhanh, trong cuộc đời này, lần đầu tiên giặt quần lót cho một người đàn ông, sau khi giặt xong, Khương Thục Đồng đã giúp anh ta phơi ngoài ban công。

Khương Thục Đồng lúc này đã âm thầm nhớ lại kích cỡ quần lót của Cố Minh Thành, đang tính sau này có thời gian, mua cho anh ta một mớ quần mới。

Sau khi Khương Thục Đồng phơi quần áo của anh ta trước ban công, trở về bên trong phòng khách, người đó đang nhìn cô ta。

Cả một ngày nay anh ta chỉ quần lại một chiếc khăn tắm trên người, cũng may máy sưởi ấm, điều hòa không ngừng hoạt động。

Nhìn thấy Cố Minh Thành đang chăm chú nhìn cô ta, Khương Thục Đồng đứng đó, cảm thấy rất ngại。

Cô ta nhẹ nhẹ cúi đầu, trái tim đang đập

tứ phía, tim đập đùng đùng, mang những sợi tóc nhỏ vén vào sao tay。

“Anh--anh nhìn gì chứ? ” Khương Thục Đồng hỏi。

Người đó liền kéo Khương Thục Đồng vào trong lòng, liền hôn trên má và mặt của Khương Thục Đồng, “Xem bộ dạng của cô, sau này sẽ là một người vợ tốt。 ”

Khương Thục Đồng không nói chuyện。

Anh ta bắt đầu hôn vào ốc tai của Khương Thục Đồng, “Cả đời này, chỉ có tôi một người đàn ông thôi, có đúng không? ”

Khương Thục Đồng gật đầu。

“Lại nhớ cô nữa rồi! ” Cố Minh Thành nói。

Khương Thục Đồng thật lòng có chút chịu không nổi, thể lực tốt như vậy sao? Sao ham muốn nhiều như vậy?

Mười mấy ngày không đến cũng là anh ta, một lần hai lần muốn cũng là anh ta。

Hôm đó Khương Thục Đồng đã xin nghỉ với chủ quản phòng thiết kế, nguyên nhân cụ thể không có nói, Cố Minh Thành không đi công ty, vốn dĩ không có người lo。

Về chuyện hôn nhân giữa anh ta và Niếp Doanh Doanh, anh ta không nói với Khương Thục Đồng anh ta sẽ làm như thế nào, điều này khiến Khương Thục Đồng vô cùng thấp thỏm。

Trong công ty, anh ta đối với Khương Thục Đồng vẫn xa lánh như mọi khi, cũng không quá thân thiết, chỉ khi Khương Thục Đồng đơn độc trong phòng làm việc của anh ta, anh ta mới biểu hiện như là người đàn ông của Khương Thục Đồng。

Hành vi của anh ta, khiến Khương Thục Đồng không hiểu rõ, nhưng mà anh ta cũng không giống như đang sợ ai đó, vậy anh ta đang lo âu gì chứ?

Trước nửa tháng, hôn lễ giữa Niếp Doanh Doanh và Cố Minh Thành đã bị các tờ báo lá cải đăng tải phần tin tức nóng, cũng đều nói Niếp gia và Cố gia liên hôn, là tâm nguyện nhiều năm của đôi bên, Niếp Doanh Doanh và Cố Minh Thành là một đôi kim đồng ngọc nữ, cho hai người kết hôn, là tâm nguyện của hai bên gia đình.

Đối mặt với những tin như thế này, Khương Thục Đồng chỉ còn cách cắn chặt môi dưới, ngoài ra cũng không có phản ứng gì khác, khoảng thời gian này, Cố Minh Thành cũng không đến nhà cô ta, giống như đang chuyển tâm chờ đợi làm chú rể của anh ta vậy.

Giống như hôn lễ này là cấm kỵ giữa hai người họ, ai cũng không muốn nói ra.

Tuy rằng Khương Thục Đồng trước đây một lúc nông nổi đã nói với Cố Minh Thành chuyện không cho anh ta kết hôn, nhưng sau này khi nghĩ lại, cô ta cảm thấy bản thân như một người điên đang nói chuyện trong mộng vậy, cô ta tự biết không có điều kiện để cạnh tranh, cho nên, cô ta ngoan ngoãn ở trong căn phòng nhỏ của bản thân, không khóc cũng không gây rối, đúng giờ đi làm, đúng giờ ăn cơm。

Người trong cả phòng làm việc đều rất vui tươi, ngoại trừ Khương Thục Đồng。

Sau đó, ngày cử hành hôn lễ, cả phòng làm việc đều rất sôi nổi, vì tin cập nhật mới nhất: Cố Minh Thành không có đến hiện trường hôn lễ。

Nghe nói Niếp Doanh Doanh tại hiện trường nhận được hai đoạn video, cụ thể là video gì, Khương Thục Đồng không biết, chỉ là trong lòng cô ta rất kích động, rất lo lắng cho Cố Minh Thành, cả phòng làm việc, không

có người đến tham gia hôn lễ của Cố Minh Thành, có người muốn theo đi, nhưng mà Cố Minh Thành đã từ chối.

Vốn dĩ kết hôn là tin tức lớn, chú rể không có đến, lại là tin tức càng lớn hơn.

Toàn bộ người đều đang xầm xì.

Nhưng mà rất nhanh, cô ta đã có đáp án, vì Niếp Doanh Doanh đến tìm cô ta, cô ta mặc trên người chiếc váy cưới, bước đến gần phòng làm việc, chỉ vào Khương Thục Đồng la mắng: “Hồ ly tinh, hồ ly tinh như cô! ”

Cũng may Niếp Doanh Doanh vẫn còn chút ít phần gia giáo, cô ta cũng không động thủ, nhưng mà người trong cả văn phòng đều nhìn thấy chuyện cười của Khương Thục Đồng.

Niếp Doanh Doanh lạnh lùng nhìn Khương Thục Đồng nói, “Trước đây, tôi đã từng nói với Cố Minh Thành, dù cho anh ta có tham

gia hay không buổi hôn lễ này, tôi cũng sẽ đi tham gia, nhưng không ngờ đến, anh ta quả nhiên không đến tham gia, tôi nghĩ rằng anh ta đi ktv chỉ là chuyện bình thường của đàn ông, nhưng mà ai biết được, sau khi anh ta từ ktv bước ra, liền mặc kệ mưa lớn thế nào anh ta cũng đến nơi ở của cô, một đêm cũng không bước ra, một đêm đó - -"

Khương Thục Đồng lại không hiểu rồi, chuyện đêm đó, Niếp Doanh Doanh sao mà biết được chứ?

Video? Video gì đã quay lại tình hình Cố Minh Thành đến nhà Khương Thục Đồng.

Còn nữa, hiện giờ trên mặt của Khương Thục Đồng rất nóng, vì toàn bộ ánh mắt trong văn phòng này đều tập trung trên mặt Khương Thục Đồng, cũng biết được Chủ tịch không đến tham gia hôn lễ có liên quan đến cô ta.

"Cô quậy phá đủ chưa? " Trước cửa phòng

thiết kế, truyền lại giọng nói của Cố Minh Thành.

Khương Thục Đồng thuận theo hướng nhìn qua, giống như đã tìm được một nguồn năng lượng vậy.

Niếp Doanh Doanh ập đến trước mặt Cố Minh Thành, “Minh Thành, Minh Thành - - ”

“Tôi sớm đã nói rồi, hôn lễ tôi sẽ không tham dự, cùng một đàn ông không yêu cô, kết hôn, sao phải như vậy chứ? ”

Cố Minh Thành không màng đến Niếp Doanh Doanh, trực tiếp bước đến trước mặt Khương Thục Đồng, kéo tay Khương Thục Đồng lên, thì bước đi.

Niếp Doanh Doanh đứng phía sau, dùng ánh mắt oán hận, thất vọng nhìn dáng bước đi của hai người.

Từ đó, chuyện giữa Cố Minh Thành và

Khương Thục Đồng, đã trở thành bí mật ai nấy đều biết hết trong công ty.

Khương Thục Đồng bước lên xe của Cố Minh Thành, Cố Minh Thành nổ máy xe, chở theo Khương Thục Đồng chạy quanh quẩn trong Hải Thành, xe anh ta lái rất chậm.

Sắc mặt của anh ta rất trầm trọng, Khương Thục Đồng không dám nói chuyện.

“Nếu như đã không muốn kết hôn với cô ta, vì sao không trực tiếp nói với cô ta chứ? Một mình cô ta đến đó, rất mất mặt đó.” Rất lâu sau, Khương Thục Đồng mới nắm vào tay của Cố Minh Thành, cô ta hỏi.

“Thái độ của tôi, sớm tôi đã nói với cô ta rồi, đêm hôm qua tôi đã nói với cô ta rồi, hôn lễ tôi sẽ không đến, cô ta tưởng rằng tôi chỉ dọa cô ta thôi, cứ muốn đi một mình.”

Khương Thục Đồng gật đầu, con người của Niếp Doanh Doanh, cô ta cũng biết được, một người cô chấp, còn có chút ý như

không đến Hoàng Hà long không chết vậy, cô ta làm như vậy, Khương Thục Đồng hoàn toàn có thể suy nghĩ ra được。

“Hai đoạn video đó, là gì chứ? Sao cô ta biết được chuyện giữa chúng ta vậy? ” Khương Thục Đồng lại hỏi, rất nhiều chuyện cũng không suy nghĩ ra được。

“Một đoạn là do bản thân tôi tự quay, cho Niếp Doanh Doanh biết tôi chẳng qua chỉ là một người hoan dâm hưởng lạc mà thôi; Đoạn thứ hai, tôi đoán do Khương Vũ Vi quay đó, cô ta đã quay lại tình hình tôi đến nhà cô, đã gửi cho Niếp Doanh Doanh - - Những chuyện mưu tính hãm hại nhau như thế này, tôi không muốn nhắc đến nữa。 ” Cố Minh Thành nhăn mày nói。

Nhưng Khương Thục Đồng luôn ngậy người ra。

Khương Vũ Vi sao? Sao lại là Khương Vũ Vi chứ ?

Nhưng mà suy nghĩ kỹ lại, cô ta cũng có động cơ, có thời cơ để làm chuyện đó, vì hôm đó cô ta biết được toàn bộ sự việc, sau khi đưa Khương Thục Đồng quay về, cô ta không có quay về, mà là núp vào nơi nào đó, đã quay lại tình hình Cố Minh Thành không ngại mưa to gió lớn chạy đến nhà của Khương Thục Đồng.

Chuyện chị em ruột thịt vì một người đàn ông mà trở mặt với nhau cũng có, đừng nói chi là chị em họ.

Nghĩ lại Khương Vũ Vi trước đó thật sự cũng rất tốt với bản thân, nhưng ngày nay cuối cùng cũng vì Cố Minh Thành mà trở mặt nhau, Khương Thục Đồng cảm thấy, trận chiến này, bắt đầu cũng từ từ lớn lên.

Cũng giống như chuyện giữa cô ta và Cố Minh Thành, người trong công ty toàn bộ đã biết hết, tiếp theo sau cô ta sẽ đối mặt với gì đây?

Sáng mai, khi Khương Thục Đồng đi làm, ánh mắt của mọi người nhìn cô ta đã khác đi rất nhiều.

Hơn nữa, trên bàn cô ta còn để một bó hoa hồng rất lớn rất lớn.

Lục Chí Khiêm từng tặng hoa cho cô ta, bó hoa này, Khương Thục Đồng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Giống như toàn bộ người đều nhìn vào Khương Thục Đồng, cũng đang xem bó hoa này do người đàn ông nào tặng.

Dù sao hôm qua Chủ tịch cũng đã dùng phương thức “Năm tay” nói với toàn bộ người trong văn phòng, quan hệ giữa anh ta và Khương Thục Đồng, hiện nay họ đều đang đợi xem Khương Thục Đồng có phải đã cho Chủ tịch “Đeo nón xanh” hay không, tin tức này cũng rất nóng chứ.

Hoa rất đẹp, xem ra đẹp hơn rất nhiều so với của Lục Chí Khiêm tặng。

Khương Thục Đồng từ bên trong lấy ra một tấm thiệp, trên đó không ghi gì hết, chỉ ký có cái họ: Cố。

Cho Khương Thục Đồng biết bó hoa này do Cố Minh Thành tặng đó。

Trên mặt Khương Thục Đồng không chịu được đã nở ra một nụ cười。

Người cô ta yêu tặng hoa cho cô ta, cô ta đương nhiên vui rồi。

Tiết Lan nhắn cho Khương Thục Đồng một tin wechat: Anh ta tặng cho cô sao? Có vui không? Nhưng mà nói lại, Cố Tổng cũng bảo vệ rất tốt cho cô, trước đây không nói gì hết, không cho người trong công ty đối xử riêng biệt với cô, phần tâm tư này, không phải người bình thường có thể làm được。

Khương Thục Đồng sửng sờ, anh ta quả nhiên là suy nghĩ như thế này sao?

Nhưng càng yêu thích một người, Khương Thục Đồng thì cảm thấy sự nhỏ mọn của cô ta đã trở nên rất nhỏ, cô ta nhắn lại cho Tiết Lan: Trước đây anh ta bảo vệ cho Niếp Doanh Doanh cũng tốt lắm mà.

Nhớ lại trước đây những chuyện Mạc đại sư từng nói với cô ta, trong lòng Khương Thục Đồng cảm thấy rất lạnh.

77. Chương 68: Đợi Tôi Về

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-yeu-rat-yeu-em>